

Giới thiệu Hoàn Khố Đế Phi

Thể loại: Cổ đại, huyền huyền, sủng, trọng sinh

Edit: Quỳnh, Thiên Di Lâu (từ chương 37)

Design cover: ThoLongXu (Wattpad)

Văn án 1:

Người khác xuyên không đều gặp phải chuyện tốt, lại không có ai như Thiên Lan nàng khắp nơi chuyện xấu đón chờ.

Nàng xuyên tới đâu không xuyên lại nhằm đúng tình huống người ta tới cửa cầu thân.

Trời đất lạ lắm, cuộc sống mới nàng có thể nhẫn nhịn.

Nhưng đối tượng là đại lục công tử? chuyện này tuyệt đối không thể nhẫn, mau cự tuyệt.

Nàng xuyên đến trở thành đứa trẻ cha không thương mẹ không yêu, họ chỉ muốn đem nàng bán lấy tiền? Nằm mơ!

Gã cho đại lục công tử làm đại lục phu nhân? Có đánh chết nàng cũng không làm!

Lớn lên suất thì thế nào? bà đây cũng không kém. nhất định không gả.

Không được sủng ái? Bà đây cũng không gả.

Có tiền là ghê gớm lắm sao? Được thôi, trước mắt chuẩn bị mấy chục vạn sính lễ rồi lên rước dâu cũng không muộn.

Văn án 2:

Xuyên thành phế tài, trong tộc lại có người muốn giết chết ta. Nơi này không có chỗ cho ta dung thân, ta liền đi nơi khác.

Chính là vừa ra ngoài, như thế nào liền gặp gỡ một người đàn ông suốt ngày muốn lăn giường?

“Nương tử, nàng còn không dám chịu trách nhiệm với ta, lấy cái gì đi cứu vớt thế giới.”

“Ta chịu trách nhiệm là được chứ gì!?”

“Vậy nàng lại đến ngủ cùng ta đi.”

Người đàn ông nhanh chóng cúi thắt lưng áo ra.

“.....”

Bình thường cốt truyện là nàng cứu vớt thế giới, nhưng như thế nào nàng lại cảm thấy toàn bộ thế giới này đều không cứu vớt được nàng!

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Đế Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Vận đen vờn quanh

Editor: Ad Quỳnh

Vân Thành được xem là thành trì hòa bình nhất Thương Loan, ở Vân Thành không phân biệt giàu hay nghèo, mạnh hay yếu, không có thổ phỉ cướp bóc, cư dân an cư lạc nghiệp, hạnh phúc an khang. Nhưng Vân Thiên Lan chỉ khinh bỉ nói một câu, vô nghĩa! Cai trị Vân Thành là nhà họ Vân, Vân gia luôn đối xử với người khác tử tế, công bằng công chính, giúp đỡ người nghèo, mỗi người đều là người tốt. Vân Thiên Lan ngửa mặt lên trời thét dài, vô nghĩa! Vân Thiên Lan phát hiện bị kịch nhất không phải sau một giấc ngủ biết bản thân xuyên qua, cũng không phải tình lại phát hiện toàn thân đau nhức, cả người vô lực, mà là phát hiện mình xuyên qua thành loại người thiện lương, chính trực trong truyền thuyết, người nhà họ Vân. Bị kịch hơn nữa chính là xuyên thành ai không xuyên, lại đi xuyên vào đại tiểu thư phế tài trong truyền thuyết, ngay cả tên họ nàng và đại tiểu thư kia cũng trùng nhau, đều là Vân Thiên Lan. Hiện tại nàng đang ở Thương Loan, ở chỗ này có thể hưởng thụ những tài sản vô tận, mỹ nữ khắp nơi, tóm lại nơi này là một nơi dị thế, trong

lời đồn, nơi này có thể sử dụng các loại nhan sắc xinh đẹp làm một loại vũ khí bí mật. Vân Thiên Lan về mặt bị thống nằm trên mặt đất, cả người chưa xốt, đau đớn không ngừng truyền khắp toàn thân, nghiêng rằng nghiêng lợi một phen, mấy tên tiểu hồn đản kia vậy mà cũng dám đem nàng ném tới vùng ngoại ô hoang dã này. Không sai, Thiên Lan lúc này đang ở trong rừng cây rậm rạp, che trên đỉnh đầu là những tán cây. Lúc này sắc trời đã đen, không thể nhìn thấy xung quanh, từ xa không ngừng có tiếng gầm gừ vang lên, khiến cả người nàng run lên, lông tơ đứng thẳng. Thật vất vả từ trên mặt đất bò dậy, thân hình mỏng manh của Thiên Lan khẽ cử động. Tầm mắt của nàng quét một vòng qua bốn phía, mượn ánh sáng mờ nhạt, mơ hồ có thể thấy rõ một cái đường mòn. Thân thể này để lại cho nàng rất ít kỷ ức. Căn bản chỉ có một số đoạn vụn vặt về Vân gia mà thôi, còn tất cả những việc khác hầu như là con số không, trống rỗng... Vân gia có gia thế rất lớn, mà thân thể này lại là đại tiểu thư nhà họ Vân, nhưng đãi ngộ còn không bằng một người hầu. Cảm giác nhất chính là người đem nàng tới đây chính là người được sủng ái nhất nhà họ Vân, tứ tiểu thư, Vân Vũ Nhu. Ngày thường, Vân Vũ Nhu rất thích nhăm vào thân thể này. Nguyên nhân rất củ chuối là vì thân thể này mang danh xưng đại tiểu thư? Thiên Lan ngửa mặt lên trời, chửi thề một tiếng. Nàng vừa đi vừa sắp xếp lại những kỷ ức vụn vặt trong đầu. Thiên Lan thở dài, sờ sờ ngực mình, một số ký ức kiếp trước liền hiện ra trong đầu. Còn nhớ kiếp trước nàng chính là người cầm quyền của một tập đoàn quốc gia, cơ hồ là hô mưa gọi gió, một câu của nàng có thể khiến toàn bộ giới thương nghiệp đều phải run sợ. Chính là nàng thật sự không hiểu, vì sao bản thân lại trọng sinh? Nàng chỉ nhớ rõ là mình đang tham gia yến hội, uống hơi nhiều, bí thư liền đưa nàng đi khách sạn. Chuyện sau đó nàng liền không nhớ rõ lắm, chỉ biết là khi tỉnh lại thì bản thân lại ở chỗ này. Thôi, còn sống là tốt rồi, ở nơi nào đều giống như nhau. Dù sao kiếp trước nàng cũng là một người độc thân, không có gì đáng lưu luyến. “Grào ồ...!”

Một tiếng sói tru vang vọng toàn bộ rừng rậm, Thiên Lan cảnh giác nhìn bốn phía xem xét. Tiếng sói tru này từ lúc bắt đầu vang lên đã khiến cả người nàng lạnh lẽo, nếu như gặp chúng, hiện tại tay chân nàng lại nhỏ như vậy, không thể không chết. So với cái đau trên người, tiếng sói tru càng làm nàng hoảng sợ. Nàng có thể bình tĩnh tiếp nhận bản thân đã xuyên qua. Nhưng... tình huống này, nàng còn có thể bảo trì tư thế đứng thẳng đã là cực hạn rồi. Chân giống như thanh nam châm, hoàn toàn không cử động được, đầu óc trống rỗng, nhìn bốn phía chung quanh đều là mơ hồ, tiếng sói tru không ngừng vang lên bên tai. Bộ dạng Thiên Lan lúc này muốn bao nhiêu chật vật liền có bấy nhiêu chật vật. Nếu là kiếp trước, những tên cáo già của mấy tập đoàn kia mà thấy thế nào cũng phải cười chết nàng. Đường đường là người cầm quyền của một tập đoàn quốc gia thế nhưng cũng sẽ có thời điểm chật vật như vậy, nàng không bị cười thúi mũi mới là lạ. “Thưa ngài, là ở gần đây.”

Một âm thanh trầm thấp không chút tình cảm nào đột ngột vang lên trong đêm. Đầu óc Thiên Lan đang hôn hôn trầm trầm lập tức thanh tỉnh đi không ít, con ngươi sáng ngời. Có người tới, nàng được cứu rồi. Mới tới nơi này nên Thiên Lan tự nhiên sẽ không ngây ngốc xông lên, nàng tìm nơi có thể nấp, quan sát một phen trước. Nếu không phải là người xấu, cầu cứu cũng không muộn. Nhưng... nếu lỡ là người xấu, nàng chẳng phải chờ chết ở đây sao? Phi, tốt xấu gì bà đây cũng đã trải qua rất nhiều sóng gió rồi, hẳn là không xui xẻo như vậy đi! “Sột soạt...”

Cách đó không xa liền phát ra một trận động tĩnh, Thiên Lan xé rách vạt áo, nín thở, đôi mắt khẩn trương nhìn chăm chăm bên kia, một lát sau liền có một bóng đen vụt ra. Bóng đen đứng tại chỗ thủ thế, sau đó lại có vài bóng đen khác xuất hiện, trong đó mơ hồ có duy nhất một cái bóng trắng. “Kỳ quái, nơi này hẳn là không sai.”

Lại có thanh âm vang lên, bất quá không phải của người phía trước, thanh âm này rõ ràng có chút non nớt. “Thưa ngài, có mùi máu tươi.”

Trong lòng Thiên Lan rung lên, trên người nàng có rất nhiều miệng vết thương, đa số đều thấy máu, không nghĩ tới mũi những người này lại nhanh nhạy như vậy, ngay cả mùi máu cũng có thể ngửi được. Đám người đó bỗng nhiên đi xung quanh, sau đó dừng lại nơi nàng đang ẩn nấp. Thân mình Thiên Lan căng cứng, đáy lòng đã biết bọn họ là người xấu. Tuy rằng nàng chỉ là thương nhân, nhưng vẫn sẽ tiếp xúc một ít sự kiện mờ ám. Hơn nữa trực giác nhạy bén của nàng cũng khẳng định, những người này tuyệt đối không phải là loại người lương thiện gì. “Là tự mình ra hay là ta đích thân mời người ra?”

Thanh âm nhẹ nhàng như nước chảy, không có chút tạp chất. Nhưng trong hoàn cảnh thế này, nàng chỉ nghe ra hương vị của sự giết chóc. Nàng đang do dự không biết bản thân có nên ra ngoài hay không thì sau lưng đột nhiên xẹt qua một bóng người. Thiên Lan che lại trái tim đang nhảy loạn của mình, quả thật là hù chết nàng rồi. “Đế Lâm Uyên, người ở Thương Loan sát hại các danh môn chính phái. Hôm nay chúng ta liền vì họ, giết người đền mạng.”

Những người kia lập tức gọi, thanh âm to lớn vang dội, thái độ vô cùng chính nghĩa. Thiên Lan khinh thường trợn trắng mắt, ai đúng ai sai nàng không có quyền phán xét, nhưng ở nơi này mà tự xưng là danh môn chính phái có phải quá ra vẻ rồi hay không? “Phải không?”

Thanh âm kia hiển nhiên cũng không đem những người này để vào mắt, ngữ điệu mang theo một sự tàn nhẫn. “Đi chết đi”

Mấy người kia trực tiếp nhăm vào người đàn ông đứng đó. Thiên Lan xem không rõ lắm, nhưng những người đó vừa ra tay, ánh sáng liền xuất hiện cả một vùng. Nàng nhìn người đàn ông vừa phát ra thanh âm kia, bất giác giật mình. Người này bất quá hai mươi tuổi, mặc y phục màu trắng, tóc đen như thác nước, lông mày hẹp dài, một đôi mắt lạnh như băng, không có chút tình cảm, mũi cao, cánh môi hơi mỏng. Lúc này cả người chàng ta đều thoát ra khí chất thần tiên, vô cùng thoát tục. Hắn ta đứng trong trận hỗn chiến này, lại không hề chịu ảnh hưởng dù chỉ một chút. Dường như trước mặt hắn không phải là một trận đánh nhau, mà chỉ là đang diễn kịch mà thôi. Thiên Lan gặp qua không ít mỹ nam, nhưng lại chưa từng thấy qua ai đẹp như vậy. Bất quá trong đáy lòng nàng cũng vô cùng chấn động cùng thương thức. Nhưng Thiên Lan vẫn không quên hiện tại nên bảo toàn tính mạng mới là quan trọng, nhanh chóng thu lại mọi cảm xúc. Thấy hai bên đang đánh nhau ác liệt, Thiên Lan nhanh chóng lui về phía sau, nhưng nàng còn chưa lui tới hai bước, một bóng người liền bay tới chỗ nàng. Theo phản xạ có điều kiện, nàng liền tránh ra, người kia liền ngã xuống, trùng lớn mắt với nàng. Thiên Lan cũng trùng lớn mắt với người nọ. Còn phát hiện bản thân đã bị bại lộ trước mặt những người kia. Thiên Lan rõ ràng cảm giác được không khí trong nháy mắt động lại, sau đó liền có vài lưỡi dao sắc bén dừng ở trên người nàng. Cổ trong nháy mắt cứng đờ, Thiên Lan nhìn thấy người đàn ông mặc y phục trắng đang dùng ánh mắt tìm tòi nghiêng cứu mình, đáy lòng than thầm một tiếng, nàng đã trêu chọc ai chứ? “Ta chỉ là đi ngang qua... Đi ngang qua...”

Thiên Lan gượng cười, tim đập loạn. Người nằm bên cạnh đánh giá nàng một hồi lâu, cuối cùng nói: “Cô nương hãy mau chóng rời khỏi nơi này.”

Nói xong, hắn liền xoay người quay về trong đám người. Thiên Lan sững sờ một lát, cất bước muốn chạy, thời điểm quay đầu lại đã có một bóng trắng bay về hướng nàng, đáy lòng Thiên Lan bị phần, sẽ không xui xẻo như vậy chứ? “Đế Lâm Uyên, nàng vô tội.”

phía sau Đế Lâm Uyên đột nhiên vụt ra một bóng người, ngăn cản hắn. “Tránh ra.”

Đế Lâm Uyên quét mắt, khoe miệng cong lên, rõ ràng đang cười, lại làm người khác cảm thấy vô cùng lạnh lẽo. Người nọ không chịu, mang theo vũ khí

của mình vọt lên, Thiên Lan nhìn rất rõ, người đàn ông mặc y phục trắng cười rất thâm sâu, bí hiểm. Nụ cười đó giống như những ác ma đến từ địa ngục. Cả người Thiên Lan đầy mồ hôi lạnh, nhanh chóng cất bước chạy đi. Trong đầu luôn có thanh âm không ngừng nói cho nàng, nếu dừng lại, nàng sẽ chết. Bên tai không ngừng có tiếng gió thổi qua, phía sau là ánh sáng vô cùng chói lọi, bóng người tung bay, tiếng sói tru vẫn tiếp tục, một tiếng nói tiếp một tiếng, mang theo hoảng sợ cùng tuyệt vọng. “Bang!”

thân mình Thiên Lan chợt cứng đờ, người kia lúc này đang đứng trước mặt nàng. Xương cốt nàng xui lơ trên mặt đất, bên trong ánh mắt đều là kinh sợ. Thiên Lan còn chưa xoay người, eo liền truyền đến một trận lực đạo, mang theo hơi thở lạnh lẽo bao bọc lấy nàng, phà vào cổ. Ánh mắt người này màu xanh lam, vô cùng sáng. Nhưng... một chút tình cảm cũng không nhìn ra được. Người đàn ông này là...? “Đề Lâm Uyên!”

Cái tên này kéo suy nghĩ của Thiên Lan trở lại. Nàng giãy giụa vài cái, vốn tưởng rằng người đàn ông này sẽ không buông mình ra, không nghĩ tới nàng lại có thể dễ dàng tránh ra. Khi quay đầu nhìn lại, người đàn ông kia đang cùng người khác giao thủ với nhau. Thiên Lan xoa ngực, không màng đau đớn trên người, lại lần nữa trốn chạy, nếu không chạy nàng sợ sẽ chết ở trên tay người đàn ông kia mất. Cũng không biết chạy bao lâu, Thiên Lan mới không nghe được động tĩnh phía sau nữa, đang muốn dừng lại nghỉ một chút, chân đột nhiên lơ lửng trên không, bị người khác quay vòng vòng, khiến nàng gào thét đau cả họng. Con mẹ nó, ta đã đắc tội với ai mà lại xui xẻo như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Đế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Khế ước

Editor: May22 & Quỳnh

Thời điểm Thiên Lan tỉnh lại liền phát hiện mình đang ở Thủy Đàm Trung, hồ nước ấm áp, sương mù lượn lờ, bốn phía đều là vách núi, trên đỉnh đầu có ánh sáng nhàn nhạt chiếu vào, hình như... nàng là từ trên kia rơi xuống, hiện tại trời đã sáng sao? Thủy đàm cũng không lớn, cho nên nàng dễ dàng đi đến bờ biển, mẹ nó chứ, xuyên qua đây liền gặp phải việc này, là do kiếp trước nàng không cúng bái thần linh đảng hoàng à? Còn có người đàn ông kia, Thiên Lan nghiêng răng nghiêng lợi đem mười tám đời tổ tông của Đề Lâm Uyên nguyên rủa một phen. Nếu không phải bởi vì hắn, nàng có thể rơi vào tình trạng này sao!? Cuối cùng nàng còn vì người đàn ông chết trước mặt mình mà bị ai một chút. Nhưng nàng cũng không cho rằng người kia là vì cứu mình. Trong lòng Thiên Lan, những người này hoàn toàn là vì lợi ích của bản thân, cho nên nàng xem như không then với lương tâm. Gặp phải người phụ nữ vô tâm vô phế như vậy, khó trách kiếp trước mấy lão cáo già trên thương trường cũng đầu không lại nàng. Thiên Lan bình phục tâm tình, nằm ở bờ biển, đột nhiên cảm thấy có điều không thích hợp, suy nghĩ hồi lâu, đôi mắt nàng liền sáng lên, trên người như thể nào lại không đau? Sờ vào mấy chỗ bị thương, xác thật không đau đớn chút nào. Thiên Lan nhanh nhẹn ngồi dậy, đem vết thương trên người mình xem xét một phen, miệng vết thương thể nhưng toàn bộ khép lại, thậm chí một ít vết thương cũng trực tiếp biến mất. Thiên Lan ngồi ở mép thủy đàm, ánh mắt thâm trầm nhìn hồ nước, hồ nước này chẳng nhẽ là bảo bối? Bản chất thương nhân lập tức liền lộ ra, nếu thật là có thể khép lại miệng vết thương, đem này đi ra ngoài hẳn là có thể bán không ít tiền, Thiên Lan ngây ngô cười một phen, bắt tri bắt giác phát hiện chính mình giống như ngã xuống đây, sau đó... Ra... Không... Đi... Thở dài một tiếng, Thiên Lan ôm đầu ngồi xồm xuống, ánh mắt ngây dại nhìn hồ nước phản chiếu hình ảnh của mình, khuôn mặt gầy gò, một đôi mắt đen nhánh, tóc dài xơ xác, vừa nhìn là biết không đủ chất dinh dưỡng. Vân Thiên Lan ở Vân gia sống qua ngày cũng thật sự gian khổ a! Nghỉ ngơi một lúc lâu, Thiên Lan mới đứng dậy, trừ hồ nước này, bốn phía tất cả đều là vách núi, đường ra chỉ có cửa động trên kia. Thiên Lan trước nay liền không phải người cam chịu, cho nên lại cẩn thận nghiên cứu một phen, cuối cùng vẫn như cũ không có kết quả. “Mẹ nó! Chẳng lẽ thật sự muốn chết ở chỗ này?”

Thiên Lan xoa đầu tóc lộn xộn, bực bội lắm lắm, mới xuyên qua không đến một ngày đã chết, đây là cái giả thiết chết tiệt gì. Thiên Lan đang bực bội, đột nhiên ông tay áo truyền đến cảm giác bị kéo túm, nàng quay đầu nhìn lại, vừa lúc nhìn đến một vật đen tuyền treo ở trên tay áo nàng, bộ dáng tròn vo hoàn toàn nhìn không ra là cái gì. Lá gan của nàng từ trước đến nay đều lớn, trực tiếp đem vật kia chụp vào tay. Thiên Lan cau mày lật qua lật lại xem, tay chân có, mắt có, mũi có, miệng cũng có. Nàng bấu môi, rõ ràng ghét bỏ, nó giống như hamster, đại lục cũng có sủng vật này? “Kì kì!”

con vật kia đột nhiên kêu lên, Thiên Lan ghét bỏ đem nó ném xuống hồ nước. “Kêu cái gì mà kêu, phiền chết.”

Trong giọng nói đều là không kiên nhẫn. Vật kia không tính toán với Thiên Lan, lại kêu vài tiếng, sau đó dùng chân ngăn từ hồ nước bơi lại đây, không màng Thiên Lan trừng mắt nhìn nó, trực tiếp theo xiêm y bò tới trên tay nàng. “Kì kì, kì kì.”

Nó lại kêu vài tiếng, không biết là đang kháng nghị hay là đang nói cái gì, tóm lại, Thiên Lan giờ tay lại đem nó ném tới hồ nước, đứng dậy đi qua hướng bên kia. Dưới chân tất cả đều là đá vụn, trên vách núi đá so với mặt nàng còn sạch sẽ hơn, hoàn toàn không có dây leo cỏ dại. Trong đầu Thiên Lan tự động hiện ra một cảnh tượng, mấy thiếu nữ gầy yếu nằm trong son động này, chết thảm thiết, xương trắng dày đặc. Đang nghĩ ngợi, đầu ngón tay đột nhiên truyền đến một trận đau đớn, nháy mắt khiến nàng thoát khỏi suy nghĩ, cúi đầu vừa thấy con vật kia đang ôm tay nàng mút mút, Thiên Lan nhăn mày lại, giời lắm, dám cắn nàng. Thiên Lan lấy con vật kia ra khỏi tay, khoe miệng hiện ra một ý cười, đáng sợ tới mức vật nhỏ đáng thương kia kêu không ngừng. “Oanh!”

Trong đầu đột nhiên nổ tung, Thiên Lan sửng sốt, quanh thân phát ra từng ánh sáng trắng vây quanh nàng, con vật nhỏ kia bị một lực vô hình cướp đi, lơ lửng ở bên kia. Lấy nàng làm trung tâm, một ký hiệu phức tạp hình thành dưới chân nàng, rậm rạp đến mức nàng xem hoa cả mắt. Trong nháy mắt Thiên Lan nhớ tới những trận ma pháp trong những bộ manga anime kiếp trước. Loại hình: Không rõ Cấp bậc: Không rõ Kỹ năng: Không rõ. Mấy cái không rõ đột nhiên ở trong đầu Thiên Lan giống như bức họa cuộn tròn, khoe miệng nàng kéo kéo, mấy cái không rõ này là để làm gì? “Người xấu, người dám ném ta.”

Ánh sáng mới vừa tan đi, trong đầu Thiên Lan liền vang lên một giọng non nớt mang theo phần nộ. Thiên Lan cả kinh, theo bản năng nhìn về phía vật nhỏ

còn ở trên không trung, trong tiềm thức cảm thấy là nó đang nói chuyện, phải, chủ yếu là nơi này trừ nàng cũng chỉ có cái thứ không thể hiểu được này, quan trọng nhất chính là nàng vừa rồi ném đi cũng chỉ có cái này. “Người có thể nói?”

Thiên Lan nhướng mày, cười như không cười nhìn vật nhỏ, chẳng lẽ nó là linh thú trong trí nhớ Vân Thiên Lan? “Đúng.”

Tiểu hắc cầu quay mông về phía Thiên Lan, kiêu ngạo nói. Thiên Lan cũng không tiếp tục hỏi, nếu thật là linh thú biết nói, nàng vừa rồi cùng nó hẳn là ký kết khế ước, đính khế ước rồi nó có thể cùng mình giao lưu cũng không xem là kỳ quái, chỉ là tưởng tượng đến mấy cái không rõ kia, Thiên Lan liền có chút cạn lời, như vậy thân thể nhỏ này cũng không có khả năng gì dùng được. Xét thấy nàng có năng lực tiếp thu cường đại, cũng không rồi rắm vấn đề này, nàng mới hỏi “Người gọi là gì?”

“Phạm Diệt.”

Tiểu hắc cầu quơ quơ cái đuôi cơ hồ nhìn không thấy, trong giọng nói đều là đắc ý dào dạt, dường như vì cái tên này mà thực kiêu ngạo. Thiên Lan lại khinh thường quét mắt nhìn Phạm Diệt, khinh thường nói: “Người cũng có thể có tên khi phách như vậy? Ta xem. . . Người về sau nên đổi tên thành Cầu Cầu? Tương đối thích hợp nha.”

Phạm Diệt phát hoảng, cái đuôi cứng đờ, theo sau là rống giận, “Tiểu gia ta phong cách như vậy, làm sao tên tục khí như vậy có thể xứng.”

Thiên Lan tiếp tục khinh thường cười, “Vây kêu Viên Viên đi.”

“Người xấu, người không được đổi loạn tên của ta!”

Tức chết rồi, tức chết rồi, đường đường là Phạm Diệt đại nhân sao có thể bị khuất phục. Cuối cùng bởi vì Thiên Lan nói tên càng ngày càng thái quá, Phạm Diệt chỉ có thể lựa chọn cái tên thứ nhất tương đối bình thường, đối với việc nhục nhã này, Phạm Diệt tỏ vẻ về sau kiên quyết không làm. Một người một thú mất to trừng mắt nhỏ, đến khi bụng Thiên Lan bắt đầu kêu, nàng mới dờ đi tầm mắt, tiếp tục rồi rắm làm thế nào rồi khỏi nơi này. Về mặt Phạm Diệt hưng phấn, “Người cầu xin ta đi, cầu ta ta liền nói cho người cách nào đi ra ngoài, bằng không người liền chờ đợi chết đi!”

Thiên Lan cười như không cười nhìn Phạm Diệt, không thèm để ý nói: “Ta dù chết cũng sẽ lôi kéo người cùng nhau xuống địa ngục, thích nói hay không thì tùy.”

Phạm Diệt đang hưng phấn thì bị mất hứng, nữ nhân xấu, thật là tức chết rồi, nếu không phải vì muốn ra ngoài, nó mới không cùng nữ nhân đã xấu lại không có thực lực như vậy có khế ước, một chút cũng không xứng với thân phận của nó. Tuy rằng không tình nguyện, nhưng cuối cùng vẫn nói cho Thiên Lan như thế nào đi ra ngoài, nó cùng Thiên Lan có khế ước, lại còn là linh hồn khế ước, cho nên Thiên Lan chết nó cũng sẽ chết, nghĩ đến khế ước, Phạm Diệt lại là một trận không phục, nó rõ ràng là ký kết Bình Đẳng Khế Ước, cũng không biết vì sao khi ký kết hoàn thành liền biến thành linh hồn khế ước, chuyện này nó khẳng định sẽ không nói cho nữ nhân này, nếu không còn hành hạ nó như thế nào. Đừng để cho nó biết là tên ngu xuẩn nào đem nó phong ấn tại nơi này, nếu không. . . Phạm Diệt về mặt hưng tàn làm Thiên Lan nhú nhú mày, nhéo chân nó kéo theo, “Người xác định đường ra phía là dưới hồ nước này?”

“Hừ, ta lừa người làm cái gì.”

Phạm Diệt rầm rì nói, thân thể không ngừng vùng vẫy, trong lòng tất cả đều là tức giận, nữ nhân chết tiết này dám đối xử với nó như vậy. Thiên Lan thấy Phạm Diệt nghịch đến lợi hại, trực tiếp buông tay, Phạm Diệt lập tức rơi vào trong nước, lông tơ đen tuyền tất cả đều dính hết trên người. Thiên Lan mím môi, con người đen nhánh tràn ngập ý cười. Không đợi Phạm Diệt phát hỏa, Thiên Lan hít sâu một hơi nhảy vào hồ nước, làn da tiếp xúc đến hồ nước chính là một trận thoải mái, độ ấm vừa phải, so với suối nước nóng ở kiếp trước còn thoải mái hơn vài phần, Thiên Lan đem Phạm Diệt nhét vào trong ngực, hướng thủy đàm lặn xuống. Hồ nước trong vắt sâu không thấy đáy, bốn phía cũng nhìn không tới bờ, Thiên Lan không nghĩ tới mặt trên thủy đàm nhìn qua không lớn, phía dưới lại rộng như vậy. Theo phương hướng Phạm Diệt chỉ, lúc Thiên Lan sắp không nín thở được nữa, cuối cùng thấy được ám màu xanh của đá. Thiên Lan một hơi bơi tới chỗ cục đá, theo đó hướng lên trên, mấy giây liền trôi lên mặt nước. Nàng thở hắt ra mấy hơi mới quan sát được chung quanh hoàn cảnh, nơi này vẫn là cái sơn động như cũ, bất đồng chính là nơi này có mấy cái thông đạo, thông hướng trong bóng đêm. Bởi vì lâu như vậy, lại không ăn cái gì, Thiên Lan vừa lên bờ liền nằm ở trên tảng đá không nhúc nhích, thân thể nàng vốn đã yếu, lộn lộn như vậy còn dư bao nhiêu sức lực chứ. Phạm Diệt quấy hết nước trên người, ở trong đầu không ngừng ghét bỏ Thiên Lan, nàng lừa dối cùng nó so đo, không đúng, phải nói là không có sức lực cùng nó so đo, cũng mặc cho nó ở trên người mình nhảy nhót, cộng thêm không ngừng ghét bỏ, khinh thường. Chờ Thiên Lan khôi phục thể lực, mới chậm chậm chống thân thể dậy, chuẩn bị rời đi, ai ngờ Phạm Diệt đột nhiên chỉ vào cục đá nàng vừa rồi nằm, nói: “Mấy cục đá kia người mang đi một ít.”

Thiên Lan hồ nghi nhìn mấy cục đá màu xanh lá liếc mắt một cái, mày nhăn tít, “Mấy cục đá vỡ mang ra ngoài làm gì?”

Phạm Diệt đáy lòng khinh thường Thiên Lan kiến thức thiên cận, ngữ khí đồng dạng là khinh thường, “Đá này có thể bán không ít tiền.”

Cục đá có thể bán ra tiền? Thiên Lan thực cạn lời, dù có thể bán tiền thì có thể bán bao nhiêu? Còn không bằng mang chút nước trở về, ít nhất có thể trị thương. Chính mình vốn là không có sức lực, Thiên Lan không nghĩ mang mấy đồ vật trời buột đó, nhưng vì Phạm Diệt uy hiếp, Thiên Lan mới không tình nguyện mang theo mấy khối, hồ nước nàng không thể lấy đi, tùy ý chỉ có thể từ bỏ, chờ sau khi nàng biết giá trị của mấy cục đá này, Thiên Lan hận không thể bóp chết Phạm Diệt.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Đế Phi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 3: Truyền thuyết nhà có 4 bức tường

Editor: Devil Ly

Beta: Ad Quỳnh

Tại Vân Thành, trên gương mặt mọi người đều tràn ngập nụ cười vui tươi, cảnh tượng của cả tòa thành tràn ngập vẻ vui mừng, hạnh phúc. Tại thời điểm Thiên Lan một thân chặt vật đứng tại Vân Thành, mới phát hiện ra vài câu nói quả thật là không sai, người dân an cư lạc nghiệp, an khang hạnh phúc. Người trên đường nhìn một tiểu cô nương một thân chặt vật, một vài đại thẩm tốt bụng tiến tới hỏi nàng vài câu, Thiên Lan đối với sự nhiệt tình này chỉ có thể dùng lời lẽ nhẹ nhàng mà từ chối, dựa vào trí nhớ đi đến phủ thành chủ Vân Thành, cũng chính là Vân Gia. Trước tiền môn Vân Gia có thị vệ canh giữ, thấy Thiên Lan tiến vào, lập tức tiến lên ngăn lại, âm thanh lộ rõ vẻ ngạo mạn, “Cô nương, ở đây là phủ Thành Chủ, không phải là nơi để người có thể đến đâu.”

Bộ dạng Thiên Lan lúc này quả thật có chút chặt vật, từ sau khi ra khỏi hang động đó, không ngờ lại là một vùng hoang vu hẻo lánh, không dễ gì gặp được người giúp cô chỉ đường, mới có thể về được đến Vân Thành, toàn thân dơ dáy, đến mặt mũi cũng không sạch sẽ, bị ngăn lại cũng không có gì là lạ cả. Nhưng thanh âm của thị vệ này làm Thiên Lan không thích một chút nào, đây chính là người nhà Vân phủ mà bên ngoài truyền tụng sao? Với những kẻ ngoài kia có gì khác biệt chứ, cùng một dạng ý mạnh hiếp yếu, còn nói cái gì đối xử bình đẳng, thật là nực cười. Thiên Lan vén mái tóc dài khô vàng phía trước, hướng lại gần trước mặt tên thị vệ,”

Người nhìn cho rõ, xem ta có thể đến đây hay không?”

Vân Thiên Lan tuy rằng không được sủng ái, nhưng người trong phủ đều biết rõ diện mạo của nàng, thị vệ kia sừng sốt, ngay sau đó lùi về sau một bước, cúi người nhưng trên mặt không có một chút nào vẻ kính trọng, “Hóa ra là đại tiểu thư.”

Thị vệ chỉ nói thầm trong lòng, không phải là đại tiểu thư đã mất tích rồi sao? Hiện tại Thiên Lan chỉ muốn mau chóng trở về tắm rửa một cái rồi ngủ một giấc thật ngon, làm gì có thời gian ở đây để tâm thái độ của tên thị vệ này thế nào. Nhắc chân liền hướng vào trong phủ mà đi, còn chưa đợi nàng bước chân vào cửa chính, sau lưng đã truyền đến tiếng nói. “Các người canh giữ thế nào vậy, đứa ăn mày đó ở đâu đến đây, nhà họ Vân cũng không phải là tùy tiện có thể vào được, còn không mau ngăn nó lại.”

Bọn thị vệ đứng nhìn nhau, đứa ăn mày này là đại tiểu thư, cho dù là không nhận được sự sủng ái thì bọn hắn cũng không thể ngay trước công chúng ngăn đại tiểu thư lại, chuyện này mà truyền ra ngoài thì danh tiếng nhà họ Vân có thể bị hủy hoại mất. “Tứ tiểu thư, đây là đại tiểu thư”

tên thị vệ trước đó ngăn Thiên Lan lại lập tức bước lên phía trước, tới bên tai người kia nhỏ giọng nói. Người vừa xuất hiện chính là Tứ tiểu thư nhà họ Vân, Vân Vũ Nhu. Một thân váy dài xanh ngọc, tuổi tầm mười bốn mười lăm, đôi mắt long lanh xinh đẹp như được chạm khắc trên gương mặt nhỏ nhắn, da thịt trắng nõn, cánh mũi nhỏ xinh, đôi môi hồng hào không cần điểm xuyến, mặc dù tuổi còn nhỏ đã có thần thái của một nữ nhân, đủ để chứng minh cô gái nhỏ này lớn lên tất nhiên thành một nữ nhân khuynh quốc khuynh thành. Vân Vũ Nhu nghe xong lời thị vệ vừa nói, ánh mắt chợt lạnh, tiện nhân này vậy mà lại còn sống quay trở về, mệnh cũng thật là lớn. Đây thị vệ kia ra, Vân Vũ Nhu cười nhẹ bước tới bên Thiên Lan đang đứng thẳng trước cửa chính, ôn nhu nói: “Tỷ tỷ thật là vừa từ đâu về vậy, làm sao biến thành cái bộ dạng chặt vật, dơ dáy thế này?”

Thời khắc nhìn thấy Vân Vũ Nhu, Thiên Lan cảm nhận được trong thân thể có một cảm xúc khác biệt, nàng đưa tay chạm lên trước ngực, giống như đang suy nghĩ gì đó, đây có lẽ là chút cảm xúc của Vân Thiên Lan còn lưu lại, bị nữ nhân trước mặt này hại chết, không cam tâm sao. .... Thiên Lan cong cong khóe môi, bị người hại chết đó là do bản thân mình vô dụng, người bây giờ có không cam tâm cũng có tác dụng gì, thân thể này giờ bị ta chiếm giữ, người cũng coi như được giải thoát rồi, hà tất phải cố chấp thêm nữa. Nàng vừa nghĩ xong, cảm xúc kì quái trong thân thể lại tăng thêm vài phần, Thiên Lan thấy lòng càng thêm cười lạnh, chết rồi mới có được cái dừng khí này, thời điểm còn sống sao không dám? Nếu lúc trước có được dừng khí như vậy, người đã không chết, cho nên, đừng đi trách người nữa, chỉ có thể trách mình không đủ kiên cường. Thiên Lan trước giờ không phải là người lương thiện, cho nên nàng sẽ không bao giờ nói bất cứ điều gì thừa nhận yêu hận tình thù hay trách nhiệm gì đó của Vân Thiên Lan, những thứ đó đối với nàng quá đổi giả dối, trước nay nàng chỉ có tôn thờ lợi ích, thương nhân nên có dáng vẻ của một thương nhân. Quả nhiên cảm xúc trong thân thể dần biến mất, Thiên Lan lúc này mới nâng mí mắt nhìn Vân Vũ Nhu vẫn đang nhìn nàng cười, khuôn mặt dính bản bồng chốc xuất hiện nụ cười quý dị, nhìn đến mức Vân Vũ Nhu sừng sốt, tiện nhân này không những không chết đến tính cách cũng thay đổi rồi? Trong lòng thầm mắng mấy kẻ làm việc không cẩn thận, đã lệnh cho bọn chúng xác định tiện nhân này sau khi chết thì vứt xác vào khu rừng chết, đến nay lại để cho nàng ta không chút thương tích gì mà quay về đây, có chút việc nhỏ mà làm cũng không tốt, thật là một lũ lộn ngu ngốc, cũng may chuyện ả đem nàng ta ném vào khu rừng chết chỉ có vài người biết chuyện, cho dù lộ ra ngoài cũng không có ai tin. Vân Vũ Nhu trong lòng yên tâm hơn không ít, nhưng ả không thể nào tin được một phế phẩm nhu nhược vô năng lại có thể thay đổi, nhất định bị dọa ngốc rồi, gan cũng lớn hơn vài phần, nghĩ tới đây, sắc mặt Vân Vũ Nhu biến đổi, khinh thương nhìn Vân Thiên Lan, “Bộ dạng này của tỷ tỷ thật là làm nhục cho Vân Gia ta, ra ngoài lâu như vậy không biết có xảy ra chuyện gì hay không?”

Vân Vũ Nhu có điều ám chỉ, bọn thị vệ đầu cúi gằm, đại tiểu thư thật không ít lần bị tứ tiểu thư khi dễ, bọn họ đều thấy nhiều và không còn lạ lẫm nữa, đến nay đại tiểu thư trở về với bộ dạng này, sợ là không tránh khỏi bị phạt, nhưng chuyện này cũng chẳng liên quan gì đến họ, một phế vật đối với gia tộc mà nói là một vết nhơ, Vân gia là bá chủ một phương lại để vết nhơ này tồn tại đến ngày hôm nay, bọn họ đều có chút khó chịu. “Nhà họ Vân đến ăn mày còn có thể đối đãi bình đẳng, huống chi ta lại là đại tiểu thư chân chính”

Vân Thiên Lan đẩy đẩy mấy sợi tóc trước trán, cổ tình nhún mạnh hai từ chân chính. Vân Vũ Nhu nhăn mày, trong lòng khó hiểu, tiện nhân này thế nào lại biết ăn nói như vậy? Nhưng nghĩ đến hai từ chân chính, sắc mặt Vân Vũ Nhu tái đi vài phần, cho dù ả đắc sủng bao nhiêu cũng không thể phủ nhận sự thật Vân Thiên Lan thân là huyết mạch chân chính, ở trên đại lục này, tôn ti trường ấu là có quy định rõ ràng. Đều do mấy tên vô dụng kia, việc lần này mà thành, nhà họ Vân sẽ không còn đại tiểu thư nào nữa, còn ai dám dùng thân phận đó để áp ả. Nộ khí trong lòng không ngừng tăng lên, Vân Vũ Nhu hướng Thiên Lan tiến đến vài bước, vừa đứng chặn mắt tâm nhìn của thị vệ, sắc mặt Vân Vũ Nhu lập tức trở nên âm trầm hơn, đè thấp âm thanh mà nói:

“Vân Thiên Lan, việc này nếu ngươi dám nói bậy bạ, xem ta không đánh chết ngươi”

Việc hại người cùng tộc nếu mà bị truyền ra ngoài, cho dù à có đắc sủng hơn nữa cũng vẫn sẽ mất đi danh tiếng trong nhà họ Vân, cho dù à làm những việc này Vân gia đều biết, nhưng bên ngoài lại là một chuyện khác, thân là niềm tự hào của nhà họ Vân, à không thể có bất cứ một vết nhơ nào. Thiên Lan cũng cười lạnh, tiến đến bên tai Vân Vũ Nhu chệch nhàng chậm chậm nói: “Ngươi tốt nhất đừng có trêu chọc ta, nếu không ta không dám đảm bảo có thể làm ra chuyện gì đâu”

Chuyện trước đây nàng có thể không so đo, bot vì đó là Vân Thiên Lan, không phải nàng, nhưng sau này những người này nếu còn đến ức hiếp nàng, vậy đứng trách nàng tàn nhẫn độc ác, đối với mấy tiểu nha đầu này cho dù không có linh lực kia, nàng cũng có rất nhiều thủ đoạn. Vân Vũ Nhu sững sờ đứng nhìn bóng lưng rời đi của Thiên Lan, trong lòng toàn là sợ hãi, vừa rồi à vậy mà bị tiện nhân trước đó luôn bị nàng dẫm đạp dưới chân làm cho kinh sợ, Vân Vũ Nhu sờ tay lên trán mình, không biết từ bao giờ đã đầy mồ hôi lạnh, làm sao có thể xảy ra chuyện thế này... Thiên Lan về đến viện của mình lòng mảy liên nhãn lại, nàng ở trong trí nhớ của Vân Thiên Lan biết được nơi ở của nàng thật không tốt, nhưng thật không nghĩ đến sẽ không tốt đến mức độ này, tương viện rách nát, từ bên ngoài đều có thể nhìn thấy được tình cảnh bên trong, một căn phòng lẻ loi dựng ở đó, chỉ cần chút gió thổi mạnh cũng có thể đổ xuống. Dựa theo quy định của kiếp trước, căn phòng như thế được tính là nguy hiểm hơn cả nguy hiểm rồi, nàng thật sự không thể tưởng tượng được Vân Thiên Lan làm thế nào có thể sinh sống ở nơi này. Đẩy cửa phòng, nàng mới phát giác ra mình đã xem nhẹ Vân Thiên Lan, ở trong hoàn cảnh khó khăn như vậy vẫn có thể sống đến mười lăm tuổi, cũng được tính là một loại năng lực. Nhà chỉ có bốn bức tường dùng để hình dung căn phòng này là hoàn toàn chính xác, nóc nhà đều có thể nhìn thấy được ánh sáng, trong phòng ngoài một cái giường và một cái rương không lớn thì không còn một vật dụng nào khác, nói là giường thà rằng nói đó là một tấm gỗ, chăn bông ngà vàng gấp gọn gàng đặt trên đó, ánh mắt Thiên Lan ngáy một âm trầm, theo bản năng đặt tay lên ngực, Vân Thiên Lan xem ra ngươi cũng không phải là không có điểm tốt nào mà! Tuy rằng sống trong gian khổ, nhưng một chút cũng không từ bỏ niềm tin vào cuộc sống, là nghị lực nào chống đỡ người sống lâu được như vậy? “Thôi bỏ đi, nói đến cùng vẫn là ta nợ ngươi, một ngày nào đó ta sẽ dùng thân thể của ngươi đứng trên đỉnh cao của thế giới này, làm thế nhân kính ngưỡng, nếu không thể làm thế nhân kính ngưỡng, vậy thì làm cho thế nhân sợ hãi đi!”

Thiên Lan thanh âm nặng nề, nàng vừa nói hết lời, thân thể giống như bị người buông ra, cảm giác sợi dây vô hình vẫn luôn cuốn chặt lấy thân thể nàng phút chốc như bị chặt đứt. Khóe miệng khê cong, nàng thật không nghĩ rằng oán niệm của Vân Thiên Lan lại cường đại đến vậy, thân thể hoàn toàn do chính mình khống chế quả nhiên không tồi. Ở trong phòng dạo qua một vòng, Thiên Lan thật sự là chịu không nổi, cho dù là trước đây phải lưu lạc sơn dã cũng so với nơi mà bất cứ lúc nào mái ngói cũng có thể rơi xuống đầu tốt hơn nhiều, xem ra việc đầu tiên nàng phải làm đó là cho mình có một nơi ở tốt hơn. Nhưng nàng hiện tại thứ nhất không có thực lực, thứ hai không có tiền tài, phải làm thế nào mới có thể ở trong Vân gia tìm một nơi ở tốt đây. Vân Thiên Lan không phải chưa nghĩ tới rời khỏi Vân gia, nhưng cũng cùng một vấn đề, nàng thứ nhất không có thực lực, thứ hai không có tiền tài. Trên cái đại lục mà thời buổi cá lớn nuốt cá bé này, nàng ra ngoài chỉ có thể chết càng nhanh hơn, người nhà họ Vân tuy là không thích nàng, nhưng trên đầu nàng vẫn còn cái danh hiệu chính dòng, những người này cũng không thể trắng trợn giết chết nàng. Xem xét lại xiêm y rách nát trên người, Thiên Lan quyết định trước tiên thay bộ y phục, ở trong phòng tìm nửa ngày mới tìm được một bộ y phục được coi là sạch sẽ, sau khi đổi xong y phục Thiên Lan vẫn là chịu không nổi châu mày, y phục có mùi ẩm mốc khó chịu không nói, còn nhỏ hơn rất nhiều, mặc trên người không ra gì cả, hoàn toàn không phù hợp với quan niệm thẩm mỹ của nàng. Bộ y phục này là là đại trưởng lão đưa tới cho nàng. Vân Thiên Lan kia vẫn luôn tiếc không dám mặc, hiện giờ lại bị nàng ghét bỏ. Nếu việc này mà để Vân Thiên Lan biết được còn không tìm nàng liêu mạng. Trong gia đình này còn có ai thật tâm đối tốt với Vân Thiên Lan, nghĩ chắc cũng chỉ có vị đại trưởng lão mặt mũi nhân từ đó, chẳng lẽ nàng phải đi tìm vị đại trưởng lão đó?

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Đế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Nhân Vân Thiên Lan gieo

Editor: Devil Ly

Beta: Quỳnh

Đại trưởng lão của Vân gia vốn không phải người nhà họ Vân, nhưng thế lực của ngài rất lớn, lời nói của ngài trong Vân gia cũng rất cao. Vân Thiên Lan sau một hồi suy nghĩ, quyết định đi đến tìm đại trưởng lão, còn tiếp tục sống trong hoàn cảnh thế này nàng thật sự là chịu không nổi. Vân Thiên Lan từ căn viện rách nát đó bước ra ngoài vừa đúng lúc bắt gặp quản gia của Vân gia, một gã có thân hình béo tròn, tuổi đã tầm trung niên, gã một lời không nói liền lập tức kéo thiên Lan hướng viện chính của Vân gia mà đi, hấn dùng lực lớn tới mức Thiên Lan không cách nào thoát ra được. “Đại tiểu thư, hôm nay ở Đế Kinh cho người tới, mong người đừng làm mất mặt Vân gia.”

quản gia vừa đi vừa nói, trên mặt hoàn toàn là sự khinh miệt, hấn không hiểu, vì sao gia chủ lại muốn gọi phế vật này đi. Thiên Lan trong lòng âm thầm kinh hãi, Đế Kinh? Một phế nhân như nàng đi gặp người của Đế Kinh làm gì? Đầu óc Vân Khiếu Thiên có vấn đề rồi hay sao? Thiên Lan trong đầu đầy nghi hoặc cứ thế bị quản gia kéo đến chính điện. Lúc này trong chính điện có rất nhiều người, đều là những người trẻ của Vân gia. Vân Vũ Nhu đứng ngay phía trước, nhìn thấy bộ dạng bị lôi xềnh xệch vào của Vân Thiên Lan thì lập tức lộ ra một nụ cười trào phúng. Đập vào mắt là một nam nhân trung niên ngồi trên ghế chủ vị Thiên Lan bỗng ngáy ra một chút. Sau bao nhiêu năm sống trên đời, nàng mới gặp một nữ nam như vậy, quả thật rất đẹp. Thiên Lan nhanh chóng khôi phục tinh thần, nhìn sang người đang bận bộ tử hoa y phục bên cạnh nữ nam kia. Lạnh lùng thật, trên mặt không chút biểu tình nào cả, chỉ ung dung, bình thản ngồi uống trà, Thiên Lan nhủ thầm. Nàng rất nhanh đem những người có mặt trong điện đánh giá một lượt, tìm một vị trí để đứng. Gọi nhiều người trẻ tuổi đồng trang lứa tập trung lại một nơi, đây là định làm gì vậy chứ? Trông mắt nàng đảo qua một lượt, bỗng nhìn thấy một thiếu niên bên cạnh Vân Vũ Nhu, đang dùng ánh mắt thăm dò nhìn nàng. Trong đầu suy nghĩ một lúc lâu cũng không nghĩ ra được gì, tầm mắt hai người chạm nhau, thiếu niên lập tức di chuyển tầm mắt, trên mặt cười nhạt, nhìn sang Vân Khiếu Thiên. “Đại nhân, người đều đã đến đủ cả rồi”

Vân Khiếu Thiên quay sang nam nhân bận tử y bên cạnh, trọng giọng nói không khỏi có vài phần kiêu ngạo. Thiên Lan càng thêm hiếu kì, nam nhân này rốt cuộc có thân phận gì, ngay đến Vân Khiếu Thiên cũng phải kiêu ngạo, Vân gia ở đại lục danh tiếng rất lớn, nên tự nhiên trong lòng bá tính địa vị tự nhiên lên như điều gặp gió, có lòng dân có thiên hạ, Vân Khiếu Thiên còn phải kiêu ngạo ai chứ? Nam nhân mặc tử hoa y phục đặt tách trà xuống, ánh mắt sắc bén lướt qua một chút những người trọng diện, cuối cùng như rất vừa ý mà gật gù đầu,”

Vân gia quả đúng là nhân tài lớp lớp, lần này đặc biệt có thêm ba cơ hội có thể đi học viện đế quốc. Cơ hội dành cho mỗi người là bình đẳng, theo ý của ta hay là cho chúng được cạnh tranh công bằng được rồi?”

. Vân Khiếu Thiên rõ ràng có chút sùng sốt, người này trước giờ không bao giờ nói như vậy cả, sao mới đó mà đã đổi lời rồi? Học Viện Đế Quốc? Những người có mặt đều kinh hãi, đó chính là học viện tốt nhất cả cái đại lục Thương Loan này, những học sinh ở đó đều là những người có thiên phú nhất đại lục, quyền thế ở đó căn bản là vô dụng, chỉ có thực lực mới có thể đứng vững tại Học Viện Đế quốc, có thể vào được Học Viện Đế Quốc có nghĩa là thiên phú của người được công nhận, đại lục này ai là người không muốn vào chứ? Hiện nay vậy mà có những ba cơ hội dành cho Vân gia, đây chính là một chuyện tốt, phải biết rằng Học Viện Đế Quốc mỗi năm tuyển sinh số lượng không vượt quá năm mươi người, Vân gia đã độc chiếm ba phần, chuyện này sợ rằng trong lịch sử trước nay không hề có. Vân Khiếu Thiên liếc mắt nhìn nữ nhi của mình, tuy rằng có chút không tình nguyện, nhưng vẫn là phù hợp với những gì nam nhân kia nói, “Vậy theo ý của đại nhân.”

Nam nhân kia cười mà không cười gồ gồ khoe miệng, làm sao hắn không hiểu Vân Khiếu Thiên trong lòng đang nghĩ gì, chỉ có điều đây là mệnh lệnh, hắn chỉ là làm theo mệnh lệnh mà thôi. “Các người đều là thiên tài của Vân gia ta, muốn vào Học Viện Đế Quốc thì hãy thể hiện hết bản lĩnh của mình.”

Vân Khiếu Thiên đứng dậy, thấp phần khí thế nói, hắn tin tưởng nữ nhi của mình, một chút cũng không lo lắng. Năm nay vốn dĩ hắn cũng có ý định đưa Vân Vũ Nhu vào Học Viện Đế Quốc, ai mà ngờ được người của Học Viện Đế Quốc lại tìm đến trước. Có Vân Khiếu Thiên cổ vũ, những người này càng thêm tự tin, đem việc vào Học Viện Đế Quốc trở thành mục tiêu của đời mình. Thiên Lan căn bản là không có linh căn, bảo nàng với những người này đánh không phải là đau đầu sao!/? Linh căn là căn cứ phân biệt người trên đại lục này có tu luyện linh lực hay không. Linh căn lại phân ra làm rất nhiều cấp, xích thành hoàng lục thanh lam tử, từ từ cấp cao nhất. Mà có linh căn là có thể tu luyện linh lực, linh lực từ nhập môn của linh giả, linh sĩ, linh cường, linh hoàng, linh đế, linh tôn, linh thánh, linh thánh là cấp bậc cao nhất trên đại lục, nhưng số lượng linh thánh chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay. Mỗi một cấp bậc lại phân làm bốn bậc, thấp cấp, trung cấp, cao cấp, đỉnh. Thực lực cao hơn có thể liếc mắt một cái nhìn thấu người có cấp bậc thấp hơn mình, đồng cấp thì xem ai có tu vi so với mình cao hơn, mà những cấp này lại dùng bảy loại màu sắc để phân biệt, màu sắc mỗi loại tương ứng với từng cấp, mỗi bậc lại dùng độ đậm nhạt của màu sắc để phân biệt. Những người trên đại lục tu luyện linh lực đều được gọi là linh sư. Ban đầu Thiên Lan không hề biết những điều này, bởi vì thân thể chưa từng tiếp xúc qua với những thứ có liên quan đến linh lực. Nàng cũng tốn rất nhiều công sức mới biết được những điều này. Năm tuổi cho dù ý thức đã thức tỉnh mà linh căn không thức tỉnh, vậy chứng minh người đó không thể tu luyện linh lực, không thể tu luyện linh lực người đó cũng không hoàn toàn trở thành phế nhân, vẫn còn một chức vụ nữa gọi là võ sư, võ sư không cần có linh căn, nhưng cần có võ khí, đó là thứ sinh ra đã được sắp đặt, thông thường người không thể tu luyện linh lực đều sẽ có võ khí. Thượng đế đóng lại một cánh cửa của người nhất định sẽ mở ra một cánh cửa sổ khác, điều này rõ ràng là khi thượng đế đóng lại cánh cửa của Vân Thiên Lan đã quên mất mở cho nàng một cánh cửa sổ, cho nên thân thể này mới thất sự biến thành một phế nhân. Trên đại lục vẫn còn những chức vị khác như luyện đơn sư, luyện khí sư, nhưng tiền đề của những chức vụ này cơ bản là dựa trên linh sư và võ sư. Thiên Lan đang nghĩ đến hăng say bỗng trước mắt tối sầm, một cổ cảm giác áp bức ập đến, nàng theo bản năng ngã đầu, liếc mắt một cái liện đối diện với ánh nhìn thăm dò của nam nhân tử kia. Trong lòng nàng thất kinh, nhanh chóng cúi đầu, hướng về phía sau lùi lại, hận không thể biến thành vô hình, nàng hiện tại thật không muốn chọc vào mấy nhân vật lớn này. “Đại nhân?”

Vân Khiếu Thiên chau mày liếc nhìn thiếu nữ nhỏ nhắn, trong mắt hiện lên lạnh lẽo. “Không có gì, người chuẩn bị là được rồi, đợi đến hôm thi tài ta tự đến là được rồi”

. Nam nhân nhắc chân hướng ra ngoài. Hắn vừa đi khỏi, Thiên Lan cảm thấy không khí áp bức xung quanh giảm đi rất nhiều. Vân Khiếu Thiên trừng mắt nhìn Vân Thiên Lan một cái rồi nhanh chân bước theo, Thiên Lan hướng theo bóng lưng Vân Khiếu Thiên mà trừng mắt, cha cũng không đến nỗi ghét gặp nàng đến mức độ này chứ, tốt xấu gì cũng là nhân do ông gieo xuống mà. Nhân vật lớn vừa rời khỏi, cả khu điện chính lập tức náo nhiệt hẳn lên, sôi nổi thảo luận về Học Viện Đế Quốc, Vân Vũ Nhu từ vòng vây của mọi người bước hướng tới Thiên Lan, hơi dương cao cằm, kiêu căng nhìn Thiên Lan, “Vân Thiên Lan, một phế nhân như ngươi cũng dám đến đây, lẽ nào ngươi vẫn vọng tưởng tham gia cuộc thi này?”

Những người ở đây đều là những người trẻ tuổi, cho dù chưa khi dễ qua Vân Thiên Lan cũng chẳng ai muốn cùng nàng làm bạn, Vân Vũ Nhu cũng chẳng cần phải làm bộ làm tịch. Thiên Lan không muốn để tâm đến Vân Vũ Nhu, trừng mắt một cái muốn rời đi, cô gái nhỏ này muốn chơi nàng cũng không có thời gian bồi ả, nàng bây giờ muốn đi tìm đại trưởng lão giải quyết việc nơi ở của nàng. Thấy Thiên Lan không để tâm đến mình còn có vẻ muốn rời đi, Vân Vũ Nhu lập tức lên tiếng giận sai những người bên mình đem nàng ngăn lại. Bị người khác chặn đường, Vân Thiên Lan ánh mắt tối sầm, trong lòng bức bối bất kham, mấy nữ nhân này muốn dây dưa thế nào đây. “Bỏ tiểu thư nói chuyện với người, người điếc rồi sao?”

Vân Vũ Nhu sắc mặt có chút khó coi, tiện nha đầu Vân Thiên Lan dám coi như không nhìn thấy ả. Thiên Lan day day lỗ tai, thay đổi dáng đứng cho thoải mái, chậm chậm nói: “Ta chỉ nghe hiểu tiếng người, mời dùng tiếng người để giao tiếp, ồ, ta quên mất, Vân gia tứ tiểu thư có lẽ không biết nói tiếng người thì phải”

Câu này vừa nói ra, tất cả mọi người đều một dạng tròn mắt há miệng, trong lòng mọi người tràn ngập nghi ngờ, nha đầu này có đúng là Vân Thiên Lan nhút nhát nhu nhược hay không? Không phải là bị người khác đánh tráo đấy chứ? Người thì không bị đánh tráo, bị đánh tráo chỉ có linh hồn, nhưng những người này mãi mãi không có cơ hội biết được. Vân Vũ Nhu sắc mặt tái mét, nha đầu chết tiệt này dám mắng ả, ba ngày không đánh liền leo lên nóc nhà lật ngói, Vân Vũ Nhu lúc này bị tức đến muốn xiu, hoàn toàn quên mất phải suy nghĩ, vốn từng là một thiếu nữ nhút nhát như chuột lại có thể nói ra những lời này. “Vân Thiên Lan”

Vân Vũ Nhu dần từng chữ qua kẽ răng, bộ dạng của ả bây giờ giống như muốn ăn thịt nàng vậy. “Vũ Nhu, người đối xử với Thiên Lan như vậy thật không hay chút nào”

. đột nhiên một âm thanh vọng vào, làm Vân Vũ Nhu toàn thân run lên, sao ả lại có thể quên mất Vân Huyền Khê có ở đây. Thấy sắc mặt Vân Vũ Nhu ngày càng khó coi, Thiên Lan lại có vài phần hứng thú, thuận theo âm thanh nhìn lại. thiếu niên đứng ở cuối cùng đang hướng nhìn nàng, đồng tử sáng

nhuộm chút ý cười. Thiên Lan lại lần nữa tìm kiếm lại một lượt trong trí nhớ, một vệt sáng mảnh liệt hiện lên trong đầu, Vân Huyền Khê, đại thiếu gia của Vân gia. Nói tới Vân Huyền Khê và Vân Thiên Lan thật có vài phần tương tự. Mẹ Vân Huyền Khê là một tiểu thiếp, khi còn sống cũng không được sủng ái, nhưng vì bà hạ sinh cho Vân gia duy nhất một đứa con trai nên Vân Khiếu Thiên chưa bao giờ để bà thiếu thốn thứ gì trong cuộc sống, nhưng không biết vì lý do gì, sau khi sinh hạ Vân Huyền Khê vài năm thì bạo bệnh qua đời. Vân Huyền Khê từ nhỏ đã không có sự chăm sóc của mẹ, lại là con trai duy nhất, một số kẻ có dụng tâm khác tự nhiên không muốn hắn sống sót, âm thầm hại không ít lần, có lần vừa đứng được Vân Thiên Lan giúp đỡ, từ đó về sau Vân Thiên Lan không còn gặp lại Vân Huyền Khê nữa, dần dần cũng quên đi. Sau này nghe nói Vân Huyền Khê bị đưa ra khỏi Vân gia, cách đây không lâu mới quay lại, nhìn bộ dạng của Vân Huyền Khê dường như vẫn còn nhớ đến chuyện mình được Vân Thiên Lan cứu giúp. “Đại ca”

Vân Vũ Nhu không tình nguyện gọi hắn một tiếng, từ lúc hắn quay trở lại liền lộ ra rất nhiều thủ đoạn khiến ả phải sợ hãi. Vân Huyền Khê từ phía sau dạo bước lại gần, cười nhẹ vỗ vỗ đầu Vân Vũ Nhu, nghiêm nhiên làm ra dáng vẻ của một người huynh trưởng, nhưng chỉ có Vân Vũ Nhu mới biết được ả bây giờ chân tay đều đã lạnh ngắt, cứng ngắc đến độ không dám động đậy, sợ hãi Vân Huyền Khê đối với ả làm ra chuyện gì. “Lần sau không được nghịch ngợm như vậy nữa”

Vân Huyền Khê nhìn thấy bộ dáng này của Vân Vũ Nhu, ý cười càng đậm. Vân Huyền Khê vốn anh tuấn, lại thêm ý cười kia, nhìn thế nào cũng đều thấy bộ dáng của một ca ca tốt, nhưng nhìn thân thể chốc chốc run lên của Vân Vũ Nhu Thiên Lan cũng coi như hiểu rõ, thiếu niên này vốn không như bộ dáng bên ngoài mà hắn đang bày ra. Có thể sống sót trong cái gia tộc lớn này của Vân gia, có ai có thể thật sự là người thuần khiết, lương thiện.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Đế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Mọi việc đều phải dựa vào chính mình

Editor: Devil Ly

Beta: Ad Quỳnh

“Đại ca, Vũ Nhu biết rồi”

. Vân Vũ Nhu hạ thân cơ rúm lại, trong lòng đem Thiên Lan hận đến nghiến răng, cũng không thể nào hiểu được cái tên tai ương này lại giúp Vân Thiên Lan ra mặt. Vân Huyền Khê kéo Vân Thiên Lan đang đứng ngây ngốc lại, nhẹ nhàng nói: “Muội đừng quên là được”

. Đợi đến khi Thiên Lan định thần lại thì đã bị Vân Huyền Khê kéo xuyên qua từng đường hành lang dài, đi đến một tiểu viện, tiểu viện này so với tiểu viện rách nát của Thiên Lan thật đúng là một trời một vực, trên cửa viện đề “Khê Tự”

, ở đây có lẽ là tiểu viện của Vân Huyền Khê. Trong viện trồng không ít thúy trúc, nghiêm nhiên hình thành một tiểu thiên địa, hoàn toàn có thể nhìn thấy chủ nhân nơi này bỏ ra không ít tâm trí, Vân Huyền Khê buông Thiên Lan ra, đi thẳng đến bên kia phiến thúy trúc, thanh âm khi xa khi gần vọng lại, “Thiên Lan muội muội, năm đó muội cứu ta một mạng, ca ca bây giờ có năng lực có thể nào vệ muội, về sau muội có thể sống ở đây, bên gia chủ huynh có thể giúp muội nói chuyện”

. Thiên Lan đứng im tại chỗ nhìn bóng lưng của Vân Huyền Khê. Đây chính là nhân mà năm đó Vân Thiên Lan gieo xuống mà không nhận được quả hay sao? Vân Huyền Khê không nghe thấy bất kì động tĩnh gì, hiểu kì quay lại nhìn Thiên Lan, con người sang ngồi bỗng xuất hiện một vệt nghi hoặc, “Thiên Lan, muội có phải có điều gì không vừa ý không?”

Năm đó nếu không nhờ nàng đem hắn giấu đi, hắn sớm đã chết rồi, cũng chính lúc đó hắn biết được trong gia tộc này còn có một cô nương sống so với hắn còn gian khổ hơn, Vân Thiên Lan của lúc đó cũng chỉ mới sáu bảy tuổi, vậy mà một chút cũng không từ bỏ ý niệm được sống. Hắn đến bây giờ vẫn nhớ rõ câu nói đó của nàng. Nàng nói, không được làm điều có lỗi đối với người mẹ đã sinh ra mình, sống không phải vì người khác, mà vì chính bản thân mình. “Cảm ơn ca ca”

Trên mặt Thiên Lan lộ ra ý cười. Nàng có thể cảm nhận được ý tốt mà Vân Huyền Khê đối với nàng, tuy rằng là đang báo đáp ân tình năm đó của Vân Thiên Lan, nhưng nàng bây giờ chính là Vân Thiên Lan, nhận lại ân này của nàng ta, nàng không phải cũng từng thề rằng sẽ làm cho tên của Vân Thiên Lan vang vọng toàn bộ đại lục Thương Loan sao, đây là một cuộc trao đổi công bằng. Vân Huyền Khê quay người trở lại, thương tiếc vuốt vuốt mái tóc khô vàng của nàng, “Mấy năm nay thật là khổ cho muội rồi, từ nay về sau ca ca nhất định không để muội bị khi dễ nữa”

. Đột nhiên có người đối với mình quan tâm như vậy, Thiên Lan vẫn và có chút không tự nhiên, kiếp trước cha mẹ qua đời sớm, nàng đơn độc một mình chôn thương trường giao tranh, dựa vào nguyên tắc không tin vào bất cứ một ai, mà bên cạnh nàng dường như không có lấy một người bạn, quan tâm đối xử tốt với nàng. Ai cũng giả dối, đối tốt với nàng đều là những người có mưu đồ. Hiện giờ thiện ý của Vân Huyền Khê khiến nàng có chút mơ hồ không biết nên làm sao, Vân Huyền Khê hoàn toàn đang chăm sóc nàng giống như đang chăm sóc một cô gái nhỏ, lúc quản gia run rẩy đưa y phục đến, một mặt kinh sợ chọc cười Thiên Lan. Quản gia thực không nghĩ tới một đại thiếu gia đến lời nói của gia chủ còn không để tâm đến lại có thể để tâm đến một đại tiểu thư không được sủng ái này. Vân Khiếu Thiên gọi Vân Huyền Khê nói chuyện một phen, cuối cùng không biết nói điều gì, tóm lại Vân Thiên Lan sẽ ở tại viện của Vân Huyền Khê. Thiên Lan cuối cùng cũng không phải mặc những y phục bốc ra mùi ẩm mốc nữa, tuy rằng không phải màu sắc mà nàng yêu thích, nhưng tâm tình cũng tốt lên không ít, đi theo Vân Huyền Khê, nhìn căn phòng hắn bố trí cho nàng. Vân Huyền Khê vẫn như cũ một bộ dạng tươi cười, ôn nhu nói chuyện với Vân Thiên Lan, giống như sợ sẽ dọa đến nàng, mọi việc không kể lớn nhỏ, tất cả đồ đạc của Thiên Lan đều do một tay hắn chuẩn bị, từ người hầu trong viện của Vân Huyền Khê cho đến quản gia đều giống nhau, đều một bộ dáng kinh sợ. Vị chủ tử này không

để hầu hạ một chút nào, chỉ cần một chút lỗi nhỏ sẽ nhận được sự hời hợt của nụ cười chết chóc. Chỉ ngần ngại một tháng mà người hầu trong viện bị thay đến vài lượt, tất cả người hầu của Vân gia đều không nguyện ý đến đây hầu hạ, nhưng vẫn có rất nhiều hạ nhân bị đưa tới trong viện này. Vân Huyền Khê tâm địa tò như gương, nên đối với kẻ hầu cũng không một chút nương tay, thường thường có gì đó để trừng phạt, từ sau khi Thiên Lan đến lại càng nghiêm trọng, chỉ cần một chút không cẩn thận trong lúc hầu hạ cũng bị phạt. Thiên Lan biết nhưng người này quá nửa là tai mắt của những người ngoài kia đưa đến, cho nên cũng rất phối hợp với Vân Huyền Khê, làm khó những kẻ hầu này, ngày ngày trôi qua cũng coi như thoải mái. “Thiên Lan, ngày tí thì đã được định rồi, đây là danh sách, muội xem đi”

, Vân Huyền Khê đem danh sách trong tay đưa tới trước mặt Thiên Lan. Trải qua những ngày này được Vân Huyền Khê nuôi giống như nuôi heo, thân thể Thiên Lan dần có chút khôi phục, tuy rằng thân thể vẫn gầy gò như trước, nhưng rõ ràng gương mặt đã có thần sắc hơn rất nhiều. Thiên Lan tùy tiện lật vài trang, nhưng không nhìn thấy tên của Vân Huyền Khê, liền ngắt đầu, “Đại ca không tham gia sao?”

Vân Huyền Khê đến bên cạnh nàng ngồi xuống, nhẹ nhàng lắc đầu “Ta đã là học sinh của học viện Đế Quốc rồi, lần trước đến đó là đạo sư của ta.”

Trong mắt Vân Huyền Khê hiện lên vài phần đắc ý. Nhớ lại nam nhân hoàn toàn không cho Vân Khiếu Thiên chút mặt mũi nào kia, thiết nghĩ vị đại ca này của nàng bên trong không biết đã có bao nhiêu tay chân, trải qua mấy ngày nhiều ngày ở chung, nàng cũng có thể nắm bắt được ít nhiều tính cách của Vân Huyền Khê, đối với người của mình thì tốt đến không còn gì để nói, với những người vô hại nếu tâm tính tốt thì cười nói chào hỏi một tiếng, tâm tính không tốt chỉ ngăm cười làm sợ người khác. Còn đối phó với kẻ thù thì tuyệt đối tàn nhẫn độc ác, sau khi xuống tay hoàn toàn không suy nghĩ gì đến hậu quả sau này. Vân Huyền Khê ở Vân gia không nhận được sự hoan nghênh, nên người mà hắn bảo vệ cũng chỉ có một mình Thiên Lan, mấy ngày này Thiên Lan đều ở trong viện bù lại trị thức đại lục, không có thời gian ra ngoài, làm lửa giận trong lòng Vân Vũ Nhu không có nơi để phát tiết, chỉ có thể ở trong phòng của mình đập phá đồ đạc. “Đại ca muốn cho muội đi Học Viện Đế Quốc?”

Thiên Lan nhìn thấy tên của mình cũng có trong danh sách, tức khắc có chút rụt rè, nàng không có linh căn, làm sao có thể đi tranh với những người đó? “Lần này ta là theo thầy quay lại đây, chỉ là ta đi trước thầy vài ngày, nên đến Vân gia trước, vốn là muốn gặp muội trước, thật không ngờ muội lại không ở trong phủ. Lần này thầy quay về ta chắc chắn cũng phải về, đem muội lưu lại nơi này ta thật không yên tâm, đương nhiên phải theo đại ca đi”

. Vân Huyền Khê nói như chuyện là lẽ đương nhiên. Thiên Lan cười mĩa một tiếng, trong lòng có chút chột dạ, vốn là nàng chiếm mất thân thể của nàng ta, nếu như Vân Huyền Khê về sớm hơn một tháng, nàng ta cũng không phải chết, nàng cũng không thể nào trọng sinh được, nhìn thấy sự quan tâm trong mắt Vân Huyền Khê, Thiên Lan luôn có một cảm giác tội lỗi vì đã chiếm hữu thân thể này của nguyên chủ. Cho dù là trong lòng nàng không ngừng tự an ủi chính mình, đây là thứ nàng xứng đáng có được, nên mỗi khi đối diện với Vân Huyền Khê, trong lòng nàng đối với hắn ít nhiều cũng có sự phòng bị. “Nhưng muội không có linh căn”

Thiên Lan nỗ lực lộ ra một bộ dạng đau buồn, mất mát, một bộ tư thái của một cô gái nhỏ đáng thương. “Không sao, đến lúc đó đạo sư sẽ thẳng thẳng gặp gia chủ đòi người”

đây là chủ ý mà Vân Huyền Khê sớm đã nghĩ đến, hắn tuyệt đối không thể để Thiên Lan tiếp tục lưu lại một nơi ma quỷ như Vân gia này nữa. Thiên Lan trong lòng lại có một dự cảm hoàn toàn không hay, nàng lúc nào cũng cảm thấy trong chuyện này không hề đơn giản, ánh mắt Vân Khiếu Thiên nhìn nàng, lúc nào cũng làm nàng cảm thấy hết sức kì quái. Ánh mắt đó không giống ánh mắt của một người cha đang nhìn con gái của mình, mà giống như đang nhìn một bảo vật, lộ ra một vẻ tham lam hung ác. Thế nhưng những điều này nàng không nói với Vân Huyền Khê, đó cũng chỉ là những gì nàng phán đoán thôi. Vân Huyền Khê cũng không phải lúc nào cũng ở đây, hắn thỉnh thoảng cũng ra ngoài gặp đạo sư của hắn, nghe nói lần này đến Vân Thành vẫn có một chuyện quan trọng cần phải làm, việc ở đây chỉ là thuận tiện xử lý thôi. Thiên Lan cũng không quá để tâm đến, tiếp tục bù lại những kiến thức đại lục của nàng, Kiến thức của Vân Thiên Lan đúng là ít đến đáng thương, còn nàng là người có dã tâm, một chút kiến thức đó của Vân Thiên Lan thật không đủ để nàng dùng. Cho đến tận đêm trước ngày tí thì, Thiên Lan mới bù đắp hết, trong lòng cảm thấy mãn nguyện theo Vân Huyền Khê tham gia tí thì. Thiên Lan vừa xuất hiện liền thu hút vài ánh nhìn, trong đó có ánh nhìn hung dữ của Vân Vũ Nhu, nếu hàn quang trong ánh mắt kia có thể giết người, Thiên Lan lúc này không biết đã chết biết bao nhiêu lần. “Đừng sợ, tất cả đã có Ca ca.”

Vân Huyền Khê dẫn Thiên Lan đến chỗ ngồi, dặn dò một chút rồi mới rời đi. Hắn ngồi ở vị trí giám khảo, bên cạnh nam nhân kia, còn một bên là Vân Khiếu Thiên, sắc mặt lúc này vô cùng nghiêm nghị, hoàn toàn không hay biết Vân Huyền Khê đã trở thành học sinh của Học Viện Đế Quốc, lại càng không biết được nam nhân kia lại là đạo sư của hắn, nên Vân Khiếu Thiên không hiểu nổi vì sao nam nhân kia lại cho Vân Huyền Khê ngồi ở bên người, trong lòng đoán có thể nam nhân này nhìn thấy được tài năng của Vân Huyền Khê. Thật ra, ngày đó phải đưa Vân Huyền Khê đi hẳn cũng là không còn cách nào khác, đây là đứa con trai duy nhất của hắn, về sau thừa kế Vân gia chắc chắn chỉ có Vân Huyền Khê, hậu viện của hắn đằng sau tranh đấu gay gắt thế nào làm sao hắn không biết, nên hắn chỉ có thể đưa Vân Huyền Khê đi. Thật không ngờ khi quay lại đứa trẻ này đã lớn lên thành một người rất đáng sợ. Trong lòng hắn có sự vui mừng, vì dù sao cũng là con của hắn, không thương yêu làm sao được, nếu như được Học Viện Đế Quốc xem trọng cũng không phải chuyện không tốt. Vân Huyền Khê chỉ nhẹ nhàng hướng Vân Khiếu Thiên gật nhẹ đầu, trong lòng Vân Huyền Khê, Vân Khiếu Thiên tuyệt đối không phải là người cha có trách nhiệm, không cần biết là đối với hắn hay với Vân Thiên Lan, cho nên hắn trước giờ không hề gọi Vân Khiếu Thiên một tiếng cha, nếu nói Vân Khiếu Thiên là người cha có trách nhiệm với ai, đó chỉ có thể là với Vân Vũ Nhu kia. Thiên Lan ngồi dưới đài, nhìn lời đài đang được dựng lên, trong lòng không khỏi có chút thổn thức, không hiểu bằng cách nào nàng trọng sinh ở nơi đây, ngồi tĩnh thời gian, vậy mà đã qua hơn một tháng rồi. Thu hoạch duy nhất khi tới đây có lẽ chính là cái linh thú chẳng đáng tin cậy kia, cùng với một Ca Ca vì Vân Thiên Lan mà đối xử tốt với nàng. Nghĩ đến người khác xuyên không trọng sinh, có ai không phải là tay vàng nạm ngọc, nàng thì tốt rồi, phế nhân trong phế nhân, hoàn toàn không có một chút kĩ năng, một ngón tay của người khác cũng có thể nghiền chết nàng, xem ra nàng phải nhanh chóng chọn cho mình một chức nghiệp tu luyện mới được. “Người thật đúng là tới rồi”

thanh âm cười nhạo từ bên cạnh Thiên Lan truyền đến. Thiên Lan quay đầu nhìn lại, không biết từ bao giờ mà Vân Vũ Nhu đã đổi chỗ ngồi với người khác, sang ngồi vào bên cạnh nàng, lúc này lang liếc xéo nhìn nàng, ánh mắt tất cả đều là vẻ châm chọc. “Tại sao ta không thể đến”

Thiên Lan khoe miệng khê cong, cười mà như không nhìn Vân Vũ Nhu, cô nương này thế nào mà lại thích đối đầu với nàng như vậy. Vân Vũ Nhu hừ lạnh một tiếng, đối với Thiên Lan hết sức coi thường, “Đừng có nghĩ rằng bên cạnh có Vân Huyền Khê là đã có người chống lưng cho ngươi, hắn có thể bảo vệ ngươi lúc này, nhưng không thể bảo vệ ngươi cả đời, ngươi tốt nhất đừng lọt ra ngoài, tốt nhất lọt ra ngoài cũng đừng để rơi vào tay ta”

Vân Vũ Nhu nói hết liền vỗ vỗ người bên cạnh ra hiệu cho hắn tránh đường, thân thể kiều mị quay về hàng đầu tiên, Thiên Lan bắt đắc dĩ nhún vai, không thể không thừa nhận lời nói của Vân Vũ Nhu quả là không sai, Vân Huyền Khê chỉ có thể bảo vệ năng lực này, người năng có thể dựa dẫm chỉ có thể là chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Đế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Cuộc tranh đấu

Editor: Devil Ly

Beta: Quỳnh

Người đến tham gia tỉ thí cũng không phải là nhiều, nhưng cũng tuyệt đối không được tính là ít, nói thế nào tại đây cũng trên dưới trăm người, hơn một trăm người tranh đấu chọn ra ba người, Thiên Lan cũng chỉ có thể lác đác than thở, dựa vào thân phận và thực lực của Vân Vũ Nhu, ả chắc chắn được tính một suất, ba suất đã bị chiếm mất một.

Những người khác Thiên Lan không quen thuộc, nhưng dựa vào sự quan sát của nàng, có triển vọng nhất chính là một thiếu nữ đứng cách Vân Vũ Nhu không xa.

Cô nương đó cứ ngồi yên tĩnh một chỗ, dung nhan mỹ lệ, chỉ có điều nét mặt không một tia biểu tình, dường như nàng và mọi vật xung quanh không một chút liên quan vậy. Thiên Lan đối với người nhà Vân gia không quen thuộc, nên cũng không biết cô nương đó là ai, nhưng nhìn vị trí mà nàng ngồi, thì trong Vân gia, địa vị chắc chắn không thể thấp.

“Lần này tứ tiểu thư và Ninh Tầm tiểu thư có cái để tranh đấu với nhau rồi” người bên cạnh lập tức giúp Thiên Lan có được lời giải đáp.

“Nghe nói Ninh Tầm đã là Linh Sư cấp cao nhất rồi, chỉ thiếu một chút thôi là có thể thăng cấp lên Linh Vương rồi”

“Tứ tiểu thư và Ninh Tầm tiểu thư thực lực gần như ngang nhau, lần này ta nghĩ hai người họ có lẽ sẽ đánh hòa”

Vân Ninh Tầm, họ hàng với Vân gia, vốn nàng không nên sống trong phủ Thành chủ, nhưng vì thiên phú của nàng rất tốt, nên Vân Khiếu Thiên mới đón nàng về sống trong phủ Thành chủ. Vân Vũ Nhu cũng thường hay tìm nàng kiếm chuyện, nhưng vì thực lực của hai nàng ngang nhau, nên việc hai người thường xuyên xô sạt là có thật, đại vị của Vân Ninh Tầm trong Vân gia một chút cũng không giảm.

Đây chính là sự quan trọng của thực lực, Thiên Lan trong lòng cảm thán, xem ra nàng không thể tiếp tục ngồi chờ đợi, không có linh căn cũng nhất định có cách tu luyện khác.

“Lần này không phải là có ba suất sao? Tứ tiểu thư và Ninh Tầm tiểu thư mỗi người đã một suất rồi, chúng ta bao nhiêu người tranh nhau một suất, hết rồi hết rồi, việc này quả thật là vượt năm ái mà chém sáu tướng!” Bên cạnh Thiên Lan đột nhiên truyền tới tiếng kêu than, thuận theo lời của hắn, những người khác trên mặt đều một vẻ suy sụp, từng tiếng than cứ thế nổi lên.

“Cái gì mà mỗi người một suất chứ, các ngươi nhìn thấy chưa, đằng trước đại thiếu gia còn đang ngồi kia, đại thiếu gia rời nhà nhiều năm đến nay đột nhiên quay về, thực lực càng là trên cả ta và ngươi, ở đâu còn phần của chúng ta nữa.” có người ghen tị mở miệng, nếu như vị đại thiếu gia này không quay về, bọn hắn còn có thể tranh.

Mấy ngày này tin tức về đại thiếu gia nhiều đến đáng sợ, đặc biệt những người từng ngược đãi hắn, bọn họ nào dám tiến lên mà tự tìm cái chết chứ.

“Ài, như vậy đem chúng ta tập trung ở chỗ này, không phải là phí công tốn sức sao?”

Tiếng thảo luận bên dưới cứ mãi không dứt, Vân Khiếu Thiên trên đài bày ra một bộ mặt uy nghiêm một lời cũng không nói. Nam nhân kia thì trên mặt không chút cảm xúc mà ngồi uống trà, chốc chốc lại cùng Vân Huyền Khê nói vài câu, hoàn toàn không đem Vân Khiếu Thiên đặt vào tầm mắt.

“Gia chủ, đã đến giờ rồi”. Quản gia khẽ lau đi mồ hôi trên trán, đi đến bên cạnh Vân Khiếu Thiên nhỏ giọng nói.

Vân Khiếu Thiên quay sang nhìn Vân Huyền Khê và nam nhân kia một cái, hơi háng giọng, từ chỗ ngồi đứng dậy, thanh âm trầm ổn nghiêm nghị từ bên tai mọi người vang lên, “Muốn vào được Học Viện Đế đều phải dựa vào thực lực của chính mình, một phút trên đài bằng mười năm khổ luyện, thời khắc này chính là lúc kiểm chứng các ngươi ngày thường có khổ luyện hay không. Tỉ thí bắt đầu!”.

Vân Khiếu Thiên nói hết liền ngồi xuống, quản gia liền tiếp lời, nói một chút về quy tắc của cuộc tỉ thí.

Bốc thăm chọn đối thủ, tổng cộng một trăm hai mươi ba người, cho nên sẽ có một người được thẻ bài ưu tiên tiến thẳng vào vòng cuối, mà người có thẻ bài này cứ thế được thăng cấp.

Vòng ti thí thứ nhất còn lại sáu mươi một người, loại đi một nửa, vòng thứ hai cùng một phương thức, chỉ là vòng này chỉ còn hai mươi một người, vòng thứ ba thì chỉ còn lại ba người.

Vân Thiên Lan nhìn thẻ bài trống không trên tay, ngây ngốc nhìn về hướng Vân Huyền Khê, đây là thẻ bài ưu tiên, nàng không tin là mình lại may mắn đến thế, lần này có thể gian lận đến vậy, quả thật có chút...

Vân Vũ Nhu từ bên cạnh đi tới, nhìn thấy thẻ bài ưu tiên trong tay Thiên Lan, liền cười lạnh, “Cho dù lần này may mắn cũng không có nghĩa là lần sau cũng sẽ may mắn” cũng không đợi Thiên Lan nói một lời, ả liền ngao mạn như một con khổng tước mà rời đi.

Nhưng khi gặp, Vân Ninh Tâm chỉ nhìn nàng chau mày một lúc, “Không có linh lực, người chính là Vân Thiên Lan?” đứng lại một lúc rồi nói “Nếu đã không có linh lực thì tốt nhất đừng ở đây tự mình tìm chết nữa”

Vân Ninh Tâm cứ thế rời đi, Thiên Lan đối với Vân Ninh Tâm không cảm thấy phản cảm, lời nói của nàng ta tuy rằng không dễ nghe, nhưng có ý muốn nhắc nhở nàng, cuộc ti thí này nhìn giống như rất công bằng, trên thực tế người đứng tay bên trong không ít, Vân Khiếu Thiên thật sự không thể nào quản hết được.

Cuộc ti thí bắt đầu, Thiên Lan nhìn trên đài màu sắc không ngừng biến đổi vẫn là cảm thấy có chút kinh ngạc, lần trước nhìn mấy người đó đánh nhau nàng không kịp nhìn kĩ, linh lực được bọn họ khống chế biến hóa thánh đủ mọi hình dáng, va đập, phát tán màu sắc lóa mắt đến cực điểm.

Vòng thi thứ nhất rất nhanh hạ màn, lại một màn quỷ dị nữa xuất hiện, Thiên Lan một lần nữa được tiến thẳng, cầm trong tay tám thẻ ưu tiên mà muốn phóng. Đại ca à, người gian lận cũng rõ ràng quá đi! Một lát nữa đến vòng thứ ba không lẽ lại ưu tiên?

Vân Huyền Khê ý cười nồng đượm, không cảm thấy có chút gì không đúng, mà quản gia thì đầm đìa mồ hôi lạnh, nếu như để Vân Khiếu Thiên biết được hẳn giúp đại thiếu gia gian lận, lại không đánh chết hẳn.

Vân Khiếu Thiên nhìn Thiên Lan, ánh mắt từng chút một âm trầm hơn, nha đầu này là một phế nhân, thật không biết vì sao vị đạo sư của Học Viện Đế Quốc nhất quyết muốn nàng tham gia ti thí, tham gia thì thôi không tính, nay đến hai lần bốc được thẻ bài ưu tiên, hẳn có ngốc cũng biết bên trong có vấn đề.

Tầm mắt lạnh lẽo quét qua trên người quản gia, quản gia sau lưng lông đều dựng đứng, hận không có một cái lỗ để chui xuống, làm quản gia lâu như vậy, chưa bao giờ chật vật như lúc này.

“Huyền Khê, con không lên tham gia ti thí sao?” Vân Khiếu Thiên trong lòng tức giận mà không thể phát, chỉ có thể tự ép mình chuyển sự chú ý.

Hắn bây giờ mới nhớ ra trong nhà còn có con trai lớn vẫn chưa lên đài ti thí, tuy rằng từ khi Vân Huyền Khê quay về trên mặt lúc nào cũng cười, nhưng hắn chưa bao giờ cảm nhận được một tia ấm áp nào trên người Vân Huyền Khê. Đối với hắn cũng chỉ gọi một tiếng gia chủ, làm sao hắn không nhận ra được Vân Huyền Khê đang trách hắn.

Vân Huyền Khê lắc đầu cười nhẹ, “Huyền Khê tài năng không bằng ai nên không muốn lên bêu xấu”.

Nam nhân bên cạnh Vân Huyền Khê khoe miệng khẽ cười, trong lòng âm thầm chế nhạo, làm trò dễ bị sét đánh.

Vân Khiếu Thiên trước nay không hề biết cảnh giới Vân Huyền Khê đến đâu, trên người hắn như có một thứ gì đó vô hình che chắn không để cho người ngoài có thể biết được, từ khi quay về hắn ra tay cũng chỉ trong chớp nhoáng, không ai có thể nói rõ được Vân Huyền Khê rốt cuộc đạt đến cảnh giới nào, cũng chính vì như vậy, nên Vân Khiếu Thiên nhất quyết không tin Vân Huyền Khê kĩ năng không bằng người.

Lại nhìn Vân Huyền Khê và nam nhân kia thân thiết như vậy, Vân Khiếu thiên cũng không nói gì thêm, đứa nhỏ này chỉ sợ là đã thoát li khỏi bàn tay hắn rồi, xem ra hắn phải điều tra rõ trong mấy năm rồi đi, Vân Huyền Khê rốt cuộc đã trải qua những gì, hắn tuyệt đối không để cho con của hắn rời khỏi sự khống chế của hắn.

Vòng ti thí thứ hai diễn ra hùng hực khí thế, Vân Ninh Tâm và Vân Vũ Nhu đều chưa đấu với nhau, nên vòng đấu thứ hai vẫn chưa có gì đáng nói, dù sao đối với Thiên Lan là như vậy, nàng xem mà chỉ muốn ngủ, bao nhiêu ánh mắt khinh thường xung quanh cũng không cần được sự triệu hồi của Chu công đối với nàng.

“Phanh”

Thiên Lan bị âm thanh này dọa cho tỉnh, vừa mở mắt thì nhìn thấy trên lôi đài một nam nhân ngã ngay trước mặt Vân Vũ Nhu, trên mặt đầy vết đau đớn, trên cánh tay gàn giữa máu tươi, Vân Vũ Nhu một bộ đắc ý đứng ở đó, giống như một nữ Vương thắng trận.

Thiên Lan theo bản năng nhìn về hướng Vân Ninh Tâm, Vân Ninh Tâm vẫn như cũ cúi đầu, ai cũng không nhìn, giống như tiếng động vừa rồi một chút cũng không ảnh hưởng gì đến nàng vậy.

“Vân Vũ Nhu thắng” quản gia tiến lên trước tuyên bố kết quả.

Thời gian vòng ti thí thứ hai rõ ràng lâu hơn rất nhiều, mãi đến khi mà đêm dần buông xuống mới ti thí xong. Vân Vũ Nhu và Vân Ninh Tâm đều ở trong nhóm người chiến thắng, cộng thêm thẻ bài ưu tiên là Thiên Lan là mười một người, ngoại trừ Vân Ninh Tâm, những người khác đối với Thiên Lan tự nhiên hết mức coi thường, một phế nhân cũng muốn tiến vào Học Viện Đế Vương, quả thật là đang nằm mơ, bất quá bọn họ cũng không thể phủ nhận phế nhân này vận khí cũng thật không phải là tốt bình thường.

Sắc trời ngày một tối, vòng tử thi thứ ba đánh phải dời đến ngày hôm sau, mọi người đều tản dần đi, Thiên Lan ngồi tại chỗ cũ đợi Vân Huyền Khê, ai mà ngờ Vân Huyền Khê bị Vân Khiếu Thiên gọi đi mất, Thiên Lan cảm thấy không tốt, liền đứng dậy rời đi.

“Tỷ tỷ là muốn đi đâu vậy!” tiếng cười kiều mị từ bên cạnh truyền tới, bước chân Thiên Lan bất ngờ dừng lại, tâm tình thật là không còn gì để nói, vẫn là chậm mất một bước.

“Về nhà đi ngủ” Thiên Lan quay lại đối diện Vân Vũ Nhu, Vân Vũ Nhu vậy mà chỉ có một mình, đúng là có chút ngoài dự kiến của nàng.

“Tỷ tỷ có phải là quên mất lời muội muội nói lúc trước rồi không?” Vân Vũ Nhu từng bước tiến lại gần Thiên Lan, nụ cười nhẹ nhàng trên mặt ẩn chứa sự châm chọc, mấy ngày trước ả chưa có cơ hội báo thù, lần này xem còn ai có thể bảo vệ nàng nữa.

Thiên Lan nhớ lại, dường như nhớ ra Vân Vũ Nhu từng nói mình nên cẩn thận, Thiên Lan nhìn lại xung quanh mình, thật sự không có một bóng người, Vân Vũ Nhu có lẽ là thời thời khắc khắc đều để ý đến nàng, không hiểu vì sao trong đầu Thiên Lan bỗng hiện lên một câu, ái chi thâm tình chi thiết.

Chạy chắc chắn không thoát khỏi Vân Vũ Nhu, Thiên Lan tùy tiện ngồi xuống, hướng về phía Vân Vũ Nhu, quyết định nói đạo lý, “Vân Vũ Nhu, người việc gì cứ phải đối đầu với ta như vậy, ta đối với người chẳng có chút gì uy hiếp.”

Trong mắt người nhà ả là tứ tiểu thư của Vân gia, là bảo vật trên tay Vân Khiếu Thiên, ở trên đại lục ả cũng được mệnh danh là thiên chi kiều nữ, mà nàng cũng chỉ là một phế nhân, hoàn toàn không có chút gì uy hiếp đến địa vị của ả, nữ nhân này vì sao cứ vô cớ đối đầu với nàng, rốt cuộc là vì quá ranh hay vẫn là quá ranh đi!

Vân Vũ Nhu ngậy ra một lúc, thật không ngờ Thiên Lan lại nói như vậy, lúc sau khẽ hừ lạnh một tiếng, “Nếu ta mà vô dụng giống như tỷ tỷ thế này sớm đã đập đầu chết từ lâu rồi, tỷ tỷ lại còn không biết xấu hổ làm mất mặt gia tộc, làm nhuộm bẩn Vân gia.”

Làm nhuộm bẩn Vân gia!

Thiên Lan cảm thấy nực cười, ánh mắt trở nên âm trầm hơn, “Vân Vũ Nhu, xuất thân thế nào không phải tự mình có thể chọn lựa, nếu như ta có thể chọn lựa, ta tuyệt đối không chọn Vân gia.”

Một gia tộc kim ngọc bên ngoài bên trong thối nát có gì tốt, ở đại lục này làm bộ làm tịch đem Vân gia đẩy lên vị trí cao như hôm nay, nhưng nếu như có một ngày chuyện nhà Vân gia lộ ra ngoài, còn bao nhiêu người sẽ thừa nhận Vân gia, sợ rằng người không thừa cơ ném đá xuống giếng là không có.

“Tỷ tỷ nói thật dễ nghe, nếu tỷ tỷ đã nghĩ như thế, vậy đi chết đi thế nào?” nét cười trên mặt Vân Vũ Nhu có chút vặn vẹo, trong tay không biết từ bao giờ có một thanh đoản đao, từ trên đầu Thiên Lan chém xuống, đoản đao trong đêm phát ra ánh sáng sắc lạnh.

Thiên Lan trong lòng thất kinh, thân thể hướng bên cạnh khẽ lật, may mắn tránh được lưỡi đao, trong mắt hiện lên vài phần lộ khí.

Vân Vũ Nhu không cho nàng có hội để hít thở, lại một đao nữa chém xuống, Thiên Lan không kịp tránh, đoản đao cắt qua vai y phục, quét qua cánh tay, cảm giác đau đớn lập tức truyền đến, máu thấm ra ngoài nhuộm đỏ y phục.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Đế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Con thỏ bị ép cũng biết cắn người

Editor: Devil Ly

Beta: Quỳnh

Trúng được một chiêu, dung mạo vặn vẹo của Vân Vũ Nhu càng hiện lên một nụ cười quỷ dị, ả không sử dụng linh lực. Vân Huyền Khê cho dù có nghi ngờ cũng không có được chứng cứ, nắm chắc đoản đao trong tay, tiếp tục sát lại gần Thiên Lan, hôm nay ả nhất định xóa sổ tiện nha đầu vương mắt này.

Trong lòng Thiên Lan lập tức bình tĩnh trở lại, con người đen nhánh nhìn chằm chằm Vân Vũ Nhu, lộ ra từng chút lạnh lẽo. Nữ nhân này hôm nay là muốn ép nàng vào chỗ chết đây, nàng không muốn so đo, nữ nhân này lại tốt rồi, cứ phải áp tới.

Không biết từ đâu gió lạnh thổi tới, cây lá bốn phía phát ra âm thanh sột soạt, sau lưng Vân Vũ Nhu có chút rét lạnh, ả vô thức có chút nghi ngờ, người đứng trước mặt ả có thật là tiện nha đầu Vân Thiên Lan không?

Hừ, không cần biết có phải hay không, hôm nay nàng ta nhất định phải chết, trong lòng Vân Vũ Nhu tự mình an ủi, bước nhanh về hướng Thiên Lan. Đoản đao từ bên phải Thiên Lan hướng tới, ánh mắt Thiên Lan chợt lạnh, nhấc tay nắm chặt cổ tay Vân Vũ Nhu, Vân Vũ Nhu trừng lớn mắt, muốn thoát khỏi, phát hiện cho dù dùng lực thế nào cũng không thoát khỏi bàn tay thon dài đang giữ chặt tay mình.

Thiên Lan cười lạnh, thật nghĩ rằng nàng nhiều năm như vậy nắm quyền tập đoàn Đế Quốc là làm trò sao, không có chút kĩ năng phòng thân sao được, nhưng thân thể này quá yếu đuối, mấy thuật đấu vật sử dụng đều không có mấy uy lực, vừa rồi cũng chỉ vì thân thể này mà nàng chậm trễ như vậy.

“Vân Vũ Nhu, ta từng nói qua đừng đến chọc tức ta, ngươi vì sao vẫn là không nghe ời chứ” Thiên Lan khoe miệng hiện lên một nụ cười nhạt, đôi mắt đen nhánh hiện lên ánh sáng dọa người.

Bàn tay khẽ dùng lực, thuần đà chỉ nghe rắc một tiếng, cổ tay Vân Vũ Nhu mềm nhũ bông bị bẻ thẳng xuống, đoàn đao bị Thiên Lan thuận thế tiếp được, thân mình tiến tới cạnh Vân Vũ Nhu. Một cánh tay khác nhanh chóng dùng đoàn đao kẻ trên cổ ả.

Đoàn đao băng lạnh động đến động mạch nóng ấm, Vân Vũ Nhu trong lòng toàn là ý lạnh, nữ nhân này tuyệt đối không phải Vân Thiên Lan, nàng ta không thể có được khí tức cũng như thực lực này.

“Ngươi là ai” Vân Vũ Nhu đau đến toát mồ hôi lạnh, con ngươi đen tối cứ thế chờ đợi Thiên Lan, giống như muốn từ nàng nhìn rõ bản chất con người bên trong vậy.

Thiên Lan nghe thấy câu hỏi này liền bật cười, mi mắt cong cong, gương mặt vốn gầy gò vàng vọt lúc này chợt làm người khác bất giác sợ hãi, “Vân Vũ Nhu ngươi có phải là ngốc rồi không, đến tỷ tỷ này mà cũng không nhận ra sao?”

Làm sao nàng không hiểu Vân Vũ Nhu đang nói gì, chỉ là thân thể này của nàng chính là Vân Thiên Lan, bị hoán đổi chỉ có linh hồn, cho dù là lấy máu để xác nhận nàng cũng không sợ.

“Ngươi không phải Vân Thiên Lan, Vân Thiên Lan không có giống như ngươi” Vân Vũ Nhu lắc đầu quầy quậy, rõ ràng là không tin. Vân Thiên Lan trong mắt ả vốn là người ăn nói khép nép, vàng vang dạn dạc, một bộ dạng thấp hèn.

Thiên Lan càng tiến sát Vân Vũ Nhu, đoàn đao lại càng kề gần cổ Vân Vũ Nhu vài phần, một vệt máu nhuộm lên ánh hàn quang của đoàn đao. Thiên Lan hạ nhẹ thanh âm, dường như lầm bầm nói với ả, “Con thỏ bị ép vào đường cùng cũng sẽ cắn trả chứ đừng nói đến con người”

Thanh âm này lọt vào tai Vân Vũ Nhu trở nên băng lạnh đến tận xương, từ trong lời nói ả có thể nghe rõ hàn ý thâm sâu, một lần nữa làm rõ ý nghĩ trong lòng ả. Nữ nhân này tuyệt đối không thể là Vân Thiên Lan, nhưng từ diện mạo đến khí tức đều không có gì khác biệt, đúng là Vân Thiên Lan không sai, lúc này trong lòng Vân Vũ Nhu rối bời.

Một người dung mạo có thể thay đổi, nhưng tuyệt đối không thể thay đổi được khí tức, những người thân thuộc chỉ cần lướt qua là có thể nhận ra, nhưng khí tức của nữ nhân này thật sự là giống hệt Vân Thiên Lan. Là ả suy nghĩ quá nhiều sao? Trong đầu Vân Vũ Nhu toàn là nghi hoặc, trong lòng luôn có một âm thanh không ngừng nói rằng nữ nhân này không phải là Vân Thiên Lan, Vân Thiên Lan không biết phản kháng lại ả, nhưng ả tìm không ra bằng chứng.

“Các người đang làm gì vậy” hai người giằng co một lúc, một âm thanh lãnh đạm đột nhiên truyền tới.

Vân Thiên Lan nghiêng đầu nhìn lại, Vân Ninh Tầm đứng ở xa nghi hoặc nhìn hai người, Vân Thiên Lan dán lên Vân Vũ Nhu che đi thanh đoàn đao, từ góc độ của Vân Ninh Tầm, hai người dán chặt vào thân thể nhau, Thiên Lan thân thể hơi chếch lên trước, giống như sắp hôn nhau đến nơi.

Thiên Lan khẽ động thân, lộ ra thanh đoàn đao đang kẻ tại nơi cổ Vân Vũ Nhu, khoe miệng khẽ cười nhạt, chậm rãi bỏ ra thanh đoàn đao, ngữ khí vô tư nói: “Tỷ tỷ dạy dỗ muội muội mà thôi”

Vân Vũ Nhu được tự do liền lùi lại vài bước, cảnh giác nhìn Thiên Lan, một tay khẽ chạm lên cần cổ vị trí đoàn đao kẻ lên, ở đó hiện rõ một vệt đỏ bất mắt, nhẹ nhẹ đổ thấm tã ra bốn phía. Đáy lòng Vân Vũ Nhu phẫn hận, ả vậy mà bị một phế nhân chế trụ, quả thật cực kì nhục nhã, truyền ra ngoài ả còn mặt mũi nào nữa.

“Đại thiếu gia kêu ta đến đón ngươi” Trên mặt Vân Ninh Tầm không biểu tình nhìn Thiên Lan, một màn vừa rồi không cần nghĩ cũng có thể biết được xảy ra chuyện gì, nàng chỉ là không ngờ được Vân Vũ Nhu lại bị Vân Thiên Lan chế trụ.

Thiên Lan đáy lòng chỉ muốn khóc ròng, quả đúng là anh ruột, không thèm để ý ánh mắt phẫn hận của Vân Vũ Nhu, Thiên Lan vui sướng nhảy đến bên Vân Ninh Tầm kéo nàng rời đi, bộ dáng vội vàng đó nào giống bộ dáng hiên ngang vừa rồi chứ.

Sự thay đổi bất ngờ nay không chỉ làm Vân Ninh Tầm sững sờ ngay đến Vân Vũ Nhu cũng ngây ngốc nhìn Thiên Lan. Hoàn toàn không thể hiểu được nàng là bị làm sao.

Có Vân Ninh Tầm ở đây, Vân Vũ Nhu tự nhiên không dám ra tay, chỉ có thể không cam tâm trừng mắt nhìn hai người họ rời đi.

Đến tận khi đi khỏi tầm mắt Vân Vũ Nhu, thân thể căng cứng của Thiên Lan lúc này mới thả lỏng, trong lòng thở phào, thật may mắn vừa rồi Vân Vũ Nhu không sử dụng linh lực, nếu không thật sự nàng chỉ có thể chịu chết ở đó.

Vân Ninh Tầm nghiêng đầu, nhìn bộ dạng Thiên Lan giống như vừa trút được gánh nặng, không nhận được trên đầu hiện lên vài đường hắc tuyến, ra là khí thế vừa rồi đều là đóng kịch.

Nói là đóng kịch cũng không hoàn toàn đúng, kiếp trước lẫn lộn thương trường, không chút khí phách là không ổn, nhưng nàng có chút lười biếng, chỉ là một số sự kiện bình thường, nàng không mấy khi xuất hiện. Thư kí bên cạnh nàng đều biết được cấp trên nhà mình là người về ngoài cương nghị nội tâm

thì thực lười biếng, thỉnh thoảng tham gia còn đỡ, thời gian dài thì nàng bắt đầu phát bệnh lười biếng rồi, đối với một cấp trên như vậy còn quản lý cả một tập đoàn Đế Quốc, bọn họ cũng cảm thấy thật kinh ngạc.

“Cảm ơn người”. Thiên Lan tự an ủi trái tim mình xong, lúc này mới nhớ tới người bên cạnh vừa giúp mình giải vây là Vân Ninh Tầm.

Vân Ninh Tầm mặt không chút biểu cảm khẽ gật đầu, lạnh lùng nói, “Vân Vũ Nhu sợ đại thiếu gia phát hiện nên không sử dụng linh lực, xem như người may mắn, lần sau sẽ không may mắn như vậy đâu, không muốn chết thì hãy cố gắng làm cho mình trở nên mạnh hơn”

Vài câu của Vân Ninh Tầm đã giải được sự nghi hoặc trong lòng Thiên Lan, Thiên Lan tò mò đánh giá một lượt Vân Ninh Tầm, một thân áo xanh nhạt, tố sắc cao ngạo vẫn mình điềm động lòng người, vẻ mặt thanh đạm, đối với bất cứ chuyện gì đều không để tâm đến.

Trong đầu Thiên Lan bỗng xoẹt qua một bóng trắng, trong lòng căng thẳng, đáng chết, đều tại tên nam nhân kia hại nàng ngã xuống son động, chịu khổ bao lâu, tốt nhất đừng để nàng gặp lại hắn.

Hắn kì quái làm Vân Ninh Tầm có chút sững sốt, trong đầu tự nhiên hiện ra một màn vừa rồi, ngày càng không hiểu được nữ nhân này rốt cuộc bị làm sao, rõ ràng một dạng cây yếu không chịu nổi gió. Vì sao vừa rồi lại có được khí phách như vậy?

“Đến rồi, cảm ơn” Thiên Lan thu lại cảm xúc, chỉ về hướng khu viện sáng đèn trước mặt, hướng Vân Ninh Tầm cười nhẹ nhàng.

Vân Ninh Tầm chỉ lạnh nhạt quét tầm mắt nhìn nàng rồi rời đi, Thiên Lan đứng tại chỗ cũ kì quái nhìn bóng lưng Vân Ninh Tầm, cô nương này hình như có chút kì quái.

Lúc về đến viện, Vân Huyền Khê vẫn chưa quay lại. Thiên Lan chỉ có thể đi tắm rửa chuẩn bị nghỉ ngơi, hầu hạ nàng là một cô nương trên dưới mười sáu tuổi, tên Song Nhi, đáng vẻ thanh tú, làm việc cũng coi như nhanh nhẹn.

“Đại tiểu thư, người còn chưa ăn tối phải không” Song Nhi một bên xếp chén, một bên nhỏ giọng hỏi.

Thiên Lan ngồi cạnh bàn, nắn nắn bụng cảm thấy không đói lắm, đang định từ chối thì nghe Song Nhi nói: “Song Nhi có chuẩn bị chút đồ ăn cho đại tiểu thư, đại tiểu thư ít nhiều ăn một chút đi.”

Song Nhi không để Thiên Lan phản đối bỏ xuống công việc trong tay, đi ra khỏi phòng, có vẻ là đi bưng đồ ăn rồi.

Thiên Lan khẽ chau mày, Song Nhi này là đang làm cái gì vậy? Song Nhi trước đây không nói nhiều chỉ làm việc, nàng không mở miệng, Song Nhi tuyệt đối không làm bất cứ việc gì thừa thãi, hôm nay là làm sao vậy?

Đợi Song Nhi quay trở lại, Thiên Lan vẫn như cũ chau mày ngồi tại chỗ cũ, Song Nhi nhìn thấy nàng vẫn ngồi đó rõ ràng thở phào một tiếng, nhanh chân đi tới đem đồ ăn trong tay—đặt lên trên bàn, “Đại tiểu thư, đây đều là những món người thích ăn”

Song Nhi một bên bày biện bát đĩa một bên nhẹ giọng nói, Thiên Lan không lên tiếng cầm lấy đĩa, quét một lượt đồ ăn trên bàn, đúng thật là toàn những món nàng thích ăn, nhưng đã muộn thế này còn ăn nhiều đồ dầu mỡ như vậy có tốt không chứ?

Ánh mắt Song Nhi nhìn chằm chằm Thiên Lan, nhìn nàng cầm đĩa mà mãi không ăn sắc mặt có chút lo lắng, “Đại tiểu thư là không hợp khẩu vị sao?”

Thiên Lan quét mắt nhìn Song Nhi, ngón tay cầm đĩa mảnh khảnh hướng tới đĩa thức ăn gần nhất, được một nửa lại thu về, Song Nhi thấy thế trong mắt rõ ràng tối sầm, Thiên Lan đặt đĩa xuống, mi mắt khẽ nháy, liếc nhìn Song Nhi, “Ta không đói, Song Nhi mấy ngày nay vất vả rồi, người giúp ta ăn đi”

Âm thanh của Thiên Lan không thấy có chút gì không đúng, giống như một tiểu thư tốt thấu hiểu hạ nhân, trong mắt nàng toàn là ý cười, thấy Song Nhi không động, nàng đứng dậy đem Song Nhi ấn xuống bàn, nửa đùa nửa thật nói: “Lời của tiểu thư người cũng không nghe, có phải là không muốn làm ở đây nữa không?”

Thân thể Song Nhi khẽ run, sắc mặt trắng bệch nhìn nụ cười của Thiên Lan “Đại... tiểu thư...”

“Sao vậy?” Thiên Lan giống như không phát hiện ra sự bất thường của Song Nhi, nhẹ giọng nói: “những thức ăn này không hợp khẩu vị của người sao?”

Đối thoại của hai người trước sau chuyển đổi, thân thể Song Nhi run rẩy càng nhiều, hai tay đặt dưới bàn, nắm chặt lấy hai đùi, đôi môi cắn chặt, chính là không thể động dậy.

Thiên Lan chuyển đến bên cạnh nàng, tự mình giúp nàng gấp một món gần nhất, đặt vào trong bát, “Nào Song Nhi, món này rất ngon, người nếm xem, ngày thường không thể ăn được món ăn ngon thế này đâu”

Âm thanh của Thiên Lan rất nhẹ nhàng, đôi mắt đen nhánh nhìn Song Nhi, đẩy mắt xoẹt qua một vệt u sắc.

Sắc mặt Song Nhi trắng bệch như giấy, đồng tử bất giác co rút, thân thể hơi lùi về sau, âm thanh run rẩy nói: “Đại tiểu thư... hay là người ăn đi”

Trong thanh âm rõ ràng như muốn khóc, Thiên Lan làm như không nghe thấy, làm ra một bộ dáng vô tội, chớp chớp mắt: “Ta không đói mà, không được phép lãng phí thức ăn, Song Nhi ăn đi”.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Đế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8: Tương kế tựu kế giả vờ trúng độc

Editor: Devil Ly

Beta: Quỳnh Sweetie của thỏ điên

Song Nhi bị ánh mắt Thiên Lan nhìn đến nổi toàn thân như bị kim đâm, Thiên Lan không nói gì, nàng cũng không động đũa, thân thể cứng ngắc ngồi đó, không khí cả căn phòng vô cùng căng thẳng, thời gian qua đi nửa tuần hương, cho đến khi Vân Huyền Khê đi vào.

Vân Huyền Khê nhìn thấy phòng của Thiên Lan còn sáng đèn, nghĩ muốn vào xem một chút, vừa đến cửa thì phát hiện không khí bên trong không đúng, vào trong liền cảm thấy có gì đó không ổn, Song Nhi thể mà lại cùng với Thiên Lan ngồi bên bàn. Trên bàn bày đầy thức ăn giờ đã nguội lạnh, Thiên Lan vẻ mặt cười cười chống cằm nhìn Song Nhi, Song Nhi một mặt trắng bệch như tờ giấy, run bần bật.

“Đại thiếu gia, tha mạng” Song Nhi vừa nhìn thấy Vân Huyền Khê lập tức quỳ sụp xuống đất, cứ thế dập đầu xin tha mạng.

Vân Huyền Khê không hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ có thể đem tầm mắt chuyển sang trên người Thiên Lan. Thiên Lan cũng thuận thế đứng dậy chỉnh lại vạt váy không một chút nếp nhăn của mình, một tay gõ xuống mặt bàn, đón nhận ánh mắt của Vân Huyền Khê, nói: “Muội chỉ là mời Song Nhi ăn cơm thôi, ai mà ngờ nàng ta lại có phản ứng này?”

Vân Huyền Khê là người từ trong những âm mưu này mà bước ra, liền lập tức hiểu được ý nghĩa trong lời nói của Thiên Lan, đôi mắt tinh anh lập tức nổi lên một ngọn lửa giận, những người này gan ngày càng lớn rồi, hắn không dám tưởng tượng hậu quả thế nào nếu Thiên Lan ăn những đồ ăn này.

Vân Huyền Khê đi đến bên cạnh Thiên Lan, xoa nhẹ đầu nàng, xoay lại nhìn Song Nhi vẫn đang run bần bật quỳ dưới đất: “Là ai phái người tới?”

Song Nhi chỉ biết dập đầu, luôn miệng xin tha mạng, không trả lời câu hỏi của Vân Huyền Khê, trên trán đã nhìn thấy một ấn đỏ, thân thể run rẩy rút lại, hận không thể tìm được một khe hở để trốn vào.

“Đại thiếu gia, đại tiểu thư tha mạng, Song Nhi không phải cố tình, không phải cố tình đâu” Song Nhi nước mắt nước mũi quện cả vào nhau, nói năng không rõ ràng.

“Vậy nghĩa là có ý rồi?” Thiên Lan cười lạnh một tiếng. Nếu không phải nàng không cảm thấy đối, hôm nay không bị Vân Vũ Nhu giết chết cũng sẽ bị người khác hạ độc chết.

Nghĩ lại hôm nay biến đổi bất ngờ, Thiên Lan cảm thấy có chút bức bối, hết cái này đến cái khác dây dưa không dứt, trong Vân gia này rốt cuộc có bao nhiêu người muốn giết chết nàng đây?

“Không phải không phải, Song Nhi không dám, không dám” Song Nhi nghe thấy lời của Thiên Lan lập tức lắc đầu, trên mặt toàn là sợ hãi.

“Rốt cuộc ai phái người tới?” Vân Huyền Khê có chút không kiên nhẫn, nha đầu này là hắn đặc biệt từ bên ngoài mua về, thật không ngờ vẫn không tránh khỏi bị người khác mua chuộc. Xem ra phải nhanh chóng đưa Thiên Lan rời khỏi đây.

Thiên Lan nhìn bộ dạng đến chết cũng không chịu khai của Song Nhi, trong đầu nhớ lại những bộ phim trong kiếp trước từng xem, lại nhìn bộ dạng của Song Nhi, nàng rù mi mắt, nói: “Người nhà người có phải đang trong tay người ra lệnh cho người hạ độc ta không?”

Song Nhi mắt trừng lớn, Thiên Lan liền biết mình đã nói đúng, mấy thủ đoạn này thật là...

“Đại tiểu thư, thật xin lỗi, Song Nhi là bị ép nên hết cách rồi, xin đại tiểu thư tha cho Song Nhi” Song Nhi thật không ngờ đại tiểu thư phế nhân trong tin đồn lại thông minh như vậy, vốn là được làm việc trong Vân gia đã là rất may mắn rồi, ai ngờ nàng mới vào có vài ngày thì có người báo rằng đệ đệ duy nhất ở trong tay họ, nếu muốn đệ đệ được sống thì phải làm việc cho bọn họ.

Đó là người thân duy nhất của nàng, nàng không thể đứng nhìn đệ đệ chết, chỉ có thể đồng ý.

Song Nhi không nói ra danh tính của người đó, chỉ đến ngày thứ hai liền có tin Thiên Lan trúng độc đang rất nguy kịch được truyền ra, Vân Huyền Khê nhân cơ hội trừng phạt tất cả hạ nhân trong viện, không giữ lại bất cứ một ai, đến Song Nhi cũng bị đuổi ra ngoài.

Người nhà Vân gia sau khi nghe tin này, phản ứng gần như giống nhau, vết nhơ của Vân gia cuối cùng cũng sắp biến mất rồi.

Vân Khiếu Thiên ái ngại Vân Huyền Khê nên phái một đưọc sư đến xem, đưọc sư chỉ cảm thấy khí tức của Thiên Lan rất yếu, bộ dáng như không sống được bao lâu nữa, chỉ có thể lắc đầu than thở rồi đi. Đưọc sư rời đi không lâu, Vân Khiếu Thiên liền dẫn Vân Vũ Nhu cùng một vài người nhà Vân gia đến xem Thiên Lan lần cuối.

Vân Huyền Khê ngồi bên cạnh giường Thiên Lan, một mặt đau buồn nhìn người nằm trên giường sắc mặt biến đen, Vân Khiếu Thiên bước vào bắt gặp một màn này, trong mắt phát ra hàn quang, đáy mắt có vài phần rối rắm.

“Thiên Lan sao rồi?” Vân Khiếu Thiên ho một tiếng, muốn nhấn mạnh sự tồn tại của mình.

Vân Huyền Khê làm như không nghe thấy gì vậy, ngẩng ngực nắm chặt tay của Thiên Lan, bộ dạng mắt hờn, Vân Vũ Nhu trong lòng đắc ý, nữ nhân này cuối cùng cũng chết, tối qua tuy rằng không giết được nàng ta, bây giờ nàng ta vẫn phải chết, chỉ là không biết ai đã ra tay, thật là quá nhanh.

Trong lòng những người khác cũng đang suy nghĩ giống như Vân Vũ Nhu, bọn họ đều nghĩ rằng dòng chính đại tiểu thư Vân Thiên Lan ở trong Vân gia là một vết nhơ, vậy bản sự tồn tại của bọn họ, bây giờ cuối cùng cũng chết rồi.

“Đại ca, cha đang hỏi người” Vân Vũ Nhu thấy Vân Huyền Khê không trả lời, liền lên tiếng, có Vân Khiếu Thiên ở đây, ả mới không sợ Vân Huyền Khê.

Vân Huyền Khê buông Thiên Lan ra, giúp nàng đắp chăn, lúc này mới đứng dậy, nhìn về hướng Vân Khiếu Thiên và nữ nhân bên cạnh hắn. Vân gia đương gia chủ mẫu Đỗ Y, Đỗ Y đã sắp bốn mươi tuổi, nhưng gương mặt lại cực kì trẻ trung, đứng cạnh Vân Vũ Nhu, người không biết lại tưởng là hai tỷ muội, lúc này bà đang nắm chặt khăn tay, ánh mắt nhìn về người nằm trên giường, trên môi hiện lên một nụ cười khó mà phát hiện được.

“Gia chủ, chuyện của Thiên Lan có nhiều điểm không bắt thường, mong gia chủ điều tra rõ ràng”. Vân Huyền Khê khó có được vẻ mặt nghiêm túc như lúc này, gương mặt này ẩn chứa gương mặt thời niên thiếu của Vân Khiếu Thiên. Hằng ngày tươi cười nhìn không giống chút nào, thời khắc nghiêm túc này lại giống đến tám chín phần.

Trong lòng Vân Khiếu Thiên lập tức có một tư vị khác biệt, hắn nhìn Vân Huyền Khê một lúc lâu không mở lời.

Mà Đỗ Y lại tiến lên trước kéo Vân Huyền Khê, “Huyền Khê à, con nhiều năm như vậy cũng không ở nhà, quay về cũng không đến thăm mẫu thân, đứa trẻ này thật là làm người khác không yên tâm”.

Vân Huyền Khê không chút dấu vết tránh khỏi bàn tay Đỗ Y, ánh mắt không chút độ ấm dừng trên người bà, “Mẫu thân ta sớm đã qua đời rồi”.

Nụ cười trên mặt Đỗ Y cứng đờ, trong mắt có chút phẫn nộ, nếu không phải Vân Khiếu Thiên ở bên cạnh, bà lúc này nhất định sẽ phát tác ra ngoài, một lúc sau mới đem nộ khí ép xuống, hướng Vân Khiếu Thiên nói: “Khiếu Thiên, vừa rồi Huyền Khê nói rất có lý, Lan nhi vô duyên vô cớ trúng độc, chắc hẳn bên trong có người ra tay, nhất định phải điều tra cẩn thận”

Những người này đến nhưng chẳng ai tiến lên quan tâm người đang nằm trên giường kia một chút, mà ngược lại đứng đó nói những chuyện chẳng chút liên quan. Lẽn ý Vân Huyền Khê càng sâu, đây chính là Vân gia mà người người tán thưởng sao, đối với chuyện nhà mình còn như vậy, đối với người khác làm sao có thể thật lòng.

Vân Khiếu Thiên giờ mới bước tới bên giường, đi tới cạnh người nằm trên giường, kết quả nhận được giống hệt với chẩn đoán của dược sư, sắc mặt hắn trở nên có vài phần ngưng trọng.

“Nhu Nhi, con đi mời dược sư giỏi nhất trong thành đến đây” Vân Thiên Lan không được chết, đây là suy nghĩ duy nhất trong lòng Vân Khiếu Thiên.

Nghe thấy lời này Vân Vũ Nhu một chút cũng không cảm thấy vui vẻ, chỉ cần dược sư không đến, Vân Thiên Lan chắc chắn sẽ chết, sau này Vân gia sẽ trở thành thiên hạ của ả, sẽ không còn cái danh chính nữ đề trên đầu ả.

Tuy rằng mẫu thân của ả, Đỗ Y hiện tại là chủ mẫu, nhưng vẫn không phải chính thức cười hỏi đang hoảng, chỉ là một tiểu thiếp được đưa lên. ả muốn ngồi lên vị trí đích nữ là hoàn toàn không thể, phu nhân có thể đưa lên, nhưng con nôi dôi là con nôi dôi, thứ xuất là thứ xuất, nhưng nếu không có đích hệ, thì dù thứ xuất hay chính xuất thì cũng chẳng có gì khác biệt.

Thấy Vân Vũ Nhu một hồi cũng không động, ánh mắt lạnh lẽo của Vân Khiếu Thiên quét qua. Thân thể Vân Vũ Nhu khẽ lay, sắc mặt có chút khó coi, nhanh chóng từ trong đám người đi ra ngoài, hừ, bất quá lát nữa cứ nói không có dược sư, tùy tiện kéo một lang băm đến là được rồi. Nghĩ như vậy, tâm tình Vân Vũ Nhu tốt hơn rất nhiều.

Đỗ Y nhìn thấy con gái của mình rời đi, mảy may có vài phần đắc ý, con gái của bà, bà là người hiểu rõ nhất, đến lúc đó đưa đến chắc chắn là một lang băm. Tóm lại Vân Thiên Lan lần này nhất định phải chết.

“Tối qua Thiên Lan vẫn còn tốt, làm sao mới một đêm đã thành bộ dạng này?” Vân Khiếu Thiên quét mắt qua Vân Huyền Khê, nhìn giống như đang hỏi, thực tế là đang thăm vấn.

“Tối qua ta ở chỗ gia chủ trở về thì thấy Thiên Lan trúng độc, thăm vấn người ở trong viện cũng không hỏi ra kết quả gì, dược sư được đưa đến cũng không phát hiện được là độc gì, Huyền Khê cảm thấy bên trong có vấn đề” một lời của Vân Huyền Khê đã nói rõ, lại làm ra một bộ ca ca tốt, nhưng Vân Khiếu Thiên lại quên mất việc Vân Huyền Khê không vội chữa trị cho Thiên Lan.

“Điều tra” Vân Khiếu Thiên không biết ở đâu ra nộ khí, phui tay áo quay người rời đi.

Vân Khiếu Thiên vừa rời đi, những người khác cũng lần lượt bỏ về, bọn họ chẳng qua đến chỉ để xác định xem Thiên Lan có thật sự sắp chết không. Nay nhìn thấy cũng coi như là yên tâm, có mấy vị này ở đây, thì đích đại tiểu thư này hôm nay nhất định không sống nổi rồi, đại thiếu gia vừa về làm sao lớn bằng những người này chứ.

Đỗ Y thấy Vân Khiếu Thiên rời đi cũng không vội đi theo, mà hướng về phía Thiên Lan xem xét một chút, trên mặt có vài phần bi thương, giống như một người mẹ biết con gái mình bị trúng độc vậy, khả năng diễn xuất khiến Thiên Lan không thể không tán thưởng.

Đỗ Y đi lên vài bước, giống như muốn đến bên giường xem xét gì đó, nhưng Vân Huyền Khê đứng ở trước mặt một chút cũng không có vẻ gì muốn tránh đường. Đỗ Y trong lòng cười lạnh, diệt trừ được Vân Thiên Lan, tiếp sau đó sẽ là Vân Huyền Khê, cứ đợi đó mà xem.

Rồi lại giả vờ quan tâm một phen, Đỗ Y mới cùng mấy a hoàn thư thái mà rời đi.

Vừa ra khỏi viện về mặt bi thương được hạ xuống, trong mắt lộ ra một vẻ trào phúng cùng đắc ý, Lan Uyển con gái của người sắp đến làm bạn với người rồi, Vân Khiếu Thiên và Vân Gia tất cả đều là của Đỗ Y ta đây.

“Phu nhân, a đầu đó đã được đưa về viện rồi, phải xử lý thế nào?” a hoàn bên cạnh Đỗ Y đột nhiên tiến lên trước khẽ nói, nước cờ này phu nhân đi quá thật khá nguy hiểm, ngay dưới mắt Vân Huyền Khê hạ độc, nếu bị Vân Huyền Khê phát hiện, cho dù gia chủ không truy cứu, phu nhân cũng vì chuyện này mà mất đi lòng tin của gia chủ.

“Theo lệ cũ” Đỗ Y nhìn nhìn móng tay thon dài của mình, cười đắc ý như gió xuân.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Đế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Vân Ninh Tâm là bạn hay địch

Editor: Devil Ly.

Vân Huyền Khê xác định bốn phía không có người mới ngồi lại bên giường, ánh mắt thương tiếc nhìn Thiên Lan, tối qua Song Nhi tuy không nói ra kẻ đứng sau là ai, nhưng Vân Huyền Khê có thể từ lời nói của Song Nhi đại khái đoán được, trong Vân gia có thể một tay che trời ngoài Vân Khiếu Thiên chỉ có thể là Đỗ Y.

Đỗ Y xuất thân Đế Kinh, là danh môn đích nữ, mà không biết lý do gì lại gả cho Vân Khiếu Thiên làm tiểu thiếp, sau này Lam Uyển, cũng chính là mẹ của Thiên Lan qua đời, Đỗ Y thuận lợi bước lên làm chính, trong mắt người ngoài bà tuy rằng lúc nào cũng một bộ thể tử, mẫu thân ôn nhu hiền thực. Nhưng người nhà Vân gia đều rõ nữ nhân này không phải người lương thiện.

Nữ nhân Vân Khiếu Thiên đưa về đều vô duyên vô cớ mà chết đi, bị điên cũng không phải số ít, đằng sau chắc chắn không thể thiếu được Đỗ Y, Vân Huyền Khê nghi ngờ cái chết của mẫu thân mình với người phụ nữ này chắc chắn có liên quan.

Mẫu thân của hắn tuy rằng là tiểu thiếp, nhưng thân thể khá tốt, làm sao có thể nói bệnh là bệnh, nhưng hắn vẫn là không tìm ra chứng cứ, lần này trở về hắn cũng âm thầm điều tra việc này, việc này nói cho cùng cũng đã qua quá lâu rồi, những người nắm nó nếu không phải đã chết thì cũng không còn thấy nữa.

Còn có sự việc của mẫu thân Thiên Lan càng là kì quái, thân là nữ nhân duy nhất của Lam gia, Lam Uyển ở Lam gia cực kì được sủng ái, phụ thân là hội trưởng của luyện đan hội, bản thân Lam Uyển cũng là luyện đan sư, làm sao có thể bạo bệnh mà chết được.

Những việc này bị chôn vùi vào dòng chảy của lịch sử, nếu như không có ai đào lại, thì chẳng có ai biết được chân tướng năm đó.

Vân Khiếu Thiên sai Vân Vũ Nhu đi tìm thầy thuốc, qua mấy canh giờ ả mới mang theo một thầy thuốc chậm chạp trở về.

Không có Vân Khiếu Thiên, Vân Vũ Nhu không dám đơn độc ở một chỗ với Vân Huyền Khê, nên sau khi thầy thuốc vào trong ả cũng không đi cùng vào, tóm lại điều gì đã nói thì đều đã nói rồi, ả cứ thể trở về viện của mình, trong lòng tràn đầy chờ mong tin tức Thiên Lan đã chết.

Đợi qua ba ngày

Bởi vì chuyện của Thiên Lan, cuộc tỷ thí cứ thế bị lùi lại, tuy rằng có người không vừa ý, nhưng lời nói của người Học Viên Đế Quốc, bọn họ cũng không làm gì được? Chỉ có thể nói Vân Thiên Lan sắp chết rồi vận khí vẫn còn tốt như vậy.

Nhưng Vân Vũ Nhu không thể nào ngờ đến ả không đợi được tin tức Thiên Lan chết, mà ngược lại nghe được tin tình hình của Thiên Lan đang chuyển biến tốt, tức đến mức ả ở trong viện của mình đập phá không ít đồ đạc, Đỗ Y đẩy cửa bước vào, một cái bình hướng mặt bay tới, Đỗ Y khẽ phẩy tay, bình hoa bị hất đi, vỡ tan bên cạnh chân tường.

“Nhu nhi, con đang làm gì vậy” nhìn mặt đất hỗn độn, chân mày Đỗ Y khẽ nhăn.

“Nương, Vân Thiên Lan vậy mà đang có chuyển biến tốt rồi” Vân Vũ Nhu nhìn thấy Đỗ Y, lập tức chạy đến bên cạnh, thần sắc ủy khuất nói.

Ả cứ chờ đợi tin tức Vân Thiên Lan đã chết, ai ngờ được truyền đến lại là tin nàng đang chuyển biến tốt lên, ả làm sao cam lòng cho được.

Đỗ Y vỗ nhẹ mu bàn tay Vân Vũ Nhu an ủi, nhược điểm duy nhất của nha đầu này chính là thiếu kiên nhẫn, “Cha con bên đó không biết thế nào, mời đến mấy vị thầy thuốc, sau cùng còn bỏ một số tiền lớn mời về một luyện đơn sư, nha đầu đó không khỏe lại mới lạ”

Đỗ Y cũng là một mặt oán giận, độc bà hạ là dùng đối phó với người thương, đối phó với kẻ không có linh căn như Vân Thiên Lan là quá thích hợp, bà trăm nghìn lần cũng không nghĩ tới sự biến hóa của Vân Khiếu Thiên, ngày trước Vân Thiên Lan bị hành hạ thế nào hẳn cũng không nói một lời, bà nghĩ hẳn đã không còn để tâm đến nha đầu đó nữa, ai nghĩ được có thể thành ra kết quả này.

Đỗ Y làm sao có thể cam tâm, nhưng không cam tâm cũng có thể làm được gì, Vân Khiếu Thiên đã ra tay, bà còn có bất cứ động tĩnh nào thì rất dễ bị hắn nhìn ra, hình ảnh xây dựng bao nhiêu năm sẽ đổ vỡ hết, bà tuyệt đối không thể đánh mất vị trí trong Vân gia, thời gian vẫn còn dài.

“Cha tại sao tự đứng lại giúp cái con tiện nha đầu đó chứ” Vân Vũ Nhu vẫn là không thể hiểu, cha rõ ràng là không thích Vân Thiên Lan thậm chí còn ghét bỏ, nhưng tại sao trong lúc này lại giúp nàng?

“Ta nghĩ là có liên quan đến Vân Huyền Khê” Đỗ Y than một tiếng,” từ khi tiểu tử thối đó quay lại thể hiện thực lực cao đến không thể ngờ tới, đến ta cũng không thể nhìn ra, cũng không biết trong bao nhiêu năm qua đã xảy ra chuyện gì”

“Nương, lẽ nào chúng ta cứ thế giương mắt nhìn Vân gia bị Vân Thiên Lan Và Vân Huyền Khê chiếm sao?” Vân Vũ Nhu trên mặt đều một vẻ không cam, kéo kéo cánh tay Đỗ Y làm nũng.

“Bây giờ không thể tùy tiện hành động, đợi người của Học Viện Đế Quốc đi rồi tính” Đỗ Y vỗ nhẹ khuôn mặt Vân Vũ Nhu, cười nói: “Yên tâm, nương chỉ có một mình con, không vì con mà nghĩ cách thì còn vì ai?”

“Con biết nương là tốt nhất” Vân Vũ Nhu cứ thế nép bên người Đỗ Y, cả vẻ mặt mãn nguyện, không hề nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Đỗ Y. Thiên Lan quả thật đã tỉnh lại, nhưng không phải do người của Vân Khiếu Thiên mời đến, mà do Vân Huyền Khê cho nàng uống thuốc giải, độc đó là do Thiên Lan tự mình uống, nàng muốn xác nhận xem có phải Vân Khiếu Thiên muốn giết nàng không, nay đã có kết quả, Vân Khiếu Thiên không muốn nàng chết, thậm chí là dùng hết sức để cứu sống nàng.

Với điểm này, Thiên Lan vẫn là cảm thấy thật kì quặc, hoàn toàn không thể hiểu được Vân Khiếu Thiên rốt cuộc đang nghĩ gì.

Còn với người hạ độc, Vân Huyền Khê cũng xác định rồi, hẳn sau khi thả Song Nhi ra có cho người theo dõi, thấy nàng ta bị người của Đỗ Y đem đi sau đó thì không còn thấy xuất hiện, chắc đã gặp chuyện không lành rồi, hẳn cũng không phải người lương thiện đến mức giúp đỡ một người định ra tay hãm hại muội muội của mình, cho dù là thân bất do kỉ, hẳn cũng không chút nào đồng tình.

“Thiên Lan, bây giờ muội định thế nào?” Vân Huyền Khê hoàn toàn không hiểu ý định của Thiên Lan.

“Nên làm gì thì sẽ làm thế” Thiên Lan ngồi bên giường, trên miệng treo một nụ cười như có như không, Vân Khiếu Thiên động tay vào, Đỗ Y chắc chắn cũng không dám tùy tiện hành động, còn về Vân Vũ Nhu, nữ nhân đó chẳng qua cũng chỉ dựa vào chút linh lực ở trước mặt nàng làm loạn thôi.

“Chuyện của đạo sư bên đó có tin tức, chắc rất nhanh sẽ kết thúc rồi, chúng ta rời khỏi cái nơi thị phi này mới là thượng sách” Trong lòng Vân Huyền Khê vẫn luôn nghĩ đến việc đưa Thiên Lan đi khỏi Vân gia, ở đây hẳn không có căn cơ, muốn bảo vệ Thiên Lan an toàn vẫn là có chút khó khăn, nhưng đến Đế Kinh lại khác, hẳn ở đó có bạn hữu, có thể lực của chính mình, muốn bảo vệ Thiên Lan là chuyện dễ dàng.

Thiên Lan cười không cho là đúng, nhưng không phản đối lại lời của Vân Huyền Khê, Vân Khiếu Thiên tuy không muốn nàng chết, chắc chắn cũng càng không muốn nàng rời đi.

“Đại ca có biết cách nào có thể thay đổi thể chất của muội không?” Thiên Lan cảm thấy đây mới là chuyện quan trọng, kiếp trước nàng chỉ cần một cái đầu thông minh, nhưng bây giờ thì không đủ, đầu óc thông minh cùng thực lực đều phải có.

Vừa nói đến đây Vân Huyền Khê có chút nhụt khí, “Thân thể của muội đến đạo sư cũng nói hết cách, đại ca thật sự cũng không biết có cách nào có thể thay đổi.”

Đạo sư trong lời Vân Huyền Khê chính là nam nhân mặc một bộ tử y hoa phục, là đạo sư của Học Viện Đế Quốc, tên Quy Nhai, tuy rằng tên gọi rất kì quái, cộng thêm tính cách cổ quái của ngài, Thiên Lan cũng thấy chẳng có vấn đề gì.

Ngài nhìn thấy Thiên Lan lời đầu tiên liền nói, làm phế nhân bao nhiêu năm mà vẫn có thể sống được thật là ngoài ý muốn.

Thiên Lan ngây ngốc ngay tại chỗ, theo sau đó hẳn cũng không mở miệng nói gì thêm, mãi đến khi Thiên Lan hỏi về mấy vấn đề liên quan đến thể chất, ngài mới ném cho Thiên Lan một biểu tình cười mà như không, lạnh lùng nói: “Trừ khi ngươi chết”

Nếu không phải Vân Huyền Khê bên cạnh ấn nàng xuống, Thiên Lan lúc đó một chút cũng không do dự nhảy đến đánh cho hắn một trận, tổng cộng chỉ nói có hai câu, hai câu đều chẳng phải nói gì tốt đẹp, có cái kiểu làm đạo sư thế này sao? Học Viện Đế Quốc thật là mù rồi mới mời người như vậy về làm đạo sư.

“Thiên Lan, Đạo sư hẳn tính cách là vậy nhưng không có ác ý gì” Vân Huyền Khê thấy Thiên Lan nghiến răng, liền biết nàng đang nghĩ lại chuyện hôm trước, tính cách đạo sư của mình thật sự là có chút mất lòng người, nhưng hẳn không dám phủ nhận, Quy Nhai ở Học Viện Đế Quốc thật sự có uy quyền, tuy rằng hẳn rất ít khi sử dụng uy quyền đó.

Thiên Lan trừng mắt nhìn Vân Huyền Khê,” cũng chỉ có huynh mới chịu nổi đạo sư này”.

Quy Nhai tính cách có chút ác liệt, Nhưng hẳn đối với Vân Huyền Khê thật là tốt không còn gì để nói, nếu không phải thật tâm quan tâm đến Vân Huyền Khê hẳn hoàn toàn không việc gì phải đến Vân gia vì hẳn chống lưng, mà lúc Vân Huyền Khê nói muốn đưa mình đi, hẳn cũng không nói tiếng nào nhẹ nhàng gật đầu.

Thời gian hai người bên nhau quá ngắn, nhưng Thiên Lan vẫn phát hiện ra một quy luật, Quy Nhai trước mặt Vân Huyền Khê vô cùng nghiêm chỉnh, trên mặt hoàn toàn không chút biểu tình, nhưng trước mặt nàng lại có thể lộ ra một nụ cười cực kì cổ quái lạnh lùng.

Vân Huyền Khê cười mỉm vài cái, lại ôn nhu nói: “Thiên Lan cũng đừng lo lắng, đợi quay về Học Viện Đế Quốc đại ca sẽ giúp muội tìm xem, nói không chừng sẽ có cách.”

Thiên Lan cười gật đầu, nàng biết Vân Huyền Khê đang an ủi nàng, đại lục Thương Loan vốn là một thế giới kì quái, trong lòng nàng vẫn kiên định nhất định sẽ có cách, không cần biết ra sao, nàng vẫn là trước mắt phải làm cho cơ thể này kiên cường hơn, như đạo gì gì đó lúc này ít nhiều còn có thể sử dụng được.

Nên trong thời gian Thiên Lan tu dưỡng, nàng một khắc cũng không thả lỏng huấn luyện thân thể của mình, lúc mới đầu Vân Huyền Khê còn khuyên vài câu, sau đó thấy Thiên Lan vẫn kiên trì hẳn chỉ có thể từ bỏ, hẳn trong lòng cũng có chút vui mừng, giống như năm đó, đứa nhỏ này một chút cũng không mất đi nhiệt huyết với cuộc sống.

Vân Khiếu Thiên có đến thăm qua vài lần, Thiên Lan đều là nằm trên giường giả bệnh, đối với mấy câu hỏi của Vân Khiếu Thiên Một từ cũng không nói, Vân Khiếu Thiên vừa đi liền như hổ như rồng, về sau nghe nói Vân Khiếu Thiên điều tra về chuyện này, nhưng cũng chỉ tìm thấy một người chịu tội thay, Đỗ Y vẫn là không chút nào lộ ra dấu vết.

Đỗ Y ở trong Vân gia nhiều năm như vậy, những chuyện này chắc chắn động tay không ít, làm việc chắc chắn như xe đã quen lối, tìm một kẻ chịu tội thay không phải là dễ như trở bàn tay.

Vân Vũ Nhu gần đây cũng không tìm nàng kiếm chuyện nữa, mà cả ngày ở yên trong viện của mình, ai cũng không gặp, Vân Ninh Tầm đến thăm Thiên Lan một lần, thấy nàng không có việc gì, một câu không nói quay đầu liền đi, Thiên Lan không hiểu chuyện gì quay ra nhìn đại ca cũng không rõ chuyện gì đang xảy ra, nghĩ lại tối hôm đó, liền hỏi Vân Huyền Khê.

Nhận được đáp án làm nàng vô cùng bất ngờ, Vân Huyền Khê hoàn toàn không nhờ Vân Ninh Tầm đi tìm nàng, Vân Huyền Khê còn nói, cô nương Vân Ninh Tầm này tính tình lạnh nhạt, trong gia tộc một mình đơn độc, ngay đến lời của gia chủ cũng không thèm để ý đến, làm sao có thể vì một câu nói của hẳn mà đi tìm nàng.

Thiên Lan trong lòng không thể hiểu được Vân Ninh Tầm rốt cuộc là bạn hay địch, chỉ có thể đem nàng đặt tại vị trí trung lập.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Đế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Người không thể đối đãi khác biệt

Editor: Devil Ly

Betaer: Quynh

Vòng tỉ thí thứ ba bởi vì chuyện của Thiên Lan mà tạm gác lại, đến nay sức khỏe của Thiên Lan đã ổn lại nhiều nên một lần nữa được đề ra, vòng tỉ thí này chỉ có mười người, cộng thêm Thiên Lan là mười một, người đến xem không có nhiều, chủ yếu là trưởng bối trong tộc.

Thiên Lan đến cũng là lúc bắt đầu bốc thăm, nghĩ đến hai lần bốc thăm trước Thiên Lan có chút áy náy, gian lận đến rõ ràng như vậy nàng không tin Vân Khiếu Thiên không nhìn ra được, lần này sợ rằng không bốc được thế ưu tiên rồi.

Quả nhiên, lần này Thiên Lan bốc được thế bài số bốn, thế bài ưu tiên được một thanh niên gầy gò bốc được.

Số bốn một chút cũng không may mắn, Thiên Lan nhìn thế bài trong tay, có chút ý nghĩ muốn trốn đi, nàng thật không hiểu vì sao Vân Huyền Khê cứ muốn nàng tham gia tỉ thí, hoàn toàn không có phần thắng mà.

Nhưng đợi đến khi nàng lên đài thì sợ ngay người, người sẽ tỉ thí với nàng tự động từ bỏ tỉ thí, đây không phải là nhường cho nàng thì là gì?

Mặt Vân Khiếu Thiên đen đến không thể đen hơn được nữa, nhưng Quy Nhai ngồi bên cạnh hẳn, một lời cũng không dám nói nhiều. Lúc trước hẳn rõ ràng đã căn dặn không được để Vân Thiên Lan thông qua vòng tỉ thí, những người này bây giờ đến lời của hẳn cũng không thèm nghe nữa rồi sao?

Vân Huyền Khê ngồi ở bên Quy Nhai, câu lên nụ cười, ánh mắt quét một đường sang Vân Khiếu Thiên, đạo cao một thước ma cao một trượng.

Sau đó cuộc tỉ thí trở nên quỷ dị đến kinh sợ mọi người, chỉ cần Thiên Lan lên đài, người bên kia đều tự động nhận thua, nhưng đến khi nàng gặp phải Vân Vũ Nhu, thì không còn may mắn nữa rồi. Vân Vũ Nhu đứng trên đài, nhìn Thiên Lan đang đối diện mình, trong mắt âm sâu, đã đưa đến tận cửa để ả dạy dỗ thì sẽ không khách khí đâu.

“Tỷ tỷ, mong chi giáo nhiều” Vân Vũ Nhu bày ra một bộ dáng tiểu thư khuê các.

Chỉ giáo em gái người ấy!

Thiên Lan trừng mắt nhìn Vân Vũ Nhu, nàng bây giờ đi xuống có còn kịp không? Rõ ràng, bây giờ đã quá muộn rồi, Vân Vũ Nhu nói hết câu liền vọt tới, ánh sáng màu cam quanh người ả phát sáng, màu sắc đó so với sắc cam bình thường đậm hơn rất nhiều, Vân Vũ Nhu đã là linh sĩ bậc thượng đỉnh.

Một linh sĩ thượng đỉnh muốn đối phó một kẻ cận bã không có linh lực như nàng, còn không phải là chuyện dễ dàng như động một ngón tay?

Thân thể Thiên Lan vô thức mà lùi lại sau, Nhưng tốc độ của Vân Vũ Nhu qua nhanh, chỉ chớp mắt đã đến trước mặt nàng, trong ánh hào quang Vân Vũ Nhu đẹp như một tiên nữ hạ phàm, hiện tại trong mắt Thiên Lan lại giống như ma quỷ với đôi cánh nhỏ, mang theo nụ cười thâm sâu.

“Tỷ tỷ, thiên đường có lối đi người không đi” Vân Vũ Nhu cười quỷ dị, trường thủ hướng về phía trước, linh lực màu cam cứ thế hướng thẳng tới ngực Thiên Lan.

Trong đầu Thiên Lan hiện ra các loại ý niệm, thân mình hướng đất lăn một vòng tránh đi đạo linh lực kia, phản ứng của thân thể lớn hơn phản ứng của đại não làm nàng có chút bất đắc dĩ, đây là phản xạ có điều kiện, nhưng cũng nhờ phản xạ có điều kiện này mới giúp nàng tránh được một kiếp nạn.

Vân Vũ Nhu thấy Thiên Lan tránh được, cười lạnh một tiếng, đạp gót sen sáp gần lại Thiên Lan. Trên lối đài quang minh chính đại tỉ thí, ả mới không tin đối phó không lại một phế nhân không có linh lực.

Thiên Lan chậm rãi từ trên mặt đất bò lên, liếc nhìn Vân Huyền Khê nơi ghế giám khảo mặt đang đầy vẻ lo lắng, trước đó hẳn có nói qua với nàng, đến khi chỉ còn lại 3 người thì nhận thua, nhưng Vân Thiên Lan nàng trước giờ chưa bao giờ có từ thua.

Vừa đúng lúc có thể kiểm nghiệm một chút thành quả luyện tập.

Vân Vũ Nhu kinh ngạc trước sự bình tĩnh của Thiên Lan, từ nãy đến giờ nàng cũng chỉ ngây ngốc mắt một lần, những thần sắc hoảng loạn, cầu xin của dĩ vãng không xuất hiện thêm lần nào nữa.

À cho người điều tra qua, Vân Thiên Lan sau khi trở về thì trở nên có chút khác biệt, lẽ nào lần trước đã xảy ra chuyện gì.

“Vân Vũ Nhu, đây là do người tự chuốc lấy” Thiên Lan chậm chậm ngẩng đầu, thanh âm dè dặt, nhưng những người ở đây đều là những người có tu vi làm sao có thể không nghe thấy Thiên Lan nói gì.

Vì thế đều lộ ra một bộ khinh thường, một phế nhân lại muốn tranh giành với tứ tiểu thư, không phải là tự mình chuốc lấy cái chết thì là gì?

Vân Vũ Nhu ánh mắt cũng toàn là khinh bỉ, cho dù là hoán đổi thành một người khác thì đã sao, không có linh lực cũng vẫn là bị ả đạp xuống dưới chân, hừ.

Nhưng còn chưa chờ cho sự khinh bỉ đó hạ xuống, thân thể Thiên Lan bất ngờ khẽ động, trong ánh mắt kinh ngạc của Vân Vũ Nhu cứ thế hướng thẳng ả chạy tới, tốc độ vậy mà so với linh sư không có gì khác biệt, trong lòng Vân Vũ Nhu kinh hãi, lẽ nào nàng không phải là phế nhân? Nhưng nhìn lại lần nữa vẫn là không đúng, trên thân thể nàng không hề có linh lực chuyển động, cũng không hề xuất hiện vòng quang khi sử dụng linh lực.

Thân thể Thiên Lan có chút quỷ dị, vốn Vân Vũ Nhu định dùng linh lực công kích, nhưng để điều khiển linh lực cũng mất vài giây. Nhưng chỉ trong thời gian vài giây, Thiên Lan đã tới trước mặt ả, bàn tay trong không khí mang theo dòng khí sắc bén, cứ thế đánh thẳng tới Vân Vũ Nhu.

Nhược điểm của linh sư chính là không thể chiến đấu gần, tố chất thân thể rất kém, một khi không thể sử dụng linh lực, so với người thường cũng không bằng.

Thiên Lan nắm bắt cơ hội này, nàng hoàn toàn không để cho Vân Vũ Nhu có cơ hội sử dụng linh lực, mỗi lần Vân Vũ Nhu muốn vận khí đều bị Thiên Lan đánh gãy, bị ép đánh tay không với nàng.

Nhưng thân thể Vân Vũ Nhu vốn là được chiều chuộng, so với Thiên Lan tự nhiên kém hơn rất nhiều, chỉ vài chiêu Thiên Lan đã làm ả chật vật không ngờ.

Vân Vũ Nhu một mặt phần nộ trừng mắt nhìn Thiên Lan, còn phải một bên đề ý công kích từ Thiên Lan, nữ nhân này rốt cuộc từ đâu đến vậy!

Thiên Lan câu nhẹ khóe miệng cười lạnh, ra tay ngày một nhanh, Vân Vũ Nhu mặt muốn chết, nhưng nữ nhân trước mặt này không hề có chút gì là một mối gọi là mệt. Vân Vũ Nhu muốn cách xa Thiên Lan, để sử dụng linh lực, nhưng Thiên Lan sớm biết được ý định của ả, chặn hết mọi đường lui của.

“Vân Thiên Lan, người muốn làm gì.” mắt đẹp của Vân Vũ Nhu trừng lớn, sắc mặt ửng đỏ, hai tay bị Thiên Lan chế trụ, không thể động đậy.

Thiên Lan bóp chặt cổ tay mềm mại của Vân Vũ Nhu, cười mà như không nói: “Dạy dỗ người thế này vẫn chưa đủ, tỷ tỷ ta phải gia tăng thêm chút nữa”

Thuận theo lời nàng, lại nghe thấy một tiếng rắc, cổ tay Vân Vũ Nhu lại lần nữa bẻ gãy, lần này nàng dùng toàn lực, muốn bình phục sợ rằng có chút khó khăn.

“Vân Thiên Lan người rốt cuộc là ai!? “Vân Vũ Nhu lúc này không thêm quan tâm gì nữa, cứ thế hét lớn.

Trên đài lúc này trọng phút chốc yên tĩnh, vốn là tứ tiểu thư bị Thiên Lan làm cho không kịp trở tay đã là rất kì dị rồi, nay tứ tiểu thư nói ra lời này, có chút kì lạ trong lời nói...

“Muội muội đang nói gì vậy, người không phải vẫn đang gọi tên của ta đó sao?” lúc cần thiết, Thiên Lan cũng không ngại diễn kịch với mấy người này.

“Không, người không phải tỷ tỷ, cha, nữ nhân này không phải tỷ tỷ, là nàng ta giết chết tỷ tỷ” Vân Vũ Nhu trước lúc đầu lia lịa sau đó hướng ánh mắt về phía Vân Khiếu Thiên đang ngồi ở ghế giám khảo, cố hết sức hét lớn.

Vân Khiếu Thiên khuôn mặt âm trầm đánh giá Thiên Lan một lượt, Vân Huyền Khê cứ thế từ ghế ngồi đứng dậy, cười có chút thâm trầm nói: “Vũ Nhu muội muội, muội đừng nói linh tinh, thế này dễ mất mạng lắm đấy.”

Ngữ khí nửa tùy tiện nửa uy hiếp, Vân Vũ Nhu thân thể cứng đờ, đến cổ tay đang đau đớn cũng không còn cảm thấy nữa, vì sao Vân Huyền Khê lại một mực bênh vực tiện nha đầu này, vì sao?

Không phải chỉ có Vân Nhu không nghĩ ra, ngay đến Vân Khiếu Thiên cũng không hiểu nổi, trước khi Vân Khiếu Thiên bị đưa khỏi Vân gia cùng Vân Thiên Lan không có bất cứ sự gán gũ nào, vì sao khi quay lại lại đối với nó đặc biệt như vậy?

“Ta không nói linh tinh, tỷ tỷ trước đây không có như thế này” Vân Vũ Nhu tránh khỏi ánh mắt của Vân Huyền Khê, nhìn về Vân Khiếu Thiên kiên quyết nói, có cha ở đây ả mới không sợ Vân Huyền Khê. “Ta ngày trước như thế nào, muội muội có vẻ rất rõ” tay Thiên Lan dùng lực, trên cổ tay mềm mại lần nữa truyền đến tiếng kêu răng rắc, người có mặt nghe thấy đều hãi hùng kinh vía.

Một thiếu nữ nhìn trông yếu ớt làm sao có thể có khí lực lớn như vậy?

“Vân Thiên Lan, người làm càn” thấy Vân Vũ Nhu bị đối đãi như vậy, Vân Khiếu Thiên thật sự bị chọc tức, hét lớn một tiếng, một đạo linh lực lục sắc từ phía hán xuất ra, làm người khác cảm thấy một cảm giác bức bách tản ra bốn phía.

Vân Huyền Khê kinh hãi, dù thế nào hán cũng không nghĩ đến Vân Khiếu Thiên sẽ bất ngờ ra tay, nghĩ cũng không nghĩ liền muốn nhảy ra đi cứu Thiên Lan, nhưng một khắc trước khi nhảy ra ngoài liền bị Quy Nhài ấn lại, Quy Nhài mặt không biểu cảm hướng hán lắc đầu, trong lòng Vân Huyền Khê nôn nóng, nhưng không thể nào thoát khỏi sự trói buộc của Quy Nhài, chỉ có thể giương mắt nhìn linh lực kia bay hướng tới Thiên Lan.

Thiên Lan là nhìn thấy linh lực đang tiến tới, nghĩ cũng không nghĩ cứ thế đem Vân Vũ Nhu chặn trước mặt mình, sự công kích đặc biệt của linh hoàng, nàng dù có tốc độ nhanh hơn nữa cũng không thể tránh kịp, Vân Khiếu Thiên là đang muốn giết nàng, hán bắt nhân thì đừng trách nàng bắt nghĩa.

Vân Vũ Nhu bị đẩy đến trước mặt Thiên Lan, trong mắt là không ngừng rút gọn khoảng cách của nguồn linh lực xanh kia, “Cha, cứu...”

Thanh âm của ả giống như bị người ta cắt đứt, linh lực cứ thế đánh vào ngực trái của ả, sắc mặt phút chốc trắng bệch, thần sắc tan rã, thân thể mềm nhũn ngã xuống đất.

Vân Thiên Lan buông tay ra, lùi về sau vài bước, Thần sắc bình tĩnh nhìn Vân Vũ Nhu ngã trên mặt đất, oan có đầu nợ có chủ, chuyện này không thể trách nàng, muốn trách thì trách người cha yêu thương kia của người đã ra tay.

Rõ ràng biết Vân Vũ Nhu đang trong tay nàng mà hán không chút do dự ra tay, Thiên Lan không thể không nghi ngờ sự sùng ái mà Vân Khiếu Thiên dành cho Vân Vũ Nhu, nam nhân này rốt cuộc là đối với ai mới thật lòng quan tâm.

“Nhu nhi” Vân Khiếu Thiên bay đến bên cạnh Vân Vũ Nhu, sắc mặt không được tốt, nhưng từ bên trong có thể mơ hồ thấy được sự quan tâm, đang kiểm tra một chút khí tức của Vân Vũ Nhu rồi lập tức cho người đưa ả xuống cứu chữa.

Làm hết mọi việc, Vân Khiếu Thiên một mặt thống hận nhìn Thiên Lan, ánh mắt sắc nhọn đó hận không thể đem Thiên Lan xé thành trăm mảnh, “Vân Thiên Lan, vì sao người lại đem muội muội của người đẩy ra trước?”

Thiên Lan nhún nhún vai, lại cách xa thêm vài bước, trong lòng ý lạnh càng tăng: “Gia chủ, đây là lỗi của người, nếu ta không đẩy nàng ra, thì người chết sẽ là ta, đều là con gái của người, người cũng không thể đối đãi khác biệt như vậy”

Mặt Vân Khiếu Thiên càng đen hơn, mạch máu nổi lên, nắm quyền chặt như vậy đủ để biết hán lúc này giận dữ đến nhường nào, đồng tử thâm sâu toàn là hận ý, hận ý đối với Thiên Lan.

Thiên Lan hơi có chút kinh sợ, cái tên Vân Khiếu Thiên này vậy mà lại hận con gái của mình, thật là một chuyện kì quặc.

Vân Khiếu Thiên vừa được Quy Nhài thả ra liền lập tức chạy đến bên Thiên Lan, kéo nàng ra phía sau mình, đối diện với Vân Khiếu Thiên đang tản ra từng luồng nộ khí, “Gia chủ, chuyện hôm nay thế nào mọi người đều rõ ràng, Thiên Lan là người vô tội”

Vừa rồi nếu không phải Vân Khiếu Thiên bắt ngờ ra tay, Vân Vũ Nhu bắt quả cũng chỉ bị thương đôi chút, nghỉ ngơi vài ngày là ổn, bây giờ thế này sợ rằng cũng mất nửa cái mạng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Đế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Áo nhẹ lên trận rừng chết

Editor: Devil Ly

Betaer: Quỳnh

Vân Khiếu Thiên một mặt trầm mặc không nói một lời, thực ra trong lòng đã sắp tức điên rồi, đứa con trai duy nhất vậy mà lại giúp đỡ Vân Thiên Lan, còn lời Nhu nhi vừa nói ban nãy là có ý gì?

Đem Vân Thiên Lan đánh giá một lượt, đúng là Vân Thiên Lan không sai, lẽ nào Nhu nhi bị dọa ngốc rồi?

Quy Nhai ngồi tại đó, trên mặt lại xuất hiện một bộ dạng cổ quái, vừa lúc Thiên Lan nhìn thấy, bất ngờ toàn thân phát lạnh, có một dự cảm không lành.

“Gia chủ, ta thấy ti thí hôm nay đến đây là được rồi, ba người dẫn đầu đã có rồi cũng không cần thiết ti thí thêm nữa.” Quy Nhai từ chỗ ngồi chậm rãi đứng dậy, tầm mắt quét một lượt những người có mặt.

Vân Khiếu Thiên trước có chút ngây ngờ, cả người nộ khí tan rã, sau đó lập tức đi về bên cạnh Quy Nhai, có chút khuyên nhủ nói: “Đại nhân, đứa nhỏ Thiên Lan này không có linh lực, ta nghĩ hay là dùng vị trí thứ tư thay thế đi!”

“Học Viện Đế Quốc vốn không coi thường những người không có linh lực, chỉ cần nàng có lòng kiên nhẫn, thì vẫn có thể đứng được trên vũ đài của thế giới, gia chủ cũng không nên nặng bên này nhẹ bên kia.” Thanh âm của Quy Nhai rất nhạt, nhưng lại làm người khác không thể phản đối.

Hai lần bị người khác nói mình không công bằng, sắc mặt Vân Khiếu Thiên khó coi đến cực điểm, nhưng đối phương là Quy Nhai, hẳn hoàn toàn không dám phát hỏa.

Vân Khiếu Thiên biết dù mình có nói gì cũng không có tác dụng, Quy Nhai là người không bao giờ nói hai lời, ánh mắt trầm xuống không nói gì thêm, chỉ có thể dùng ánh mắt thăm trầm nhìn Thiên Lan.

Thiên Lan sờ sờ mũi của mình, dường như từ ánh mắt của Vân Khiếu Thiên nhìn thấy gì đó, dựa vào tình hình của nàng bây giờ vẫn là cách nơi này xa một chút là tốt nhất.

Tỷ thí cú thế hạ màn, Vân Vũ Nhu nhìn tướng rất nặng nhưng cũng không bị thương tới tâm mạch, cho nên ả vẫn có trong danh sách ba người, một người nữa đương nhiên là Vân Ninh Tầm, Vân Ninh Tầm đối với Học Viện Đế Quốc dường như không quá hứng thú, nhưng thời gian tới kiểm Thiên Lan lại ngày một nhiều.

Thời tiết của đại lục Thương Loan tháng mười một cũng không phải quá lạnh, thậm chí còn có chút nóng, Thiên Lan ngồi ở trong viện đối diện là gương mặt không chút biểu tình là Vân Ninh Tầm, một đại mỹ nhân thế này mà chịu cười một chút chắc chắn sẽ mê hoặc một rừng người.

“Người đã đến chỗ ta không ít hơn mười lần rồi, có chuyện gì thì nói đi” mấy lần trước Vân Ninh Tầm đều là đến ngồi một chút rồi rời đi, hoàn toàn không nói gì hết.

Thiên Lan thật sự là chịu hết nổi cô nương này rồi, chúng ta có chuyện thì nói, đừng trầm mặc nữa được không.

Vân Ninh Tầm nâng mí mắt, thấy Thiên Lan một bộ hết chịu đựng nổi, khẽ nấp mày, thanh âm thanh lãnh vang lên: “Ta muốn học mấy chiêu thức lần trước của ngươi”

Vân Ninh Tầm là linh sư, nhược điểm tự nhiên là chiến đấu gần không tốt, lần trước nhìn thấy Thiên Lan chế trụ được thượng đỉnh linh sư, nàng liền bắt đầu rục rịch, nhưng mãi không biết nên nói thế nào, dù gì nàng và Thiên Lan cũng không phải là thân thiết.

“Hà, ngươi chắc chắn!” một tiếng của Thiên Lan làm lòng Vân Ninh Tầm run rẩy, nàng cũng không phải Vân Vũ Nhu, nàng hiểu ở trước mặt cao thủ, nếu như không có chút kỹ xảo, thì chắc chắn chỉ có đường chết.

Thiên Lan cũng không ghét Vân Ninh Tầm, và lại lần trước cũng coi như nợ nàng ân tình, Thiên Lan rất thoải mái nhận lời.

Vì thế, đợi sau khi Vân Ninh Tầm biết được cách luyện tập, sắc mặt vốn khó coi như ăn phải giấm, cảm giác tâm tình cổ quái trước đây quả là không sai, thấy Thiên Lan mặt không đỏ hoàn thành hết những nhiệm vụ nặng nề, Vân Ninh Tầm có chút ghen妒, nàng không tin mình lại không bằng một người không có linh lực.

Thật vinh hạnh cho Vân Huyền Khê được nhìn thấy hai thân mình nhỏ bé xinh đẹp ở trong viện của hắc nhũy lên nhảy xuống mỗi ngày, chốc chốc hai người lại có chút tranh chấp nhỏ gì đó, khiến cả viện gà bay chó nhảy.

Thời gian cứ thế đã trôi qua một tháng, viện của Vân Huyền Khê đã không thể đáp ứng trình độ luyện tập của hai người rồi, vì thế Thiên Lan đem chiến trường chuyển sang khu rừng chết cách Vân gia không xa.

“Thiên Lan, bọn muội thật sự muốn đi?” Vân Huyền Khê một mặt lo lắng vây quanh Thiên Lan đang thu dọn đồ đạc, khu rừng chết đó đâu phải là khu rừng bình thường.

“Đừng đại ca yên tâm, muội sẽ có chừng mực. Huynh cũng không muốn nhìn thấy muội bị người khác khi dễ mà không có năng lực đánh trả chứ” Thiên Lan một bên nhét quần áo để thay, đầu cũng không ngẩng lên nói, Vân Thiên Lan nâng trước giờ chỉ toàn đi khi dễ người khác, làm sao đến lượt người ta đến khi dễ nàng.

Quả đúng lời của Thiên Lan vừa thốt ra, Vân Huyền Khê không nói thêm gì nữa, hắc thương muội muội không sai, nhưng hắc cũng biết hắc không thể lúc nào cũng bảo vệ được nàng.

“Muội đi cũng được, nhưng nhất định không được vào sâu bên trong, gần đây khu rừng chết không được yên ổn, khả năng có người hoạt động sẽ rất nhiều, các muội gặp phải người nhớ tránh ra, thời điểm cần thiết có thể báo danh tiếng của Vân gia, người bình thường vẫn là không dám đối đầu với Vân gia” Vân Huyền Khê chủ động giúp Thiên Lan dọn dẹp, một bên cũng không quên nhắc nhở.

Thiên Lan bị đẩy ra, đầu đầy vạch đen nhìn Vân Huyền Khê đang bận rộn, trong lòng rất hoài nghi, thật ra Vân Huyền Khê là con gái sao.

Đội Vân Huyền Khê dọn dẹp xong, tay nải của Thiên Lan đã to tới mức làm người khác có chút cứng lưỡi, Thiên Lan chỉ có thể đầu đầy vạch đen đem những thứ không cần thiết bỏ ra ngoài, nặng không phải đi du lịch, mang nhiều đồ như vậy chỉ có một chết.

Vân Ninh Tầm rất đơn giản, chỉ mang theo hai bộ đồ để thay, những đồ khác cũng không mang theo, Thiên Lan chỉ có thể yên lặng tán thưởng, không hổ với tác phong của Vân Ninh Tầm, đơn giản, quyết đoán.

Vân Huyền Khê tiễn Thiên Lan và Vân Ninh Tầm đến ngoài Vân thành, một đường không ngừng dặn dò Thiên Lan phải cẩn thận chỗ này chỗ kia, sau cùng cũng không quên nhờ Vân Ninh Tầm chăm sóc cho nàng, Thiên Lan không biết nói gì, đến lúc đó ai chăm sóc ai còn chưa rõ nữa.

“Ca ca của ngươi rất tốt” sau khi Vân Huyền Khê đi khỏi, Vân Ninh Tầm đột nhiên bật ra một câu.

Thiên Lan cười khanh khách, bá lấy cổ Vân Ninh Tầm, cười nói” Ca ca của ta không phải cũng là ca ca của ngươi sao?”

Xuất thân của Vân Ninh Tầm cũng không phải rất tốt, họ hàng của họ hàng, trong nhà cha mẹ trọng nam khinh nữ, nàng lúc nhỏ ở nhà cũng là chịu đựng ngược đãi, mãi đến khi thiên phú của nàng thể hiện ra ngoài, được Vân Khiếu Thiên đón đến Vân thành, cuộc sống qua ngày mới tính là tốt hơn, đối với người nhà Vân Ninh Tầm không nguyện ý nhắc tới, cha mẹ như vậy nàng một chút cũng không cảm thấy đó là người thân của mình.

“Đi thôi” Vân Ninh Tầm đẩy Thiên Lan ra, biểu tình trên mặt không đổi, chỉ là trong ánh mắt có vài phần ôn nhu.

Thiên Lan không để ý mà đuổi theo, cứ thế luôn miệng nói chuyện với Vân Ninh Tầm, Vân Ninh Tầm chỉ cảm thấy bên cạnh như có thêm một con chim sẻ, cứ thế nói luôn miệng, nàng hận không thể bịt lại cái miệng nói không ngừng nghỉ của Thiên Lan lại.

Nhưng cảm giác này nàng trước giờ cũng chưa từng cảm nhận được, ấm áp, giống như cảm giác với người thân.

Khu rừng chết so với những khu rừng khác có điểm không giống nhau, nó rất lớn, to đến nỗi có thể xuyên qua đại lục Thương Loan, đem phần giữa của đại lục phân đôi, từ khu rừng chết có thể đi đến tất cả các thành trì khác của đại lục, là tuyến đường gần nhất, nên dấu hiệu hoạt động của con người trong khu rừng chết rất nhiều.

Đồng dạng, linh thú chính là cư dân vốn có trong rừng chết, động vật bình thường có linh lực được gọi là linh thú, phân thành chín cấp bậc, trên chín cấp được gọi là thánh thú, tiên thú, thần thú, nhưng chín cấp linh thú đã rất khó gặp được đừng nói đến thánh thú, hay thần thú.

Thiên Lan sờ sờ con vật đang ngủ ngon lành trong lòng, thứ này là cấp bậc gì? Thân thể nhỏ thế này, có được tính là linh thú không?

Nhìn trước mắt khu rừng mênh mông vô tận, Thiên Lan không khỏi có chút cảm thán, kiếp trước nàng có một lần đi thám hiểm, lần đó suýt chút nữa đã lấy đi mạng sống của nàng, nhìn thấy khu rừng này, nàng không khỏi nhớ đến lần thám hiểm đó, nếu không phải lần đó có người bản địa ở cạnh, sợ rằng nàng sớm đã chết rồi.

Nhưng Thiên Lan rất nhanh lại nghĩ đến một chuyện khác, khi nàng xuyên không tỉnh lại, chính là bị người ta ném vào khu rừng chết, lại còn cả tên nam nhân chết tiệt đó nữa.

Thiên Lan thu lại cảm xúc, trước là bước vào trong rừng” trước tìm nơi nào phù hợp tập luyện đã”

Cây cối rậm rạp che đầy ánh sáng, bên trong khu rừng chỉ có thể nhìn thấy xuyên qua tầng cây từng đốm sáng, hai người không nhanh không chậm đi trên con đường nhỏ bị người nhiều mà hình thành, Thiên Lan trên mặt một vẻ nhàn nhã, nhưng Vân Ninh Tầm lại một vẻ mặt đề phòng.

Vào khu rừng chết này, mỗi một bước đều là đạp lên cảnh giới của sự tử vong.

Các nàng đi ở vòng ngoài, nên dấu tích hoạt động của con người nhiều hơn, thuận theo những dấu vết này đi thường không có chuyện gì xảy ra, nhưng Thiên Lan muốn tìm là một nơi phù hợp với việc luyện tập, không phải tới đạp thanh, vì thế nàng cứ vậy cách xa tuyến đường chính.

Vân Ninh Tầm thấy dần bị lùm cây bao phủ thân thể, vẫn là đi theo.

“Vì sao ta cảm thấy càng đi địa hình càng cao vậy?” Thiên Lan dựa vào một cái cây to, nhìn Vân Ninh Tầm đang có chút hô hấp không đều nói.

Vân Ninh Tầm tay đọc lấy trước ngực, hướng bốn phía xem xét,” đúng là đang hướng lên trên mà đi”

“Cũng tốt, không khí trên núi tốt” Thiên Lan động động thân, chuẩn bị đi tiếp, tầm mắt quét đi bốn phía bỗng cảm thấy có gì không đúng, từ từ lùi về bên cạnh Vân Ninh Tầm, nhỏ giọng nói: “Người có cảm thấy nơi này có chút bất thường?”

Vân Ninh Tầm trước có chút bất ngờ, sau đó một lần nữa xem xét một vòng bốn phía, ngoài cây ra cũng chỉ có cây, nhưng không có tiếng chim chóc, Vân Ninh Tầm trong lòng có chút lo lắng. Đang định kéo tay Thiên Lan quay lại.

“Nơi này chắc là của địa bàn của linh thú nào đó, nhân lúc nó chưa phát hiện, mau rời đi thôi”

Linh thú đều có ý thức về địa bàn của mình, nhất là linh thú cấp cao, ở địa giới của nó, sinh linh khác một khi bước vào thì chỉ có chết, vì thế mà nơi này mới yên tĩnh đến vậy, Thiên Lan có xem qua một số tư liệu về linh thú, trong lòng cũng có chút hiểu biết, chỉ là không nghĩ rằng nàng lại xui xẻo đến vậy, vừa bước vào đã đạp ngay địa lôi.

Hai người nhanh chóng lùi xuống, may mắn một đường không gặp phải điều gì ngoài ý muốn, mãi đến khi lại nghe thấy tiếng chim chóc Thiên Lan và Vân Ninh Tầm mới thở phào nhẹ nhõm.

“Đừng có dẫn đường lung tung, ta không muốn chết đâu” Vân Ninh Tầm trừng mắt nhìn Thiên Lan, vừa rồi chỉ để ý đi theo nàng, không cẩn thận quan sát xung quanh.

Thiên Lan ngượng ngùng cười cười, nàng chỉ là cảm thấy bên đó đi dễ hơn, làm sao nghĩ đến mình lại đi vào địa bàn của linh thú.

Thấy Thiên Lan một bộ dạng ngốc nghếch, Vân Thiên Lan cũng không sao tức giận nổi, chỉ có thể chọn mình đi trước dẫn đường, hai người một nông một sâu tiến lên phía trước, mãi đến khi gần tối, hai người mới tìm thấy một nơi gọi là phù hợp.

Ở đây có một sơn động, bên trong sơn động còn có dấu vết có người ở qua, bốn phía là vách núi, xung quanh cũng không có đồ gì đặc biệt, linh thú hay gì gì đó đều là không có, nên Thiên Lan và Vân Ninh Tầm yên tâm thoải mái ở lại trong sơn động nghỉ ngơi, chuẩn bị đem nơi này trở thành nơi để các nàng nghỉ ngơi luyện tập.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Đế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Khi oan gia ngõ hẹp báo thù

Editor: Devil Ly

Betaer: Quỳnh

Đợt tập huấn của Thiên Lan rất đơn giản, trước tiên là chạy bền, như vậy có thể tăng cường độ dẻo dai của cơ thể, sau đó là một số động tác thể hình của kiếp trước, đầu tiên phải có một cơ thể khỏe mạnh mới có thể đánh bại được người khác.

Bởi vì trước tập huấn một tháng, cường độ tập luyện của hai người cũng không lớn, vì thế đến khu rừng chết Thiên Lan liền đem cường độ tập huấn tăng gấp đôi, làm cho Vân Ninh Tầm ngày nào cũng đeo một bộ mặt đen xì, tính cách thanh đạm cũng bị Thiên Lan mài dũa thành một tính cách khác, ví dụ như lúc này.

“Người nói hôm nay chỉ có vậy!?” Vân Ninh Tầm đang ngồi trên một tảng đá lớn, nhăn mày nhìn Thiên Lan ở bên cạnh đang vô cùng thoải mái.

“Đúng vậy, ý ta nói là chạy bộ” Thiên Lan giương đôi mắt, vô tội mà nhìn Vân Ninh Tầm, trong lòng lại đang cười lớn, trêu chọc Vân Ninh Tầm mỗi ngày là tiết học bắt buộc của Thiên Lan.

Sắc mặt Vân Ninh Tầm đúng là đen đi mấy phần, nhưng biến hóa không lớn, mấy ngày này ở bên cạnh Thiên Lan, là thời gian vui vẻ nhất trong mấy năm nay của Vân Ninh Tầm. Tuy rằng nhà đầu này có lúc làm người khác tức điên, nhưng nàng không thể phủ nhận cảm giác ấm áp mà Thiên Lan mang đến cho nàng, một cảm giác mà nàng chưa bao giờ cảm nhận qua.

“Ta rất mệt, muốn nghỉ ngơi” Vân Ninh Tầm không thêm để ý cái thú vui ác nghiệt của Thiên Lan, đứng dậy đi về hướng sơn động, vui thì vui, nhưng bị Thiên Lan tra tấn như vậy có vẻ hơi quá rồi, mỗi ngày thời gian để ngủ cũng không đủ năm tiếng, thật không hiểu nổi nha đầu đó làm sao mà giữ được tinh thần toàn vẹn như vậy.

Kiếp trước Thiên Lan thức trắng làm việc qua đêm là chuyện thường, không ngủ mà vẫn giữ được tinh thần thập phần tỉnh táo. Đối với nàng mà nói là một kỹ năng trong cuộc sống, thời gian trước đó vì thân thể này quá yếu đuối nàng mới không có tinh thần, bây giờ thân thể đã luyện tập được khá ổn rồi, có thể giữ được trạng thái như bây giờ quả thật dễ như trở bàn tay.

Thiên Lan cũng cảm thấy buổi tập huấn hôm nay cũng khá ổn rồi, vừa rồi nàng chẳng qua là trêu chọc Vân Ninh Tầm, vì thế mới không gọi nàng lại, để cho nàng cứ thế quay về nghỉ ngơi, con bản thân thì quay sang một hướng khác đi, chuẩn bị bữa tối hôm nay.

Hai người đều không mang theo đồ ăn, ở nơi hoang vắng này chỉ có thể dựa vào săn bắt, nhưng chút ít kỹ thuật của Thiên Lan là. sao săn bắt được gì, nên ngày nào đến lượt nàng chuẩn bị đồ ăn đều là một màu xanh của rau quả. Thiên Lan vừa đi vừa tìm kiếm chút rau dại quả dại có thể ăn được, trong túi đã có ít nấm, chuẩn bị tìm chút đồ ăn hôm nay nữa là đủ.

Trước mắt nhìn thấy có mấy cây rau xanh có thể ăn được, nàng đang chuẩn bị qua đó, dưới chân bỗng dẫm phải thứ gì, cảm giác mềm mềm, chân Thiên Lan lại dùng lực dẫm mạnh xuống, mặt đất từ lúc nào lại biến thành mềm thế này, cúi đầu nhìn một chút, bỗng lập tức nhảy ra xa. Nàng dẫm phải đâu phải là đất chứ, rõ ràng là người, lại còn là một nam nhân toàn thân nhuốm máu, bị che giấu bên trong dây leo cùng cỏ dại, nơi nàng vừa dẫm phải có lẽ là tay của người đó.

Nàng dẫm như vậy cũng không thấy hắn có phản ứng gì, là chết rồi hay chỉ là ngất đi vậy? Thiên Lan rồi rảo nhìn một lúc, cuối cùng vẫn là từng bước tiến lên xem xét, đem người đó lật lại. Thiên Lan lập tức như bị sét đánh, ngây ngốc tại chỗ.

Cho dù là có hóa thành tro Thiên Lan cũng không thể quên được, chính là nam nhân đó hại nàng vừa tỉnh lại đã vô lý bị đuổi bắt, tên là gì nhỉ? Thiên Lan ngồi xổm bên cạnh nam nhân toàn thân nhuốm máu, tay chống cằm nghĩ rất lâu cũng không sao nhớ nổi tên của người này.

“Hừ, chết rồi mới tốt” Thiên Lan đứng dậy hướng nam nhân đó đá một cái, ngữ khí không chút lương thiện nổi.

Cho dù là trong tình trạng vô cùng chật vật này, cái gương mặt đó dù nhuốm đầy máu tươi vẫn thanh lãnh như tiên, hai mắt nhắm chặt, long mi dài trên mí mắt phóng ra một đường bóng râm, cánh môi mỏng nhuốm máu tươi nhìn thật yêu dã.

Thiên Lan quay người bước vài bước, lại quay trở lại, nhìn nhìn gương mặt có thể làm cho người khác trở nên điên loạn, trên mặt hiện lên một nụ cười quỷ dị.

Tại thời điểm Đế Lâm Viên tỉnh lại liền phát hiện mình đang trong một sơn động, ánh sáng nhẹ trong sơn động giúp hắn nhìn rõ được vị trí của mình, toàn thân trên dưới chỉ còn lại một chiếc quần lót, cảm giác lạnh lạnh lập tức bao trùm lấy toàn thân.

Hắn bây giờ là đang ở đâu vậy?

Đế Lâm Viên bình tĩnh quan sát bốn phía, có dấu vết con người sống ở đây, bên cạnh hắn còn đang nổi lửa, làm cho sơn động này không còn quá âm hàn, ánh sáng ngoài động yếu ớt, không biết là trời vừa sáng hay đang tối dần.

“A, người tỉnh rồi.” thanh âm thanh thúy từ ngoài động vọng vào, Đế Lâm Viên dò theo âm thanh nhìn qua.

Một thiếu nữ váy áo xanh lụa đang ôm mấy cành củi khô từ ngoài động tiến vào, trên mặt là nụ cười ôn hòa, làm cho gương mặt có chút gầy gò nhìn tươi tỉnh lên không ít, đằng sau là một thiếu nữ gương mặt không chút biểu tình, đi qua thiếu nữ váy áo xanh lụa chỉ để mình ngồi vào bên cạnh đồng lửa, hoàn toàn không nhìn đến Đế Lâm Viên.

Trên đầu Đế Lâm Viên không tránh khỏi xuất hiện vài đường hắc tuyến, là hắn đối với phong tục trên đại lục này không rõ ràng sao? Vì sao hai cô nương này nhìn thấy hắn toàn thân trần truồng như vậy mà không có vẻ gì là xấu hổ? Mà ngược lại là một biểu tình như không có gì, hai cô nương này có phải là nam cải trang thành nữ không?

“Là người” nhìn thấy diện mạo của thiếu nữ áo váy xanh lụa, lông mày Đế Lâm Viên nhăn lại, thanh âm như suối tại không gian nhỏ hẹp này truyền ra.

“Là ta” Thiên Lan bỏ chỗ cúi trong tay xuống, cong lưng nhìn Đế Lâm Viên, trong mắt đều là ý cười.

“Quần áo của ta đâu?” Đế Lâm Viên quét một vòng bốn phía, hoàn toàn không tìm thấy mảnh quần áo, lại nhìn thiếu nữ mặt mày tươi rói trước mặt, hắn sao lại có một dự cảm không lành.

“Vừa rồi vì không muốn người bị lạnh chết, cho người sưởi ấm” Thiên Lan cười, đúng là một tiểu hồ ly.

Đế Lâm Viên đem tầm mắt chuyển đến bên cạnh đồng lửa, quả nhiên nhìn thấy bên kia, mảnh vải trắng còn chưa cháy hết.

Khí thể trên người Đế Lâm Viên chuyển đổi, tràn ngập trong động là cỗ sát khí lạnh thấu xương, Vân Ninh Tầm liền đem Thiên Lan bảo vệ sau lưng mình, kinh hãi nhìn nam nhân chỉ mặc độc chiếc quần lót đang ngồi trên đất kia, nam nhân này là ai, vì sao lại có thể có sát khí mãnh liệt như vậy.

Thiên Lan chỉ cảm thấy một cỗ khí tức, trong không khí chuyển động, làm nàng cảm thấy hô hấp khó khăn, nhưng vì không muốn mất mặt, trên mặt nàng vẫn treo một nụ cười nhạt.

Cái nam nhân chết tiết này, nàng dù sao cũng là cứu hẩn một mạng, thế mà bây giờ lại lấy oán báo ân, nhưng thực lực của nam nhân này nàng từng thấy qua, Vân Ninh Tầm tuyệt đối không phải đối thủ của hẩn, Thiên Lan chỉ có thể chấp nhận, trong lòng mắng thầm, ai bảo người ngu ngốc đem nam nhân này về. “Công tử định như thế này đối đãi với ân nhân cứu mạng mình sao?” Vân Ninh Tầm sắc không đổi, thanh âm thanh lãnh nói với Đế Lâm Uyên.

Đế Lâm Uyên đột nhiên nghe thấy lời của Vân Ninh Tầm, lúc này mới nhớ tới mình trước đó bị thương, quan trọng là hẩn rút cuộc thế nào mà rơi vào tay nữ nhân này?

Ánh sáng xanh trong mắt chuyển động, Đế Lâm Uyên đột nhiên cong cong khóe môi, cung độ không lớn, nhưng lại có thể làm khuôn mặt kia tăng thêm vẻ yêu nghiệt, phút chốc tiên khí thanh lãnh lùi lại, một cỗ khí tức yêu đã đột nhiên sinh ra.

“Hai vị cô nương không phải nên chịu trách nhiệm thân thể của tại hạ sao?”

Thiên Lan há hốc miệng nhìn Đế Lâm Uyên, cảm giác giống như tiên nhân cao cao tại thượng phút chốc biến thành một kẻ lưu manh, nam nhân này làm sao có thể đem hai loại khí chất đó tùy ý biến đổi vậy?

Vân Ninh Tầm thấy Đế Lâm Uyên thu lại sát khí, bình tĩnh ngồi trở lại còn Thiên Lan vẫn đang kinh ngạc. Thiên Lan háng giọng, nỗ lực để biểu tình trở nên nghiêm túc một chút, “Bao nhiêu tiền, đất quạ bốn tiểu thư không trả nổi đâu”

Sắc mặt Đế Lâm Uyên rõ ràng cứng lại, nhưng cũng chỉ trong phút chốc, mắt xanh chợt lóe, cười nói: “Không đất, dùng thân báo đáp được rồi”

Mĩ Nam Kế?

Thiên Lan khẽ cau mày, trong lòng cười lớn, nếu như thay vào là người khác, chiêu này của Đế Lâm Uyên chắc chắn là đòn chí mạng, nhưng nàng là Vân Thiên Lan, Vân Thiên Lan tới từ hiện đại, định lực gì đó tuy không phải tu luyện cấp bậc cao nhất, nhưng nếu là nữ nam kế nàng vẫn điều khiển được.

Chỉ thấy Thiên Lan một đường tóc đẹp, hơi cúi người, đối diện con người phát ra ánh xanh của Đế Lâm Uyên, trên mặt nở rộ nụ cười xinh đẹp, “Công tử vẫn là nên nghĩ xem mình sẽ ra ngoài như thế nào đi”

Ở nơi hoang vu này, nàng muốn xem xem nam nhân đáng ghét này đi đâu tìm được quần áo mà mặc. Quả nhiên nói tới đây, sắc mặt Đế Lâm Uyên trầm xuống, vậy mà lại bị người khác nhân lúc mình không biết gì lột sạch quần áo, cái này thì thôi, đối tượng là hai nữ nhân, chuyện này mà nói ra ngoài thì tên tuổi của Đế Lâm Uyên hẩn sẽ mất sạch.

Hẩn là nên giết hai nữ nhân này diệt khẩu, hay vẫn là nên tìm cách rời khỏi đây?

Sát khí trong mắt Đế Lâm Uyên làm Thiên Lan lùi lại vài bước, sắc mặt có chút khinh bỉ, nói: “Lần trước người hại ta ngã xuống sơn động, nếu không phải ta mệnh lớn sớm đã chết rồi. Lần này coi như cho người một bài học. Đừng tưởng người có chút thực lực là giỏi lắm, hừ Ninh Tầm nói rồi, linh lực của người bây giờ không dùng được, lão nương mới không sợ người.”

Nộ khí trong kòng Đế Lâm Uyên lại tăng lên nhưng vẫn là kiểm tra thân thể mình một chút, đúng như lời Thiên Lan nói, trong thân thể hoàn toàn không có một chút linh lực, đến thu nhận linh lực của ngoại giới cũng không làm được.

“Các người đã làm gì ta!” thanh âm Đế Lâm Uyên lạnh đến cực điểm, ánh mắt cứ thế nhìn chằm chằm Thiên Lan.

“Liên quan gì đến ta?” Thiên Lan bị hẩn nhìn có chút không thoải mái, trợn trừng mắt, liếc một cái qua Vân Ninh Tầm

Lúc đó nàng lẽ ra nên giết chết cái tên nam nhân này, không giết chết cũng nên đem hẩn vứt tại cái nơi hoang vu đó, bị linh thú ăn mất cũng tốt, không hiểu phát bệnh gì, lại đem hẩn về đây!

Đế Lâm Uyên thấy Thiên Lan cúi mắt, hoàn toàn không có ý để tâm đến hẩn, con người híp lại, một đường ánh sáng nguy hiểm phát sáng bên trong.

Đây là lần đầu tiên có một nữ nhân dám nói chuyện với hẩn như vậy, rất tốt.

Bên ngoài sơn động, sắc trời ngày càng tối, Đế Lâm Uyên biết bây giờ đã là ban đêm rồi, thân thể hẩn bị thương, cử động gặp trở ngại, muốn liên lạc với người của hẩn cũng là một việc khó khăn, xem ra bây giờ hẩn vẫn phải ở cạnh hai nha đầu này một thời gian vậy.

“Người tên là gì” Thiên Lan chốc chốc lại khều khều đồng lửa.

Đế Lâm Uyên đang ngồi, bất ngờ nghe thấy lời của Thiên Lan, một ngụm khí không lên kịp, thương tích càng thêm nghiêm trọng, nuốt xuống một ngụm tanh ngọt, Đế Lâm Uyên mới từng lớn hai mắt, nhìn về hướng thiếu nữ đang ngồi dựa vào tảng đá. Nếu hẩn nhớ không nhầm, lúc đó có người đã gọi tên của hẩn mà, trí nhớ của nữ nhân này thật không tốt, hay vốn là không để tâm đến? Đế Lâm Uyên bất ngờ không thích ứng được cảm giác bị người khác không để ý, nữ nhân này nhìn cũng giống như con cháu của đại gia tộc, nghe thấy tên của hẩn sẽ có biểu tình thế nào nhỉ?

Trong mắt hiện lên một vẻ thích thú, động động cánh môi, “Đế Lâm Uyên”

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Đế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13: Mỗi người một sở trường

Editor: Devil Ly

Betaer: Quỳnh

Vân Ninh Tầm xúc lại mi mắt, toàn thân vô cùng cảnh giác, rõ ràng đối với cái tên này có vài phần kiêng kỵ, Thiên Lan thì nghiêng đầu nghĩ một lúc lâu mới đột nhiên ngộ ra.

“Người chính là đại lục công địch?” ngữ điệu của Thiên Lan không tự chủ mà cao lên vài phần, nhưng bộ dạng dường như rất hứng khởi, không có vẻ gì là sợ hãi.

Đế Lâm Uyên, một đại ma đầu mà trên đại lục ai cũng có thể giết bị hấn giết chết. Nghe đồn những người bị hấn giết đủ để lập thành một đội quân, mà người trên đại lục muốn truy sát hấn cũng nhiều đến mức có thể lập thành một đội quân. Nhưng không ai làm gì được kẻ thế lực cường hãn, để hấn tùy tiện trên đại lục tác oai tác quái.

So với cái danh tiếng đại lục công địch của Đế Lâm Uyên, làm người ta biết đến chính là diện mạo của hấn, nghe đồn bất cứ ai nhìn thấy hấn đều khó lòng mà chống cự được vẻ đẹp của hấn.

Đế Lâm Uyên liếc nhìn thiếu nữ mặt mày hơn hờ đối diện, trong lòng có chút không vui, danh tiếng của hấn đã không còn uy hiếp được người khác nữa sao? Nhưng mà cũng không đúng, nhìn cô nương bên cạnh nàng, sắp sợ chết rồi, hai cô nương này đúng là tổ hợp kì quái nhất hấn gặp từ trước đến nay.

“Có thể gặp được người tặng cho ta danh xưng đại lục công địch, chính là vinh hạnh của ta.” Đế Lâm Uyên một lúc sau mới không xấu hổ mà nói, ngữ điệu mang theo vài phần dương dương tự đắc.

“Bị người ta truy giết cảm giác thế nào, có phải là rất sung sướng không?” Thiên Lan cứ thế sấn lại gần Đế Lâm Uyên, trong đôi mắt đầy vẻ hiếu kì.

Đối với một người từ nhỏ đã xem phim võ hiệp lớn lên như Thiên Lan, có thể gặp được ngoài thực tế không hưng phấn làm sao được.

“Cũng không tệ, chỉ là hơi yếu đuối quá thôi, chém xuống giống như chém củ cải vậy.” Đế Lâm Uyên đem cái miếng vải không biết là cái gì mà kéo kéo, thân thể cũng lùi lại, kéo khoảng cách với Thiên Lan.

Khóe miệng Vân Ninh Tầm rõ ràng đang giật giật, đem Thiên Lan còn đang muốn hỏi thêm vấn đề lôi về, bình tĩnh nói: “Công tử nếu đã tỉnh lại rồi thì mời rời đi cho, tỷ muội bọn ta chiêu đãi không nổi đại nhân vật như công tử.”

Nam nhân này nếu còn lưu lại đây chắc chắn là tự tìm lấy cái chết, hai người bọn nàng cộng lại cũng không đủ xia kẽ răng hấn, vạn nhất nam nhân này phát điên cái gì đó, nàng chết như thế nào cũng không biết nữa.

“Như vậy làm sao được, hai vị cô nương thấy thân thể của ta rồi, đương nhiên là phải chịu trách nhiệm chứ.” Đế Lâm Uyên vẻ mặt đường hoàng, nực cười, bộ dạng này mà đi ra ngoài chỉ có chết ở ngoài kia, đứng dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, hấn miễn cưỡng bán đứng một chút cũng được.

Thấy qua nữ nhân bắt nam nhân chịu trách nhiệm, chưa bao giờ thấy qua nam nhân bắt nữ nhân chịu trách nhiệm, Thiên Lan đầu đầy hắc tuyến nhìn Đế Lâm Uyên, nàng trước đó nhìn thấy nam nhân tư chất như tiên nhân đó là giả sao, đây mới là bộ mặt thật của nam nhân này, lưu mạng cộng thêm vô lại.

Quan trọng nhất hình như là nàng quên mất cái gì đó? Nam nhân này hình như là kẻ thù của nàng mà, nàng vì sao lại đối với kẻ thù của mình cười cười nói nói như vậy? Quá không có nhân tính rồi!

Nhưng mà chuyện kia cũng không thể hoàn toàn trách hấn, nếu không phải mấy kẻ tự xưng hiệp nghĩa cư sĩ kia, nàng cũng không bị bại lộ, không bị bại lộ cũng sẽ không bị nam nhân kia dọa, không bị dọa cũng sẽ không tìm đường chạy, tự nhiên cũng sẽ không xảy ra những chuyện sau đó.

Nếu tính như vậy vẫn là lỗi của mấy kẻ kia?

“Mất ta mà không nhìn thấy, có thể đi được chưa?” Vân Ninh Tầm dùng bộ dạng rất bình tĩnh nói ra một lời nghiêm túc như vậy.

“Vị cô nương này nhất định nhìn thấy rồi.” Đế Lâm Uyên nhất quyết không thuận theo, hạ quyết tâm nhất định không đi.

Hai đôi mắt cùng một lúc rơi xuống trên người Thiên Lan, Thiên Lan lập tức thu lại thần sắc kì quái, nhìn hai người một cái, nói: “Có tiền không?”

Trên đầu hai người cùng lúc xuất hiện vài đường hắc tuyến, hỏi cái câu hỏi gì vậy? Tư duy tăng có vẻ nhanh quá rồi đi?

Phản ứng của Đế Lâm Uyên rất nhanh, khẽ phẩy tay, không hiểu là thứ gì long lánh trong suốt như kim cương xuất hiện trên mặt đất, không gian chật hẹp lập tức bị linh khí nồng đậm lấp đầy, Tiên Lan không cảm nhận được, nhưng Vân Ninh Tầm có thể cảm nhận rất rõ ràng.

“Đây là cái gì? Kim cương sao?” Thiên Lan nhìn mấy viên đá lấp lánh trong suốt kia, đôi mắt sắp biến phát ra ánh sáng lục rồi, nàng hoàn toàn không chú ý đến một vấn đề, Đế Lâm Uyên toàn thân trên dưới chỉ có mỗi một chiếc quần lót, những thứ này hắn là lấy từ đâu ra?

“Kim cương là gì?” Đế Lâm Uyên nghi hoặc nhìn Thiên Lan, chừng này tuổi hắn cũng chưa bao giờ nghe qua.

“Không phải kim cương sao?” ỉa sắc trên mặt Thiên Lan lập tức liền xụ xuống, nàng không còn có thể trở về nữa, mĩ tửu giai nhân, đèn đỏ lục cảnh, những thứ này chỉ có thể tồn tại trong kí ức của nàng, lại không thể chia sẻ cùng người khác, bộ dạng nhụt chí của Thiên Lan khiến Đế Lâm Uyên trở nên mong lung.

Vân Ninh Tầm lại hoàn toàn không thấy lạ, nữ nhân này thỉnh thoảng phát bệnh nàng sớm đã trở nên quen rồi, cảm xúc đến nhanh, đi cũng rất nhanh.

“Người này là người mang về, ta không quan tâm đâu” Vân Ninh Tầm mặt không dòi sắc chọn vài viên đá nhét vào trong người, cứ thế ngồi vào một bên nhắm mắt dưỡng thần.

Thiên Lan kêu lên một tiếng, lại nhìn cái khuôn mặt phía đối diện của Đế Lâm Uyên đang treo một nụ cười vô lại, hình tượng cao lớn của hắn trong lòng Thiên Lan phút chốc tan biến, nam nhân cường đại không đáng sợ, đáng sợ cái nam nhân cường đại đó là một tên vô lại.

“Cô nương từ nay về sau phải chịu trách nhiệm đối với ta đó” Đế Lâm Uyên đem mấy viên đá còn lại nhét vào tay Thiên Lan, giống như đem mình bán đi hay là cho thêm vậy.

“Chịu trách nhiệm, được thôi.” Biểu tình trên mặt cười mà như không, một nam nhân xinh đẹp thế này muốn nàng chịu trách nhiệm, nàng sao có thể đẩy ra được.

Thiên Lan càng nhìn mấy viên đá trong tay càng cảm thấy quen mắt, nhưng nghĩ một hồi lâu cũng không nghĩ ra được thứ này từng nhìn thấy ở đâu, nghĩ không ra Thiên Lan chỉ có thể đem nó với mấy viên đá lần trước mang ra từ trong son động để vào cùng một chỗ, cảm giác nặng nề trên người phút chốc tăng thêm vài phần.

Đế Lâm Uyên nhìn biểu tình trên mặt Thiên Lan có chút sợ hãi, hắn có phải làm sai cái gì không?

Rất nhanh Đế Lâm Uyên đã biết được mình làm sai ở đâu, hơn nữa còn sai đến mức thái quá, quần áo trên người hắn bị Thiên Lan đốt rồi, mà ở đây chỉ có nữ trang, vì thế Đế Lâm Uyên được Thiên Lan yêu thương trang điểm một phen.

Vân Ninh Tầm trước giờ vẫn nghĩ Thiên Lan chỉ là có chút nghịch ngợm, đến nay xem ra không phải là nghịch ngợm, rõ ràng là đáng hận.

Nhìn khuôn mặt đen như đáy nồi của Đế Lâm Uyên, Vân Ninh Tầm nghĩ nếu bộ dạng này của Đế Lâm Uyên bị người trên đại lục nhìn thấy không biết sẽ là một màn như thế nào, nàng chỉ cần tưởng tượng cũng thấy một màn quá đẹp rồi.

Bất quá có một điểm, Thiên Lan và Vân Ninh Tầm không thể phủ nhận, Đế Lâm Uyên không cần biết mặc cái gì, đều có thể không chút bất ngờ mà hiện ra khuôn mặt anh tuấn đệ nhất thiên hạ, Thiên Lan cực kì ganh tị, một nam nhân mà có diện mạo như thế này, khiến những nữ nhân ngoài kia làm sao mà sống được chứ.

“Được rồi, Đế công tử nếu đi tham gia tuyển hoa khôi chắc chắn sẽ đứng đầu bảng.” Thiên Lan miễn nguyện thường thức kiệt tác của mình, quả nhiên người xinh đẹp mặc cái gì cũng đẹp.

Hoa Khôi...

Đế Lâm Uyên ép xuống nộ khí trong lòng, nữ nhân này, đợi linh lực của hắn hồi phục nhất định giết chết nàng, đáng ghét!

Áo trên người Đế Lâm Uyên là của Vân Ninh Tầm, nhưng vẫn nhỏ hơn quá nhiều, mặc trên người chật chội đến khó chịu, và lại tay áo và chiều dài rõ ràng không phù hợp với thân hình to lớn của hắn, bộ dạng này rốt cuộc là đẹp ở chỗ nào?

Vân Ninh Tầm cũng lười cho ý kiến, cầm mấy túi cát trên đất lên buộc vào trên đùi mình, bắt đầu buổi tập luyện hôm nay, Thiên Lan thấy thế cũng lười không thêm quan tâm đến ánh mắt phẫn nộ của Đế Lâm Uyên, nhanh chóng chạy theo Vân Ninh Tầm.

Thiên Lan và Vân Ninh Tầm vừa đi khỏi, sắc mặt Đế Lâm Uyên giống như đêm trước mưa bão, âm trầm đến đáng sợ.

“Gia”. Vài bóng đen lướt qua, quỳ một gối trong son động, cúi thấp đầu không dám nhìn Đế Lâm Uyên, chịu không nổi cái nhiệt độ ngày càng hạ thấp, trong lòng kinh sợ, xong rồi, chủ nhân nổi giận rồi, bọn họ chết chắc rồi.

Đế Lâm Uyên cười lạnh một tiếng.” Mấy người các ngươi vậy mà dám đem ta vứt ở bên ngoài, gan càng ngày càng lớn rồi”

“Gia. Tình hình lúc đó cấp bách, mang theo ngài lúc đó càng thêm nguy hiểm” có người biện minh cho chính mình.

“Ồ. Nói vậy thì trong mắt các ngươi ta là một điều phiền toái?” sắc mặt Đế Lâm Uyên càng trầm xuống, nếu không phải tại mấy thủ hạ vô dụng này, hắn làm sao có thể rơi vào tình cảnh thế thảm thế này.

“Gia nói đùa rồi, người trong mắt bọn thuộc hạ làm sao có thể phiền toái?” không phải mới lại, nhưng đương nhiên câu nói này bọn họ làm sao dám nói

ra, chỉ có thể âm thầm mà nói trong lòng thôi.

“Hừ, đi về tự lĩnh phạt, chuẩn bị cho ta vài bộ quần áo.” Đế Lâm Uyên cúi đầu nhìn lại bộ đồ trên người mình, trong đầu hiện lên nụ cười có mà như không của Thiên Lan, hần hận không thể lập tức đem nàng xé nát, nữ nhân đáng chết đó, cứ đợi đó.

Mấy người áo đen quay lại nhìn nhau, một lúc sau mới có người nói: “gia, cô nương đó chính là người mà ngài phải tìm, cứ thế bắt về là được rồi.”

Đế Lâm Uyên quét mắt nhìn người đó, “Làm theo lời ta nói”

Có người nhanh chóng lấy ra quần áo để Đế Lâm Uyên thay, một bên có người lo lắng nói: “Nhưng gia, thời gian sắp đến rồi.”

Đồng tử Đế Lâm Uyên khẽ lạnh, chỉnh lại quần áo trên người, bước dài tiến ra bên ngoài, “Ta tự biết phải thế nào, các người trong thời gian này đừng xuất hiện trước mặt ta.” Những người này đúng là càng lúc càng phiền rồi, Đế Lâm Uyên vừa đi vừa lấy ta mấy viên đan dược nuốt xuống, rất nhanh liền cảm thấy trong thân thể một cỗ nhiệt đang lưu chuyển, linh lực không ngừng hồi phục.

Lần theo khí tức của Thiên Lan, Đế Lâm Uyên rất dễ dàng tìm thấy nàng. Lúc này Thiên Lan cùng Vân Ninh Tầm đang chạy trong rừng, tốc độ của hai người gần như nhau, nhưng rõ ràng nhìn Vân Ninh Tầm so với Thiên Lan mệt hơn rất nhiều.

Nữ nhân này đang làm gì vậy?

Đế Lâm Uyên đang đứng trên một ngọn cây, nhìn xuống người bên dưới, mắt xanh toàn là nghi hoặc.

“Thiên Lan, nam nhân kia không phải là loại người lương thiện gì, chúng ta vẫn là nên tránh xa hắn ra một chút.” Vân Ninh Tầm gia tăng tốc độ, bằng vai với Thiên Lan, nhẩm nhẩm mà nói.

“Ta biết, nhưng trên người hắn có thứ mà ta cần” Thiên Lan đáp lại Vân Ninh Tầm một nụ cười nhạt, nàng không muốn giấu Vân Ninh Tầm, Vân Ninh Tầm nhất định sẽ khuyên nàng, nhưng tuyệt đối sẽ không ngăn cản nàng.

Ánh mắt Vân Ninh Tầm có vài phần kì quái, một nam nhân trên đại lục ai ai cũng muốn giết lại có trên người thứ mà Thiên Lan cần?

Thiên Lan ở bên tai Vân Ninh Tầm nói vài chữ, Đế Lâm Uyên cách có hơi xa nên không nghe thấy được, nhưng nhìn nét mặt khó coi của Vân Ninh Tầm có thể biết được thứ mà Thiên Lan nói không phải một vật tầm thường. Đế Lâm Uyên nghĩ ngợi một chút, trên người hắn có thứ gì làm nữ nhân này quan tâm chứ, nhưng nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra, thật sự là trên người hắn đồ vật hay có quá nhiều rồi.

Thôi bỏ đi, nữ nhân này dám nghĩ đến chuyện lấy được đồ trên người hắn, vậy chắc chắn sẽ không từ thủ đoạn, đến lúc đó sẽ biết ngay.

Nhưng mà, muốn lấy đồ trên người hắn, đến nay chưa có một ai.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Đế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Ngủ và bị ngủ là đề bài khó

Editor: Devil Ly

Betaer: Quỳnh

Lúc Thiên Lan cùng Vân Ninh Tầm quay trở lại, Đế Lâm Uyên đang ngồi trước cửa động, một thân áo trắng phiêu diêu, nhìn thấy hai nàng liền vẫy tay, cả khuôn mặt tràn ngập nụ cười. Bước chân Vân Ninh Tầm chợt dừng lại, khuôn mặt vốn không có biểu tình bỗng nhiên hiện lên một tia khó hiểu, liền sau đó nhấc chân đi về một hướng khác.

“Đế công tử, nhìn dáng vẻ của người hồi phục cũng không tồi mà!” Thiên Lan quét mắt một lượt nam nhân áo quần khéo léo này, có lẽ người của hắn đã tới nơi này, chỉ là hắn không rời đi thật là ngoài dự tính của nàng, thế cũng tốt, thuận tiện cho nàng hành sự.

Trong thời gian ngắn nhất hạ được Đế Lâm Uyên, Thiên Lan trong lòng tự cổ vũ bản thân.

“Cũng nhờ phúc của cô nương, không tồi.” Đế Lâm Uyên đem đôi chân dài đang chặn ở cửa động di chuyển, ánh mắt tà tứ nhìn Thiên Lan.

Thiên Lan không có ý muốn đi vào, mà ngồi vào bên cạnh Đế Lâm Uyên, trên mặt treo một nụ cười nhạt, cân nhắc lười nói một chút, mới mở miệng hỏi: “Đế công tử đã có hôn ước với ai chưa?”

“Chưa hề” con người Đế Lâm Uyên lấp lánh, nói ra hai chữ.

Chưa có hôn ước là tốt, môi Thiên Lan cong lên, vồ vồ lên vai Đế Lâm Uyên, đứng dậy đi vào bên trong sơn động. Đế Lâm Uyên hoàn toàn không đoán được Thiên Lan đang toan tính điều gì, nhanh chóng đứng dậy chạy theo, “Hình như cô nương chưa nói cho ta biết tên của cô nương, không biết đại danh của cô nương là gì?”

Đế Lâm Uyên thường xuyên sử dụng ngữ điệu của lưu manh làm Thiên Lan phải hung hăng hít vào một hơi mới nhìn xuống mạnh mẽ muốn đánh chết hắn, trong lòng không ngừng an ủi chính mình, đừng mạnh mẽ đừng mạnh mẽ, người này có liên quan đến đại kế sinh tử của người.

Sau khi cố gắng nặn ra một nụ cười trên mặt, Thiên Lan mới quay người lại đối diện Đế Lâm Uyên học theo Văn Vũ Nhu nói: “Đế công tử gọi ta Thiên Lan được rồi.”

Nan nhân có lẽ đều thích nữ nhân như vậy đi? Đáy lòng Thiên Lan lẩm bẩm, cẩn thận quan sát phản ứng của Đế Lâm Uyên. Nhưng Đế Lâm Uyên hoàn toàn ngoài dự liệu của nàng, hắn đang mang một bộ dạng quý dị mà nhìn nàng, thuận tiện đem tay đặt lên trán nàng, “Không có sốt ả, làm sao tính tình thay đổi rồi?”

Bàn tay hơi lạnh dán lên vầng trán trơn bóng của nàng, Thiên Lan chỉ cảm thấy toàn thân không thoải mái, gió tay đánh tay hắn, thật là không thể đóng kịch được nữa rồi, trợn trừng mắt lườm hắn nói: “Lão nương tính cách bách biến không được ả, ta nói người Đế Lâm Uyên, bắt đầu từ hôm nay lão nương quyết định theo đuôi người!”

Uhm, cứ thế ngã ngũ mới là chính sự.

Thần sắc Đế Lâm Uyên cứng ngắc trong giây lát, biến đổi càng thêm quý dị, “Thiên Lan cô nương, biểu tình bây giờ của người thật giống như muốn giết ta vậy...”

Thiên Lan lấy tay vồ vồ mặt mình, kéo khoe miệng, nặn ra biểu tình so với khóc còn khó coi hơn.

“Thiên Lan cô nương yêu ta cũng là khó tránh khỏi, dù gì ta cũng đẹp trai như vậy.” Đế Lâm Uyên không để tâm đến nụ cười khó coi của Thiên Lan, tự luyến nhìn nàng nháy mắt một cái.

Thiên Lan nhìn bản mặt gợn sóng của Đế Lâm Uyên, càng ngày càng bá phúc khả năng nhẫn nại của mình, hít thở sâu vài lần, Thiên Lan mới đối với Đế Lâm Uyên ra vẻ thẹn thùng, “Đúng vậy, Đế công tử đẹp như tiên vậy, ai nhìn rồi cũng đều không cẩn thận mà chìm trong đó.”

“Được rồi, ta cho phép nàng theo đuôi rồi.” Đế Lâm Uyên bộ dáng như một đại gia phẩy phẩy tay, một mặt đắc ý.

Toàn thân Thiên Lan nổi hết da gà, hận không thể dùng một con dao nhỏ từng chút từng chút xẻ hắn ra, qua tự luyến, như thế này cũng có thể làm đại lục công địch, những người đó mất đầu mù hết rồi sao?

Thiên Lan tìm đường ra khỏi sơn động, tìm một nơi không có người, túm lấy Phạm Diệt điên cuồng lẩm bẩm, “Muốn mở phong ấn ngoài cách kia ra không còn cách nào khác sao?”

Phạm Diệt hoa mắt chóng mặt, gào rít nói: “Hết rồi hết rồi, chỉ có cách đó thôi, nữ nhân xấu xí này người đừng có lắc nữa, sắp chết rồi, buông tay ra”

Thiên Lan đem Phạm Diệt vứt sang một bên, tự mình ngồi xổm trên đất vẽ vòng tròn, nàng chọc ai, trêu ai chứ, vì sao vô duyên vô cớ xuyên không đến đây, vì sao gặp phải cái con linh thú vô dụng này, quan trọng nhất là vì sao lại gặp phải cái tên lưu manh hỗn đản Đế Lâm Uyên trong ngoài không đồng nhất này.

Càng nghĩ càng ủy khuất, người khác xuyên không là ăn ngon uống ngon, thực lực giống như ngồi hỏa tiễn bay lên, còn nàng thì tốt rồi, xuyên không đến liền gặp một đoàn chính là một tộc người muốn mình chết, thực lực lại còn quá kém cỏi, ngày tháng thế này thật sống không nổi rồi. Phạm Diệt nhảy nhót hai ba cái, cạ bên Thiên Lan, thấy tâm tình Thiên Lan không tốt, mở miệng khuyên nhủ: “Cái tên Đế Lâm Uyên đó tương mạo cũng không tồi, lại chưa có hôn ước gì, người ăn hắn là người lời rồi, lại có thể giải được phong ấn, chuyện tốt như vậy sao lại không làm?”

“Được lợi sao người không đi.” Thiên Lan bức bối trả lời.

Chuyện này phải quay về thời điểm Thiên Lan mang Đế Lâm Uyên về, lột hết quần áo của hắn ra để nói.

Nơi ngực Đế Lâm Uyên có một vết tích rất nông, như ẩn như hiện nhìn kỹ thì giống như một hoa văn hình tròn, vốn Thiên Lan cũng không để ý, nhưng Phạm Diệt đột nhiên từ tay áo nàng rút ra ngoài, vừa đứng rơi xuống ngay cạnh hình vẽ đó. Phạm Diệt mơ hồ mở mắt, liền nhìn thấy hình vẽ kia, lập tức nhảy lên ba thước, ở trước mặt Thiên Lan không ngừng gào thét, nói nó biết vì sao cứ cảm thấy thân thể nàng có chút kì quái.

Thiên Lan lúc đó chỉ tùy tiện đáp một câu, thân thể của người mới kì quái, sau đó tiếp tục lột quần áo của Đế Lâm Uyên còn đang bất tỉnh nhân sự kia.

Phạm Diệt nhảy đến trước ngực Đế Lâm Uyên, chỉ lên cái hình vẽ kia nói ra vấn đề mà Thiên Lan vẫn đang rối rắm.

Trên người nàng không có linh căn nguyên nhân thì ra là trong cơ thể đã bị phong ấn, Phạm Diệt từ khi cùng nàng lập nên khế ước và phát hiện nó không thể tiến vào không gian của linh thú, nó vốn cũng không thích cái không gian của linh thú kia nên cũng không mấy để ý, mà Thiên Lan cũng không biết linh thú và người lập nên khế ước sẽ hình thành một không gian của linh thú, để dành cho linh thú một không gian tu luyện và nghỉ ngơi.

Sau đó lại phát hiện trong cơ thể Thiên Lan có rất nhiều cản trở, đang không ngừng cản trở linh khí tiến vào thân thể nàng, trước đó nó nghĩ không ra lý do vì sao, nhưng vừa nhìn thấy hình vẽ trên thân thể Đế Lâm Uyên, nó liền hiểu rồi, phong ấn.

Bên trong thân thể Thiên Lan có thượng cổ phong ấn, thượng cổ phong ấn so với trận pháp phong ấn còn cao hơn không phải chỉ đơn giản là một cấp hai cấp, trận pháp phong ấn chỉ tạo nên tổn hại vừa phải trên cơ thể người, nhưng thượng cổ phong ấn lại không như vậy, một chút cũng không làm tổn hại đến thân thể người.

Đối với chuyện có người hạ phong ấn trên một tiểu thư không được sùng ái là nàng, Thiên Lan chỉ khịt mũi cảm thấy cái người này đầu óc đúng là có bệnh.

Nếu đã biết được vấn đề nằm ở đâu, Thiên Lan tự nhiên là muốn hỏi cách để giải trừ phong ấn, Phạn Diệt dùng cánh tay nhỏ của nó chỉ vào trước ngực Đế Lâm Uyên, nói một đoạn làm Thiên Lan hận không thể bóp chết Phạn Diệt.

Phong ấn trên ngực Đế Lâm Uyên cũng chính là thủ pháp của thượng cổ phong ấn, thượng cổ phong ấn là một sự tồn tại rất kì quái, khi hai loại phong ấn cùng lúc xuất hiện trên thân thể người, hai người nếu như giao hợp thì phong ấn cấp độ thấp sẽ bị phong ấn cấp độ cao nuốt chửng, phong ấn tự nhiên sẽ được giải trừ.

Theo như Phạn Diệt quan sát, phong ấn của Đế Lâm Uyên xuất hiện hình vẽ, lại ở trên ngực, cấp bậc phong ấn chắc chắn là cao nhất, mà trên thân thể Thiên Lan không có bất cứ dấu vết gì, chắc chắn chỉ là thượng cổ phong ấn thủ pháp đơn giản thôi.

Cho nên, nàng muốn giải trừ phong ấn nhất định phải đẩy ngã Đế Lâm Uyên, đem hán ăn sạch sẽ.

Kiếp trước nàng một đồng tuổi, lại đối với chuyện này không để tâm, cô độc một đời, trừ có lúc cũng xem một số trang mạng, nàng tuyệt đối là từ trong ra ngoài đều là một cô nương thuần khiết, bây giờ tự nhiên bảo nàng quật ngã một nam nhân, công trình này không cần nghi ngờ đó là một chuyện quá khó khăn.

Điểm chết người nữa là đối phương lại là đại lục công địch, nàng mà đem hán ăn rồi, trên đại lục không phải cũng nổi danh một phen?

“Nếu ngươi không muốn chết thì nhanh chóng ăn ngay nam nhân kia, tiểu gia ta cũng không muốn bên cạnh một chủ nhân yếu đến mức gió thổi còn cần tiểu gia đến cứu.” Phạn Diệt thấy khuyên nhủ không có tác dụng, đành phải gờ giọng uy hiếp.

Thiên Lan thờ hồn hèn một tiếng, tiếp tục vẽ vòng tròn, nam nhân kia đáng vẻ tuy xinh đẹp, nhưng cái tính cách gọi đòn đó nàng làm sao cũng không ra tay được, chỉ cần nghĩ đến một màn cùng Đế Lâm Uyên, nàng chịu không nổi mà lăm nhăm.

Ngươi cao lãnh thì cao lãnh, vì sao chớp mắt liền thành cái bộ dạng lưu manh đó.

“Nữ nhân xấu xí này, tiểu gia đang nói chuyện với ngươi đó?” Phạn Diệt thấy Thiên Lan không để ý đến mình, lại bắt đầu gào rít lên.

“Ồn chết được.” Thiên Lan một phen đem Phạn Diệt ấn xuống, trên mặt đều là vẻ không kiên nhẫn.

Không phải chỉ là ăn một nam nhân sao? Kiếp trước xem bao nhiêu là kịch bột biển, kịch não tàn, kịch hành động, nàng không tin không xử lý được một nam nhân? Đế Lâm Uyên, hừ hừ, đợi lão nương ăn ngươi xong sẽ chụp cho ngươi một tấm ảnh.

Thiên Lan bắt đầu khoe khoang là quên mất một vấn đề quan trọng, thân thể này mới mười lăm tuổi, hết năm nay cũng mới mười sáu tuổi, nhỏ như vậy đã bị ăn sạch sẽ, phì, là ăn người khác có được không? Cúi đầu nhìn xuống ngực mình, chỉ có thể trong lòng tự an ủi mình, cũng may là thân thể phát triển không tồi.

Trên đại lục Thương Loan độ tuổi thành hôn là mười bốn tuổi, không biết nguyên nhân là do tu luyện linh lực hay do thể chất, người ở đây phát triển rất nhanh, tiểu cô nương mười bốn tuổi mà nhìn giống như mười tám tuổi vậy, đã vậy tất cả mọi phương diện đều phát triển rất tốt, nên sự lo lắng của Thiên Lan hoàn toàn là thừa thãi.

Khi Thiên Lan quay lại son động là lúc Đế Lâm Uyên đang ăn thịt thỏ do Vân Ninh Tẩm săn bắt về, thấy Thiên Lan quay về mặt liền sáng lên, trên miệng kéo lên một nụ cười câu dẫn.

Ánh mắt Vân Ninh Tẩm trên người Thiên Lan và Đế Lâm Uyên chuyển tới chuyển lui, cuối cùng lấy một cái đuôi thỏ đi ra ngoài son động, nhưng cũng không đi xa, đúng như Thiên Lan nghĩ, Vân Ninh Tẩm chỉ khuyên qua nàng vài câu, nhưng không ngăn cản nàng, nàng biết Thiên Lan không phải người bừa bãi, nhưng một khi hạ quyết tâm thì cho dù trước mắt không có đường nàng cũng sẽ nghĩ cách để đi qua. Và lại ở đại lục này mà không có thực lực là không được, chỉ là tại cái phong ấn gì đó kia, nàng cũng có chút không hiểu, là ai lại có thể trên người một tiểu thư không được sùng ái hạ phong ấn?

Trong son động bây giờ chỉ còn lại Thiên Lan và Đế Lâm Uyên, Đế Lâm Uyên ăn rất hăng say, Thiên Lan nhìn hán, đáy lòng không ngừng phỉ nhổ, nam nhân thế này cũng gọi là tư chất tiên nhân? Cả cái đại lục này mù mắt rồi!

“Thiên Lan tiểu thư nhìn ta ăn là no rồi sao?” Đế Lâm Uyên vút xuống cục xương trong tay, thấy Thiên Lan nhìn mình chăm chăm, liền lên tiếng hỏi.

Thiên Lan nghe tiếng, trên mặt lập tức nặn ra một nụ cười, từng câu từng chữ nói: “Đế công tử tướng mạo mỹ lệ dị thường, đương nhiên nhìn là đủ no rồi.” đây rõ ràng là lời nói quá sức thâm tình.

Đế Lâm Uyên quét mắt nhìn nàng một cái, sau đó như chuyện đương nhiên mà gật gật đầu, “Vậy Thiên Lan cô nương cứ nhìn, ta không thu tiền” nói xong, ngón tay thon dài hướng tới miếng thịt thỏ cuối cùng, dưới ánh mắt hung hãn của Thiên Lan chậm rãi mà ăn.

Thiên Lan nghiêng răng, ta nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Đế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Dựa vào mục tiêu là cưa đổ hân

Editor: Devil Ly

Betaer: Quỳnh

Đế Lâm Uyên giống như nhất định đi theo Thiên Lan vậy, cả ngày ở lì trong sơn động, cuộc sống hằng ngày chính là áo đưa tận tay, cơm dâng tận miệng. Tuy nói dưỡng thương, nhưng Thiên Lan nhìn khí sắc của hân có chỗ nào giống người bị thương chứ.

“Gần đây thành quả không tồi, tiếp sau đó ta sẽ dạy ngươi một số chiêu thức đơn giản.” Thiên Lan nhìn Vân Ninh Tầm, khởi động gân gân cốt, “Nói trước là không được sử dụng linh lực.”

Vân Ninh Tầm mặt không biểu cảm mà gật đầu, điều chỉnh lại hơi thở, học bộ dáng của Thiên Lan chăm chú luyện tập. Đế Lâm Uyên ngồi chéo trên một ngọn cây, ánh mắt thâm sâu nhìn hai thân ảnh phía dưới, thời khắc này trên mặt hân không có chút biểu tình, thậm chí có thể nói là có vài phần lãnh khốc, cánh môi mỏng khẽ mím, ngón tay thon dài miết nhẹ một phiến lá, nhẹ nhàng chuyển động.

“Gia, người còn muốn ở lại đây bao lâu nữa?” bên cạnh bỗng nhiên xuất hiện nhiều thân ảnh, đề thấp giọng hỏi.

Ánh mắt lạnh lẽo của Đế Lâm Uyên quét qua người đó, người đó lập tức rung mình một cái, trong lòng rất vô tội. Gua sao lại nổi giận rồi, hân vừa mới tới, còn chưa nói cái gì.

“Đến bao nhiêu người rồi?” Đế Lâm Uyên thu lại tầm mắt tiếp tục nhìn xuống bên dưới.

Không còn cái không khí lạnh giá kia nữa, người kia lập tức thở phào một tiếng, nhanh chóng trả lời: “Các thể lực lớn trên đại lục đều đã phái người, đến Quy Nhai của Học Viện Đế Quốc cũng tới. Gia chúng ta thể đơn lực mỏng liệu có đoạt được không?”

“Đoạt không được thì không đoạt nữa.” Đế Lâm Uyên vút lại một câu liền từ trên cây nhảy xuống.

Người đó đứng trên ngọn cây rậm rạp, một mặt thất kinh? Đoạt không được liền không đoạt nữa hoàn toàn không thể từ miệng của gia nói ra có được không vậy?

“Ở đây còn có hai nữ nhân, hôm nay chúng ta đúng là vào vận đào hoa rồi” một âm thanh thô tục từ trong rừng truyền đến.

Thiên Lan nghiêng đầu, có mấy đại hân từ trong rừng đi ra, ai ai mặt mũi cũng một vẻ hung hăng, mắt lộ vẻ thô tục, lúc này lòng không chút ý tốt mà nhìn nàng, Thiên Lan hạ cánh tay xuống, dưới chân di chuyển, đối diện với mấy đại hân kia.

“Các ngươi có gặp vận đào hoa hay không ta không biết, nhưng ta biết ta sắp gặp tài vận rồi.” Thiên Lan cười mà như không nhìn mấy tên đại hân kia, những người này xem ra thực lực không tầm thường, tuy rằng ăn mặc không ra gì, nhưng trên người chắc chắn có không ít đồ hay.

Vân Ninh Tầm đứng sau lưng Thiên Lan không nói gì, dung mạo lạnh lùng lúc này càng thêm vài phần, ánh mắt nhìn mấy đại hân kia giống như nhìn xác chết.

“Gặp được hai vị nữ nhân đây đương nhiên là gặp vận đào hoa rồi.” trong đó một đại hân cười lớn, những người khác thấy vậy cũng đồng loạt cười lớn, ngôn từ dơ bẩn, khó nghe.

“Hai nữ nhân hầu hạ tốt bọn ta, nói không chừng bọn ta còn lưu lại cho các nàng một mạng.” một đại hân khác trực tiếp tiến lên vài bước, giơ tay muốn vuốt má Thiên Lan.

Con người Thiên Lan khề lạnh, đang định tránh đi, bên tai gió lạnh phát qua, một nam tử áo trắng đứng tại bên cạnh nàng, thần sắc thanh lãnh nhìn tên đại hân kia, tên đại hân cũng bị bất ngờ không biết từ đâu xuất hiện một nam tử làm hân giật mình, cánh tay giơ lên nửa chừng liền dừng tại chỗ.

“Thu lại không được thì thôi không cần nữa” âm thanh từ cổ họng Đế Lâm Uyên phát ra, giống như đến từ địa ngục u tối.

Thiên Lan bắt giác rung mình, Đế Lâm Uyên lúc này với lần đầu tiên gặp mặt không khác nhau chút nào, nếu muốn nói rõ hơn, hân lúc đó chính là dùng bộ dạng này nhìn nàng, mà hiện tại là dùng để nhìn người khác.

Thuận theo lời của Đế Lâm Uyên, cánh tay của đại hân kia vậy là có thể dùng mắt thường mà thấy được đang nhanh chóng khô khốc, giống như đang ấn nút tua nhanh vậy, từ trẻ trung phơi phới trong một khắc trở thành một người già.

Đại hân kia kinh sợ mà nhìn cánh tay của mình, hoàn toàn không biết đang xảy ra chuyện gì, nam nhân này không phải chỉ đứng trước mặt hân sao, cái gì cũng không làm, vì sao cánh tay của hân lại biến thành thế này.

“Đế Lâm Uyên, người là Đế Lâm Uyên.” phía sau bỗng phát ra tiếng kêu sợ hãi, sau đó quay người mà chạy, làm gì còn nhớ đến đồng bọn của mình.

Làm cho một người trẻ tuổi trong phút chốc biến thành một lão già đầu tóc bạc trắng chính là tuyệt kĩ của Đế Lâm Uyên, không ai biết được vì sao hân có thể làm được như vậy. Vì thế trên đại lục đều nói Đế Lâm Uyên biết u thuật.

U thuật ở đại lục mà một loại cấm thuật không được công nhận, người tu luyện u thuật cũng không được người thường công nhận, nhưng sự cường đại của u thuật, lại làm lòng người vẫn muốn hướng tới.

Tên của Đế Lâm Uyên được gọi ra, tay và toàn thân của tên đại hân kia liền mềm oặt, một lúc sau mới gắng gượng đứng dậy vội vàng mà tìm đường chạy, Đế Lâm Uyên cũng không có ý muốn đuổi theo, thần sắc lãnh đạm của Đế Lâm Uyên giống hệt với ấn tượng trong Thiên Lan.

Thời khắc này Đế Lâm Uyên cho Thiên Lan cảm giác nam nhân này thật là cao không với tới, dung mạo như tiên, nam nhân thế này được xưng là đại lục công địch, mà đầu khát máu thật là có chút quá đáng.

Nhưng một phút sau Thiên Lan đối với cảm nghĩ của mình cảm thấy phần nộ.

“Chuyện nhỏ nhặt thế này mà cũng không giải quyết được, Thiên Lan tiểu thư làm thế nào xứng với gia đây” Đế Lâm Uyên nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, trên mặt đã treo lên một nụ cười giễu cợt, làm gì còn đáng vẻ tôn quý cao không với tới nữa chứ, rõ ràng là một tên lưu manh.

Thiên Lan nghiêng rằng, trong lòng căm giận, đợi ta đem ngươi ăn sạch sẽ, sẽ có lúc ngươi phải khóc lóc. Trên mặt lại nặn ra một nụ cười vô cùng tiêu chuẩn,” Đế công tử quả là tuyệt thế vô song, tiểu nữ tử tự nhiên chỉ có thể ngưỡng mộ.”

Nhìn nụ cười tàng đao của Thiên Lan, Đế Lâm Uyên cảm thấy trong lòng thoải mái không ít, “Thiên Lan tiểu thư nỗ lực chút vẫn có thể theo kịp gia, đừng bỏ cuộc, cố lên.”

Theo kịp cái em gái nhà ngươi ấy, mục tiêu của nàng là cưa đổ hân.

“Thiên Lan, ta cảm thấy hân không dễ ăn” Vân Ninh Tầm nhìn thấy cái bóng trắng đã đi xa, liền đi tới bên cạnh Thiên Lan, một mặt cao thâm nói.

Thiên Lan trừng mắt với Vân Ninh Tầm, nàng đương nhiên biết không dễ ăn, nếu dễ ăn nàng còn cần phải khổ tâm như vậy sao?

“Chúng ta tiếp tục” Thiên Lan chỉnh chỉnh mấy sợi tóc trên trán, có chút không kiên nhẫn nói.

Bản nhạc đệm vừa rồi hoàn toàn không làm ảnh hưởng gì đến Thiên Lan và Vân Ninh Tầm. Còn Đế Lâm Uyên từ lúc đó trở đi, tâm tình bất định khi có sự việc xảy ra, làm Thiên Lan không thể hiểu được, rõ ràng một phút trước còn tốt, phút sau liền biến thành băng tuyết ngàn năm, lạnh lẽo đến mức người khác không sao hiểu được.

Vân Ninh Tầm khó khăn lắm mới bị Thiên Lan mài giũa ra có chút tính khí lại vì chuyện Thiên Lan bận làm cách nào cưa đổ Đế Lâm Uyên mà dần dần khôi phục lại như ban đầu. Hằng ngày công việc Thiên Lan làm nhiều nhất chính là cãi nhau với Đế Lâm Uyên. Vô si nhất chính là lần nào cũng để Đế Lâm Uyên tự luyện mà kết thúc, Thiên Lan không còn lời nào để nói với hân.

“Thiên Lan tiểu thư, ta nghe nói gần đây khu rừng chết có kịch hay để xem, ngươi có đi không?” Thiên Lan đang đứng thì bị Đế Lâm Uyên chọc chọc, trong lòng hiểu kì nữ nhân này làm cái tư thế kì quái này làm cái gì.

“Kịch hay? Kịch gì hay?” Thiên Lan lườm Đế Lâm Uyên một cái, ra hiệu cho hân đừng có chọc mình nữa.

Nhưng Đế Lâm Uyên làm ra vẻ không thấy, tiếp tục chọc nàng, “Đi xem xem, không phải là biết ngay sao, nói không chừng Thiên Lan tiểu thư còn có thu hoạch bất ngờ đấy”

Dụ hoặc đây ả ý như vậy? Bản chất gian thương của Thiên Lan trỗi dậy, chính là không chịu được bị dụ hoặc, nên nàng lập tức đứng thẳng, “Đế công tử làm sao mà biết?”

Ồ, vẫn chưa bị dụ hoặc đến mức mất đi cảnh giác!

Thiên Lan vốn vẫn biết người của Đế Lâm Uyên đang ở quanh đây, nguyên nhân rất đơn giản, quần áo của hân lúc nào cũng là không nhiễm chút bụi, và lại có lúc sơn động hai nàng ở lại nhiều hơn một vài đồ dùng. Tin tức này sợ rằng cũng là người của hân nói với hân.

Thiên Lan không hiểu được Đế Lâm Uyên còn lưu lại đây để làm gì, nhưng từ cách làm của hân, đối với nàng và Vân Ninh Tầm cũng không có nguy hiểm gì. Nếu đã như vậy, Thiên Lan rất vui vẻ để hân lưu lại đây, thuận tiện cho việc nàng cưa đổ hân.

“Ta nghĩ dựa vào sự thông minh của Thiên Lan tiểu thư chắc chắn là sẽ hiểu?” Đế Lâm Uyên nháy mắt, trên mặt toàn là châm chọc.

Hắn trước giờ không hề giấu giếm sự tồn tại của mấy tên thuộc hạ vô dụng của mình, nữ nhân này chắc chắn là biết, bây giờ hỏi như vậy không phải là thừa sao.

“Bồn tiểu thư có thông minh, nhưng có mấy con chuột không thể nhìn thấy ánh sáng, bồn tiểu thư có thông minh hơn nữa cũng không thể biến thành mèo” Thiên Lan tiếc hận mà lắc đầu.

Mấy hắc y nhân trong bóng tối lúc này có cảm giác bị sỉ nhục, nhưng không có sự dằn dò của Đế Lâm Uyên bọn họ cũng không dám ra ngoài, chỉ có thể tiếp tục làm chuột không thấy ánh sáng, an ủi lẫn nhau.

“Thiên Lan tiểu thư đi hay không” loại chủ tử như Đế Lâm Uyên hiển nhiên sẽ không vì thuộc hạ của mình mà đi biện minh.

“Đi, sao lại không đi?” Thiên Lan phẩy tay, thoải mái nói, xem kịch hay làm sao có thể thiếu năng lượng được, đưa mắt nhìn Vân Ninh Tâm, hét lớn: “Ninh Tâm, ngươi đi không?”

“Không đi, ta phải về Vân Thành” Thần sắc Vân Ninh Tâm bình tĩnh, chậm rãi hướng về phía Thiên Lan đi tới, “Ngươi vẫn là về cùng ta đi, đi cùng hắc, ta không yên tâm” tuy rằng mấy ngày này Đế Lâm Uyên biểu hiện rất vô hại, nhưng dù sao cũng là mã đầu giết người mà trên đại lục không ngừng bàn luận tới, một bông hoa trắng như Thiên Lan đi cùng với tên sói xám này còn có thể sống tốt không?

Thiên Lan khoe miệng giật giật, trước mặt người khác ngươi còn dám nói vậy, không hổ là Vân Ninh Tâm.

“Vân gia xảy ra chuyện gì?” Vân Ninh Tâm đột nhiên nói phải về Vân gia chắc chắn là xảy ra chuyện gì rồi.

Vân Ninh Tâm trầm mặc, trong mắt có vài phần âm trầm, “Là chuyện của ta, ngươi thật sự không về cùng ta sao?”

Thiên Lan quét mắt nhìn Đế Lâm Uyên, Đế Lâm Uyên cũng rất phối hợp mà nháy mắt với nàng. Trong lòng Thiên Lan siết lại, quay đầu, lắc lắc “Không về”.

Không cura đồ Đế Lâm Uyên, giải trừ phong ấn, thế không làm người.

Dường như trong mắt Thiên Lan nhìn ra được quyết tâm trong lòng nàng, Vân Ninh Tâm không nói gì thêm, chỉ cho Thiên Lan một ánh mắt cổ vũ, thu dọn đồ đạc của nàng vội vã rời đi.

Vân Ninh Tâm vừa đi, Thiên Lan chọc chọc nam nhân nào đó bên cạnh đang nhìn nàng đặc ý cười như gió xuân, “Giúp ta một việc”

“Mời Thiên Lan tiểu thư nói” Đế Lâm Uyên cảm thấy gần đây sắp biến thành thế gia công tử rồi, thật đúng là sỉ nhục hình tượng to lớn mà hắn không dễ gì gây dựng được trên đại lục.

Nếu như Thiên Lan biết được những điều trong lòng Đế Lâm Uyên, chắc chắn sẽ cười lớn mà nói, được người đòi gọi là mã đầu khát máu mà chẳng có chút hình tượng nào cả.

“Kêu người của ngươi bảo vệ Ninh Tâm về đến Vân thành.” đạo này khu rừng chết người nhiều hơn rất nhiều, nàng không phải không biết, chắc chắn có liên quan đến kịch hay mà Đế Lâm Uyên nói. “Thiên Lan tiểu thư dựa vào đầu nghĩ rằng ta sẽ giúp.” Nàng thật sự dám ra lệnh cho hắn.

“Áy, ta nghe nói Đế Lâm Uyên bị người ta lột sạch không còn.....”

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Đế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Cây non vậy cũng có thể thành tinh

Editor: Devil Ly

Betaer: Quỳnh

Trong rừng cây rạp rạp chỉ có hai bóng người một trước một sau. Không phải, phải nói là có một bóng trắng đang phiêu diêu, nhìn từ xa giống như hồn ma vậy.

Thiên Lan đỡ lấy cái trán của mình nhìn nam nhân nào đó bên cạnh, “Ngươi có thể đi không?”

“Không thể, rất mệt” Đế Lâm Uyên hai tay ôm trước ngực, trên mặt treo một nụ cười dụ người phạm tội.

Đầu Thiên Lan hiện lên hắc tuyến, rốt cuộc ai mệt hơn? Người sử dụng linh lực mới là mệt hơn ư? Nàng và Đế Lâm Uyên đã đi trong khu rừng này hai ngày rồi. Trong hai ngày này Đế Lâm Uyên sử dụng cái tư thế quý dị đó dọa không biết bao nhiêu người, đi theo một nam nhân thế này, nàng thật sự có chút hối hận rồi.

“Vậy Đế công tử đưa ta bay một đoạn đi.” Con ngươì của Thiên Lan chuyển chuyển, đột nhiên hiện ra một nụ cười, mắt mày cong cong mà nhìn sang Đế Lâm Uyên ở bên cạnh thanh nhã tuyệt tục.

Đế Lâm Uyên quyết hạ mình đáp xuống đất, nhắc đôi chân dài hướng về phía trước mà đi,” Gia yếu đuối như vậy làm sao mà ôm thêm được Thiên Lan tiểu thư, Thiên Lan tiểu thư muốn theo đuổi gia cũng không cần phải cứ thể nào vô lòng như vậy chứ, nữ tử phải có ý tứ”.

Yếu đuối...

Hai chữ lớn đó mạnh mẽ đập xuống trên đầu Thiên Lan, một đại nam nhân dùng từ này có tốt không? Nhìn bóng lưng phía trước không chút hiện lên vẻ yếu ớt nào, Thiên Lan bỗng có ý muốn đem hắn đập vào tường, nam nhân này rốt cuộc là hàng loại hai từ đâu ra vậy?

Ý tứ em gái ngươì á, nàng mà ý tứ thì làm sao mà cưa đổ ngươì. Thiên Lan tròn trắn mắt, nhắc vạt váy vội vàng đuổi theo.

Đường Đế Lâm Uyên đi quỹ dị đến có chút đáng sợ, Thiên Lan cứ có cảm giác như hắn đưa mình đi vòng vòng, bởi vì nàng nhìn thấy phía trước cái cây lệch tán này rất nhiều lần rồi, cho dù cứ cách một đoạn lại mọc một cây, cũng không thể mọc giống nhau y đúc như vậy chứ?

Đế Lâm Uyên nhàn nhã mà đi phía trước, giống như không phát hiện ra có điều gì không bình thường cả, Thiên Lan tăng tốc đi đến bên cạnh Đế Lâm Uyên.

“Đế Lâm Uyên ngươì có cảm thấy chỗ này chúng ta đã đi qua rồi không?”Thiên Lan kéo Đế Lâm Uyên đang không ngừng tiến về phía trước, nhàn mày nói.

“Đúng vậy” Đế Lâm Uyên ngoái đầu nhìn lại, chậm chậm cười, trong đầu Thiên Lan bỗng hiện lên một câu “Xoay đầu nhìn lại đã qua một đời.”

Đợi chút, hình như có gì đó không đúng, hắn vừa nói là đúng sao? Hắn rõ ràng biết mà vẫn đem nàng đi vòng vòng bao lâu như vậy.

Ngực Thiên Lan gấp gáp lên xuống vài cái, vốn muốn phát điên, nhưng nghĩ tới cái nơi hoang vu vắng vẻ này, vẫn là không nên đắc tội cái tên hi nộ bất thường này thì tốt hơn, vì thế nàng cố gắng nghiêng răng nặn ra một nụ cười, “Vậy Đế công tử là đang làm gì vậy?”

“Đi đường” Đế Lâm Uyên nói như rất vô tội, biểu tình trên mặt hoàn toàn không nhìn ra được là hắn đang có ý đồ.

Thiên Lan gắt gao bắt lấy tay phải, như vậy mới có thể tránh được bị kịch nàng muốn đem Đế Lâm Uyên đánh một trận, nàng chỉ muốn cưa đổ hắn, chỉ đơn giản vậy thôi, vì sao lại tra tấn nàng như vậy, nàng có chỗ nào đắc tội hắn chứ.

“Đế công tử không phải là mù đường chứ?” Thiên Lan nhin xuống sự mất kiên nhẫn trong lòng, trừng mắt, tùy tiện nói.

Lời nàng vừa nói ra, liền thấy nụ cười trên mặt Đế Lâm Uyên biến mất, toàn thân tản ra một cỗ hơi thở hung ác, toàn thân Thiên Lan cứng ngắc, nàng chỉ là tùy tiện nói chẳng lẽ lại nói đúng?

Đại lục công tử là kẻ mù đường?

“Hahahaha” Thiên Lan vừa nghĩ đến điều này liền không kìm được mà cười lớn, cái loại chuyện ngốc nghếch này lại có thể xuất hiện trên ngươì nam nhân này, nghĩ thế nào cũng thấy có chút buồn cười.

Hắn khí trên ngươì Đế Lâm Uyên phát ra ngày càng nặng, tiếng cười của Thiên Lan thì không chút nào giảm đi, cả đoạn đường sắc mặt nam nhân này biến đổi không biết bao nhiêu lần, nàng sớm đã quen rồi.

Đợi Thiên Lan cười đủ rồi mới vỗ vỗ ngực Đế Lâm Uyên, vui sướng khi thấy ngươì khác gặp họa nói: “Đế công tử, nhớ theo sát đó, một chút nữa mà đi lạc mất, bốn tiểu thư không đi tìm ngươì đâu.”

“Hừ” Đế Lâm Uyên hừ lạnh một tiếng, thu lại lệ khí trên ngươì, hướng bước chân di chuyển sang bên cạnh, nhường đường cho Thiên Lan.

Thấy Đế Lâm Uyên phối hợp như vậy, trong mắt Thiên Lan hiện lên một tia hoài nghi, nam nhân này không phải đang có ý đồ gì chứ? Nhìn hắn nửa ngày, Đế Lâm Uyên đều là một bộ dạng sao cũng được, cảm hơi hơi giương lên, thể hiện rõ tư thế kiêu ngạo. Thiên Lan một mặt hoài nghi mà đi ở phía trước, chốc chốc lại quay đầu lại nhìn Đế Lâm Uyên, nhưng Đế Lâm Uyên cực kì phối hợp, một đường đi không nói một lời, ngoan ngoãn đi theo phía sau Thiên Lan.

Có thể do nàng nghĩ ngợi quá nhiều rồi, trong lòng nàng tự an ủi mình, chuyên tâm mà đi đường.

Càng đi sắc mặt Thiên Lan càng đen, nàng cuối cùng đã biết vì sao cảm thấy Đế Lâm Uyên có vài phần quỹ dị rồi, cái này rõ ràng là lạc đường rồi.

Thiên Lan vịn tay trên cái thân cây tán mọc lệch kia, ngón tay thon dài run run chỉ vào Đế Lâm Uyên nói: “Đế Lâm Uyên ngươì rõ ràng biết chúng ta lạc đường rồi sao không nói cho ta biết.”

Trên mặt Đế Lâm Uyên cuối cùng cũng có chút ý cười, giống như làm lại đáng vẻ thấy ngươì khác gặp họa mà vui sướng vừa rồi của Thiên Lan cười nói: “Thiên Lan tiểu thư cũng không hỏi, gia tại sao lại phải nói với cô nương.”

Thiên Lan giận, mắt tròn trắn vén lên tay cáo muốn đi lên trước đánh cho Đế Lâm Uyên một trận. Nam nhân này hoàn toàn là đang chơi nàng mà, thật

đáng ghét.

Đế Lâm Uyên lùi lại sau vài bước, mùi vị uy hiếp thập phần, “Thiên Lan tiểu thư, đây là rừng chết”

Rừng chết, người chết trong khu rừng này nhiều không đếm xuể, Thiên Lan lập tức dừng tay, nàng thật không muốn bị nam nhân này giết chết ở đây.

Thấy Thiên Lan bất động, Đế Lâm Uyên vừa ý mà cười, nữ nhi phải có dáng vẻ của nữ nhi, nữ nhân này giương nanh múa vuốt cũng thôi, lại còn trong ý cười có tàng đao, làm gì có chút bộ dáng của nữ nhi.

“Vậy Đế công tử nghĩ chúng ta bây giờ nên làm sao?” Thiên Lan một lúc lâu sau mới ngẩng đầu, phải san bằng nộ khí trong lòng xuống, nàng cũng phải dung khí lực rất lớn mới được.

“Gia nghĩ rằng chúng ta nên nghỉ ngơi.” Đế Lâm Uyên một tay chống cằm, một mặt chăm chú mà nói.

Súc sinh đạo mạo an nhiên, Thiên Lan thầm mắng một tiếng, cứ thế ngồi lên cạnh cái cây tán lá mọc lệch kia, bàn tay tiếp xúc với vỏ cây tưởng như thô ráp kia, nhưng cảm giác lại vô cùng trơn bóng, Thiên Lan quý dị nhìn vào thân cây, cái này là thể nào vậy?

Đế Lâm Uyên quét mắt nhìn Thiên Lan, không chút dấu vết mà đứng tại một nơi cách nàng không xa, thanh âm như từ trên trời vang lên, “Thiên Lan tiểu thư đừng trách gia không báo trước với ngươi, khu rừng chết này chỗ nào cũng là nguy hiểm”

Thiên Lan khê rừng mình một cái, lại nhìn xuống cái cây mọc lệch dưới thân, khí lạnh ừ ừ thổi, sắc mặt nàng biến đổi, thân thể muốn rời khỏi cái thân cây này, nàng vừa động một cái liền có một cỗ lực hút đem nàng chặt chẽ dính tại trên cây.

Thiên Lan kinh hãi, cây thành tinh rồi?

Thực vật trên đại lục Thương Lan đúng là có khả năng thành tinh, nhưng số lượng cực kì ít.

Nhưng đây cũng là điều duy nhất nàng có thể nghĩ tới, giằng co vài lần một chút cũng không động đậy, trong lòng Thiên Lan có chút hoảng loạn, đôi mắt đẹp chuyển đến trên người Đế Lâm Uyên, lại thấy Đế Lâm Uyên đang dùng một bộ thần sắc châm chọc mà nhìn nàng, nàng đang định nói ra tiếng cầu cứu liền ngay lập tức nuốt lại.

Cầu cứu tên nam nhân này, nàng thà chết còn hơn.

Thiên Lan bình tĩnh lại, dùng các góc độ thử rời khỏi thân cây, nhưng cho dù nàng làm thế nào, đều không chút thay đổi, giống như hợp thành một thể với cái cây đó vậy.

“Thiên Lan tiểu thư, ngươi đừng có động đậy bừa bãi, thứ này thật sự rất lợi hại đó.” Trong miệng Đế Lâm Uyên nói là lợi hại, nhưng trên mặt hẳn rõ ràng là một bộ dạng biểu tình không để vào trong mắt.

Thiên Lan cúi mắt trầm mặc một lúc, lại ngẩng đầu lên trên mặt hoàn toàn là một biểu tình tươi cười yên nhiên, một bộ dạng thiếu nữ ngoan ngoãn, ngữ điệu mềm mại ngọt ngào, “Đế công tử hẳn tâm nhìn một thiếu nữ đáng yêu bị một thứ không hiểu là cái gì làm vậy bản sao?”

Đế Lâm Uyên không ngờ được mà rừng mình một cái, sau đó cũng học bộ dạng của Thiên Lan, cười như gió xuân, “Thiên Lan tiểu thư hẳn tâm để cho một nữ nam tử tuần nữ bức người như ta đi giáo thụ với cái thứ không biết là cái gì này sao?”

Oẹ!

Thiên Lan trong lòng nôn gấp, nam nhân này rốt cuộc cần mặt mũi hay không? Được rồi, khuôn mặt của hắn so với ai cũng đẹp hơn.

“Đế Lâm Uyên dù sao ta và ngươi cũng là đồng bạn, mau giúp lão nương xuống”. Thiên Lan hồi phục lại dáng vẻ hung hãn, giận dữ hét lớn, lực hút kia dường như đang không ngừng gia tăng, nàng đều cảm nhận được toàn thân trên dưới đang không ngừng co rút.

“Thiên Lan tiểu thư lại nói sai rồi, gia không có nghĩa vụ cứu ngươi.” Đế Lâm Uyên nhẹ nhàng lắc đầu, toàn mặt là tính toán.

Nhưng Thiên Lan lại tự mình hướng tới Đế Lâm Uyên mà đào một cái huyệt nhảy xuống, “Nói điều kiện” Thiên Lan trong lòng lệ rơi đầy mặt, nam nhân này thật quá đáng ghét quá đáng ghét rồi, khi các vị thân tạo ra hắn chắc chắn đã quên không đóng cửa chính và cửa sổ.

“Gia thiếu một tí nữ, hay là Thiên Lan tiểu thư thay thế thế nào?” đôi mắt Đế Lâm Uyên cong cong, hiển nhiên là đợi câu này của Thiên Lan.

Tì nữ em gái người ấy! Dù gì nàng cũng là đích hệ đại tiểu thư của Vân gia, trở thành tì nữ của người khác thì còn gì để nói nữa? Mất giá quá, cho dù sau này tên tuổi của nàng lớn đến thế nào, mọi người vừa nói đến. Vân Thiên Lan này không phải là tì nữ của đại lục công địch sao?

Việc sỉ nhục nhân cách như vậy nàng làm sao có thể đồng ý?

“Đồng ý, mau đưa lão nương xuống” Thiên Lan tiếp tục lệ rơi toàn mặt, còn không xuống nàng cảm thấy thân thể sắp bị hút thành xác khô rồi.

Quân tử trả thù mười năm chưa muộn, đợi nàng xuống được... Đợi nàng xuống được nàng cũng đánh không lại hắn, không thể thắng hắn bằng chiến thuật, chỉ có thể thắng hắn bằng thân thể rồi.

Đế Lâm Uyên chậm rãi bay tới bên cạnh Thiên Lan, đưa ra đôi tay thon dài nắm vạt áo của nàng nhẹ nhàng dùng lực, lực hút đó liền biến mất.

Đơn giản như vậy?

Đáng ghét, cái thủ đoạn hại người này rốt cuộc là kẻ nào thiết kế ra vậy?

Đế Lâm Uyên một tay đỡ lấy Thiên Lan, một tay khác nhẹ nhàng vỗ lên cái cây kia, sau đó mọi thứ trước mặt Thiên Lan đang không ngừng biến hóa, Thiên Lan trừng lớn mắt nhìn khu rừng có chút quen thuộc này, đây không phải khu rừng ngày trước cùng Vân Ninh Tầm đến đó sao?

“Đại nhân tha mạng, đại nhân tha mạng” một đạo thanh âm bén nhọn phá tan màng nhĩ của Thiên Lan, thẳng đến tận tim.

Bên cạnh có một thân cây non đang không ngừng vận vẹo thân mình, trên cành cây một vài phiến lá giống như chỉ cần không cẩn thận liền có thể rụng xuống vậy, mà thanh âm đó thật sự là phát ra từ cây non đó.

Đế Lâm Uyên đem Thiên Lan buông xuống, ghét bỏ mà nhìn thoáng qua cây non kia, “Coi như ngươi đã giúp ta hoàn thành một chuyện tốt, gia không tính toán với ngươi nữa.”

“Đa tạ đại nhân, đa tạ đại nhân” cây non đem thân mình cúi gập xuống, dáng vẻ giống như đang hành lễ vậy, thanh âm cũng trở nên nhẹ nhàng hơn nhiều.

Thiên Lan một mặt tức giận mà trừng cây non đó, vừa rồi Đế Lâm Uyên nói tới chuyện tốt không phải là không cần tốn sức cũng có được một tí nữ? Hừ, nàng sẽ chấp nhận sao? Nàng vốn là không hề quen biết cái tên Đế Lâm Uyên này.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Đế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Thiếu nữ quý dị biến thân kí

Editor: Devil Ly

Betaer: Quỳnh

Tư thế cúi đầu hạ khí của cây non kia nhận được hai trăm phần trăm sự coi thường từ Thiên Lan, không phải chỉ là một tên đại lực công địch sao, sau khi chết hai mươi năm sau vẫn là một hảo hán, thấp giọng hạ khí như thế rõ ràng là nổi nhục đối với thụ cách.

Cây non nào để ý đến sự coi thường của Thiên Lan, nhận được sự bỏ qua của Đế Lâm Uyên, liền nhỏ rizzle của mình mà chạy mất, nó khó khăn lắm mới tu luyện ra được linh trí, thật không muốn mất hết trong tay nam nhân này.

Thiên Lan nhìn thấy một màn quý dị trước mặt, nàng biết đại lực này quý dị là điều không thể chối cãi, nhưng chuyện cây biết chạy làm cho nàng làm sao chấp nhận?

Đây hoàn toàn là sự sắp đặt không hợp lý có được không hả!

“Gia cho phép ngươi đi rồi sao?” Đế Lâm Uyên tay chấp trước ngực, một chân đạp trên thân của cây non kia.

Cây non dưới chân Đế Lâm Uyên toàn thân run đến lợi hại, một chút cũng không dám phản kháng, cái chân trên thân thể nó chỉ cần dùng chút lực là nó liền hồn bay phách tán.

“Đại nhân còn có gì dặn dò” thanh âm của cây nhỏ đã biến thành âm thanh nịnh nọt, trên thân mấy phiến lá nhỏ cũng hòa theo mà rung rung.

Đế Lâm Uyên rời chân đi, dùng hai ngón tay thon dài cầm vào lá của thân cây non mà nhấc lên, giữa không trung lác lác, lá cây kia chịu đựng sức nặng của thân cây nhỏ mà không hề có ý sẽ rụng xuống, Đế Lâm Uyên lại lắc thêm vài cái nữa, lần này lực đạo có chút lớn, cây non rõ ràng run lên càng mạnh.

“Nào, Thiên Lan tiểu thư cái này coi như món quà đầu tiên gia tặng ngươi” Đế Lâm Uyên cuối cùng cũng không lắc nữa, tảng đá trong lòng cây non còn chưa hạ xuống liền bị câu nói của Đế Lâm Uyên kích cho tan nát.

Tặng ...

Tự do của nó như vậy không phải là không còn nữa? So với tự do thì mạng quan trọng hơn, tặng thì tặng, so với chết còn tốt hơn!

Thiên Lan nhìn cây non trước mặt mình đang run đến không còn ra bộ dạng gì nữa, thật sự không hiểu Đế Lâm Uyên này đang nghĩ cái gì, cơ hội để thực vật thành tinh là một phần một vạn, một khi đã tu luyện ra linh trí, lực công kích của thực vật so với linh thú đồng cấp lợi hại hơn rất nhiều.

Cây non này rõ ràng là đã có linh trí, cộng thêm một màn vừa rồi, thiên phủ của cây non này chắc là ảo ảnh, một vật hỗ trợ tốt như vậy Đế Lâm Uyên vậy mà dễ dàng tặng cho nàng?

Đón nhận ánh nhìn đánh giá quý dị của Thiên Lan, sắc mặt Đế Lâm Uyên có chút từ sáng chuyển sang âm u, Thiên Lan lập tức nhận lấy cây non rồi hướng Đế Lâm Uyên giương lên một nụ cười ngoan ngoãn.

Đế Lâm Uyên vừa ý mà vỗ vỗ đầu Thiên Lan, chiều cao quyết định vị thế, Thiên Lan nhiều lắm cũng chỉ có thể vỗ vỗ ngực hân, Đế Lâm Uyên thì dễ dàng mà xoa đầu nàng, nuốt xuống một ngụm nước miếng, chỉ có thể trong lòng tự an ủi mình, nàng còn nhỏ, còn có thể cao lên, còn có thể cao lên.

Cây non bị Thiên Lan nắm ở trong tay, đáy lòng kêu khổ, nó còn không bằng bị đại nhân đạp dưới chân kia, lực lớn như vậy là muốn nắn chết nó sao?

“Ng ngoan làm một tì nữ tốt” Đế Lâm Uyên lập tức tươi tỉnh, mang một gương mặt mà người thân đều phải phần nộ, nói ra những lời không có nhân tính, Thiên Lan trên mặt toàn là phần nộ nắm cái cây nhỏ trong tay.

“Đế công tử nói gì, sao ta nghe không hiểu gì hết?” Thiên Lan hừ lạnh một tiếng, nàng chính là không thừa nhận, hân có thể làm gì nàng?

Đế Lâm Uyên sớm đã biết Thiên Lan sẽ nói vậy, lòng mảy mề giương lên, trào phúng nói: “Hóa ra Thiên Lan tiểu thư là một tiểu nhân nói lời không giữ lời.”

Thiên Lan cười nhạt, nhẹ nhàng nói: “Đế công tử nói sai rồi, ta là nữ nhân, không phải tiểu nhân.”

Nữ nhân cùng tiểu nhân đều khó nuôi, Đế Lâm Uyên hôm nay cuối cùng cũng hiểu được ý nghĩa của câu nói này, Đế Lâm Uyên quay người đi, lời hân nói vừa rồi cũng chỉ là tùy tiện mà nói thôi.

Thấy Đế Lâm Uyên không để ý đến mình, Thiên Lan cười lạnh vài tiếng, trên mặt là lãnh ý thấu người, cây non cảm nhận được khí tức kia liền lập tức không dám run nữa, hóa ra cô nương này so với vị đại nhân kia còn đáng sợ hơn.

Nghĩ đến cuộc sống sau này của mình, cây non có chút nhụt chí, đi theo chủ nhân như thế này nó có khi nào sẽ chết rất thảm không?

Phạm Diệt trong tay áo Thiên Lan vui sướng khi thấy người khác gặp họa, đợi mà bị ngược đi!

Khu vực này là địa bàn của cây non, nó chỉ biết mình là hoan mộc thụ, bây giờ mới chỉ là ấu mầm, đợi nó thành niên, thân cây ít nhất phải năm sáu người ôm, hoan mộc thụ am hiểu biến chế ảo ảnh, người có thực lực thấp hoàn toàn không thể nhìn ra, giống như Thiên Lan đây.

Nhưng đối với người có cấp cao, ảo ảnh đối với bọn họ mà nói hoàn toàn có thể dễ dàng nhìn ra, hoan mộc thụ chỉ có thể không ngừng trưởng thành mới có thể chế trụ được người có cấp cao. Nhưng điều kiện để hoan mộc thụ trưởng thành cũng rất kì quái, đó là hấp thụ khí sinh linh của vật còn sống, bảo sao lúc trước Thiên Lan cảm thấy lực hút kia rất kì quái, không có khí sinh linh, người sẽ chết rồi.

Cầm trên tay hoan mộc thụ, Thiên Lan có cảm giác như đang cầm một củ khoai lang nóng, nàng đi đâu tìm khí sinh linh cho nó tu luyện chứ?

“Thật ra cây cỏ bình thường cũng có khí sinh linh, chỉ là rất ít, cần phải hấp thụ rất nhiều” hoan mộc thụ cảm nhận được âm khí trên người Thiên Lan, nhỏ giọng mà mở miệng.

“Áy?” Thiên Lan nghiêng đầu nhẹ kêu lên một tiếng, sau đó hoan mộc thụ từ trên tay nàng thoát ra, “Nếu ngươi có thể chạy vậy ngươi vừa đi theo ta vừa hấp thụ đi”

Hoan mộc thụ hóa đá tại chỗ, đây là kiểu chủ nhân gì vậy?

Làm sao mà nó dám chạy, ai nói phía trước kia còn có một vị thực lực cao không thể đoán kia chứ, huhu, mệnh của nó sao mà khổ quá vậy. Thực ra hoan mộc thụ nghĩ nhiều rồi, cho dù nó có chạy mất Đế Lâm Uyên cũng chẳng làm gì, hân cũng không có thời gian mà để ý một cái cây, ai bảo hoan mộc thụ không hiểu chứ, chỉ có thể lẹ roi khắp mặt vừa hấp thụ khí sinh linh xung quanh, vừa lác lác mà đi theo phía sau.

Một cây non biết chạy, một bóng trắng phiêu diêu, một thiếu nữ quý dị lúc thì lớn tiếng la mắng, lúc thì yêu kiều ôn nhu, một tổ hợp này làm cho những người nhìn thấy trong khu rừng chết đầy ngây ngốc tại chỗ, bọn họ là chưa tỉnh ngủ sao?

“Xem kia xem kia, chính là bọn họ”. Thiên Lan đang đi, bỗng nhiên có một âm thanh từ trong bụi cây bên đường truyền tới.

“Thật không ngờ những gì bọn họ nói là thật, nhưng cô nương kia nhìn có vẻ rất bình thường mà? Cũng không nhìn thấy cái cây nào biết chạy?” một giọng nói khác cũng lập tức vang lên.

Thiên Lan mân mê lọn tóc trước ngực, hướng về phía bụi cây quét một lượt, khoe miệng lộ ra một đường cong, dưới ánh nhìn rình rập kia, Thiên Lan trực tiếp đem hoan mộc thụ từ đằng sau lấy ra, hướng về phía bụi cây làm bộ ném đi, hung thần ác liệt mà nói: “Ăn bọn họ”

“Aaaaaa!”

“Mau chạy, quái vật ăn người rồi”. Mấy âm thanh hoảng loạn vang lên, bụi cây rung lắc một trận, tiếng bước chân tán loạn ngày càng xa dần.

Thiên Lan thuận tay ném hoan mộc thụ đi, cười ác liệt, nàng cũng chưa bệnh hoạn đến mức cho hoan mộc thụ đi ăn người vô tội, chỉ là muốn hù dọa bọn họ một chút, không chịu được bị dọa như vậy, còn dám đến đây rình rập.

Hoan mộc thụ hoa mày chóng mặt, không ngừng lăn tròn, chóng mặt quá, chóng mặt quá, có thể lăn nữa không?

Nhưng cũng từ đó về sau những thông tin liên quan đến nàng từ thiếu nữ quý dị biến thành thiếu nữ tàn bạo, dựa vào ăn người để sống, biểu hiện của Thiên Lan đối với chuyện này, nàng là vô tội mà, nàng ngay đến một con gà cũng không có giết, làm sao có thể ăn thịt người, thật là bệnh hoạn.

Đế Lâm Uyên nghe Thiên Lan không ngừng kêu ca, động mạch trên trán không ngừng giật giật, kết quả như vậy rõ ràng là do nàng tự làm ra, bây giờ còn đem tội danh đổ lên đầu hắn, chuyện này tính thế nào chứ?

“Đế Lâm Uyên, ta nói cho ngươi biết. Đến nay danh tiếng của ta đều mất hết rồi, sau này ta mà bị truy sát lỗi chính là do ngươi, ta có chết cũng không bỏ qua cho ngươi đâu.” Thiên Lan kéo theo hoan mộc thụ đi theo phía sau Đế Lâm Uyên, nói liên tục không ngừng.

Nếu hoan mộc thụ mà có một khuôn mặt thì chắc chắn bây giờ lệ sẽ rơi khắp mặt cộng thêm ai oán, chủ nhân à, ta có thể đi, thật sự có thể đi.

“Thiên Lan tiểu thư còn sống gia cũng không sợ, còn sợ ngươi chết sao?” thanh âm Đế Lâm Uyên đè thấp mấy phần, trào phúng mà nói.

Thiên Lan nhũn chặt mày, Đế Lâm Uyên lại phát điên gì vậy?

“Phanh”

Thiên Lan đang định vòng đến trước mặt Đế Lâm Uyên, ai ngờ đột nhiên truyền đến một tiếng nổ lớn, chớp mắt khói bụi đã từ phía trước bay đến, ánh sáng trong rừng vốn đã ít, lúc này lại càng trở nên mù mờ không rõ ràng.

Cũng may khói bụi cũng không quá dày đặc, trong khói chốc chốc lại truyền đến âm thanh binh khí va đập vào nhau, chốc chốc lại có ánh sáng chói mắt xẹt qua.

Có người đang đánh nhau?

Thiên Lan buông hoan mộc thụ ra, đỡ lấy cằm suy nghĩ một lúc, nàng không muốn giống như lần trước vô cớ chịu một đau. “Thiên lan tiểu thư không đi xem sao?” Đế Lâm Uyên quay lại bên cạnh Thiên Lan, thong dong nói.

“Đế công tử có thấy trên mặt ta viết hai chữ ngu ngốc không?” Thiên Lan giương lên khuôn mặt của mình, khuôn mặt vốn gầy gò vàng vọt giờ đã tròn trịa trắng trẻo hồng nhuận hơn, nhỏ nhắn như một bàn tay có thể che hết.

Đế Lâm Uyên tỉ mỉ nhìn một chút, hơi gật đầu: “Thiên Lan tiểu thư đừng đau lòng, trí thông minh vốn là do bẩm sinh, gia sẽ không xem thường ngươi đâu.

“Đế – Lâm – Uyên-” Thiên Lan nghiêng răng tròng nam tử đang cười ôn nhuận trước mặt này, nàng kiếp trước là nợ hắn sao?

“Ca, đằng trước có người” tiếng nữ nhi thanh lệ mang theo một tia vội vã cùng hi vọng, tiếng bước chân cũng từ bên đó truyền tới.

“Diệu Diệu, muội đi trước” âm thanh trầm ổn cũng theo đó mà vang lên.

Thiên Lan bỏ qua việc đối mắt với Đế Lâm Uyên, nghiêng đầu nhìn về phía sau Đế Lâm Uyên, một thiếu nữ mặt mũi gầy gò hoạt đang đỡ một thiếu niên đáng vẻ có chút chật vật, dung mạo hai người có vài phần giống nhau, thiếu niên giống như đang bị thương khá nặng, thiếu nữ đỡ lấy hắn có chút vất vả.

Trong tay thiếu nữ còn ôm một con vật lông xù, nhìn có vẻ giống hồ ly, nhưng lại không giống với hồ ly trong tưởng tượng của Thiên Lan.

“Muốn đi thì cùng đi, ca ca cố lên, đằng trước có người, chúng ta nhất định sẽ được cứu” âm thanh của thiếu nữ lộ ra một cỗ kiên định, nàng khó khăn đỡ lấy thiếu niên, không ngừng đi về phía Thiên Lan.

Đế Lâm Uyên di chuyển về phía bên cạnh, dựa vào một thân cây. Con mắt thâm sâu đang nhìn hai người không ngừng tiến lại gần.

Thiên Lan nhìn hai người đó, đầu mày khẽ nhíu, hai người thiếu niên, thiếu nữ trẻ tuổi như vậy, đơn độc xuất hiện trong khu rừng chết, làm thế nào cũng có chút kì lạ.

Sau lưng hai người lại truyền tới một trận tiếng bước chân cùng quần áo xé rách không khí, Thiên Lan nhìn chăm chú, hóa ra là một đoàn nam tử, ai ai mặt mày cũng hung tợn, trong mắt toàn là hận ý, trong tay là các loại binh khí còn đang dính đầy máu tươi, mùi máu tanh theo bọn họ tập kích tới tận đây.

Một đoàn khoảng mười người nhanh chóng đem hai người họ bao vây lại, trên mặt thiếu nữ hiện ra một số hận ý, không biết là hận những người này hay hận bản thân mình vô năng.

“Hừ, nhãi ranh, các ngươi chạy tiếp đi”.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Đế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Đế Kinh Lam gia tựa cổ gia

Editor: Devil Ly

Betaer: Quỳnh

Một nam nhân có vẻ là kẻ cầm đầu phi nhỏ một tiếng, hung hãn mà nhìn hai người kia, áo trắng của Đế Lâm Uyên rất nổi bật, những người bên kia đều hướng mắt nhìn lại hướng này, bộ dạng Đế Lâm Uyên tuần mĩ, khí thế bất phàm khiến trong lòng họ có chút phòng bị.

Nhưng từ lúc bọn họ xuất hiện đến khi vây lại hai đứa nhai ranh này, nam nhân kia đều không có động tĩnh gì, bọn họ cũng coi như thờ phào nhẹ nhõm, có lẽ chỉ là một vị công tử qua đường thôi. “Mau đem Cẩm Chôn giao ra đây” đại hãn kia hét lên một tiếng, ánh mắt rơi xuống con vật trong lòng thiếu nữ kia.

“Ngươi đừng mơ tưởng, đây là bọn ta không dễ dàng gì mà bắt được” thiếu nữ trên mặt đỏ ửng, giận dữ trừng mắt với những người này.

Cẩm Chôn là linh thú cấp sáu, đẳng cấp tuy rằng không cao, nhưng tốc độ cực nhanh, kết hợp với linh thú cấp chín vẫn có phần thắng, huống chi Cẩm Chôn là huyết mạch linh thú có cơ hội thăng cấp thành thánh thú, trên đại lục cũng được tính là một loại linh thú hiếm gặp, con gái sử dụng linh thú này vô cùng thích hợp.

“Diệu Diệu, đưa cho bọn chúng” thiếu niên kia rõ ràng trưởng thành hơn thiếu nữ kia rất nhiều, những người này muốn chinh là Cẩm Chôn, nói không chừng bọn họ còn có thể sống sót.

“Ca ca”

“Vẫn là tiểu tử nguoi hiểu chuyện, chỉ cần các nguoi giao ra Cẩm Chôn, coi như nể mặt Lam gia, bọn ta sẽ không tính toán với hai đứa nhai ranh các nguoi nữa” nam nhân dẫn đầu lộ ra vẻ mặt đắc ý.

“Các nguoi cũng biết bọn ta là người nhà Lam gia, không sợ đắc tội Lam gia sao.” thiếu nữ rõ ràng là không vui, Cẩm Chôn vô cùng khó gặp, huống chi con Cẩm Chôn này là hi sinh bao nhiêu người mới đổi được, lần này gia tộc còn phải dựa vào nó, năng sao có thể cho người khác được.

“Hừ, Lam gia bây giờ cũng chỉ còn cái vỏ, nếu không phải Lam Hồng có cái danh luyện đơn công hội hội trưởng, Lam gia sớm đã không còn tồn tại rồi, các nguoi còn vọng tưởng dựa vào Cẩm Chôn để cứu Lam gia sao?” tên cầm đầu khinh thương nhìn thiếu nữ kia, thanh âm âm hận. Ánh mắt thiếu nữ biến đổi, đang muốn phát tác, liền bị thiếu niên bên cạnh kéo cổ tay, nhẹ nhàng hướng nàng lắc đầu, đúng như lời nói của nam nhân kia, Lam gia bây giờ tình hình không ổn, Cẩm Chôn này cũng là để chuẩn bị cho Thiên cực hội sắp tới do Lam gia chuẩn bị, nhưng tình hình hiện nay chỉ có thể từ bỏ.

“Xi, dựa thế bắt nạt nguoi” một thanh âm không hòa nhã chen vào.

Ánh mắt thiếu nữ chợt sáng lên, nhìn về hướng hai bóng người kia, thiếu niên cũng chậm chậm nhìn lên, nhưng ánh mắt vô cùng bình tĩnh.

“Không muốn chết thì đừng xen vào chuyện của người khác” tên cầm đầu sắc mặt trầm xuống, hãn trước đó chỉ để ý nam nhân áo trắng kia, không chú ý đến thiếu nữ bên cạnh hãn, nếu như nam nhân này đụng tay vào, hãn thật sự không biết bọn hãn có thể đánh lại không.

“Không xen vào chuyện của người khác” Thiên Lan cười lắc đầu, năng làm gì rảnh đến mức đi quản chuyện của người khác.

“Không quản chuyện của người khác thì...”

“Các nguoi bao nhiêu là người như vậy mà bắt nạt hai đứa trẻ, có chút nhân tính nào không? Hôm nay bản tiểu thư sẽ thay mặt đại lục trừ khử một lũ tai hại các nguoi” lời nam nhân còn chưa nói hết liền bị Thiên Lan ngắt lời, lời lẽ chính đáng làm người khác không chút nào nghi ngờ lời nói của nàng.

Thiên Lan vỗ vỗ hoan mục thụ bên cạnh đang lắc lư mấy phiến lá, hoan mục thụ đầu tiên gãy ra, sau đó liền nhớ ra lời nói vừa rồi Thiên Lan nói với nó, thân thể lắc một cái liền không thấy dấu vết.

Những người bên kia vừa thấy Thiên Lan nói hết câu liền không có động tĩnh gì, nhìn nhau vài cái, lập tức cười lớn, nói thì ai không biết chứ, tiểu cô nương này là con cái nhà ai vậy, sao lại ngốc như vậy.

“Tiểu cô nương ở khu rừng chết nói mạnh miệng có thể chết đó, thúc thúc hôm nay sẽ dạy cho nguoi hậu quả của việc mạnh miệng”. Nam nhân kia thân thể khẽ động, toàn thân linh lực màu vàng chuyển động, khí tức của linh vương mở ra.

Thiên Lan không có linh lực nên không vì thế bị ảnh hưởng, nàng cũng chỉ cảm thấy không khí có chút bức bối thôi, thân thể lại hoàn toàn không có chút cảm giác nào, sắc mặt nam nhân kia càng thêm khinh thường, tiểu nha đầu này hóa ra lại là một phế nhân.

Thiên Lan không kiên nhẫn đùa nghịch tóc mình, “Đã được chưa?”

Mọi người không hiểu gì hết, nha đầu này có phải bị dọa ngốc rồi không?

Thiếu nữ kia vẻ mặt lo lắng, bàn tay đỡ thiếu niên kia không tự chủ nắm chặt, cô nương này chắc chắn vẫn còn chiêu gì sau đó chứ? Thiếu niên kia lại không ngừng quan sát bốn phía, tìm kiếm đường để tẩu thoát, hẳn bị thương nặng chắc chắn là chạy không thoát, nhưng Diệu Diệu không bị thương, chạy đi không phải là chuyện khó.

“Được rồi được rồi” một âm thanh sắc bén, không phân biệt được là nam hay nữ từ trong rừng vọng lên.

Cảnh tượng bốn phía nhanh chóng biến đổi, mọi người kinh ngạc, toàn thân cảnh giác nhìn bốn phía, bóng dáng thiếu nữ váy xanh dần dần tan biến, ngay cả hai người bên cạnh chúng cũng dần dần tan biến.

Có chuyện gì xảy ra vậy?

“Chậm chết đi được” âm thanh giống như từ trên trời truyền xuống.

Thiên Lan xách hoan mộc thụ lên, vẻ mặt ghét bỏ, nếu như đổi thành cái tính cách nóng nảy, nàng không biết là sẽ chết bao nhiêu lần, hoan mộc thụ thật đáng thương, với năng lực của nó bây giờ chỉ có thể nhanh như thể thôi.

Thiếu nữ cùng thiếu niên kia đứng đối diện với Thiên Lan, vẻ mặt nghi hoặc nhìn Thiên Lan, vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?

“Nhìn cái gì, còn không mau đi, đợi bọn chúng ra được giết luôn cả chúng ta sao?” Thiên Lan nhìn hai người trước mặt, không kiên nhẫn.

Thiếu nữ bị Thiên Lan quát đến ngây ngốc, cô nương này thật đáng sợ mà.

“Đa tạ ơn cứu mạng của cô nương” thiếu niên hồi thần lại trước, nghĩ có lẽ tính cách của cô nương này không được tốt, dù sao người ta cũng đã cứu mình, lời cảm tạ vẫn là phải có.

“Thiên Lan tiểu thư cũng lương thiện đi cứu người như vậy sao?” Đê Lâm Uyên khiêu khích nhìn Thiên Lan.

Hai người kia lúc này mới nhìn rõ bộ dạng của Đê Lâm Uyên, trong mắt thiếu nữ kia hiện lên vẻ kinh ngạc, sắc mặt có chút đỏ, nhưng rất nhanh liền biến mất, nàng bây giờ làm gì có thời gian nghĩ tới chuyện kia, trên mặt thiếu niên hiện lên một tia thâm trầm, hoàn toàn không phù hợp với độ tuổi của hắn.

“Liên quan gì đến ngươi” Thiên Lan lại hét lên một tiếng, vòng ra khỏi chỗ vừa rồi mà đi thẳng.

Đê Lâm Uyên bị quát, biểu hiện tâm tình không tốt, vì thế sắc mặt nhanh chóng tối lại, lệ khí trên người tăng lên, làm cho hai người bên cạnh không hiểu chuyện gì xảy ra.

Đi được vài bước Thiên Lan thấy hai người kia vẫn đứng nguyên tại chỗ không đi theo, nhìn xuống họ, quay người lại, “Các ngươi không đi có phải là đợi bọn họ ra ngoài không hả?”

Hoan mộc thụ muốn giam một người còn được, nhưng quá nhiều thì có chút khó khăn, ảo ảnh chỉ có thể giữ được một lúc liền tự động giải trừ, nếu còn không chạy là định chờ chết sao?

“Đa tạ ý tốt của cô nương, ngày sau nếu có chuyện gì cần giúp đỡ có thể đến Lam gia tìm ta, ta là Lam Diệp, đây là muội muội ta Lam Diệu, chúng ta xin cáo từ trước” Lam Diệp sắc mặt trắng bệch, nhưng vẫn giữ được lễ tiết của một công tử thế gia.

“Hừ, các ngươi mang theo Cẩm Chôn, muốn ra khỏi khu rừng chết này đâu có dễ, bản cô nương có ý tốt cho các ngươi đi theo còn không biết điều, tùy các ngươi” Thiên Lan cười lạnh một tiếng, quay người rời đi.

Nàng đúng là ăn nhiều quá, Lam gia này cũng chưa chắc đã là nhà của mẹ nàng, hỏi chưa hỏi rõ ràng đã tiến tới giúp, thật là rảnh quá mà.

Lam Diệp và Lam Diệu nhìn nhau, bọn họ chỉ là không muốn liên lụy cô nương này thôi, nhưng cô nương này nói rất đúng, bọn họ ở trong khu rừng chết này, không có người trong tộc đi cùng bảo vệ, hoàn toàn là không thể ra khỏi đây, mà những người đi cùng bọn họ...

“Thiên Lan tiểu thư sao không nói với bọn họ chứ?” Đê Lâm Uyên khôi phục lại dáng vẻ lưu manh, sắp lại canh Thiên Lan đè thấp giọng nói.

Thiên Lan nhún mày, hơi hơi nghiêng đầu, trong đôi mắt đen lưu chuyển khí tức nguy hiểm, “Đê Lâm Uyên, chuyện ngươi biết có vẻ hơi nhiều rồi?”

Đê Lâm Uyên tiêu sái hất hất tóc mái vốn không hề tồn tại, “Gia là chẳng có gì là không biết. Mẫu thân của ngươi là người nhà Lam gia. Nguyên nhân ngươi cứu bọn họ chắc chắn là cái này, nhưng theo như ta biết mẫu thân của ngươi năm đó đã đoạn tuyệt quan hệ với Lam gia, đến khi chết Lam gia cũng không hề nhìn mặt, ngươi như vậy không phải làm chuyện thừa thãi sao?”

“Ngươi nói ngươi cái gì cũng biết, ta thấy cũng chỉ có vậy thôi mà” Thiên Lan cười lạnh, tiếp tục đi về phía trước.

Lam gia chính xác là đã đoạn tuyệt quan hệ với Lam Uyên, nhưng với kị ức của thân thể này, khi Lam Uyên còn sống không ngừng có người gửi đến bảo vật quý hiếm, Lam Uyên tuy rằng không nói cho thân thể này biết là do ai gửi tới, nhưng biểu tình của Lam Uyên nhìn một cái là biết ngay đều là do Lam gia gửi tới.

“Áy, lẽ nào là gia nói sai sao?” Đế Lâm Uyên nghĩ nghĩ, tin tình báo này cũng là mấy thủ hạ không đáng tin cậy của hắn mang về, nói không chừng thật sự là sai rồi.

“Đế công tử làm sao có thể sai được, nói rất đúng, ai nói bốn tiểu thư lương thiện, Lam gia bất nhân, bốn tiểu thư không thể bất nghĩa” Thiên Lan ngoái lại cười. Lam Diệp cùng Lam Diệu bị rút lại phía sau không nghe thấy đối thoại của Thiên Lan và Đế Lâm Uyên, nhưng biểu tình lúc đầu của Thiên Lan không phải như vậy, bộ dáng đó chính là đối với bạch ý công tử rất khinh thường, vì sao chỉ chớp mắt đã quay ra nịnh nọt rồi?

“Bản lĩnh đóng kịch của Thiên Lan tiểu thư càng ngày càng lợi hại rồi, thiếu gia và tiểu thư của Lam gia vẫn theo ở phía sau đó!” thần sắc Đế Lâm Uyên không thay đổi, cười mà chỉ về hai người quý dị phía sau.

Thiên Lan quay đầu nhìn họ một cái, đáy lòng không nhịn được, than một tiếng bước đến bên cạnh Lam Diệp, kéo lấy cánh tay của hắn đặt lên vai mình, giúp Lam Diệu một tay.

Đế Lâm Uyên thấy Thiên Lan quay lại, chỉ có thể đi cùng hoan một thụ đang lắc lư đi về phía trước, không có ý muốn tiến lên giúp đỡ, Thiên Lan cũng chẳng hi vọng gì nam nhân này sẽ giúp đỡ. “Lam gia trong lời các người nói, không biết là Lam gia nào?” Thiên Lan đỡ lấy Lam Diệp, tốc độ tự nhiên chậm lại.

Sắc mặt Lam Diệp có chút đỏ, tiếp xúc với muối muối cùng với một thiếu nữ lạ mặt là hoàn toàn khác nhau, vẻ mặt có trưởng thành thế nào, hắn cũng vẫn là một đứa trẻ, bị Thiên Lan đỡ, tự nhiên có chút xấu hổ.

“Đế Kinh Lam gia” Lam Diệu thấy Lam Diệp mãi không lên tiếng, chỉ có thể tự mình trả lời, trong lòng đối với Thiên Lan có chút hiếu kỳ, cô nương này so với những cô nương mà nàng quen biết không giống nhau.

Đế Kinh Lam gia, vậy thì không sai rồi, vừa rồi người kia không phải cũng vừa nói tới Lam Hồng và luyện đơn công hội hội trưởng sao, dựa vào tuổi tác của hai người này, chắc là con của đại cửu và nhị cửu sao?

Đương gia của Lam gia hình như là Lam Nhuận, cũng chính là đại cửu của nàng, Thiên Lan nghĩ loạn một phen, hoàn toàn không nhìn thấy ánh mắt hiếu kỳ của Lam Diệp và Lam Diệu.

Thiên Lan cứu bọn họ cũng là vì nghĩ làm người không nên bệnh hoạn giống như Đế Lâm Uyên. Lam gia thế nào nàng một chút cũng không muốn dính dáng vào, ít nhất bây giờ là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Đế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Thần thú hiện thế dẫn chúng đoạt

Editor: Devil Ly

Beta: Quỳnh

Chương 19: Thần thú hiện thế dẫn chúng đoạt.

“Thiên Lan tiểu thư người hôm nay không ăn cơm sao? Đi chậm quá vậy, người nhìn xem trời sắp tối rồi, gia thì không vấn đề gì, nhưng hai người bên cạnh người thì không biết thế nào đâu.” Đế Lâm Uyên chân không chạm đất, đứng thẳng phía trước, khoe miệng treo lên một nụ cười châm chọc, nhìn chăm chăm về phía sau Lam Diệp đang quảng vai Thiên Lan đang rất vất vả mà bước từng bước.

Sắc mặt Thiên Lan có chút đen lại, trừng mắt nhìn Đế Lâm Uyên, nam nhân thói tha này, đáng ghét.

Lam Diệu và Lam Diệp trên đầu cùng một lúc xuất hiện vài đường hắc tuyến, hai người thật sự là bạn đồng hành sao? Vì sao vị công tử kia có vẻ như thấy người khác gặp họa thì vô cùng thích thú như vậy, vì sao cô nương này biểu tình lại giống như muốn đem công tử kia giết chết xả hận như thế?

Kéo kéo gương mặt đang có chút cứng ngắc, Thiên Lan nỗ lực nặn ra một nụ cười, “Đế công tử đường đường một nam tử hán, để cho hai tiểu cô nương bọn ta đỡ Lam công tử trong lòng không cảm thấy bất an sao?”

“Làm sao có chuyện đó chứ, gia và hắn không thân không thích, đâu có được tốt bụng như Thiên Lan tiểu thư.” Đế Lâm Uyên cười mà như không, đầy vẻ châm chọc.

“ha...” Thiên Lan phát ra một âm thanh tượng trưng, không muốn để ý đến Đế Lâm Uyên, nam nhân này không nói chuyện dễ thương hơn nhiều.

Lam Diệp hai tai đỏ ửng.” Vậy Thiên Lan tiểu thư, hay là người buông ta ra đi.”

Thiên Lan quét mắt nhìn Lam Diệp một cái, quả nhiên buông hấn ra, Lam Diệp trong ánh mắt có chút bất ngờ, Thiên Lan tiểu thư thật sự là đang...

“Đế Lâm Uyên, ngươi nghĩ ngươi...”

Thiên Lan đi đến bên Đế Lâm Uyên, đề thấp giọng muốn nói gì đó, nhưng nàng còn chưa nói hết, liền thấy Đế Lâm Uyên bay tới bên cạnh Lam Diệp, giờ tay lên nhét vào miệng hấn một viên đơn dược, viên đơn dược mang theo vị chất vào đến miệng liền tan ra, Lam Diệp muốn nôn ra cũng khó.

“Hành động uy hiếp người khác của Thiên Lan tiểu thư không phải là hành động của một thực nữ nên có, lần sau không dám đảm bảo gia sẽ không giết ngươi để diệt khẩu.” Đế Lâm Uyên làm hết một loạt động tác này cũng chỉ trong thời gian chớp mắt, sắc mặt có chút âm trầm nhìn chằm chằm Thiên Lan.

Thiên Lan tùy ý nhún vai, “Bỏn thiếu thư còn nghĩ Đế công tử không nỡ giết ta”

Đế Lâm Uyên muốn giết nàng chẳng qua chỉ cần một khoảnh khắc, nhưng nhiều ngày qua đi như vậy, nàng trêu chọc hấn cũng không phải một lần hai lần, mỗi lần hấn tuy rằng đều là một bộ dạng thâm sâu đến đáng sợ, nhưng một chút cũng không có ý muốn giết nàng, nàng tuy rằng không hiểu được Đế Lâm Uyên đang nghĩ cái gì, nhưng không cần phải nghi ngờ chính là đang cho nàng quá nhiều cơ hội, cái ngày có thể cura đồ Đế Lâm Uyên sắp tới.

“Đa tạ công tử” sắc mặt Lam Diệp đã không còn trắng bệch như trước nữa, vị công tử này vừa rồi cho hấn ăn hóa ra lại là thuốc trị thương.

“Hừ, may cho ngươi đầu thai tốt.” Đế Lâm uyển cười lạnh.

Lam Diệp khuôn mặt quần bách nhìn Thiên Lan, vị công tử này...

Xác thực nếu như Lam Diệp không phải người của Lam gia, Thiên Lan hoàn toàn không có ý muốn quan tâm, nói không chừng Lam Diệp đã chết rồi, tất cả những chuyện này cùng đều là vì hấn may mắn lại là người của Lam gia.

“Được rồi, đừng có tính toán nữa, tên hỗn đản này chính là như vậy đó.” Thiên Lan vốn định nhờ Đế Lâm Uyên giúp đỡ đưa Lam Diệp đi một đoạn, ai mà giờ hấn trực tiếp chữa trị cho Lam Diệp.

Thuốc trị thương cũng không khó kiếm, nhưng giá của nó thì không phải người bình thường có thể chấp nhận được, trên người Lam Diệp và Lam Diệu tổng cộng cũng chỉ có ba viên, trước đó vậy bắt cầm chồn đã dùng mất hai viên rồi, còn lại một viên trong lúc tranh đấu với mấy người kia đã dùng mất rồi, vì thế nên bây giờ mới chật vật như vậy.

“không biết Thiên Lan tiểu thư là đang muốn đi đâu?” Lam Diệp điều hòa lại khí tức trong người, lúc này mới hỏi lại.

Thiên Lan đang nghịch ngợm mấy cái là của hoan mộc thụ, nhìn đáng vẻ như muốn ngắt xuống, nghe thấy lời Lam Diệp mới dừng lại động tác, trong lòng hoan mộc thụ vô cùng cảm kích Lam Diệp, nếu chậm một giây nữa thôi, lá trên thân thể nó sợ rằng sẽ không giữ được rồi, đây đâu phải là chủ nhân chứ, rõ ràng chính là ác ma mà.

“không biết, hỏi hấn.” Thiên Lan tùy tiện ném hoan mộc thụ đi, chỉ chỉ Đế Lâm Uyên thần sắc vẫn như cũ vô cùng khó coi.

Nam nhân này chỉ nói đưa nàng đi xem chuyện vui, nhưng trước giờ không hề nói đưa nàng đi đâu, Thiên Lan bắt giác phát hiện ra mình vậy mà không hề biết đang định đi đâu.

Lam Diệp làm sao dám đi hỏi Đế Lâm Uyên, chỉ có thể nuốt nước miếng, rụt đầu không dám nói thêm gì nữa, theo bản năng đối với Đế Lâm Uyên có chút sợ hãi.

“Trong khu rừng chết có tin đông thần thú hiện thế, các ngươi ở trong khu rừng chết không thể nào chưa nghe nói qua chứ” về mặt Đế Lâm Uyên chợt biến đổi, cười tươi rói mà mở lời.

Lam Diệp và Lam Diệu đối với cái vẻ trước sau bất nhất này của Đế Lâm Uyên có chút không thích ứng kịp, ngây ngốc mà nhìn Đế Lâm Uyên. Tong đầu hoàn toàn không thể suy nghĩ được gì.

Thần thú?

Cái thứ này không phải là rất khó gặp được sao? Linh thú là trong các loại thú có đẳng cấp tồn tại thấp nhất, nhưng loại đẳng cấp thấp đó tồn tại trong thế giới loài người đều là đang tranh nhau giành giật lấy, linh thú có huyết mạch cường đại kết hợp với kỹ năng thiên phú trong chiến đấu đều là những yếu tố vô cùng quan trọng.

Trong loài thú thần thú chính là cấp bậc tồn tại cao nhất, thần thú cũng phân làm hai loại, một loại là huyết mạch duyên thừa, một loại là phổ cập. So với loại thứ hai, thần thú có huyết mạch duyên thừa càng tôn quý hơn, chúng từ khi sinh ra đã là thần thú, lực thiên phú vô cùng cường đại, có một con thần thú để lập nên khế ước thú, thì đó chính là một chuyện đáng để đem ra khoe với thiên hạ.

Một một lần thần thú hiện thế đều sẽ mở ra trên đại lục một trận tình phong huyết vũ, người người đều muốn đoạt được thần thú, lòng tham che lấp đi lý trí, bị dục vọng điều khiển đến mức không ngừng tàn sát, vì thế việc thần thú hiện thế đối với Thiên Lan cũng chẳng phải là chuyện gì tốt cho lắm.

“Có nghe qua.” Lam Diệp gật đầu một cái, mục tiêu của họ không phải là thần thú, cũng không có thực lực mà đi tranh giành với người khác, vì thế không có đề tâm đến.

“Ta nghe nói thần thú hiện thế lần này rất có thể thuộc dòng kì lân” Lam Diệu cũng nhanh chóng tiếp lời, ánh mắt rõ ràng là có hướng tới, nhưng lại không có chút tham niệm, năng biết thực lực của mình, muốn có được sự chấp nhận của thần thú đó là không thể.

Gia giáo của Lam gia chính là như vậy, không được tham những thứ không thuộc về mình, nắm bắt tất cả nhưng cơ hội mình có thể nắm giữ được.

“Hơn nữa các đại gia tộc và các đại công hội đều phái người tới, nghe nói đến Vân gia và Học Viện Đế Quốc cũng có người tới.” Lam Diệu tiếp tục nói những gì trên đường đến đây mà nàng đã nghe được, Lam gia cũng nhận được tin tức, nhưng tình hình bây giờ của Lam gia không có năng lực để tranh đoạt, chỉ có thể từ bỏ.

Học Viện Đế Quốc, Quy Nhai chính là vì chuyện này mà tới?

Thiên Lan nhớ lại nụ cười quỷ quái trên mặt Quy Nhai, nam nhân đó không phải đã nhìn ra phong ấn trên người nàng rồi chứ? Nhưng cũng không đúng, vì sao hắn lại nói câu trừ phi người chết?

“Vậy nên, Thiên Lan tiểu thư, ngươi cảm thấy chúng ta còn tiếp tục ở đây chậm trễ thì thần thú sẽ đợi chúng ta sao?” Đế Lâm Uyên vỗ tay một cái, tổng kết lại cuộc trò chuyện này.

Thần thú đợi hay không đợi nàng, nàng không biết, nhưng nàng biết mình đi nhất định cũng chỉ là pháo xám, nhưng mặc dù như vậy, nàng vẫn muốn đi! Xem xem thần thú trong truyền thuyết là như thế nào, quả nhiên lòng hiếu kì của nữ nhân thật giống như mèo vậy.

Lam Diệp và Lam Diệu không muốn đi theo Thiên Lan nữa, nhưng lời nói của Đế Lâm Uyên, nơi đây là vòng trong của khu rừng chết, cứ thế đem ý định muốn rời đi của họ đánh chết. Lam Diệp là linh vương cấp thấp, cũng được xem là một thiên tài nổi bật, nhưng Lam Diệu cũng mới chỉ bước lên linh sĩ cấp trung thôi, thực lực thế này muốn từ vòng trong của khu rừng chết đi ra ngoài, quả thật là một chuyện quá khó khăn.

Cứ thế một đoàn bốn người theo một tư thế quỷ dị không ngừng hướng tới nơi dự đoán có thể thần thú sẽ xuất thế ở đó.

“Thiên Lan tiểu thư, cái cây này của ngươi biết chạy” âm thanh kinh hô của Lam Diệu không ngừng phát lên trong đội ngũ.

“Thiên Lan tiểu thư đây là thú cưng sao? Nhỏ quá, nhưng thật đáng yêu.”

“Thiên Lan tiểu thư ngươi với công tử kia có quan hệ gì, vì sao các ngươi...”

Thiên Lan đau đầu mà day day huyết thái dương, tiểu nha đầu này sao mà nhiều vấn đề vậy, có cần thiết phải hành hạ nàng như thế không?

Đế Lâm Uyên lại cười đến mức cả khuôn mặt đều là vẻ đắc ý, nữ nhân này cuối cùng cũng hiểu được cảm xúc của hắn trước đó rồi, hừ, oán báo oán, xem nàng còn dám ở bên tai hắn náo loạn nữa không.

Lam Diệp thấy vẻ mặt Thiên Lan có chút khó coi, ngại ngừng hướng Thiên Lan cười cười, nhanh chóng đem muối muối mình kéo lại bên người, nhỏ giọng day dỗ nàng.

Lỗi tại Thiên Lan cuối cùng cũng yên tĩnh lại, ngay đến không khí cũng trở nên yên tĩnh hơn vài phần, sau này nàng vẫn là nên nói ít lại một chút.

Đêm xuống, mọi người chỉ có thể nghỉ ngơi lại tại trong rừng, bốn phía thỉnh thoảng lại vọng lại âm thanh gào thét của linh thú, cứ thế vội vàng cất lên lại vội vàng hạ xuống, không biết có phải bởi vì thần thú sắp xuất thế hay không, linh thú nơi này đều cùng một trạng thái xao động, chốc chốc lại thấy một đội ngũ bị linh thú vây quanh công kích.

Đương nhiên, dựa vào tính cách của Thiên Lan và Đế Lâm Uyên, tất nhiên sẽ không đi ra giúp đỡ, Lam Diệu thì lại không nhìn được, nhưng Lam Diệp kéo nàng lại, hoàn toàn không cho nàng cơ hội tiến lên.

Đế Lâm Uyên mắt tích trong phút chốc, khi quay lại trên tay đã cầm mấy đĩa điểm tâm, Thiên Lan thấy lạ mà không lạ, mọi chú ý đều dồn vào mấy phiến lá trên thân của hoan mộc thụ.

“Thiên Lan tiểu thư, ngươi không ăn sao?” Đế Lâm Uyên thấy Thiên Lan hôm nay không phải là người đến cướp thức ăn trong tay hắn, có chút quan tâm mà hỏi.

“Sợ ngươi hạ độc.” Thiên Lan cười lạnh một tiếng, Lam Diệp Và Lam Diệu bên cạnh đang cho điểm tâm vào miệng tay bỗng nhiên cứng lại.

Thiên Lan... tiểu thư, trò đùa này một chút cũng không buồn cười!

“Cái thủ đoạn hạ đẳng này gia mới không thèm làm, mau ăn đi” Đế Lâm Uyên đem thức ăn trong tay nhét vào lòng Thiên Lan, cười không chút hào ý.

Đáy lòng Thiên Lan than nhẹ, cầm điểm tâm lên không chút nào đáng vẻ thực nữ mà ăn, nói năng không rõ ràng.” Được Đế công tử chăm sóc như vậy, Thiên Lan rất là cảm động, không có gì để báo đáp hay là ta dùng thân báo đáp thế nào?”

Nụ cười Đế Lâm Uyên cứng đờ, nhưng rất nhanh liền đem nó giấu đi,” Thiên Lan tiểu thư muốn xứng với gia vẫn còn cách xa lắm, nhưng gia cũng tin ngươi, cố lên!” nói hết, Đế Lâm Uyên lập tức ngồi sang một chỗ khác.

Thiên Lan trừng trắng mắt, mới vậy đã bị dọa rồi, nàng chẳng lẽ xấu xí vậy sao?

Thiên Lan bây giờ không thể tính là xấu xí, rõ ràng ở tại nơi hoang vu hẻo lánh này, Đế Lâm Uyên lại đem Thiên Lan nuôi dưỡng tốt như vậy, da thịt non mịn, trắng nhuận như ngọc, chỉ có điều khuôn mặt phẫn nộ kia mang theo vài phần trẻ con, làm người khác không sao có thể đem nàng xem thành một nữ tử mà đối đãi cả.

Nếu như lớn thêm vài tuổi nữa, chắc chắn sẽ là một đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành.

Lam Diệu và Lam Diệp không nói gì cứ thế ăn điểm tâm, họ đã quá quen với cách sống chung của cái vị Thiên Lan tiểu thư cùng Đế công tử này rồi, có lúc thì hai bên khen ngợi lẫn nhau, có lúc lại chửi mắng lẫn nhau, tóm lại, hai người này là một tổ hợp kì quặc.

Kì là nhất là Thiên Lan tiểu thư lúc nào cũng có thể làm Đế công tử từ rạng ngồi trở nên u tối, tốc độ biến đổi rất nhanh, làm bọn họ nghi ngờ đây có phải là hai người khác nhau.

Thiên Lan cũng thật bất đắc dĩ, loại nam nhân hi nộ vô thường này là khó cura đồ lắm có được không hả, nàng chỉ là muốn yên tĩnh mà giải trừ phong ấn, vì sao lại đối với nàng như vậy? Thiên Lan cảm thấy cái ngày có thể giải trừ phong ấn thật là quá xa xôi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Đế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 20: Lấy thân báo đáp bị ghét bỏ

Editor: Devil Ly

Beta: Quỳnh

Ánh sáng từ đồng lửa ánh lên mặt mọi người khi sáng khi tối, Thiên Lan dựa vào một thân cây, hơi thở đều đặn, giống như đã ngủ say rồi, hoan mục thụ ở bên cạnh lác lư mấy phiến lá giúp Thiên Lan đuổi muỗi. Phạn Diệt thì nằm bò trên vai Thiên Lan.

Hoan mục thụ có chút sợ hãi Phạn Diệt, thân thể theo bản năng mà sợ hãi cái linh thú có thể hình không lớn này, thời khắc này đang bị Phạn Diệt nhìn chăm chăm, lại càng hết sức mà lác lư mấy phiến lá, hận bản thân mình vì sao không mọc thêm vài phiến lá nữa, có thể che đi tầm mắt của Phạn Diệt.

“Hí hí.... hí...”

“Tên hỗn đản nào trêu chọc cái đồng đồ chơi này, đáng ghét...”

“Bên kia cũng có”

Đột nhiên có tiếng động từ trong bóng đêm phát ra, Thiên Lan khẽ nhăn mày, không tình không nguyện mở mắt ra, nàng vốn là chưa hề ngủ say, ở vào cái hoàn cảnh này mà nàng có thể ngủ say được mới lạ, nửa đêm nửa hôm ôn ào, đang làm cái gì vậy.

Cùng lúc Thiên Lan mở mắt ra, Lam Diệp Và Lam Diệu cũng đã tỉnh, họ đều là những người đã qua tu luyện, chỉ một ngọn gió thổi nhẹ cũng sẽ tỉnh táo trở lại.

“Xảy ra chuyện gì rồi?” Lam Diệp nhìn quanh bốn phía, tiếng động là từ phía bên trái bọn họ truyền tới.

Lam Diệu nhăn đôi mày thanh tú nhìn ca của mình, sắc mặt có chút khó coi, làm thế nào mà nàng nghe âm thanh này thật giống như âm thanh của răn phát ra vậy?

Thiên Lan đem Phạn Diệt nhét vào ống tay áo, đứng dậy hướng về nơi phát ra tiếng động xem xét, tiếng nam nhân bạo nộ không ngừng vang lên, ánh sáng linh lực mờ mờ ảo ảo giúp Thiên Lan nhìn rõ tình cảnh phía bên kia, một đoàn nam nhân y phục giống hệt nhau rất nhanh đang hướng về phía bọn họ đi tới.

Trong người chuyển động, Thiên Lan giống như nhìn thấy vật giống như là răn.

Đế Lâm Uyên bay lên giữa không trung, bày ra một tư thế rất huênh hoang, nhìn về đoàn người phía trước đang không ngừng tiến lại gần, quay lại không chút hoang mang mà nói với Thiên Lan:” Thiên Lan tiểu thư, ngươi còn không mau chạy thì sẽ tan xương nát thịt trong bụng răn đó.”

Răn! Sắc mặt Lam Diệp và Lam Diệu cùng một lúc trắng bệch, răn là động vật sống theo bầy, có thể làm cho nhiều người như vậy cùng một lúc bỏ chạy, vậy số lượng?

Thiên Lan nhìn Lam Diệp cùng Lam Diệu một cái, thần sắc ổn định, cánh môi hồng khẽ nói: “Lên cây”

Lên cây? Rắn cũng biết trèo cây mà, Thiên Lan tiểu thư người xác định là muốn lên cây?

“Có người! Cứu mạng, cứu mạng.” bên kia đã có người nhìn thấy bọn người Thiên Lan, đang liều mạng kêu cứu, thuận theo bọn họ mà không ngừng rút ngắn khoảng cách, người bên đó nhìn rõ ở bên này chỉ là ba đứa trẻ, hi vọng vừa dâng lên liền lập tức bị dập tắt.

“Có bầy rắn, mau chạy đi” trong đoàn người có người hét lớn một tiếng, rõ ràng là đang nói với bọn người Thiên Lan.

Thiên Lan nhẩn nhẩn mảy, trước một bước trèo lên cây, tốc độ của nàng cực nhanh, hoàn toàn không thể nhìn ra đó là một người không có linh lực, Lam Diệp nhìn thấy một màn này, đáy lòng có chút rối rắm, cuối cùng vẫn cùng Lam Diệp hướng tới cái cây gần nhất trèo lên.

“Cô nương, rắn biết trèo cây đó, các người đừng có ở trên đó nữa.” người chạy ở phía trước đã đến bên dưới cái cây Thiên Lan trèo lên, đang hướng về phía nàng hét lên.

“Không muốn chết thì lên cây” Thiên Lan không có ý muốn giải thích, ném xuống một câu thân thể lại tiếp tục trèo lên, chỉ trong giây lát ở bên dưới đã không còn thấy dáng của nàng đâu nữa.

Nam nhân đó ngây ngốc một lúc, từ phía sau có người chạy tới, nhìn thấy hấn đứng ở đó, lập tức nói: “Còn không mau chạy, đứng đây chờ chết sao!”

“Vừa rồi ở đây không phải có ba đứa trẻ sao? Sao lại không thấy rồi?” liên tục có người dừng lại, trong lời nói có chút quan tâm mà hỏi người đến đây đầu tiên.

“Sao lại dừng lại rồi” một người lớn tuổi đến sau cùng, nhìn thấy mọi người đều dừng lại ở đây, bất ngờ lông mày nhăn chặt lại, đằng sau đuôi tới là cả một bầy rắn, mấy đứa nhóc này không tìm đường chạy đi, còn đứng ở đây làm cái gì?

“Trưởng lão, vừa rồi ở đây có ba đứa nhỏ, sợ là đã trốn đi rồi, chúng ta không thể bỏ lại tại nó.”

“Vừa rồi bọn ta nhìn thấy có bóng đen trèo lên trên cây, bọn chúng có khi nào đều ở trên cây rồi không?”

Trưởng lão đến sau cùng, không nhìn thấy được tình hình phía trước, nhưng nhìn thấy đồng lứa kia vậy chắc chắn từng có người ở đây, mấy đứa nhóc này tuy ngày thường không nghe lời, nhưng trong lúc như thế này tuyệt đối sẽ không nói dối, vị trưởng lão kia mắng thầm trong lòng, cha mẹ nào lại thất đức như vậy đem con mình vứt lại trong khu rừng chết này.

“Mọi người cố gắng nhanh chóng tìm kiếm, mấy người các ngươi cùng ta ra đằng sau chặn đường” Trưởng lão nhanh chóng ra lệnh, đem theo mấy người nam nhân thực lực tốt nhất trong đoàn quay lại phía sau, những người này không chút do dự.

Thiên Lan đứng trong tán cây dày đặc, đưa tay đỡ lấy trán mình, những người này là người của đại lục Thương Loan sao? Đối với người là đều không để tâm đến an nguy của mình, khâm phục!

“Thiên Lan tiểu thư, ngươi muốn nhìn bọn họ vì ngươi mà mất đi sinh mạng sao?” Đế Lâm Uyên không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh Thiên Lan, cười cười mà nói.

“Đừng có quên, ngươi bây giờ là cùng một hội với ta” Thiên Lan không vừa ý mà trừng mắt với Đế Lâm Uyên, thân thể bắt đầu trượt xuống bên dưới.

Con ngươi Đế Lâm Uyên lóe lên một tia sáng, khóe miệng gợi lên một nụ cười quỷ dị, không biết là đang cười hay đang tính toán điều gì.

“Có thấy không?” bên dưới vẫn còn đang tiếp tục tìm kiếm, từ xa không ngừng truyền đến tiếng của linh lực va chạm vào nhau mà nổ ra, trưởng lão kia phần nộ mắng vài tiếng hòa cùng âm thanh hỗn tạp tạo nên một màn vô cùng quỷ dị.

Thiên Lan trong đám cành lá dày đặc lộ ra thân thể của mình, vừa đứng nhìn thấy nam nhân kia đang ôm lấy thân cây chuẩn bị trèo lên, nam nhân kia vừa nhìn thấy Thiên Lan, lập tức nói: “Cô nương, mau xuống đây, trưởng lão bọn họ thật sự là chống cự không được bao lâu nữa đâu.”

“Ngươi kêu bọn họ mau lên cây” Thiên Lan chỉ chỉ mấy người đang phân tán bên dưới cây, ngữ khí có vài phần mất kiên nhẫn.

Nam tử kia đầu tiên có chút ngây ngốc, sau đó lại tiếp tục khuyên nhủ, mắt nhìn thấy một bóng trắng đang bay dập dờn đằng sau lưng cô nương này, thân thể phút chốc mềm nhũn mà tụt xuống.

Trên đầu Thiên Lan xuất hiện vài đường hắc tuyến, tay mất nhanh nhẹn kéo được nam nhân, nhưng vì thể trọng của nam nhân này mà thân thể của nàng cũng bắt đầu tuột dần xuống dưới.

“bịch!” Thiên Lan cùng nam nhân kia đều ngã xuống đất, nam nhân kia theo bản năng đỡ lấy Thiên Lan, làm đệm thịt bên dưới Thiên Lan.

“A! Cô nương không sao chứ” nghe thấy tiếng động, lập tức có người tiến lên kéo Thiên Lan dậy.

Thiên Lan hướng lên cây lờm một cái, kẻ đầu sỏ đang bắt hai tay trước ngực, giương lên một nụ cười nhìn nàng, thấy Thiên Lan nhìn lên, nụ cười càng sâu thêm vài phần.

Cái tên nam nhân đáng ghét này, Thiên Lan nghiêng răng thu lại ánh nhìn, đối với nam nhân đang hỏi han ân cần với mình nặn ra một nụ cười, “Ta không sao, cảm ơn”

Câu trước là đối với nam nhân đã kéo nàng dậy mà nói, còn câu sau là dành cho nam nhân vừa rồi bị nàng đè ở bên dưới.

Nam nhân kia ngai ngừng cười cười, “Là ta liên lụy cô nương, nhưng mà...” nam nhân kia hướng lên trên cây nhìn đi, lại phát hiện không hề có bóng trắng mà trước đó hắn nhìn thấy, hắn nhìn nhầm rồi sao?

“Đang tìm ta sao?” một giọng nam nhân nhát từ bên tai truyền tới, nam nhân giật mình, quay đầu lại, lọt vào mắt là một khuôn mặt yêu dã, một đôi mắt xanh trong bóng tối phát lên ánh sáng lấp lờ, rõ ràng là nam nhân, lại so với nữ nhân còn đẹp hơn.

Mọi người đều nhìn đến ngây ngốc, nam nhân này xác thực không phải là nam nhân nữ trang? Quan trọng nhất là, nam nhân này sao nhìn lại vô cùng quen thuộc như vậy?

“Khụ, cái kia...” Thiên Lan thấy mọi người bị tướng mạo của Đế Lâm Uyên mê hoặc, đột nhiên có chút không vừa ý, cái tên mặt người dạ thú này, chính là biết dùng diện mạo nắm giữ những người này.

“Á, mấy tên nhóc này, đã tìm thấy người chưa, lão tử sắp không trụ nổi rồi” thanh âm của trưởng lão từ xa truyền lại.

Mọi người liền hồi thần lại, cũng không kịp tìm hiểu thân phận của nam nhân bạch y vừa xuất hiện, “Cô nương, còn hai đứa nhỏ nữa đâu? Nhanh gọi bọn họ ra đây”

Thiên Lan bị nhiều đại nam nhân vây quanh như vậy lập tức cảm thấy áp lực quá lớn, “Đầu tiên cảm ơn mọi người, cuối cùng, ta nhắc lại một lần nữa, lên cây” Thiên Lan kiên nhẫn nhắc lại một lần nữa.

Không khí ồn ào lập tức yên tĩnh hẳn xuống, mọi người nhìn nhau, trên người tiểu cô nương này có một cỗ khí tức vô cùng ổn định là vì sao vậy? Nhìn cô nương cũng không quá mười lăm tuổi, đối diện với nhiều người lạ như vậy không một chút hoảng loạn, thậm chí so với bọn họ còn bình tĩnh hơn.

Thiên Lan thấy bọn họ không động đậy, lại trợn trừng mắt, dù sao nàng cũng đã nhắc nhở đến vậy rồi, quay người đi chân tay lanh lợi lại trèo lên cây, đợi mọi người phản ứng trở lại, Thiên Lan đã đứng trên cành cây của một cái cây gần đó rồi, màu xanh của lá cây hoàn toàn che giấu hết thân ảnh của nàng.

“Mấy thứ đằng sau kia không chết không chịu dừng, gia thấy linh lực của các ngươi cũng hao kha khá rồi, chắc chắn đơn được trên người cũng không còn lại bao nhiêu, chạy cũng chết, vì sao không nghe lời Thiên Lan tiểu thư, nói không chừng lại là một con đường sống” khi mọi người không biết nên làm gì thì thanh âm Đế Lâm Uyên nhát vang lên.

Vị công tử này nói không sai, vị cô nương kia trên người có một cỗ khí tức làm người khác tự nhiên cảm thấy vô cùng tín phục, nàng đã nói chắc chắn như vậy nói không chừng thật sự là có cách.

Bọn họ bị bày răn truy đuổi đã chạy mất một ngày rồi, nếu còn tiếp tục thì không bị răn ăn thịt cũng bị mệt mà chết.

Mọi người nhìn nhau vài cái, nhanh chóng quyết đoán, vài người trước tiên đi đón những người đi chặn đường, những người khác nhanh chóng tìm mấy cái cây lớn gần đó nhanh chóng trèo lên.

“Ngươi cũng biết nói tiếng người cơ đấy” Thiên Lan cười mà như không đột nhiên xuất hiện bên cạnh Đế Lâm Uyên, nam nhân này không đem bọn họ hành chết đã là một phát hiện động trời rồi, vì sao còn có thể mở lời giúp bọn họ?

“Gia trước nay vẫn là nói tiếng người, còn nữa, gia cũng là vì phúc báo của Thiên Lan tiểu thư, không biết Thiên Lan tiểu thư sẽ dùng gì để cảm tạ gia đây?” Đế Lâm Uyên học bộ dáng của Thiên Lan, mặt cười lòng không cười, đôi đồng tử màu xanh giống như có gì đó xẹt qua.

“Dùng thân báo đáp thế nào?” Thiên Lan đột nhiên cười tươi tỉnh, mắt chớp chớp, khuôn mặt hoàn toàn là ngây thơ vô tội.

“Thiên Lan tiểu thư đổi cách khác cảm tạ gia, gia sẽ rất vui mừng” Đế Lâm Uyên cười lạnh chán nản.

Rõ ràng ghét bỏ như vậy, Thiên Lan cảm thấy nếu không tức giận thật là có lỗi với gương mặt này mà, vì thế Thiên Lan cũng cười lạnh, cổ tay nhanh chóng xuất ra một kích, Đế Lâm Uyên vốn là không để tâm, nhưng lại bị bàn tay của Thiên Lan đụng chạm đến mình mà sắc mặt biến đổi.

“Vân Thiên Lan!” Đế Lâm Uyên một chiêu nắm lấy cổ tay Thiên Lan, khí tức âm hàn nhanh chóng lan khắp toàn thân, bên cạnh hắn đều có thể cảm nhận được hàn khí ngưng kết dày đặc, lạnh từ tim cho đến tận xương tủy.

Đáy lòng Thiên Lan trong nháy mắt ngừng trệ, thực lực của nam nhân này thực ra cường hãn đến mức nào?

“Đế công tử, ta đổi phương thức khác cảm ơn ngươi, ngươi không phải nói sẽ rất vui vẻ sao?” Thiên Lan đè ép xuống sự sợ hãi trong lòng, trên mặt vẫn treo một nụ cười nhát.

“...” Đế Lâm Uyên buông mạnh tay của Thiên Lan ra, từ eo rút ra một cây ngân châm nhỏ, đem nó quơ quơ trước mặt Thiên Lan, giọng nói thâm trầm đập vào bên tai Thiên Lan, “Còn có lần sau, Thiên Lan tiểu thư sẽ giống cây trâm này”.

Nói hết, cây trâm trong tay hắn liền hóa thành bột mịn, phiêu tán trong không khí.

Chương 21: Gặp chuyện bất bình rút đao giúp đỡ

Editor: Devil Ly

Chương 21: Gặp chuyện bất bình rút đao giúp đỡ.

Thiên Lan sờ lên cổ tay mình, hướng phía bên cạnh di chuyển ra một chút, trong lòng mắng thầm, đều nói nữ nhân lật mặt như lật sách, nàng thấy nam nhân này lật mặt so với nữ nhân còn nhanh hơn.

Lại theo bản năng mà sờ sờ ngân châm giấu trong tay áo, cái này nàng đặc biệt tìm thấy được ở chỗ Vân Huyền Khê, chính là muốn dùng trong tình huống như vừa rồi, không ngờ tới thật sự có chút tác dụng, tuy rằng đối với Đế Lâm Uyên mà nói hoàn toàn không có tác dụng gì, nhưng đợi sau này phong ấn của nàng được giải trừ, thì khó mà nói trước được điều gì.

Những người phía dưới Thiên Lan và Đế Lâm Uyên đều đã treo hết lên cây, mà trưởng lão sử dụng linh lực bay lên không trung, hóa ra là một linh đế.

Ở trên đại lục này, chỉ có linh đế mới có thể bay được, đương nhiên cũng có linh khí hỗ trợ có thể giúp người bay lên, nhưng loại linh khí này cũng rất khó mà bắt gặp.

Đế Lâm Uyên cho nàng cảm giác chính là cao thâm khó lường, nhưng để nàng tin một nam nhân nhìn chỉ mới hai mươi tuổi đã là linh đế, hoặc là còn hơn vậy, nàng tuyệt đối chịu đã kích, không chỉ có nàng, mọi người trên đại lục này đều chịu đã kích.

Nghe nói trên đại lục này người trẻ nhất đạt đến linh đế tên là Mộ Thượng Li, là người của Mộ gia thuộc hàng thế gia cao cấp trên đại lục Thương Loan, bất hạnh chính là nữ tử này đã qua đời rồi, tuổi đời không quá hai mươi lăm tuổi.

Âm thanh hí hí bên dưới cây kéo lại tâm trí của Thiên Lan, cúi đầu nhìn xuống, đủ loại rắn lớn nhỏ đang ở bên dưới bò lổm ngổm tại một chỗ, không ngừng bò lên bên này.

“Tiểu mộc” Thiên Lan thu lại ý niệm dư thừa hướng về phía xa xa gọi một tiếng.

Thuận theo tiếng của nàng, khung cảnh xung quanh bắt đầu có sự biến hóa, vẫn là rừng cây rậm rạp, nhưng bây giờ kia không còn thấy nữa.

Mọi người trong lòng kinh ngạc, đã xảy ra chuyện gì?

Trưởng lão kia là kinh ngạc nhất, từ trên không trung bay tới phía dưới cái cây mà Thiên Lan treo lên, một đôi mắt tinh anh, ánh mắt ông từ trên người Đế Lâm Uyên chuyển tới trên Thiên Lan, cứ thế chuyển tới chuyển lui, cuối cùng khóa lại trên người Đế Lâm Uyên.

Trên người Thiên Lan không có một chút sự chuyển động linh lực nào, cộng thêm âm thanh hỗn tạp vừa rồi phát ra từ bây giờ, ông cũng không nghe rõ là nam hay nữ, tự nhiên sẽ đem tầm mắt chuyển đến trên người Đế Lâm Uyên, người cho ông cảm giác hấn vũ cùng cao thâm khó lường.

“Công tử vừa rồi là sử dụng hoán thuật?” trong âm thanh của ông lộ ra một cổ hưng phấn, giống như tìm thấy một bảo vật hiếm thấy.

Đế Lâm Uyên đã hồi phục lại bộ dáng lưu manh, hướng tới Thiên Lan cười cười, “Gia không có cái bản lĩnh đó, người người muốn tìm ở bên này”

Trưởng lão đầu tiên có chút ngẩn ra, sau đó đem tầm mắt chuyển đến trên người Thiên Lan, lần nữa dò xét lại một lượt, thật sự không có một chút linh khí nào, tiểu cô nương này biết hoán thuật?

Thiên Lan có cảm giác quái đản vì bị người khác nhìn, kéo áo của mình trong lòng tự an ủi, người này này bộ dáng hiền lành, thật không ngờ lại là một kẻ mặt người dạ thú, đến một tiểu cô nương như nàng cũng không bỏ qua, so với Đế Lâm Uyên còn bệnh hoạn hơn.

Trưởng lão thấy hành động của Thiên Lan, sắc mặt đen lại, tiểu nha đầu này đem ông nghĩ thành loại người gì vậy? Ông nhìn giống với kẻ mặt người dạ thú lắm sao? Nhìn ông một bộ dáng vô cùng nhân ái thế này là biết không phải rồi.

“Tiểu nha đầu, ngươi vừa rồi có phải sử dụng hoán thuật không?” trên mặt ông nặn ra một nụ cười mà ông nghĩ rằng vô cùng nhân ái, nhưng sự hưng phấn trong mắt làm thế nào cũng không giấu đi được.

Thiên Lan lại lùi về phía sau, tỉ mỉ đánh giá người này một lượt “Không phải”

Đây cũng không phải là nàng sử dụng, đương nhiên là không phải, đương nhiên nàng cũng sẽ không nói nguyên nhân là do hoán mộc thụ, trên đại lục hoán mộc thụ đã trở thành truyền thuyết rồi, nếu như truyền ra ngoài nàng không phải sẽ bị người trên đại lục đuổi chạy khắp nơi sao?

Cây biết chạy không có gì lạ, là ở chỗ cây biết chạy còn biết hoan thuật.

“Vậy đây là?” trưởng làng rõ ràng không tin, một màn này không phải là hoan thuật thì là gì?

“Ngươi hỏi hử, ta không biết” Thiên Lan lại đem mũi tên hướng về phía Đế Lâm Uyên, nàng không muốn mình đang trong tình trạng không có thực lực bị người khác ghi nhớ.

Đế Lâm Uyên vốn đang cười mà xem kịch, không nghĩ tới Thiên Lan lại đem vấn đề lần nữa đẩy lại cho hử, lúc này sắc mặt trở nên vô cùng khó coi, nghiêng rằng mà trừng mắt với Thiên Lan, trong mắt rõ ràng viết lên mấy chữ lớn, Ván Thiên Lan, ngươi chờ đó cho ta!

Thiên Lan đáp trả Đế Lâm Uyên bằng một nụ cười, vừa rồi ngươi đá cầu da không phải đá rất vui về sao?

Về hưng phấn trên mặt trưởng lão kia không chút nào suy giảm, ánh nhìn nhiệt hòa lại lần nữa chuyển lên trên người Đế Lâm Uyên, Đế Lâm Uyên sờ sờ cái cằm của mình, đối với ông lộ ra một nụ cười cao thâm, “Gia đoán là bởi vì bộ dáng của gia rất đẹp, có người qua đường thấy sự bất bình liền rút đao trợ giúp.”

Qua đường thấy sự bất bình liền rút đao trợ giúp, ha... Thiên Lan cười lạnh trong lòng, nếu nàng không rút đao thuận tiện chém xuống hai nhát thì thật là có lỗi với quần chúng của đại lục này.

Giương mắt nói láo mà mặt không đỏ tim không loạn, trên cái đại lục này chỉ sợ chỉ có tên Đế Lâm Uyên bệnh hoạn kì quái.

Ánh mắt khinh thường của Thiên Lan không ảnh hưởng đến thái độ của Đế Lâm Uyên, trong ánh mắt trưởng lão có chút ghi hoặc, đại khái là thấy Đế Lâm Uyên cùng Thiên Lan tuổi đều còn quá trẻ, vậy mà lại tin cái lý do vụng về này.

“Hai vị cũng là đến để tranh đoạt thần thú sao?” trưởng lão trầm mặc không cam, chủ động nói chuyện với Thiên Lan.

Còn vì sao lại là Thiên Lan, thì đương nhiên là vì Đế Lâm Uyên cho ông một cảm giác rất không tốt, nhìn về mặt của Đế Lâm Uyên tâm tình lại càng không tốt, vì thế khi nhìn thấy Thiên Lan ông lại cảm thấy thuận mắt vạn phần.

“Hả?” Thiên Lan nghi hoặc một lúc, trong chớp lát mới phản ứng lại. “Ta cũng chỉ là đi xem náo nhiệt thôi, hử mới là đi tranh thần thú.” đúng là bất cứ tình huống nào cũng không quên kéo Đế Lâm Uyên cùng ngã xuống nước.

Đế Lâm Uyên cười khẽ một tiếng, thay đổi tư thế tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

“Một tiểu nha đầu như ngươi không có chút linh lực nào lại dám đi xem náo nhiệt?” trưởng lão kinh hô một tiếng, sắc mặt toàn một vẻ kính phục.

Ông sống quá nửa đời người, chỉ thấy người ta quý mệnh như vàng, chưa thấy qua ai không sợ chết đi hiến mạng mình cả, có linh lực đi tranh đoạt thần thú còn có lúc không cẩn thận liền bị hiểu lầm, một người không có linh lực đi đến đó còn có thể sống sao?

Thiên Lan quét mắt nhìn Đế Lâm Uyên, trong lòng than thầm, nam nhân này ba trăm sáu mươi độ không góc chết thật là làm người ta đổ kị mà.

“Xem náo nhiệt còn phải xem là ai sao?” Thiên Lan chớp chớp mắt nhìn trưởng lão.

Trưởng lão cười lớn mấy tiếng, “Cái đó cũng không hử, chỉ là tiểu nha đầu ngươi không có chút linh lực nào mà đi xem náo nhiệt không cẩn thận bị thương không cẩn thận sẽ mất mạng, tiểu nha đầu vẫn là không nên đi thì tốt hơn.”

Thiên Lan có thể nghe ra thiện ý trong lời nói kia, vậy nên nàng cũng lộ ra một nụ cười thiện ý, “Lão gia gia cũng là đi tranh đoạt thần thú sao?”

Vừa nghe được cách xưng hô này đột nhiên có cảm giác mạnh động đến nỗi muốn đem nha đầu này đánh chết, nha đầu này cười đến thật sự quá ngây thơ, một đại nhân vật như ông làm sao có thể ra tay như vậy, nhìn xuống mạnh động muốn đem nàng đánh bay đi, “Tiểu nha đầu gọi ta thúc thúc được rồi”

Thiên Lan kì quái mà nhìn ông một cái, đây rõ ràng là một ông lão còn kêu nàng gọi thúc thúc... không chấp nhận già thì phải đi chinh hình đi!

Thiên Lan cười thầm vài tiếng, trong lòng vô cùng bất đắc dĩ, trên cái đại lục này đúng thật toàn là quái nhân.

“Các ngươi là a?” Thiên Lan quyết định không muốn đôi co vấn đề này với người này nữa, muốn nàng gọi một lão đầu là thúc thúc, nàng thật sự không làm được.

“Bọn ta sao, haha, nha đầu nói cho ngươi biết, bọn ta là người của Hồng Nguyệt dụng binh đoàn đại danh lừng lẫy” ông lão vẻ mặt đầy tự hào.

Dụng binh đoàn? Hồng Nguyệt? Thiên Lan đem cái thanh danh dụng binh đoàn kia rà soát một lượt trong trí nhớ, xác thực là không có cái tên nào mà hồng nguyệt, nhưng mà nàng không biết cũng rất bình thường, dù sao nàng cũng chưa thực sự bước vào cái đại lục này.

“Cái gì mà đại danh lừng lẫy, chẳng qua cũng chỉ là tại Vân thành có chút ít danh tiếng” thanh âm Đế Lâm Uyên không ý tứ mà chêm vào, ngữ khí toàn là sự coi thường.

“Tiểu tử thói người nói chuyện kiểu gì thế, Hồng Nguyệt dụng binh đoàn sớm muộn cũng vang danh trên đại lục.” trưởng lão giống như dấm phải mìn, lập tức giận chân, nhưng hắn quên mất là mình đang đứng ở trên cành cây, cái dấm chân vừa rồi khiến cơ thể cứ thế trượt xuống dưới, may là ông phản ứng nhanh, nếu không lúc này đã ngã xuống dưới kia rồi, tuy rằng là trong thế giới ảo ảnh, nhưng bây giờ bên dưới nói không chừng vẫn còn ở đó.

“Vang danh rồi hãy nói đi” bộ dáng khinh khinh kia của Đế Lâm Uyên khiến Thiên Lan cũng cảm thấy không chấp nhận được, dù sao cũng là với một lão nhân gia, nói chuyện cũng phải giữ lại chút khẩu đức có được không hả.

“Người... người...” trưởng lão hít thở không thông, một tay ôm lấy cành cây, một tay run run chỉ vào Đế Lâm Uyên, một hồi lâu không thấy nói gì.

Tên tiểu tử này từ đâu ra vậy, thật là không hiểu chuyện, ông chỉ có thể thâm mắng trong lòng.

Lời nói không hợp nhau, ba người đều không ai nói thêm gì nữa, trưởng lão tức giận mà đứng ôm lấy thân cây, một bộ dáng không tình nguyện nhìn Đế Lâm Uyên, ngay đến Thiên Lan cũng cảm thấy không thuận mắt, Thiên Lan vô duyên vô cớ bị liên lụy vào cũng chỉ có một biểu hiện mình rất vô tội, rõ ràng lỗi đều tại cái tên Đế Lâm Uyên này.

Mãi đến khi trời sáng, mọi người mới từ trên cây tụt xuống, thực vật bốn phía hiện ra cũng thật khí thế, rõ ràng trong bây giờ đêm qua có một thành viên đã chết vì không nghe lời tiểu cô nương kia, mọi người đều cảm nhận thấy một trận rét lạnh lướt qua, may mắn đã nghe lời vị cô nương này.

Khi mọi người đối với Thiên Lan thể hiện lòng cảm kích, Đế Lâm Uyên lạnh lùng xuất hiện như đang muốn nói gì đó, đôi mắt sắc như dao của Thiên Lan quét qua, Đế Lâm Uyên sờ sờ cằm rồi cũng thật sự đem lời đã ra đến miệng nuốt xuống.

“Thiên Lan cô nương cũng muốn đi tới đó, vậy đi cùng bọn ta đi!” trong đoàn người có người lên tiếng, rõ ràng Thiên Lan đã thăng cấp thành ân nhân cứu mạng rồi.

Lam Diệp cùng Lam Diệu bị mọi người vây ở giữa, chỉ là hai người họ hoàn toàn bị xem như người vô hình, đôi mắt lão thành của Lam Diệp cứ thể nhìn Thiên Lan, mà Lam Diệu lúc này toàn là sự hiếu kì, những người này cho nàng cảm giác với những người trước đó tiếp xúc không giống nhau một chút nào.

“Trưởng lão, ấy? Trưởng lão đâu?” có người muốn hỏi ý kiến của trưởng lão, lại phát hiện trưởng lão không có ở đây.

“Trưởng lão chạy rồi.” không biết là ai kinh hô một tiếng, thuận theo hướng phát ra âm thanh mọi người đều nhìn thấy trưởng lão đang dùng thuật đằng không bay đi, lúc mọi người nhìn lại, thì đã không thấy người rồi.

Lông mày Thiên Lan giật giật, vị trưởng lão này có thật là trưởng lão của họ không vậy? Bỏ lại nhiều người như vậy tự mình bỏ chạy? Còn nữa mấy người này nói trưởng lão của mình chạy rồi là có ý gì?

Cuối cùng Thiên Lan cũng không lay chuyển được đám hán tử nhiệt tình này, chỉ có thể đi cùng với bọn họ, Đế Lâm Uyên mặt mày ghét bỏ, nhưng vẫn là đi theo phía sau.

Lam Diệp cùng Lam Diệu được mọi người bảo vệ ở giữa, Thiên Lan thì lùi lại phía sau, cùng với Đế Lâm Uyên giữ khoảng cách không xa mà cũng chẳng gần, nàng là lo sợ Đế Lâm Uyên trốn mất, cái tên này mà chạy mất, nàng muốn tìm hắn quả thật là mò kim đáy biển.

Đế Lâm Uyên nhàn nhả mà đi, chốc chốc còn dừng lại nghỉ ngơi một chút, sau đó khi Thiên Lan mất kiên nhẫn quay trở lại hắn lại mặt không chút biểu tình mà chậm rãi đi tiếp.

Sự kiên nhẫn mà Thiên Lan tu luyện được sắp bị mài cạn kiệt trên người Đế Lâm Uyên rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Đế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Hai người tương sát lẫn nhau

Editor: Devil Ly

Beta: Quỳnh

Chương 22: Hai người tương sát lẫn nhau.

Có người của Hồng Nguyệt dụng binh đoàn dẫn đường, bọn người Thiên Lan rất nhanh đã đến được địa điểm thần thú xuất thế, đó là một ngọn đồi cũng không tính là cao, phía trên ngọn đồi vậy mà không có loại thực vật nào sinh trưởng, hoàn toàn trống trải, quét tầm mắt có thể nhìn thấy đỉnh đồi.

Dựa vào ngọn đồi làm thành một hình tròn, bốn phía đều có người dựng trại, bọn người Thiên Lan có thể tính là muộn nhất rồi.

Mà trưởng lão trước đó, cũng chính là trưởng lão Thừa Đức của Hồng Nguyệt dụng binh đoàn, trưởng lão của Hồng Nguyệt dụng binh đoàn. Người này tuổi cũng không phải quá lớn, mới ngoài bốn mươi, chỉ là vẻ ngoài là của một người ngoài sáu mươi, còn lí do vì sao như vậy, người của dụng binh đoàn cũng không nguyện ý nói ra.

“Mấy đứa nhóc mau lại đây”. Thừa Đức đứng trên một khoảng đất trống, hướng tới Hồng Nguyệt dụng binh đoàn dùng hết sức vẫy tay, bộ dáng đó giống như một lão ngoan đồng.

Thiên Lan có thể cảm nhận rất rõ ràng những người bên cạnh đều không nguyện ý qua đó, hận không thể làm ra vẻ không quen biết Thừa Đức, mà lão đầu bên kia thì đang vẫy đến hăng say.

Không mấy nguyện ý, mấy người của Hồng Nguyệt dụng binh đoàn đùn đẩy nhau mà đi về phía Thừa Đức, ánh nhìn những người bên cạnh như hùm như beo lúc này mới không cam tâm mà rời đi.

“Mấy đứa nhóc này, nhìn xem lão tử lấy được vị trí cho các ngươi.” Thừa Đức về mặt đắc ý, chỉ chỉ khoảng đất to trước mặt.

Thiên Lan cuối cùng cũng hiểu vì sao mấy người đứng ở đây lại dùng ánh mắt như muốn ăn thịt người rồi, lão đầu này vừa rồi là dùng bạo lực chế phục mấy người đó sao?

Một trưởng lão của một dụng binh đoàn không có tiếng tăm vậy mà lại là có linh lực mạnh hơn linh đế.

“Trưởng lão vất vả rồi”

Thanh âm thừa thốt vang lên, làm cho hưng phấn trong lòng Thừa Đức lập tức suy sụp xuống, không ngừng quở trách mấy hán tử, hán vất vả thế nào mới cướp được địa bàn từ trong tay mấy kẻ không kính già trọng trẻ, vậy mà...

Có một trưởng lão hoạt bát như vậy, thật mà có phúc ba đời.

“Thiên Lan tiểu thư, Đế công tử bảo ta nói với ngươi ở bên đó đợi hán.” Lam Diệu đột nhiên sáp lại bên cạnh Thiên Lan, chỉ chỉ một chỗ vắng vẻ.

Thiên Lan hồ nghi nhìn bên đó một lượt, Đế Lâm Uyên thật sự đang đứng ở bên đó, đáng nhìn về phía bên này, thấy nàng nhìn sang, còn đưa ngón tay hướng phía nàng ngoắc ngoắc, vì ở quá xa nên không thể nhìn thấy biểu tình của hán, nhưng trong đầu Thiên Lan đã tự động bổ sung đầy đủ cái biểu tình lưu manh của Đế Lâm Uyên rồi.

Thiên Lan vỗ vỗ Lam Diệu, nhắc chân hướng về phía bên kia đi tới, nam nhân này không phải muốn tìm một nơi không có người đem nàng giết người diệt khẩu chứ?

“Này..” Thiên Lan mở miệng muốn hỏi, Đế Lâm Uyên liền ôm lấy nàng, trong lúc nàng hoàn toàn không có phản ứng, cả cơ thể đều bay lên, bên tai là âm thanh vù vù của gió cùng âm thanh phấp phới của quần áo tạo nên.

Sau lưng là bờ ngực ấm áp của Đế Lâm Uyên, ngay đến âm thanh đập của trái tim hán nàng cũng nghe thấy rất rõ ràng, Thiên Lan vô duyên vô cớ có chút hoang mang, không phải vì đang ở trong lòng một nam nhân, mà bởi vì cái nam nhân hi nộ vô thường này đang đem nàng hướng tới một nơi hoang vu không một bóng người.

Đây đúng là tiết tấu đầu tiên của việc giết người diệt khẩu!

“Đế Lâm Uyên, ngươi... ngươi muốn làm gì?” Thiên Lan có chút lo lắng nắm chặt lấy vạt áo của Đế Lâm Uyên, nam nhân này không phải thật sự muốn giết nàng chứ?

Đế Lâm Uyên cười cười cúi đầu, nhìn nữ nhân trước nay vốn lớn gan trong lòng, thời khắc này lại lộ ra thần sắc vô cùng lo lắng, khoe miệng miễn cưỡng có chút ý cười, nữ nhân này cũng không phải cái gì cũng không biết sợ sao!

“Yên tâm, gia sẽ không giết ngươi.” Đế Lâm Uyên cười châm chọc, gia tăng tốc độ hướng về phía trước bay đi.

Thiên Lan nghe thấy Đế Lâm Uyên không giết mình, nàng lập tức yên tâm, Đế Lâm Uyên nếu thật sự muốn giết nàng, nàng thật sự không biết phải làm sao ứng phó với hán.

Cây cối bốn phía không ngừng lùi về phía sau, gió quét vào mặt nàng có chút đau, theo bản năng mà đem mặt chôn vào trong lòng Đế Lâm Uyên, mùi hương nhẹ nhàng trên người hán len vào khoang mũi của nàng. Khiến nàng không miễn được có chút coi thường, một đại nam nhân mà trên người lại có một mùi hương thế này, thật là đàn bà.

Đế Lâm Uyên dừng tại trên một vách núi, trực tiếp đem Thiên Lan ném xuống mặt đất, Thiên Lan không chút phòng bị mà ngã trên mặt đất, bất ngờ có chút đau đớn, trừng mắt với nam nhân đứng bên cạnh, nghiến răng nói:”Đế Lâm Uyên ngươi rốt cuộc có chút nào phong độ thương hương tiếc ngọc hà.” (Cập nhật nhanh nhất tại Dịch Ngôn Tinh)

Đế Lâm Uyên cười lạnh, “Đối với Thiên Lan tiểu thư còn cần phải thương hương tiếc ngọc?”

Thấy Đế Lâm Uyên đột nhiên trở mặt, Thiên Lan chỉ cảm thấy khó hiểu, từ trên đất bò dậy việc đầu tiên là rà soát một lượt vị trí hiện tại của mình, tuy rằng Đế Lâm Uyên nói sẽ không giết nàng, nhưng ai có thể đảm bảo cái tên nam nhân hi nộ vô thường này không đột nhiên thay đổi chủ ý.

“Gia”

Bên cạnh loạt xoạt vài tiếng, nhìn lại, trước mặt Đế Lâm Uyên đã có mấy hắc ý nhân đang quỳ xuống, mỗi người bộ dáng đều rất tuấn tú, thần sắc lãnh liệt.

“Đã tra rõ vị trí chưa.”

“Tra rõ rồi, ở sườn núi hướng đông nam, khí tức bị động mạnh nhất, thần thú chắc là bên trên đó.” một hắc y nhân lạnh giọng trả lời.

Thiên Lan mắt trừng lớn, lúc này chỉ có hai từ có thể biểu đạt được tâm tình nàng, khôn kiếp! Người ta còn đang đợi ở bên dưới, người ngay đến vị trí cụ thể đều đã tra ra rồi.

“Người dẫn người lên trước” lời của Đế Lâm Uyên rất gọn gàng, hoàn toàn không giống như vẻ lưu manh khi nói chuyện với Thiên Lan lúc trước.

Mấy tên hắc y nhân lĩnh mệnh liền rời đi, trên vách núi giờ chỉ còn lại Thiên Lan và Đế Lâm Uyên, cùng với tiếng gió đang không ngừng rít lên thành tiếng.

“Thiên Lan tiểu thư, chúng ta bây giờ có lẽ sẽ có một thử nghiệm rất khác biệt.” khuôn mặt yêu nghiệt của Đế Lâm Uyên nhuộm lên vài phần yêu dã, gió tay hướng tới Thiên Lan trên mặt là nụ cười như có như không.

Đế Lâm Uyên một thân áo trắng, tóc đen tựa thác, con ngươi xanh lấp lánh, nếu như bây giờ thay một bộ vest của hiện đại, tuyệt đối sẽ tỏa sáng nhất vũ trường, tỏa sáng đến mức không ai có thể mở nổi mắt.

Thiên Lan cũng chỉ hơi ngầy ngốc trong phút chốc, cười cười đặt tay lên bàn tay to lớn của Đế Lâm Uyên, bàn tay thon nhỏ của Thiên Lan đặt trong tay hắn nhìn lại càng thêm nhỏ, nhiệt độ của hai người đều là mơn mướt, giao tại một điểm cũng không thể làm bàn tay hai người ấm hơn.

“Vô cùng vinh hạnh”

Con người lãnh huyết, Thiên Lan cười cười tự giễu, để mặc Đế Lâm Uyên dắt mình đi lên núi.

Đồng thời cũng có chút bi ai vì chính mình đã bỏ rơi Lam Diệp cùng Lam Diệu, còn cái đoàn người kì quái Hồng Nguyệt dụng binh đoàn kia, sự an toàn của hai người họ chắc cũng không cần lo lắng.

Rõ ràng là người có linh lực, mà lại phải đi bộ lên, Thiên Lan không cần nghĩ cũng biết Đế Lâm Uyên là đang hành hạ mình.

Đoạn thời gian Đế Lâm Uyên cùng Thiên Lan ở bên nhau, Thiên Lan và Vân Ninh Tầm luyện tập mấy chiêu thức đơn giản, quan trọng nhất là trước mặt Đế Lâm Uyên, Thiên Lan đều là một bộ dạng yếu không chịu nổi gió, vì thế Đế Lâm Uyên không biết được thể lực của Thiên Lan.

Ai hành hạ ai còn chưa biết đâu! Thiên Lan cười lạnh một tiếng, đi ở phía sau Đế Lâm Uyên, một bộ dạng yếu không chịu nổi gió, đi đi dừng dừng, không phải chỗ này khó chịu thì là chỗ kia không thoải mái.

Đế Lâm Uyên lúc đầu còn có chút kiên nhẫn, sau đó là thật sự hết sạch kiên nhẫn, nhưng Thiên Lan là bám chặt hắn không chịu buông, không làm sao dứt ra được.

“Thiên Lan tiểu thư, nam nữ khác biệt, người nên chú ý thân phận mình một chút.” sắc mặt Đế Lâm Uyên đã tối đen lại.

“Nam nữ khác biệt? Thiên Lan là đang muốn theo đuổi Đế công tử, có thể cùng Đế công tử tiếp xúc thân mật Thiên Lan cầu mà không được, làm sao có thể để ý ánh nhìn thể tục” Thiên Lan cười cười nhìn Đế Lâm Uyên, nắm tay thôi mà, có gì mà nam nữ khác biệt?

Đôi mắt xanh của Đế Lâm Uyên xẹt qua một qua hàn quang, tay dùng lực hơi kéo một chút, Thiên Lan liền ngã vào trong ngực hắn, một cánh tay khác dễ dàng bắm lấy eo nhỏ của Thiên Lan, chậm chậm áp sát lại bên gương mặt Thiên Lan.

Thiên Lan nuốt xuống một ngụm nước miếng, nhìn gương mặt tuấn mỹ đang không tiến lại gần, tim đập tình thích, trên mặt cúc bất giác hiện lên hai đóa hoa đỏ hồng, cho dù là ai nếu bị một tuyệt thế mỹ nam ôm vào lòng thế này tim đều vô thức mà đập loạn, Thiên Lan hoàn toàn không cảm thấy có gì không đúng.

“Thiên Lan tiểu thư là đang thử thách sự kiên nhẫn của ta sao, tốt nhất hãy cầu nguyện đây không phải là lần cuối cùng”, Đế Lâm Uyên hơi nghiêng đầu, âm thanh lạnh nhạt không chút trọng lượng đập thẳng đến bên tai nàng.

Thiên Lan thuận thế bá lên cổ hắn, đem mình hướng tới phía hắn, cũng bên tai hắn nói” Đế công tử phong hoa tuyệt đại, Thiên Lan trong lòng ngưỡng mộ, tin rằng Đế công tử sẽ không đối với một nữ tử ngưỡng mộ mình mà xuống tay, đúng không?”

Ngữ điệu mang theo dáng vẻ của một tiểu nữ tử thế gia, lại mang theo vẻ mê hoặc của một nữ tử yêu mị, làm Đế Lâm Uyên thân thể có chút cứng đờ, nhanh chóng đẩy Thiên Lan ra, sắc mặt đã trở nên âm hàn, phải tay áo tiếp tục hướng lên trên đi tiếp.

Thiên Lan đứng tại chỗ nhìn bóng lưng Đế Lâm Uyên, trong lòng cười lớn, hóa ra Đế Lâm Uyên là chịu không nổi bị trêu chọc!

Đế Lâm Uyên đi rất nhanh, nhưng hắn phát hiện nữ nhân yếu đuối như một đóa sen trắng trước kia vậy mà chỉ cách hắn có vài bước chân, về mặt nhân

nhã, làm gì có vẻ gì là bộ dáng muốn sống muốn chết vừa rồi.

Nữ nhân đáng chết, lại lừa hấn, Đế Lâm Uyên càng tức giận mà đi nhanh hơn, đợi đến khi hấn mặt đen xì đi đến lưng chừng núi, mấy hắc y nhân kia nhìn thấy bộ dạng của Đế Lâm Uyên đều đồng nhất đứng thành một hàng, bình tĩnh mà lùi lại vài bước.

Động tác tiêu sái chỉnh tề, phối hợp đều như nước, rõ ràng là kết quả của việc thường xuyên luyện tập.

Đế Lâm Uyên đảo mắt nhìn một lượt mấy tên thuộc hạ vô dụng, sắc mặt ngày càng đen lại, xem ra hấn phải thay một đội thị vệ khác.

Nếu như mấy hắc y nhân kia mà biết được suy nghĩ lúc này của Đế Lâm Uyên, nhất định sẽ lập tức hô hoán, bọn họ thật sự không muốn làm việc dưới trướng của vị chủ tử buồn vui thất thường này nữa.

Một lúc sau, Thiên Lan mới chậm rãi xuất hiện, từ trên vách vút trèo lên đến nền liền ngồi phịch xuống đất, leo núi thật sự cũng rất mệt người đó, đặc biệt là trên núi lại toàn là đá cuội hỗn loạn nữa.

Mấy hắc y nhân nhìn đáng vẻ thờ hờn hển của Thiên Lan, nhất loạt đều chê trách công tử nhà mình, cô nương này bộ dáng cũng không tồi, dù sao ngài ấy cũng nên thương hương tiếc ngọc một chút chứ?

“Đường vào ở đâu?” Đế Lâm Uyên thấy Thiên Lan tới, lập tức lên tiếng hỏi.

Mấy người ngơ ngác nhìn ta ta nhìn ngơ ngác, cuối cùng mấy người cùng lúc đem ma trảo hướng đến người có thân hình nhỏ bé nhất, người kia không hề phòng bị, lao đảo một cái, khi sắp va phải Đế Lâm Uyên liền khó khăn lắm mới dừng lại được.

Gương mặt như búp bê toàn là vẻ uất ức, giận dữ trừng mắt với mấy kẻ phía sau, mà mấy người đó kẻ nhìn trời cứ nhìn trời, người nhìn đất cứ nhìn đất, không thêm ngó tới.

Ánh nhìn lạnh lẽo trên đỉnh đầu không ngừng chiếu tới, hấn chỉ có thể cứng rắn mà nặn ra một nụ cười, “Gia, ở bên kia” hấn chỉ chỉ một lùm cây trên vách núi đá.

Trên vách núi hiện ra một đường vòng cung nhìn như bị gười ta đào đi một khoảng vậy, vị trí bọn họ tìm được là một cái đài không lớn lắm, nói là không lớn, thực tế cũng có khoảng trên dưới mười mét, trên vách núi mọc đầy những lùm cây nhỏ thấp bé.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Đế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Động lớn sâu không thấy đáy

Edit: Dung Dung

Beta: Quỳnh

Đế Lâm Uyên cực kỳ tức giận, một mình đi ở phía trước, Thiên Lan cùng đám hắc y nhân đi ở phía sau.

Kẻ khóc lóc vừa nãy bị đẩy ra tên là Đào Hoa, nghe nói là do Đế Lâm Uyên nhặt được hấn ở một nơi hoa đào nở rộ, cho nên lấy tên là Đào Hoa.

Ba người khác lần lượt tên là Lê Hoa, Hạnh Hoa, Sen Hoa, may là không có Cúc Hoa, tâm can của Thiên Lan mới nhận được một xú an ủi.

Phạn Diệt trong lòng cân bằng không ít, thì ra so với cái nữ nhân xấu xí Vân Thiên Lan này, còn có người đặt tên kỳ cục hơn!

“Cái gì không có Cúc Hoa, Cúc Hoa là lão đại của ta, bị nhà cho đi sung quân biên cương, không chừng hiện tại còn đang trên đường gấp gáp trở về đây.” Đào Hoa vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa, lão đại nhà mình bị sung quân đi biên cương còn cao hứng như vậy, thật là tiêu đề đề sao?

Khụ khụ... Cúc Hoa, nhớ đến kiếp trước xem tiểu thuyết, manga, Thiên Lan liền muốn cười to, Đế Lâm Uyên làm sao lại đặt ra được mấy cái tên kỳ lạ như vậy!

Đi ra ngoài đánh nhau, tên của người ta toàn khí phách cuồng vọng, nhóm người các người tên toàn hoa này hoa kia không có một tí uy hiếp nào, như thế này làm sao mà đánh?

Đế Lâm Uyên đi ở phía trước, nghe năm người phía sau riu rít nói không ngừng, hấn không thể chụp một cái quăng toàn bộ bọn họ lên vách núi, hấn khi phát ra trên người Đế Lâm Uyên không những không làm đám người phía sau phải kiêng kỵ, ngược lại đám bọn họ thảo luận càng kịch liệt hơn.

Trong thông đạo đen tuyền có một cổ hơi thở ẩm ướt, vô số đá vụn ở dưới chân, ngẫu nhiên còn có hố này hố kia, đám người Đào Hoa còn tốt, Thiên Lan liền thăm, đi một bước thấp một bước cao, so với leo núi còn mệt hơn, dần dần cũng không còn sức thảo luận với bọn họ nữa.

Mà nàng không nói, đám người Đào Hoa cũng không dám nói chuyện, ngoan ngoãn đi theo phía sau Đế Lâm Uyên, cuối cùng cũng có chút bộ dáng hộ vệ.

Không đúng, những lúc thế này thì hộ vệ phải đi ở phía trước, khi nào lại để cho chủ tử dẫn đường?

Từ chỗ sâu trong thông đạo, không ngừng có gió lạnh âm hàn, Thiên Lan lại lần nữa trải nghiệm cảm giác lạnh thấu cả người, gió từ trong núi sao lại âm trầm như vậy?

Từ ánh sáng của ngọc châu trên tay Đào Hoa, Thiên Lan đánh giá một chút thông đạo bọn họ đang đi qua, khoảng một thước trái phải, trên vách núi bốn phía đều là thảm thực vật tảo dài màu xanh lá, hiện đại gọi là rêu xanh.

Thông đạo này giống như thứ gì đó rất lớn khoan ra tạo thành, đây là kết luận của Thiên Lan sau khi đánh giá.

Chính là tại Đại lục Thương Loan này, căn bản không có những máy móc công cụ như kiếp trước, làm sao có thể khoan được như vậy?

“Gia, chính là ở phía trước!”. Lê Hoa tiến lên vài bước, chỉ chỉ nơi đang phát sáng.

Khỏe miệng Thiên Lan run rẩy, cái này còn cần người chỉ sao, bọn ta lại không có mù, phát sáng như vậy, ai cũng thấy rõ có biết không?

Quả nhiên, Đế Lâm Uyên trừng mắt liếc Lê Hoa, quay người lại, kẹp Thiên Lan ở dưới cánh tay, mũi chân điểm nhẹ vài cái, bay hướng thẳng nơi phát sáng.

Thiên Lan kinh hãi, theo bản năng nhắm mắt lại, không phải theo lẽ thường là trước tiên sai người đi thăm dò có nguy hiểm hay không sao? Nam nhân đáng chết này vì cọng lông gì muốn mang nàng theo, nàng không muốn chết aaa!

Thiên Lan túm chặt vạt áo Đế Lâm Uyên, cắn chặt răng, bộ dạng ta rất sợ chết.

Tiếng cười lạnh của Đế Lâm Uyên vang lên bên tai, Thiên Lan trước tiên mở một con mắt, sau khi xác định chính mình không có việc gì mới mở tiếp mắt còn lại, chưa đánh giá xung quanh đã vội vàng đẩy Đế Lâm Uyên ra.

Mắt Đế Lâm Uyên chợt lóe, khỏe miệng câu lên một nụ cười tà tử, Thiên Lan biết ngay không tốt, đang định thu hồi lực đẩy Đế Lâm Uyên, ai ngờ Đế Lâm Uyên bất ngờ buông tay, thân mình Thiên Lan liền rơi xuống, đại não không chịu nổi chấn động khiến nàng kêu to, người nam nhân này như thế nào sẽ...!!!

Tiếng vang quanh quẩn không ngừng trong không gian trống, đám Đào Hoa vừa đến cũng há hốc miệng nhìn Thiên Lan đang rơi xuống, ai cũng cảnh giác siết chặt xiêm y lui về phía sau.

Bóng dáng Đế Lâm Uyên chợt lóe, xuất hiện bên cạnh Thiên Lan, cùng rơi xuống theo tốc độ của nàng “Thiên Lan tiểu thư, hiện tại người cầu xin gia, nói không chừng gia tâm tình tốt liền cứu người một mạng.”

Tiếng thét chói tai đột nhiên im bật, Thiên Lan nghiêng đầu nhìn gương mặt lưu manh của Đế Lâm Uyên, trong lòng tức giận bùng lên, cái nam nhân đáng chết này, đáng giận chính là nàng không có thực lực, hận không thể đánh chết Đế Lâm Uyên ngay tại chỗ.

Đế Lâm Uyên nhìn kỹ Thiên Lan, trong lòng hơi kinh ngạc, trong mắt nữ nhân thế nhưng không có chút nào sợ hãi.

Thiên Lan sao lại không sợ, nàng sợ muốn chết, nhưng nàng ở trên thương trường lăn lộn nhiều năm như vậy, chỉ cần nàng không muốn, trên mặt nàng và trong ánh mắt sẽ không lộ ra bất cứ cảm xúc nào. Trước mặt Đế Lâm Uyên, sao nàng có thể lộ ra vẻ mặt sợ hãi được!

Thân thể không trọng lực rơi xuống, không khí trong lồng ngực càng ngày càng ít, ngũ tạng lục phủ giống như bị người đè ép mạnh mẽ, khó chịu muốn chết.

Rơi xuống lâu như vậy mà vẫn chưa tới đáy, Thiên Lan giật mình nghĩ, ngọn núi này không lớn, sao lại có một cái huyệt động sâu như vậy?

“Thiên Lan tiểu thư luôn mang đến cho ta thật nhiều kinh hi.” Đế Lâm Uyên vung tay áo lên, Thiên Lan liền cảm giác được tốc độ rơi xuống được giảm bớt.

Hơi thở quen thuộc bao bọc lấy thân mình, Thiên Lan còn chưa hiểu rõ chuyện gì xảy ra, cả người liền đi lên trên, khỏe mắt thấy nam thạch màu đỏ từ bốn phía không ngừng xẹt qua.

Trên đầu là một mảng núi đá tròn bóng, yên bình đến nỗi khiến Thiên Lan có cảm giác, thật ra nàng vẫn đang ở hiện đại, không có xuyên đến một đại lục không ai biết này, vẫn đang là một bà chủ thương giới thay đổi như chong chóng.

Vừa quay đầu lại, Thiên Lan nhìn thấy gương mặt muốn bị đánh của Đế Lâm Uyên, nàng lập tức quay về hiện thực, nàng hiện tại là Vân Thiên Lan, Vân Thiên Loan của Đại lục Thương Loan.

Đế Lâm Uyên ôm nàng quay lại cửa động lúc trước, sau khi bị Đế Lâm Uyên thô bạo ném xuống, Thiên Lan mới thấy rõ nơi vừa nãy nàng rơi xuống, đó là một cái động sâu không thấy đáy, không biết ánh sáng phát ra từ nơi nào, khiến toàn bộ không gian đều sáng rực.

“Ồ dưới sao.” Đế Lâm Uyên đứng lơ lửng giữa không trung, vuốt cằm, lẩm bẩm nói.

Ngay khi Thiên Lan còn đang bất ngờ với động lớn này, đột nhiên nghe thấy lời nói của Đế Lâm Uyên, nàng ngẩng đầu nhìn hắn, bọn họ tới đây là để tìm thần thú, hay là thần thú đang ở đây động này?

“Gia, ngài muốn đi xuống sao?” Đào Hoa hỏi cẩn thận, trong thanh âm có vài phần không tán thành.

Đế Lâm Uyên cười ha hả vài tiếng, nhìn Đào Hoa ngoác ngón tay, Đào Hoa nuốt nuốt nước miếng, chân chừ nửa ngày mới vận linh khí bay đến bên cạnh Đế Lâm Uyên.

Về mặt đề phòng đó khiến Đế ý cười của Lâm Uyên càng tăng, mấy người còn lại lập tức quay mặt đi, không đành lòng nhìn tiếp, Thiên Lan cảm thấy kì lạ nhìn đám người bên cạnh, lại nhìn qua Đào Hoa đang một bộ thấy chết không hồi tiếc..., đây là chuyện gì xảy ra?

“A! Tại sao bị thương luôn về phần ta?” Tiếng thét chói tai của Đào Hoa vang lên không ngừng trong sơn động.

Mà thân thể của hắn cũng đang rơi xuống không ngừng, tốc độ nhanh hơn so với Thiên Lan ban nãy, chớp mắt liền không nhìn thấy thân ảnh đâu nữa.

Quay lại thấy chân Đế Lâm Uyên còn chưa kịp thu hồi, gân xanh trên trán Thiên lan nhảy nháy, thì ra Đế Lâm Uyên đối với nàng đã rất là thương hương tiếc ngọc rồi.

Đế Lâm Uyên đi đến bên cạnh Thiên Lan, hướng Thiên Lan tươi cười mê người, chậm rãi vươn tay “Thiên Lan tiểu thư, đi thôi!”

Thiên Lan gian nan nuốt nước miếng, lui lui thân mình, hiện tại nàng có thể nói “Không” sao? Đáp án đương nhiên là không thể, Đế Lâm Uyên chủ động kéo tay nàng, tay khác ôm lấy vòng eo nàng, cùng nhau rơi xuống.

Thiên Lan khóc không ra nước mắt, nếu thời gian có thể quay lại, nàng nhất định không cùng Đế Lâm Uyên đến cái núi này, không không, ngay từ đầu nàng không nên bị ma quỷ ám thân mới đi cứu hắn.

Đế Lâm Uyên dùng linh khí ngưng tụ vài cái vòng bảo hộ, đem hắn cùng Thiên Lan đặt vào bên trong. Bên trong Thiên Lan không hề cảm giác được tiếng gió gào thét cũng như cảm giác khó chịu khi rơi xuống, tâm tình khẩn trương của nàng mới giảm đi phần nào.

Thiên Lan nhìn xuống phía dưới, vẫn là sâu không thấy đáy như cũ, tiếng kêu sợ hãi của Đào Hoa không ngừng truyền đến, thật lâu không tiêu tan, Đế Lâm Uyên lúc này đã dùng lực rất lớn, không sợ Đào Hoa ngã chết sao!

“Đế Lâm Uyên, người rốt cuộc là loại người gì?” Thiên Lan nhủ mảy may nhìn nhìn kẻ đang ôm mình, người nam nhân này chỉ đơn giản là kẻ thù của đại lục thôi sao?

Đế Lâm Uyên nhìn nàng, đôi mắt lam hiện lên một mặt âm trầm, thanh âm mê hoặc vang lên “Thiên Lan tiểu thư nghĩ xem ta là loại người gì?”

“Dù sao cũng không phải là người tốt.” Thiên Lan nói thầm, nhận ra hơi thở người bên cạnh thay đổi, Thiên Lan lập tức tươi cười “Khẳng định Đế công tử không phải là phạm phu tục tử, dung mạo như vậy, khí chất như vậy, người như vậy khẳng định là nhân trung long phượng”.

Nàng cười tự giễu, mạng nhỏ hiện tại đang nằm trong tay Đế Lâm Uyên, quân tử báo thù mười năm không muộn, chờ nàng cởi bỏ phong ấn, chắc chắn phải khiến nam nhân này quỳ xuống xin nàng tha thứ.

“Thiên Lan tiểu thư luôn khiến ta vui vẻ như vậy, thật luyến tiếc giết người nha.” Đế Lâm Uyên giơ tay xoa xoa đầu Thiên Lan, con người âm mị, lời nói nhẹ nhàng lại như sấm đánh ngang tai nàng.

Vừa nãy nàng nghe lẩm bẩm không? Quả nhiên nam nhân này ban đầu đã muốn giết nàng, thân mình Thiên Lan cứng đờ, cúi đầu, sắc mặt tái mét.

Đế Lâm Uyên thấy Thiên Lan không trả lời trong mắt hiện lên một mặt khoe khoang, cùng hắn so, nữ nhân này còn non tay lắm.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, tốc độ rơi xuống đột nhiên chậm lại, độ ẩm xung quanh không ngừng tăng lên, Thiên Lan đang cúi đầu, liếc mắt liền thấy tình huống phía dưới, Đào Hoa đang ngồi trên một khối tảng đá lớn, môi đóng mở liên tục không biết đang niệm cái gì, những tảng đá lớn xung quanh đang không ngừng cuộn cuộn dung nham, một mảnh trần đầy lửa đỏ.

Đế Lâm Uyên mang theo Thiên Lan đáp xuống tảng đá nơi Đào Hoa đang ngồi, những người khác cũng đáp xuống phía sau, Thiên Lan chấn động trong lòng, tại nơi cuộn cuộn dung nham như thế này, nàng chỉ cảm giác được độ ẩm tăng lên, lại không có cảm giác nóng cháy, đây là linh lực thần kỳ gì?

“Gia, như thế này thì sao mà tìm?” Đào Hoa đứng dậy, chỉ chỉ dung nham bốn phía.

“Thế nhưng là Hòa Kỳ Lân.” Đế Lâm Uyên không trả lời Đào Hoa, xuất thần nhìn dung nham nguy hiểm khắp nơi, nói.

“Hòa Kỳ Lân? Hòa Lý Lân không phải đã bị diệt sạch rồi sao? Sao lại xuất hiện ở chỗ này?” Lê Hoa nghiêm túc nói, không hề còn bộ dáng chơi đùa lúc nãy.

Có chủ tử hay thay đổi, thì có đám cấp dưới hay thay đổi, thật sự không có gì kì lạ, Thiên Lan tự an ủi chính mình, bên người Đế Lâm Uyên có người

bình thường mới là lạ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Đế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Linh lực màu hồng phấn

Editor: Dung Dung

Betaer: Quỳnh

“À...có lẽ lần này có thu hoạch ngoài ý muốn.” Đế Lâm Uyên cong cong khóe môi, nhìn nữ nhân trong lồng ngực “Thiên Lan tiểu thư không nên tự ý rời khỏi ta nha, nếu không chết đến xương cũng chẳng còn.”

Thân mình Thiên Lan run run, vô ý thức nhích lại gần Đế Lâm Uyên, dung nham này, vừa nhìn đã biết rất lợi hại, nàng nào dám chọc giận Đế Lâm Uyên nữa.

Có chuyện gì, ra ngoài hẵng tính.

Mọi thứ đều bị dung nham bao trùm, lâu lâu mới có vài nham thạch làm chỗ đặt chân, Thiên Lan được Đế Lâm Uyên ôm vào trong ngực, lên xuống không ngừng, thân hình Đế Lâm Uyên quý dị mà uyển chuyển nhẹ nhàng, một thân bạch y phá lệ nổi bật tại nơi dung nham lửa đỏ này.

Thiên Lan vòng tay ôm cổ Đế Lâm Uyên, đầu dựa vào vai hắn, trong lòng tính toán xem hiện tại giết Đế Lâm Uyên có bao nhiêu phần trăm thành công, ý nghĩ này còn chưa hình thành đã bị nàng phủ nhận. Nếu Đế Lâm Uyên chết ở chỗ này, nàng cũng sẽ chết, phong ấn còn chưa được giải trừ, mất nhiều hơn được, nàng vẫn nên dựa vào Đế Lâm Uyên mới có lời.

Càng đi xa, Thiên Lan cảm giác độ ẩm càng cao, mỗi khi nàng sắp không chịu nổi nữa, độ ẩm lại đột ngột giảm xuống, cứ lặp lại như vậy, trên người Thiên Lan nhanh chóng bị mồ hôi thấm ướt, dính trên người rất khó chịu.

“Gia, phía trước không qua được nữa.” Lê Hoa đi ở đằng trước quay lại nói, vẻ mặt nghiêm túc.

Đế Lâm Uyên ngừng lại trên một tảng đá, đưa Thiên Lan cho Đào Hoa “Bảo vệ nàng ấy cẩn thận, nàng ấy thiếu một cọng tóc, lấy mạng người đền!”

Thiên Lan đầu đầy hắc tuyến bị chuyển dời đến bên cạnh Đào Hoa, chửi thầm trong lòng, nói như là để ý đến nàng lắm vậy.

Về mặt Đào Hoa vô tội nhìn Thiên Lan, bộ dáng đáng thương hề hề khiến nội tâm nàng một trận run rẩy, Đào Hoa a, người là nam nhân! Nam nhân a! Biểu tình như vậy làm một người hủ nữ như nàng sao mà chịu nổi.

Thân ảnh Đế Lâm Uyên cùng Lê Hoa chớp mắt liền biến mất trong tầm mắt Thiên Lan, nàng cùng Đào Hoa mắt to trừng mắt nhỏ.

Sen Hoa với Hạnh Hoa ở trên cục đá bên cạnh, đang nhìn nàng với Đào Hoa, không khí quý dị này, nàng thực sự không chịu nổi.

“Cái kia, Hóa Kỳ Lân rất quý giá sao?” Thiên Lan tìm đại đề tài, chủ ý là muốn hòa hoãn không khí này lại, nào ngờ không khí càng ngày càng quý dị.

Đầu tiên Hạnh Hoa quái dị nhìn Thiên Lan, sau đó mới trầm giọng giải thích “Trong một tộc Kỳ Lân, Hóa Kỳ Lân là Vương.”

Thiên Lan biết Kỳ Lân, là sinh vật trong tứ tượng, nhưng nàng lại không biết Hóa Kỳ Lân.

Nghe đồn rằng khi Thần Sáng Chế sáng tạo con linh thú kỳ lân thứ nhất, nó có được linh lực cường đại và kỹ năng thiên phú. Thời gian trôi qua, trứng trong một tộc kỳ lân sinh ra 2 chủng loại cường đại, Hóa Kỳ Lân và Huyết Kỳ Lân.

Hóa Kỳ Lân tính cách nhân từ, linh lực cường đại, có năng lực tiên đoán, gọi là Thụy thú.

Mà Huyết Kỳ Lân lại cuồng bạo thị huyết, trong tộc kỳ lân được xem là điều cấm kỵ, nhưng vì nó thực lực cường hãn, nên cả tộc kỳ lân đều không thể giết hết chúng, chúng được gọi là Mãnh thú.

Ở vạn năm trước, cả tộc kỳ lân liền bỗng dưng biến mất, không để lại dấu vết. Cũng không có người nào thấy được dấu vết hoạt động của chúng. Lần này kỳ lân xuất thế, xem ra là Vương giả của cả tộc kỳ lân, Hóa Kỳ Lân.

Thiên Lan lau mồ hôi lạnh, vận khí của nàng cuối cùng là may mắn hay là xui xẻo đây?

“Phanh!”

Âm thanh bạo liệt đột nhiên vang lên làm mọi người trở tay không kịp, theo thanh âm kia, dung nham bắt đầu cuộn cuộn kịch liệt lên, khiến cho mặt đất đều không ngừng lay động, hòn đá nhỏ vụn từ trên rơi xuống, rơi vào trong dung nham, hóa thành tro tàn trong nháy mắt.

Sắc mặt Đào Hoa biến đổi “Không tốt, Hỏa Kỳ Lân xuất thế.” Đưa tay mang theo Thiên Lan liền lui về phía lối ra.

Thiên Lan nhìn dung nham màu đỏ không ngừng lùi lại phía sau, đưa tay chế trụ lại Đào Hoa, vội vàng hỏi: “Đế Lâm Uyên đâu? Hắn còn chưa ra mà.”

Đào Hoa cũng không quay đầu lại, nói với Thiên Lan “Trình độ này còn không thương tổn được gia, Thiên Lan tiểu thư đừng lo lắng.” Thanh âm Đào Hoa lộ ra sự tin phục tận đáy lòng, đây là sự tin phục đối với Đế Lâm Uyên.

Thiên Lan nhẹ buông tay, nhú mày, nếu Đế Lâm Uyên kia đã lợi hại như vậy, nàng còn lo lắng gì nữa?

Dung nham bên cạnh đang dâng lên không ngừng, hòn đá để đặt chân ngày càng ít, Đào Hoa đành phải mang theo Thiên Lan dùng linh lực phi hành. Lúc đầu còn tốt, càng về sau sắc mặt Đào Hoa càng khó xem, vừa dùng linh lực để tạo thành một cái vòng bảo hộ, vừa dùng linh lực mang theo một người phi hành, quả thật là rất tổn linh lực.

Hạnh Hoa đuổi theo phía sau, tiếp nhận Thiên Lan từ trong tay Đào Hoa “Đào Hoa, ngươi không sao chứ?”

Đào Hoa hồi phục khẩu khí, khẽ lắc đầu, trên trán toàn là mồ hôi lạnh, Thiên Lan áy náy nhìn Đào Hoa, nếu không phải nàng, Đào Hoa chắc không mệt đến như vậy.

“Ngày thường kêu ngươi chăm chỉ tu luyện ngươi không nghe, giờ thì hay rồi!” Sen Hoa một tay xách cổ áo Thiên Lan, trong miệng còn không quên quở trách Đào Hoa.

Thiên Lan nhẹn không được run rẩy, trong thời điểm như thế này còn có tâm tư đi quở trách Đào Hoa, mấy người này còn có thể kỳ ba hơn được nữa không?

Hạnh Hoa nhanh chóng đuổi kịp Sen Hoa, hiện tại bọn họ đã đến được cái động lúc trước, dung nham bên dưới cũng đang không ngừng dâng lên, so với bọn hắn tốc độ không chậm hơn xiu nào. Thiên Lan kinh hồn táng đảm nhìn dung nham bên dưới, lại không dám thúc giục Hạnh Hoa, trong lòng sợ đến đầy vò.

“Ầm ầm!”

Phía trên bắt đầu rơi xuống cục đá, vách núi bốn phía bắt đầu lay động không ngừng, chia nhỏ, rơi xuống, thanh âm ầm ầm vang lên không ngừng ở các nơi.

“Mẹ nó, Hạnh Hoa ngươi nhanh lên a.” Đào Hoa được Sen Hoa mang theo, nhìn Hạnh Hoa rống to.

Thiên Lan thấy rõ mặt Hạnh Hoa cứng đờ một lát, sau đó tốc độ nhanh hơn, ngay lúc sắp đuổi kịp Sen Hoa, tốc độ hán đột nhiên tăng lên, vèo một phát liền vượt qua Sen Hoa, Hạnh Hoa quay đầu xuống nhìn phía bên dưới, tư thế cúi đầu của Đào Hoa đã đổi thành ngửa đầu.

Hạnh Hoa vui sướng khi người gặp họa cười cười, nói “Đào Hoa, lần sau ngươi còn nói như vậy, thế nào gia cũng lột da ngươi.”

Thiên Lan thật hết nói nổi, thời điểm như thế này thích hợp nói sự tình này sao?

Khi Thiên Lan sắp bị tra tấn chịu hết nổi thì cuối cùng cũng đến được nơi bọn họ tiến vào ban đầu, hòn đá trên đầu đã sớm rơi xuống dưới, ánh sáng từ phía trên chiếu vào, tốc độ mấy người không dừng lại chút nào, trực tiếp từ đỉnh núi xông ra ngoài.

Vừa ra đỉnh núi, Thiên Lan liền nhìn thấy một mảnh núi non đang rung chuyển, không ít người đang bay phía trên, thấy có người phá vỡ đỉnh núi bay ra, đều cả kinh, nhanh chóng xông tới.

“Các ngươi là người nào?” Một hán tử mày rậm mắt to hỏi, mặt đầy hoài nghi, đánh giá bọn họ từ trên xuống dưới vài lần.

“Ta biết bọn họ, bọn họ là người của Đế Lâm Uyên.” Một nam tử gầy yếu nói chen vào.

Tên Đế Lâm Uyên vừa ra, mọi người đều hít một hơi khí lạnh, sau đó về mặt đề phòng nhìn bọn họ, tay lặng lẽ lấy ra vũ khí của mình.

“Giết, người của Đế Lâm Uyên, một người cũng không lưu lại.”

Không rõ ai rống lên lời này, lập tức linh lực bốn phía lập lòe lên.

Thiên Lan vô tội nhìn đám người đang xông tới, đáy lòng vô lực la hét, nàng vô tội a, cùng Đế Lâm Uyên không có xiu quan hệ nào! Hạnh Hoa nắm thật chặt cánh tay Thiên Lan, bỏ thêm vài đạo linh lực lên người nàng.

Sen Hoa bỏ xuống Đào Hoa, lòng bàn tay vừa chuyển, trong tay liền có thêm một cây thương dài, toàn thân màu đen, không lẫn một chút tạp chất, vừa xuất hiện liền phát ra một cỗ hàn ý âm lãnh.

Chỉ một chớp nhoáng, ở một mảnh không gian trên núi, tiếng linh lực cùng binh khí va chạm không ngừng vang lên, ba người đối mặt với nhiều người vây

công như vậy, Thiên Lan nhìn thôi đã thấy kinh hồn, rất lo bản thân bị ngộ thương mà bỏ mạng.

“Phạm Diệt, theo người, làm sao thoát khỏi đám người không muốn sống này?” Thiên Lan một bên nhìn cuộc chiến, một bên gọi Phạm Diệt.

Phạm Diệt đã tỉnh ngay tại lúc Thiên Lan tiến vào sơn động, chẳng qua không nói chuyện cùng nàng mà thôi, lúc này nghe thấy Thiên Lan hỏi, Phạm Diệt hừ lạnh “Nếu người ngủ cùng với Đế Lâm Uyên để phá bỏ phong ấn, làm gì còn có những chuyện rắc rối này!”

Thiên Lan cắn răng, đâu phải muốn ngủ là ngủ được đâu.

“Ta không cứu, chờ chết đi!”

Phạm Diệt ở trong tay áo Thiên Lan xoay người, một bộ dáng tùy theo số phận.

Trong lòng Thiên Lan tràn đầy lạnh lẽo, Đế Lâm Uyên tra tấn nàng thì thôi, vì cọng lông gì khế ước thú của chính mình còn muốn tra tấn mình như vậy?

Chỉ một lát như thế, Thiên Lan vừa quay đầu lại liền thấy một người mang theo vũ khí linh lực sắc bén hướng cánh tay Hạnh Hoa đang nắm nàng, mà Hạnh Hoa đang bận đối phó với một người khác, hoàn toàn trốn không thoát.

Trong mắt Thiên Lan lúc đó như có màn ảnh thả chậm, nàng nhìn thấy vẻ mặt hung ác của nam nhân kia, cũng nhìn thấy vẻ mặt thất kinh của Hạnh Hoa, còn nhìn thấy màu đỏ chói mắt trên tay Hạnh Hoa.

Tiếng gió quen thuộc một lần nữa vang lên bên tai Thiên Lan, đây là lần thứ 3 nàng cảm thụ cảm giác rơi xuống như thế này.

Lần đầu tiên là thời điểm nàng xuyên lại đây, bởi vì Đế Lâm Uyên, lần thứ hai là ở trong sơn động ban nãy, lần thứ ba là hiện tại, cũng là vì... Đế Lâm Uyên.

Đời trước rốt cuộc nàng thiếu Đế Lâm Uyên cái gì, mà bây giờ lại tra tấn nàng như vậy?

Trong lòng Thiên Lan khó chịu, dang hai tay tự do rơi xuống, phể vật... Đế Lâm Uyên... Hai từ này xoay quanh không ngừng trong đầu Thiên Lan, trên đại lục này, không có thực lực, chính là phể vật.

Nơi này không phải hiện đại, có xã hội pháp luật, có kiến trúc, bê tông, cốt thép, nơi này người có thực lực mới có tất cả, cá lớn nuốt cá bé, tương đương với thương trường ở kiếp trước, người nào thích ứng được, thì sống sót thôi!

Phạm Diệt chui ra từ trong tay áo, móng vuốt nhỏ chụp lấy quần áo Thiên Lan bò lên trên má nàng “Nữ nhân xấu xí, lát nữa ta dùng linh lực giảm bớt tốc độ của người, người tìm thời cơ chính xác chụp lấy thứ gì xung quanh.”

Nội tâm tỉnh mạch của Thiên Lan nhảy mất như được hồi sinh, từng một đôi mắt “Người có linh lực?”

Cho tới bây giờ, vật nhỏ này chưa bao giờ biểu hiện ra linh lực của mình, trừ bỏ việc nổi tại không trung, nàng hoàn toàn không biết rõ vật nhỏ này có kỹ năng gì. Quan trọng nhất chính là, ngày 12 canh giờ, gia hỏa này ngủ 11 canh giờ, một canh giờ còn lại là để ăn.

“Vô nghĩa!” Phạm Diệt trong lòng khinh bỉ Thiên Lan một phen, nhìn nó vô dụng như vậy sao?

Khó có khi Thiên Lan bị Phạm Diệt rống mà không cãi lại, một đạo lạnh lẽo lướt qua mắt nàng, nàng nhàn nhạt nói “Chỉ cần không chết là được!”

Phạm Diệt đứng ở trên mặt Thiên Lan, hừ lạnh một tiếng, thân mình xù xù lông bắt đầu tản mát ra một cỗ quang mang hồng phấn, quang mang dần mở rộng, cho đến khi lan tràn khắp toàn thân Thiên Lan, Thiên Lan cảm nhận được rõ ràng tốc độ của mình đang chậm rãi giảm bớt, trong tâm mắt toàn là màu hồng phấn.

Màu hồng phấn?

Linh lực màu đen và màu hồng phấn đều không giúp được gì hiểu không!!!

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Đế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Nam nhân trong thời kì mãn kinh

Khuôn mặt Phạm Diệt kiêu ngạo, đây chính là lý do mà nó không muốn sử dụng linh lực, nó cũng không biết vì sao linh lực của nó lại là màu hồng, cái màu sắc này làm sao mà xứng với nó – một Phạm Diệt đại nhân soái khí như vậy, quá mất giá rồi.

Mấy người kia đột nhiên nhìn thấy một vệt sáng màu hồng xuất hiện, trên mặt toàn một vẻ kinh ngạc, trên đại lục này còn có linh lực màu hồng sao?

Không đợi Thiên Lan có ý kiến, nàng đã cách một đất không xa rồi, mấy cành cây cắm trên người nàng, toàn là vết thương. Thiên Lan nhìn đau nhìn kỹ lấy một cơ hội, nắm chặt một cành cây, tuy rằng tốc độ chậm lại một chút, nhưng vẫn rất có lực đối với thân thể của Thiên Lan, bàn tay tóm lấy cành cây đó nổi lên một trận đau đớn.

Bị treo trên cành cây rung lắc vài cái, Thiên Lan đã cảm thấy tay mình như muốn đứt ra vậy, Phạm Diệt nắm lấy tay áo nàng, cũng thuận theo sự rung lắc của nàng mà rung lắc theo.

“Đoàn Đoàn, người mẹ nó có linh lực sao còn để ta cứ thế ngã xuống dưới đất.” Thiên Lan từ cành cây di chuyển lại gần vào thân cây, sau khi đứng vững liền nắm ngược chân của Phạm Diệt xách lên.

Phạm Diệt phẫn nộ mà nói: “Tiểu gia còn tưởng, còn không phải là tại người, một chút linh lực cũng không có, khiến cho linh lực của ta cũng bị áp chế rồi, có thể làm chậm lại tốc độ của người tiểu gia cũng là tận lực rồi, còn nữa người không phải vẫn tốt sao?”

Khế ước giữa người và thú có một mối quan hệ rất kì diệu, lực lượng của chủ nhân càng cường đại, lực lượng của khế ước càng cường đại, mà thực lực của chủ nhân càng yếu, thực lực của khế ước cũng càng yếu, cho dù là một thần thú đã thành niên, cùng với một người không có linh lực lập nên khế ước, lực lượng của thần thú cũng sẽ bị áp chế dễ dàng với trình độ của chủ nhân.

Vì thế, muốn khế ước phát huy được sức mạnh lớn nhất, chủ nhân phải không ngừng trở nên mạnh hơn.

Thiên Lan sờ sờ mũi mình, cười mỉa hai tiếng rồi đem Phạm Diệt đặt lại trên vai mình, cái này cũng không thể trách nàng, đều tại cái tên đem linh căn của nàng phong ấn lại.

Thiên Lan từ trên cây tụt xuống, còn chưa đi được hai bước đã thấy một đoàn người đang chạy tới bên này, Thiên Lan nhăn mày, quyết đoán lần nữa trèo lên cây, nhìn những người đó chạy qua bên dưới, hướng tới trên núi.

Sức hút của Thần thú lớn như vậy, những người này đúng là không cần mạng nữa sao?

“Người chết vì tiền chim chết vì mồi.” Phạm Diệt hừ lạnh một tiếng, thuận theo tay áo Thiên Lan mà chui tọt vào bên trong.

Đợi cho dòng người đi qua, Thiên Lan mới tụt xuống, nhìn lên trên núi một cái, cân nhắc một chút, cuối cùng vẫn là nhấc chân hướng lên trên núi, Đế Lâm Uyên mà chết thì không phải phong ấn của nàng sẽ không giải được sao, vì thế Đế Lâm Uyên nhất định không được chết.

Hoa Đào cùng mấy người đang giao tranh trên trời, không thấy Thiên Lan cũng bắt đầu chuyển tâm vào trận chiến, người tham gia chiến đấu trên không trung ngày càng nhiều, Thiên Lan đi bên dưới chốc chốc lại có một thi thể rơi xuống, vỡ đầu máu chảy, trên người còn có những vết thương sâu, nhìn thấy mà khiến Thiên Lan run bản bật.

Trong lòng đối với mùi áu tanh có chút phản cảm, nhưng nàng gượng ép chính mình phải quen đi, trên đại lục này, sau này trên tay nàng cũng sẽ nhuộm đầy máu tươi.

Ta không giết người, người cũng sẽ giết ta, kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, kẻ yếu không có quyền được sinh tồn.

Thiên Lan nuốt một ngụm nước miếng, tránh khỏi cái thi thể đã không còn nhìn rõ được diện mạo kia, sắc mặt bình tĩnh, trong lòng lại không ngừng run lên, dưới chân chốc chốc cũng mềm nhũn ra.

Nàng phải làm quen, nàng phải quen đi! Trong lòng không ngừng an ủi chính mình.

Khó khăn lắm mới leo được đến đỉnh núi, trên đỉnh núi đã có rất nhiều người rồi, liên tục ngẩng đầu lên nhìn chiến trường trên đỉnh đầu, có người nóng lòng muốn thử, đó chính là người của đại ma đầu của đại lục, nếu như có thể diệt được bọn họ, trên đại lục này bọn họ cũng sẽ bị truy giết.

Thiên Lan quét mắt một lượt, không nhìn thấy Đế Lâm Uyên, nhưng nghe thấy một âm thanh quen thuộc, trước mắt liền tối sầm, xong rồi, nếu lần này để Vân Huyền Khê nhìn thấy bộ dạng mình bây giờ, hẳn còn không quên trách nàng mất mấy ngày?

Thiên Lan khom người muốn chạy, trong lòng cầu nguyện, không nhìn thấy ta không nhìn thấy ta!

“Thiên Lan muội, muội muốn đi đâu?” âm thanh ôn hòa mang theo ý cười vẫn truyền tới, trong lòng Thiên Lan kêu khổ, trên mặt nặn ra một nụ cười, chậm chậm quay lại.

“Vân Khê ca ca, lâu quá không gặp.” Vân Huyền Khê đã đứng bên cạnh Thiên Lan, đang cười tươi nhìn nàng, lại thấy toàn thân nàng vô cùng chật vật, đôi mắt sáng bỗng xẹt qua một tia âm trầm lệ khí.

“Lúc muội đi đã hứa với ta thế nào?” Vân Huyền Khê cũng bởi Thiên Lan cười, nụ cười của hai người muốn bao nhiêu giả tạo thì có bấy nhiêu, những người xung quanh chỉ có thể miễn cưỡng bị thần kinh, tiếp tục xem trận chiến trên trời.

Trong lòng Thiên Lan xoắn lại, tiến tới phía trước kéo lấy cánh tay Vân Huyền Khê, “Đại ca huynh xem, muội chỉ mà xây xước chút thôi...” nhìn ý cười Vân Huyền Khê càng nồng đậm, Thiên Lan lập tức đổi giọng, “Trên đại lục hành tẩu làm sao có thể không bị thương chút ít, đại ca huynh nói có phải không?”

Vân Huyền Khê nhìn Thiên Lan một lúc, cuối cùng thở dài: “Đại ca biết Thiên Lan sau này sẽ là cường giả bay khắp thiên địa rộng lớn này, nhưng trước đó muội là muội muội của Vân Huyền Khê ta, ta sẽ lo lắng cho sự an nguy của muội, vì thế, việc đầu tiên của Thiên Lan là phải bảo vệ tốt cho mình, bị thương... người khác chịu là được rồi.”

Thiên Lan cười cười xấu hổ, ý nghĩ này của Vân Huyền Khê, cũng thật là... nếu như nàng mà là kẻ thù của hắn, nàng nhất định sẽ không phải là đối thủ của hắn, cũng may mắn, bởi vì một cử chỉ vô tâm của Vân Thiên Lan, mà đem đến cho nàng người đại ca này.

Quy Nhai từ trong đoàn người xuất hiện, vẻ mặt vẫn như cũ mang một nụ cười kì quái, “Như vậy vẫn chưa chết”

Thiên Lan nắm chặt nắm tay, nhìn, nhìn, Đế Lâm Uyên khiếu khích như vậy còn nhìn được, còn không nhìn được một cái nam nhân trong thời kì mãn kinh sao?

Khóe miệng Thiên Lan giương lên, “khiến đạo sư thất vọng rồi, mạng của Thiên Lan vẫn còn lớn lắm”

Quy Nhai cười mà như không quét mắt nhìn một lượt Thiên Lan, không vui không giận nói: “Lát nữa mạng vẫn còn lớn được như vậy là tốt rồi”

Lông mày Thiên Lan khẽ nhăn lại, lời nói của Quy Nhai lúc nào cũng làm nàng cực kì dễ tổn thương, đặc biệt là câu nói trừ phi ngươi chết trước đây.

Về mặt Vân Huyền Khê có chút biến đổi, thu lại ý cười trên mặt, đối với Quy Nhai nghiêm nghị mở lời: “Đạo sư, Thiên Lan là muội muội của ta.”

“chính vì là muội muội của ngươi.” Quy Nhai khôi phục lại dáng vẻ nghiêm nghị, trong lòng đối với việc học sinh của mình vì một nữ tử mà đối với mình nghiêm nghị nói chuyện như vậy có chút không vui, hẳn trước giờ chưa bao giờ nhìn thấy Vân Huyền Khê nghiêm túc như lúc này.

Con người không được phép có nhược điểm, Vân Huyền Khê trước đây trong học viện không ai có thể địch nổi, chính vì hắn không có nhược điểm, sau này học viện có thể rất náo nhiệt rồi, Quy Nhai trong mắt xẹt qua một tia tinh quang, không thèm nhìn Thiên Lan và Vân Huyền Khê thêm nữa.

Vân Huyền Khê ái ngại nhìn Thiên Lan, đạo sư không biết là bị làm sao, ngày trước người khác nói chuyện với hắn, ông đều lười mở miệng, bây giờ đến lượt Thiên Lan lại từng từ đánh vào nỗi đau đau của nàng.

Thiên Lan hít thở sâu một cái, hướng về Vân Huyền Khê lắc lắc đầu, nam nhân mãn kinh so với nữ nhân mãn kinh còn đáng sợ hơn.

“Ầm! Ầm!” mặt đất đang yên tĩnh lại lần nữa chấn động.

Thiên Lan được Vân Huyền Khê bảo hộ ở trong ngực, khó khăn lắm mới ổn định được thân mình, vết nứt trên đỉnh núi ngày càng lớn, mấy hòn đá không ngừng rơi xuống dưới.

Mấy người vừa rời vội vàng đi lên trên núi lúc này không thể không hướng xuống núi chạy mất, những người còn đứng lại ở đây đều là những người đã đạt được cấp độ linh đế, không biết bay, mà người có linh khí hỗ trợ cũng không nhiều, vì thế đối với tình thế lúc này chỉ có thể chạy.

Quy Nhai mỗi tay xách một người, đạp lên linh khí bay lên không trung, Thiên Lan chớp chớp mắt, Quy Nhai là đạo sư của Học Viện Đế Quốc, là linh đế chẳng có gì kì lạ.

Hoa Đào thấy Thiên Lan bị người ta xách trong tay, còn tưởng Thiên Lan bị người ta bắt được, nghĩ tới câu nói trước khi rời đi của Đế Lâm Uyên, Hoa Đào giật mình một cái, nghĩ cũng không nghĩ liền phóng tới.

Đáy mắt Quy Nhai có chút bất ngờ, toàn thân tản ra một cỗ khí tức cường hãn, tản ra rất xa, mắt thấy Hoa Đào sắp đến trước mặt, đột nhiên dừng lại, khuôn mặt búp bê đầy vẻ phức tạp.

Phạm vi linh lực lớn như vậy, thực lực của nam nhân này...

“Quy Nhai, buông Thiên Lan tiểu thư ra.” Hoa Đào quả nhiên là cao nhân tình báo, tự nhiên liền có thể biết được đặc trưng diện mạo của danh nhân trên đại lục.

“Người của Đế Lâm Uyên từ lúc nào cũng biết cứu người vậy?” Quy Nhai lạnh nhạt mở miệng, không giống như người trên đại lục mỗi lần nhắc tới Đế Lâm Uyên đều là phần nợ cùng hận ý.

Hoa Đào nghiêng răng, nhìn Thiên Lan, hẳn nhất định là đánh không lại Quy Nhai, nam nhân này rất thần bí, vô duyên vô cớ mà xuất hiện ở Học Viện Đế Quốc, đảm nhiệm vị trí đạo sư nhưng lại không hướng dẫn bất cứ một ai, mãi đến khi trong một lần ra ngoài mang về Vân Huyền Khê, từ đó bên cạnh hắn chỉ có một mình Vân Huyền Khê là học sinh.

Thực lực lại càng cao thâm khó lường, ngay đến gia cũng nói nam nhân này là một đối thủ đáng gờm, xong rồi, gia quay lại nhìn thấy Thiên Lan tiểu thư bị bắt đi, hẳn nhất định sẽ chết rất thảm.

Thiên Lan muốn nói chuyện, lại phát hiện chính mình không cách nào mở miệng được, vừa rồi nàng cảm nhận trong cơ thể mình một cỗ khí nóng lưu chuyển, sau đó liền không nói chuyện được nữa, nhất định là Quy Nhai làm gì đó trên thân thể nàng rồi?

Thiên Lan tròn trĩnh mắt, nhìn chăm chăm Quy Nhai, nam nhân này muốn làm gì.

Quy Nhài đáp trả Thiên Lan một nụ cười cổ quái, cái dáng vẻ cười mà như không kia khiến Thiên Lan nổi lên một trận khủng hoảng.

Thiên Lan đem ánh nhìn giúp đỡ chuyển đến người Vân Huyền Khê, lại phát hiện Vân Huyền Khê cũng cùng cảnh ngộ với mình, há miệng nhưng lại không nói ra được cái gì.

“Cứu người hay không có liên qua gì đến một đạo sư của Học Viện Đế Quốc ngươi, mau thả Thiên Lan tiểu thư ra.” Hoa Đào nét mặt nghiêm túc, lạnh giọng quát lớn.

“Nàng ta sắp trở thành học sinh của Học Viện Đế Quốc ta, dựa vào cái gì ta phải giao cho ngươi?”

Quy Nhài không thêm để tâm ngữ khí của Hoa Đào, nói như điều đương nhiên.

Thiên Lan không hiểu được Quy Nhài muốn làm gì, chỉ có thể hướng tới Hoa Đào liều mạng lắc đầu, nàng muốn biểu đạt là nàng không sao, nhưng trong mắt Hoa Đào lại biến thành ý mong cứu giúp.

Hoa Đào nhìn thấy khí tức chậm chậm lưu chuyển trước mắt kia, trong lòng nhanh chóng tính toán xem làm cách nào cứu được Thiên Lan tiểu thư ra khỏi tay Quy Nhài mà không làm nàng bị thương tổn.

“Dựa vào việc nàng ấy là thứ mà Đế Lâm Uyên ta nhìn trúng,” thanh âm nhàn nhạt từ phía đằng sau vang lên.

Thân thể Quy Nhài khẽ rung động, trong tay thiếu mất một người, một công tử vận một thân áo trắng đang đứng tại trước mặt hắn, trong tay đang xách chính là Vân Huyền Khê.

Đế Lâm Uyên liếc nhìn Vân Huyền Khê, khóe miệng câu lên một nụ cười ôn hòa, “nhảm rồi.”

Lời vừa dứt, bàn tay hắn chậm chậm buông ra.

Vân Huyền Khê bị Quy Nhài phong ấn linh mạch, một chút linh lực đều không sử dụng được, nếu ngã xuống như vậy không chết thì cũng tàn tật, đồng tử hắn co rút, biểu tình vẫn dừng lại tại khoảnh khắc bị Đế Lâm Uyên cướp được từ trong tay Quy Nhài.

Tốc độ của nam nhân này thật là nhanh!

Thiên Lan trong lòng kinh sợ, phần nộ trùng Đế Lâm Uyên, nhưng không có cách nào vì thân thể không có chút linh lực nào, Đế Lâm Uyên lại đáp lại nàng một nụ cười, nhìn Thiên Lan, khiến nàng hận không thể xé nát bộ mặt giả dối của hắn.

Đáy mắt Quy Nhài trầm xuống, cũng buông Thiên Lan ra, tự mình phóng thẳng tới phía Vân Huyền Khê.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Đế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Đế Lâm Uyên ngươi là kẻ cầm thú

Editor: Devil Ly

Beta: Quỳnh

Chương 26: Đế Lâm Uyên ngươi là kẻ cầm thú.

Thiên Lan nhanh chóng rơi xuống, lực phủ ngũ tạng truyền tới cảm giác đau đớn quen thuộc, thân thể lần nữa cảm nhận cảm giác từ trên cao rơi xuống dưới, trong lòng thâm hận Đế Lâm Uyên, lần thứ tư rồi!!!

Thân hình Đế Lâm Uyên khẽ lắc, vầng vàng đón được Thiên Lan, một tay kéo lấy thắt lưng của nàng, cười tươi mà nhìn nàng, Thiên Lan một lần nữa cảm nhận được một nguồn nhiệt chạy qua thân thể, thanh âm nhanh chóng quay trở lại với thân thể mình.

“Đế Lâm Uyên, ngươi là đồ cầm thú.” Thiên Lan hét lớn một tiếng rồi nhanh chóng nhìn xuống phía dưới, nhìn thấy Vân Huyền Khê được Quy Nhài đón được, Thiên Lan mới thở phào nhẹ nhõm.

Đế Lâm Uyên hừ nhẹ một tiếng, không phản bác lại Thiên Lan, đưa nàng tới độ cao trước đó, động tĩnh bên này sớm đã dẫn dụ sự chú ý của người khác, Hoa Lê cùng mọi người đã kết thúc trận chiến vây lại bên này.

Mà những người khác cũng như vậy, một tư thế bao vây bức gần tới bọn họ, Đế Lâm Uyên một thân áo trắng mất biếc, đây là người mà trên đại lục ai cũng biết tới.

Mà Thừa Đức ở bên dưới ngược lên có chút môi đỏ đang đỏ hồng người bên cạnh, “Tiểu tử thối kia trước đó là đi cùng bọn ta sao?”

Người bị đỏ kia nuốt chút nữa thở không thông, sắc mặt ai oán nhìn Thừa Đức, “Đúng”

“Lão tử đã nói tiểu tử thối kia có chút quen mắt, thật không ngờ lại là Đế Lâm Uyên!” Thừa Đức kêu lớn một tiếng, người ở bốn phía đều dồn ánh mắt quý dị về bên này.

Lam Diệp và Lam Diệu nhìn nhau, Đế Lâm Uyên! Đó là người mà trên đại lục này loan tin đến ồn ào huyền ảo, đại ma đầu giết người không chớp mắt, nhưng mà bọn họ cùng hắn bên nhau mấy ngày, Đế Lâm Uyên so với những gì thiên hạ đồn đại không giống nhau.

Hắn đại đa số thời gian đều cười, lại cùng với Thiên Lan mâu thuẫn, cũng có lúc vẻ mặt ghét bỏ nhưng lại không nói năng gì mà đứng ở phía xa, làm gì có dáng vẻ của đại ma đầu thích giết người?

Một số người từng gặp qua Đế Lâm Uyên trong rừng chết sôi nổi bàn tán, may mắn bọn họ không bị Đế Lâm Uyên giết, đồng thời còn đoán xem vị nữ tử váy xanh kia là ai.

Có thể ở bên cạnh Đế Lâm Uyên thân mật như vậy, lẽ nào lại là người trong lòng của Đế Lâm Uyên?

“Đế Lâm Uyên, hừ...” Quy Nhai kéo theo Vân Huyền Khê đứng trở lại giữa không trung, khoe miệng khẽ giương lên một nụ cười, giống như trào phúng, lại giống như chẳng có gì.

“Đế Lâm Uyên, giết hai mươi ba mạng người trong tộc của ta, hôm nay nói thế nào ngươi cũng phải cho lão tử một câu trả lời.” lúc này đang đối mặt với Quy Nhai, bên cạnh lại có người muốn tiến tới.

Đế Lâm Uyên nhẹ nhàng quét mắt liếc nhìn người đó, trước mặt mọi người đem Thiên Lan ôm vào trong lòng, Thiên Lan cho dù trong lòng phẫn nộ, nhưng cũng biết được lúc này không phải là lúc để năng giận dữ, Đế Lâm Uyên chỉ cần buông tay, năng cũng không dám đảm bảo có thể may mắn được như lần trước.

“Trả lời? Đế Lâm Uyên ta làm việc từ lúc nào phải cho các ngươi câu trả lời.” một lúc sau Đế Lâm Uyên mới chậm rãi mà ném ra một câu.

Cuồng vọng, bá đạo cùng lạnh lùng, mọi người xung quanh đều rõ ràng cảm nhận được khí tức cường giả phát ra từ trên người Đế Lâm Uyên, làm bọn họ có chút rụt lại, nhưng cứ nghĩ tới người thân bị Đế Lâm Uyên giết chết, ý nghĩ thối lui bị nộ khí chiếm đóng.

“Giết Đế Lâm Uyên, báo thù cho người trong tộc, giết hắn!”

“Giết hắn!”

Một màn người người kêu giết Thiên Lan chỉ nhìn thấy được trên phim ảnh, đến nay lại có thể tự mình thử nghiệm, đáng sợ nhất là hiện giờ nàng còn ở trận doanh đối địch.

“Sợ sao?” Đế Lâm Uyên hơi cúi đầu, đôi mắt xanh ánh lên màu sắc ôn nhu.

Dung mạo thế này, thâm tình thế này, đối lại là người khác sớm đã ngã vào rồi, nhưng Thiên Lan da gà nổi hết toàn thân, lúc nam nhân này ôn nhu chắc chắn không có gì tốt.

Thấy sự phòng bị trong mắt Thiên Lan, ý cười của Đế Lâm Uyên càng sâu, hơi cúi người xuống, bên tai nàng nói nhỏ: “Thiên Lan tiểu thư, ngươi cần gì phải phòng bị đối với ta?? Ta muốn giết ngươi chẳng qua là chuyện khẽ động một ngón tay thôi.”

Hành động của hai người vốn đã ám muội, lúc này lại thêm một tư thế kia, cho dù là ai đều sẽ đem Thiên Lan xem thành người của Đế Lâm Uyên, không đúng, là nữ nhân của hắn!

Sắc mặt Vân Huyền Khê có chút khó coi, cái tên Đế Lâm Uyên này đại diện cho điều gì cả cái đại lục này đều biết, nhưng tại sao Thiên Lan lại có quan hệ với cái người này?

Thiên Lan đưa tay đẩy Đế Lâm Uyên ra, thần sắc lạnh nhạt, “Đế công tử nói đúng, Vân Thiên Lan ta chẳng qua chỉ là một hạt bụi trong mắt Đế công tử, sự sống chết của ta chẳng qua chỉ là một câu nói của Đế công tử.”

Thiên Lan vừa dứt lời, ánh mắt sắc nhọn nhìn thẳng Đế Lâm Uyên, âm thanh đột nhiên đè thấp vài phần, “Đế công tử tốt nhất ngay bên giờ giết chết ta, đừng để Vân Thiên Lan có ngày trở mình.”

Lần này Thiên Lan thật sự rất tức giận, năng đã chịu đủ sự sắp xếp của Đế Lâm Uyên đối với nàng rồi, cạy mình có chút thực lực thì có thể tùy tiện làm nhục người khác sao?

Đế Lâm Uyên thật sự là bị ánh nhìn sắc nhọn bắn ra từ trong mắt Thiên Lan dọa, nữ nhân này trước giờ đều đem tính khí của mình che giấu rất tốt, lần này hắn có thể đã thật sự chạm đến cực hạn của nàng rồi, Đế Lâm Uyên nhẹ chuyển tầm mắt, đại thiếu gia của Vân gia...

“Ta sẽ không giết người.” Đế Lâm Uyên một lần nữa mở miệng “Ngược lại, ta sẽ bảo vệ ngươi.”

Thiên Lan cười lạnh một tiếng, nghiêng đầu đi nơi khác, không nguyên ý nói thêm gì với Đế Lâm Uyên, nam nhân hi vọng vô thường này, ai mà biết được một khắc sau hắn có lật mặt hay không.

“Đừng có mà ở đó thân mật, ân ái như vậy, đến địa phủ mà thể hiện, nạp mạng đi!” cuối cùng cũng có người không thể xem tiếp được nữa, bắt đầu phát động công kích.

Có một tất sẽ có hai, rất nhanh đội quân tức thời thảo phạt. Đế Lâm Uyên rất nhanh đã bị bao bọc bởi ánh sáng linh lực, lại một lần nữa phát ra trên bầu trời. Đế Lâm Uyên chỉ ôm Thiên Lan mà tránh né, linh lực từ các hướng đánh tới không tạo cho hắn bất cứ một tổn thương nào.

Quy Nhai đứng tại vòng ngoài, nhìn Đế Lâm Uyên đang không ngừng tránh né, không có chút ý vị muốn tiến lên.

Vân Huyền Khê ngược lại rất gấp gáp, mồ hôi tí tách tí tách rơi xuống, nhưng không thể nào nói chuyện chỉ có thể trợn mắt mà nhìn Thiên Lan bị người ta vây lấy.

Quy Nhai vỗ một cái vào sau lưng Vân Huyền Khê, trước khi Vân Huyền Khê kịp mở miệng liền nói: “Huyền Khê, muội muội này của ngươi rất có thể sẽ đem đến cho đại lục một tai họa, như vậy ngươi sẽ còn bảo vệ nàng không?”

“Đạo sư?” lời đến miệng Vân Huyền Khê liền bị Quy Nhai chặn lại, “Ngươi có phải là dự đoán được điều gì không?”

Quy Nhai có thể dự đoán được tương lai, chuyện này rất ít người biết được, trừ Vân Huyền Khê thì chỉ còn Viện trưởng.

Quy Nhai lắc đầu, vẻ mặt xẹt qua một tia tiếc nuối, “Chính bởi vì không thể dự đoán được, bởi vậy nàng chính là một biến số, vừa chính vừa tà.”

Vân Huyền Khê trầm mặc một lúc, sau đó kiên định mà ngắt đầu, “Đạo sư, không cần biết Thiên Lan sau này ra sao, nàng vẫn là muội muội của Vân Huyền Khê ta, là người thân duy nhất có chung một huyết mạch trên thế giới này.”

Quy Nhai sớm đã dự liệu được Vân Huyền Khê sẽ nói như vậy, vì thế chỉ có thể thở dài một tiếng, “Bỏ đi, nếu ngươi đã để tâm nàng ta như vậy, người làm đạo sư như ta sẽ tặng nàng ta một món quà gấp mặt.”

Những chuyện xảy ra bên này Thiên Lan không hề hay biết, nàng đang trừng lớn mắt nhìn Đế Lâm Uyên nhẹ nhàng mà xuyên qua vô số đạo linh lực, tham gia trận chiến đại đa số đều là linh thể, chỉ có rất ít người sử dụng linh khí hỗ trợ để có thể bay lên, ánh sáng xanh xen kẽ với ánh sáng lục đang không ngừng bay múa trên không trung.

Bên dưới vẫn như cũ núi đất rung chuyển, trên bầu trời không biết từ khi nào mà mây đen mù mịt, trên trời không ngừng có từng tiếng sét vang lên cuộn cuộn, thanh âm từ xa đến gần.

Bầu trời xám xịt luôn cho người ta một cảm giác bức bách khó chịu, trong lòng Thiên Lan có một dự cảm không lành, khi nàng nhìn thấy Quy Nhai đang đứng thẳng trong vòng trận chiến, cảm giác đó lại càng rõ ràng hơn.

Quy Nhai hướng tới Thiên Lan như cũ lộ ra một nụ cười quỷ dị, Vân Huyền Khê lúc này đã không thấy bóng dáng đâu nữa, nhưng Thiên Lan hiện giờ đã không còn có thời gian để nhìn xem Vân Huyền Khê đang ở đâu nữa.

Tốc độ của Quy Nhai không hề chậm hơn so với Đế Lâm Uyên, mỗi lần ra tay ông chỉ là muốn chặn lại Đế Lâm Uyên, tay không giao chiến với Đế Lâm Uyên, không dùng một chút linh lực nào, mục tiêu, chính là Thiên Lan trong lòng Đế Lâm Uyên.

“Quy Nhai đạo sư là đang muốn giành người với ta sao?” Đế Lâm Uyên tránh khỏi công kích của Quy Nhai, trào phúng mà nhìn ông.

“Không, ta chính là muốn tặng nàng một món quà.” Quy Nhai rất bình tĩnh mà phản bác, ông không có hứng đi giành người với Đế Lâm Uyên.

Đế Lâm Uyên có chút hứng thú khẽ nhướng mày, “Quy Nhai đạo sư muốn tặng quà gì?”

“Đây là quà tặng nàng ta, Đế công tử có vẻ quan hơi nhiều rồi.” Quy Nhai mặt không chút biểu tình đáp lại, ánh nhìn mãi dừng trên khuôn mặt có chút trắng bệch của Thiên Lan.

Thiên Lan lúc này rất muốn hét lớn một tiếng, nàng là người, không phải thứ đồ các người có thể tùy tiện tranh cướp, nhưng tình hình bây giờ, nàng rất rõ ràng, nàng vốn là không có quyền mở miệng.

“Thần thú xuất thế rồi.” đám người vẫn vây lấy Đế Lâm Uyên đột nhiên tản đi, thanh âm hưng phấn không ngừng truyền quanh quần trong núi.

Đứng trước thần thú, Đế Lâm Uyên cũng phải lùi lại phía sau.

Trong không trung không ngừng truyền tới tiếng sấm sét, chấn động đến rung chuyển thiên địa, đỉnh núi trước đó giống như một miệng núi lửa, không ngừng có nham thạch phun ra ngoài, đồng thời mang theo ngọn lửa nóng rực, từ đỉnh núi không ngừng chảy xuống dưới.

Nhiệt độ nóng rực kia, không phải con người có thể chịu đựng được, Thiên Lan tại thời điểm đầu tiên cảm nhận được nhiệt độ kinh hoàng kia liền bị một cảm giác thanh mát bao chặt lấy, nhiệt độ kia thời khắc này bị cách biệt hoàn toàn ở bên ngoài, Thiên Lan nghiêng đầu nhìn về Đế Lâm Uyên, ánh nhìn của Đế Lâm Uyên lại dán chặt tại cửa động trên đỉnh núi.

Quy Nhài nhìn thấy nham thạch đỏ rực kia, trong mắt hiện rõ một tia vui sướng, lợi dụng lúc tầm mắt Đế Lâm Uyên không để ý đến ông, liền đem Thiên Lan cướp lại tay mình.

Thiên Lan chỉ cảm thấy cảm giác mát mẻ trên thân thể tan đi, quay đầu lại liền bị Quy Nhài xách trên tay, nhiệt độ nóng rực không ngừng bao lấy nàng, mồ hôi còn chưa kịp thoát ra ngoài đã bị hờ cạn, quần áo dán trên người, lại càng bỏng rát.

Đế Lâm Uyên hồi phục lại, trong mắt liền toát ra hàn ý rét lạnh, thanh âm trầm thấp, giống như thanh âm của quỷ tu la đến từ địa ngục, “Quy Nhài, ngươi muốn chết.”

Khóe miệng Quy Nhài giương lên một nụ cười, mang theo Thiên Lan hướng tới đỉnh núi lửa đang không ngừng phun ra nham thạch kia, trong lòng Thiên Lan nổi lên một trận khủng hoảng, túm chặt lấy cánh tay Quy Nhài, móng tay xuyên qua lớp vải quần áo cắm chặt vào thịt của Quy Nhài, “Người muốn làm gì?”

Phạm Diệt ở trong tay áo nàng lăn lộn mấy vòng, đang định nhảy ra ngoài giúp đỡ, một đạo khí lực đột nhiên khóa chặt nó, một khắc sau đó liền rơi vào trong bóng tối.

Quy Nhài hơi quay đầu lại, khóe miệng giương lên một nụ cười như có như không khiến Thiên Lan nhìn thế nào cũng thấy rất quý dị.

“Đế Lâm Uyên!” Thiên Lan theo bản năng gọi tên Đế Lâm Uyên, nhiệt độ quá cao, ý thức của nàng đã có chút mơ hồ rồi.

Thanh âm yếu ớt, Đế Lâm Uyên ở đằng sau lại nghe thấy vô cùng rõ ràng, nhìn hình bóng phía trước đang không ngừng kéo giãn khoảng cách, đôi mắt xanh của Đế Lâm Uyên sắp phun ra lửa, phát động linh lực không ngừng đuổi theo Quy Nhài.

“Gia, gia không thể đi tiếp nữa.” mắt thấy sắp đuổi kịp, Hoa Lê từ phía sau liền kéo lại cánh tay Đế Lâm Uyên, khiến cho hắn phải dừng lại.

“Buông tay.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Đế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Giải trừ phong ấn, Hoàng Quyết hiện lên

Edit: Clover110

Thanh âm hung ác của Đế Lâm Uyên làm Lê Hoa lạnh cả người, mặc dù vậy, hắn vẫn lôi kéo Đế Lâm Uyên gắt gao, “Gia, vừa rồi người bị thương, chẳng những đi qua chẳng cứu được Thiên Lan tiểu thư, mà còn có thể bỏ mạng.”

Vừa nãy Đế Lâm Uyên đại chiến cùng Kỳ Lân một trận, lực lượng của thượng cổ thần thú không phải là loại hắn có thể dễ dàng đối phó, vất vả lắm mới thoát ra được thì lại nhìn thấy cảnh Thiên Lan bị Quy Nhài xách đi.

Hắn không biết Quy Nhài, người này có chủ ý gì, nhưng hắn vừa bị thương, nếu trực tiếp đối đầu với Quy Nhài thì chỉ có thể lưỡng bại câu thương, lúc này hắn mới chú ý tới Vân Huyền Khê, là học sinh duy nhất của Quy Nhài. Quy Nhài chắc chắn sẽ không mặc kệ, chỉ có như vậy mới có thể giành lại được Thiên Lan từ trong tay Quy Nhài.

“Nàng không thể chết được.” Thanh âm Đế Lâm Uyên hòa hoãn vài phần, nhưng ngữ khí càng thêm kiên định hơn.

Lê Hoa sững sốt, ngay tại lúc đó, Đế Lâm Uyên liền tránh tay hắn, nhoáng một cái liền biến mất trước mặt của Lê Hoa. Lê Hoa bực mình trong lòng, chỉ có thể nhanh chóng đuổi theo.

Trên không trung vài đạo thân ảnh vụt qua, hướng thẳng phía dung nham cuộn cuộn kia.

Thiên Lan muốn há miệng hô hấp không khí, nhưng tất cả những gì nàng hít vào chỉ là hơi nóng cháy, càng làm cho miệng khô lưỡi khô. Càng tiến dần vào đỉnh núi, ý thức Thiên Lan càng mơ hồ, trong mơ hồ nàng nhìn thấy một sinh vật đầu đầy lửa đang bay trên không, một đôi mắt huyết hồng nhìn chăm chăm nàng, không phải... mà là nhìn phía sau nàng.

Nhưng nàng đã không còn sức để quay đầu lại nhìn phía sau có gì, hiện tại nàng chỉ muốn nước, nóng quá, thật là rất nóng!

Quy Nhài nhìn thiếu nữ trong tay mình, quay lại nhìn về phía Kỳ Lân đang đứng ở đối diện, dưới chân là dung nham nóng rực, Quy Nhài lạnh bầm “Tiểu nha đầu, đừng trách lòng dạ ta tàn nhẫn.”

“Đế...”

Thanh âm Thiên Lan bỗng mạnh đến nỗi không thể nghe rõ, phía dưới không ngừng thổi lên từng cơn gió nóng rực, nàng cảm giác được bản thân mình

sắp hòa tan, trước mắt là ngọn lửa đang không ngừng bao phủ cắn nuốt lấy nàng.

Thời điểm Đế Lâm Uyên đuổi tới, ngay lập tức nhìn thấy Thiên Lan đang bị bao phủ bên trong dung nham, con người hần co rụt lại.

Trong không gian lửa đỏ ngập trời này, Đế Lâm Uyên đứng yên trên không trung, bạch y như tuyết, con người màu lam nhạt dần chuyển biến thành màu thâm lam, cho đến khi bao phủ toàn bộ mắt hần, màu lam yêu dã như màu đá quý hiếm thấy, phát ra ánh sáng lộng lẫy.

Khí tức âm hàn không ngừng dâng lên xung quanh hần, trong không gian nóng cháy này, Quy Nhai lại cảm nhận được một trận hàn ý đến tận xương.

“Gia, không thể!” Lê Hoa đè lại đầu vai Đế Lâm Uyên, mặt đầy lo lắng nói.

Nhưng lúc này Đế Lâm Uyên đâu còn nghe đến ai nói cái gì, vung ra tay Lê Hoa, nhìn thẳng phía Quy Nhai, ngưng tụ ra trường kiếm mang theo hàn ý sắc bén quét về phía cổ Quy Nhai.

Quy Nhai trong lòng kinh hãi, trên người Đế Lâm Uyên có khí thế khiến không người nào không sinh lòng sợ hãi, hần nhanh chóng thoát khỏi công kích của Đế Lâm Uyên, rồi cuộc người nam nhân này mạnh đến cỡ nào?

Từ khi xuất hiện, Kỳ Lân đã bị Đế Lâm Uyên và Quy Nhai làm lo, trong lòng vốn là đã rất giận, giờ lại thêm việc này càng là không thể nhẫn nhịn. Tất cả đều là do nam nhân kia đánh gãy nó, nhân loại đáng chết.

Mà bên cạnh lại có không ít người như hồ rình mồi, muốn tiến lên chế phục Kỳ Lân, lại bị khí thế tôn quý của Kỳ Lân kinh sợ, không dám có chút xúi động tác nào.

Kỳ Lân nhìn người ở bốn phía, lửa giận trong lòng càng dâng, một cái miệng rộng mở ra, vô số ngọn lửa bay về phía đám người xung quanh. Ngay lập tức, tiếng kêu rên vang vọng đến tận trời xanh, Kỳ Lân khinh thường đầu cùng những người đó, nhắc móng lên hướng thẳng về phía Đế Lâm Uyên.

Mà ở trong dung nham phía dưới, ngay lúc rơi vào trong dung nham, Thiên Lan liền thấy xiêm y của mình hóa thành tro tàn, nhưng kì lạ là thân thể nàng lại không tổn thương chút nào, da thịt trơn nõn trắng bóng bị dung nham bao vây lấy, tóc dài phiêu phù xung quanh.

Nhưng nàng vẫn cảm giác được toàn thân lửa đốt đến đau đớn, đau đớn càng gia tăng, ý thức của nàng cũng dần dần trầm xuống.

Nàng sẽ chết sao?

Ba tháng ngắn ngủi, trên đại lục này dấu vết tồn tại của nàng còn chưa có lưu lại. Ngoài Vân Huyền Khê nhớ rõ nàng, còn có ai nữa đâu? Có lẽ còn có Vân Ninh Thâm, cái thiếu nữ biểu tình luôn luôn một dạng (nguyên văn là: cái kia luôn là bộ mặt biểu tình thiếu nữ). Ngoài bọn họ ra, trên đại lục này sợ là không còn ai nhớ rõ Vân Thiên Lan này.

Nàng sao có thể chết như vậy được... Ý thức tan rã dần, lòng nàng lại không cam chịu, nhưng vẫn không mở mắt nổi.

Thân hình Thiên Lan lặng lặng phiêu phù trong dung nham, dung nham như là bị người khổng chế, hình thành một trận pháp quý dị xung quanh nàng, mà nàng đang nổi tại trung ương trận pháp.

Trận pháp chậm rãi xoay tròn, từ trong trận pháp có hồng quang tản ra, quay xung quanh Thiên Lan vài vòng, từ thân hình trơn bóng của nàng dần đi vào bên trong thân thể. Da thịt nàng vốn là trắng nõn, lúc này lại hiện lên hồng quang quý dị, nhìn từ bên ngoài, hồng quang không ngừng len lỏi dưới da thịt nàng.

Cảnh tượng như vậy diễn ra trong chốc lát, hồng quang bắt đầu mãnh liệt hướng vào trong thân thể nàng, vào sâu khắp người nàng.

Thiên Lan đau đến nổi tỉnh lại, trợn mắt nhìn màu đỏ trước mắt, nàng vẫn đang ở trong dung nham, nhưng ngoại trừ đau đớn đến khắc cốt này, nàng không còn cảm giác được nóng cháy như lúc trước.

Nàng không chết?

Thiên Lan cử động cánh tay, duỗi tay chậm rãi sờ gương mặt mình, nhéo một phát, đau quá, nàng thật sự không chết?

Còn chưa kịp vui mừng, đau đớn từng đợt từng đợt truyền đến, Thiên Lan chỉ có thể cắn răng thừa nhận từng đợt đau đớn này, thân hình nhỏ xinh cuộn tròn lại, tóc đen tán loạn, che đầy thân hình lỏa lồ.

Khép lại đôi mắt tràn đầy tàn nhẫn, chỉ cần không chết, đau đớn như thế này thì tính cái gì!

Không biết trải qua bao lâu thời gian, đau đớn trên thân thể mới dần dần lui đi, Thiên Lan kiệt sức xụi lơ, nghỉ ngơi một hồi, đau đớn kia lại kéo đến.

Vài lần lặp lại như vậy, khuôn mặt Thiên Lan ngày càng tái nhợt, đầu ngón tay trên cánh tay ngày càng nhiều, hơn nữa đã chảy máu.

Đau đớn đến khắc cốt như vậy, Thiên Lan không biết bản thân mình làm sao mà chống lại được, tay chân nàng vô lực, nằm dang rộng hình chữ đại, bên dưới là trận pháp không ngừng xoay tròn.

“Tàng phong ấn thứ nhất được giải trừ, Hoàng Quyết tàng thứ nhất, Dục Hóa Trùng Sinh, kỹ năng thiên phú: Thiên Hòa”. Trong đầu Thiên Lan đột nhiên

xuất hiện một dòng chữ to.

Thiên Lan đột ngột ngồi dậy, trợn trừng mắt, nhìn đến bốn chữ giải trừ phong ấn.

Bên trong cơ thể như bị rửa sạch, trở nên vô cùng uyển chuyển và nhẹ nhàng, Thanh U chỉ khí không ngừng đi vào sâu trong thân thể Thiên Lan, nàng có thể nhìn thấy Thanh U chỉ khí đang chuyển động vòng quanh huyết mạch của nàng, sau khi chuyển động mấy vòng chúng tập trung lại nơi ngập tràn sương khói trắng.

Đây là thể hiện nàng đã có thể tu luyện rồi sao? Thiên Lan mừng như điên, trường hợp này giống như đúc miêu tả trong sách mà nàng đã đọc.

Xem xét lại lần nữa, Thiên Lan xác định, nàng thật sự có thể tu luyện, phong ấn được giải trừ, trời thật không muốn nàng chết.

Thiên Lan bình tĩnh trở lại, nàng phát hiện một vấn đề rất quan trọng, bây giờ nàng đi ra ngoài như thế nào đây? Nơi này toàn là dung nham, mặc dù giờ nàng có thể tu luyện, nhưng lực lượng thân thể nàng yếu như người không tu luyện, quan trọng là nàng đang trần như nhộng, làm sao ra ngoài?

Nàng hai tay chống cằm, ngồi trên trận pháp, đến lúc này nàng mới nhận ra nàng đang ngồi ở trung tâm của một trận pháp, trong trận pháp tản ra hồng quang không ngừng, tạo thành một cái vòng bảo hộ, ngăn cách nàng với dung nham bên ngoài.

Thiên Lan dùng cả tay lẫn chân bò đến bên rìa trận pháp, duỗi tay sờ sờ tấm chắn vô hình kia, tấm chắn đó dao động theo cái chạm của nàng, nàng dùng sức nhấn mạnh, tấm chắn cũng dần ra theo lực tay nàng.

Ngay khi nàng rút tay lại, đột nhiên trên ngón trỏ xuất hiện hoa văn quý dị, hoa văn này màu đỏ đến chói mắt, vòng quanh ngón tay nàng, đang không ngừng lan ra.

Ánh mắt Thiên Lan đại ra, ngơ ngác nhìn những hoa văn đỏ như máu ấy, hoa văn vẫn đang không ngừng biến hóa, chừng năm phút sau, hoa văn mới ngừng biến hóa, đây dường và hóa hoa cùng nhau vòng quanh trên ngón trỏ nàng, nhìn thật yêu dã và mỹ lệ.

Thiên Lan thử co duỗi cánh tay, vẫn giống như bình thường, không cứng đờ như nàng nghĩ, nhưng mà Thiên Lan vẫn cảm thấy cả người không thoải mái, giống như là kiến bò toàn thân nàng vậy.

Lấy cánh tay khác xoa xoa, vẫn không có gì thay đổi, Thiên Lan nhìn thật kỹ ngón tay mình. Tình trạng này giống như là do hoa văn trên ngón tay nàng sinh ra ấy.

“Không gian Hoàng Quyết, linh hồn tương khê, thanh công nhận chủ.” Một chuỗi kí tự lại hiện lên trong đầu nàng.

Sau khi sững sốt, Thiên Lan nhìn ngón tay có chút quý dị của mình, không gian Hoàng Quyết? Lúc này hình như nàng có nghe thấy Hoàng Quyết tăng thứ nhất, Hoàng Quyết là cái gì?

Không gian Hoàng Quyết, chắc là giống hẳn không gian đúng không, Thiên Lan tập trung tinh thần, nghĩ đi vào không gian Hoàng Quyết. Cảnh vật trước mắt thay đổi, một không gian khác hiện ra, ở giữa là rất nhiều kệ sách, trên kệ sách không bày sách mà là bày rất nhiều chai, lọ, bình. Đến khi Thiên Lan đọc chữ ghi trên những chai, lọ, bình đó mới khiếp sợ thật sự, tất cả đều là đan dược từ thất phẩm đến cửu phẩm.

Trên đại lục Thương Lan này, đan dược từ tam phẩm trở lên đã có thể khiến cho rất nhiều người muốn có, ngũ phẩm trở lên càng hiếm có, nơi này lại là đan dược từ thất phẩm đến cửu phẩm, xem số lượng này, ít cũng phải hơn trăm bình sứ, mà mỗi bình sứ chứa từ mười đến năm mươi viên, tính ra tất cả cũng có đến ngàn viên.

Đây là muốn nghịch thiên a!

Thiên Lan nhìn mỗi góc ngách không gian Hoàng Quyết một lần, ngoài đan dược ra, không gian không còn đồ vật gì đặc biệt cả. Cũng may ở trong góc nàng tìm được một cái tay nải, trong tay nải là một bộ váy màu vàng kim.

Trong màu vàng xen lẫn màu đỏ, cực kỳ giống chân trời lúc hoàng hôn, trên làn váy là hoa văn thêu rất tinh xảo. Nàng không biết hoa văn đó là hoa gì, nhưng nhìn rất đẹp, chỗ cổ tay áo cũng dùng sợi tơ đủ màu thêu thành nhiều đóa hoa nhỏ, thủ công tinh vi, trang phục được làm từ công nghệ kiếp trước cũng không so sánh được.

Vừa nghĩ muốn, xiêm y liền bay đến trong tay Thiên Lan, nàng cầm xiêm y úm thử lên trên người, hơi lớn so với nàng. Nhưng nghĩ đến việc mình đang trần như nhộng, bây giờ có đồ mặc còn hơn không. Thiên Lan lập tức mặc vào!

Vừa mặc xong, nàng đang định siết chặt xiêm y cho bớt rộng, lại thấy xiêm y đang dần thu nhỏ cho đến khi vừa y thân thể nàng mới dừng lại.

Về mặt Thiên Lan quý dị, chân trần, đứng trên trận pháp đang tản ra quang mang màu hồng, áo choàng màu vàng tung bay, tóc dài xỏa tung đằng sau, trong con ngươi đen nhánh ngẫu nhiên sẽ xuất hiện hồng quang yêu dã.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Đế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Thượng cổ thần Hỏa Kỳ Lân

Edit: Clover110

Đối với người có khả năng tiếp thu nhanh như Thiên Lan, nàng vẫn không thể tin tưởng nổi hiện tượng quý dị này, dưới chân nàng dẫm chính là trận pháp sao?

Nàng đọc qua tư liệu về trận pháp rất ít, chỉ biết vài trận pháp đơn giản. Mặc dù vậy, nàng cũng biết được trận pháp này có thể hiện ra trong điều kiện cực nóng như thế này, nó tuyệt đối thuộc phẩm giai tối cao.

Thiên Lan chân trần dạo quanh trận pháp một vòng, làn váy vàng kim tản ra, giống như một đóa sen nở rộ.

Aiiii, trọng điểm không phải cái này, trọng điểm là làm sao đi lên đây?

Thiên Lan ngẩng đầu nhìn phía trên, toàn là dung nham, nhìn màu sắc tươi đẹp đến tận cùng. Nhưng hiện tại nàng đâu còn tâm tình để ý mấy thứ đó.

“Ta muốn đi lên aaa!” Thiên Lan lẩm bẩm nói với chính mình.

Không nghĩ đến, trận pháp tự nhiên bắt đầu chậm chậm bay lên, Thiên Lan trừng mắt, kinh ngạc nhìn dung nham xung quanh, trận pháp đang di chuyển sao?

Chờ đến khi Thiên Lan nhìn đến ánh sáng, trên mặt đầy vui sướng, đúng là thoát ra được! Trận pháp mang theo Thiên Lan bay lên không ngừng, nàng nhanh chóng nhìn xung quanh, nàng đang đi đến cửa miệng sơn động lúc trước.

Ở phía xa trong sơn động có linh lực vang lên không ngừng, Thiên Lan nhìn qua liền thấy Hỏa Kỳ Lân đang đập trên lửa mà đứng, đôi mắt màu máu to bằng nắm tay gắt gao nhìn chăm chăm phía trước, Thiên Lan nhìn theo hướng đó, lại thấy Đế Lâm Uyên, bạch y như tuyết, đang đứng phía đối diện. Khoảng cách quá xa khiến nàng không thấy rõ vẻ mặt hắn, nhưng nàng vẫn có thể cảm giác được hàn ý từ trên người hắn phát ra.

Trận pháp vẫn đang bay lên, cho đến khi rời xa dung nham bên dưới, trận pháp dừng lại ở giữa không trung. Trận pháp tản ra hồng quang, ngay lập tức khiến mọi người chú ý.

Bên trong hồng quang, thiếu nữ xiêm y vàng kim đang đứng, tóc đen cùng kim bào nhẹ nhàng lay động, trong con ngươi đen nhánh rực rỡ lung linh, rất linh động.

Đôi mắt lam đậm của Đế Lâm Uyên vừa nhìn thấy Thiên Lan, ngay lập tức biến đổi thành màu lam nhạt, thân hình di chuyển, bay qua Kỳ Lân lao nhanh về phía Thiên Lan.

Khoảng cách càng gần, Thiên Lan mới thấy rõ bạch y của Đế Lâm Uyên có không ít dấu vết màu đỏ, vài dấu vết bị cắt, chỉ có khuôn mặt là sạch sẽ như trước, chăm chú nhìn nàng như đang nhìn thứ đồ vật trân quý nhất.

Chờ đến khi hắn đến gần trận pháp, hắn mới cảm nhận được một lực lượng quý dị, lực lượng kia làm hắn không thể không dừng thân hình lại.

Bên dưới là dung nham cuộn cuộn, bên trên là thiếu nữ kim bào, chân trần đứng trong trận pháp màu đỏ, cùng nam tử bạch y yêu nghiệt nhìn nhau.

Con ngươi Đế Lâm Uyên vừa chuyển, thân hình hơi lung lay, ý thức dần dần tan rã, trong tầm mắt mờ hồ hắn chỉ nhìn thấy khuôn mặt thanh lãnh của thiếu nữ xiêm y kim sắc kia.

“Gia!” Lê Hoa la lên, bay nhanh về phía Đế Lâm Uyên.

Thân hình Đế Lâm Uyên không ngừng rơi xuống, Thiên Lan chần chờ đôi chút, cuối cùng cũng khởi động trận pháp cùng bay về phía Đế Lâm Uyên, tốc độ của trận pháp đương nhiên nhanh hơn tốc độ của Lê Hoa rất nhiều, chớp mắt một cái liền đỡ được Đế Lâm Uyên.

“Đế Lâm Uyên...” Thiên Lan nhìn nam tử yêu nghiệt nằm trong trận pháp, lẩm bẩm nói, ánh mắt hơi trầm xuống.

“Tiểu thư Thiên Lan, xin đa tạ.” Lê Hoa dừng lại bên ngoài trận pháp, mặt đầy cảm kích, nếu vừa rồi không phải Thiên Lan đỡ đúng lúc, trăm phần trăm Đế Lâm Uyên sẽ ngã xuống dung nham.

Nhưng khi nhìn đến trận pháp này, Lê Hoa rất nghi hoặc, trận pháp này sao có thể di chuyển theo lệnh con người?

Hiện tượng quý dị này làm tất cả mọi người giật mình, trận pháp luôn luôn cố định, không bao giờ di chuyển theo lệnh của con người a.

Thiên Lan hơi nâng lên mi mắt, lúc này khuôn mặt thanh tú kia lại lộ ra một cổ yêu dã, làm mọi người nhìn không rời được mắt.

Đám người Đào Hoa cũng đuổi tới, thấy Đế Lâm Uyên an toàn mới cùng nhau thở phào nhẹ nhõm, Sen Hoa lấy một bình sứ từ trong lồng ngực ra, ném về phía Thiên Lan, Thiên Lan giương tay chụp lấy, nghi hoặc nhìn Sen Hoa.

Sen Hoa chấp tay nói “Làm phiền tiểu thư Thiên Lan đút thuốc cho gia!”

Thiên Lan nhìn Đê Lâm Uyên đang nằm trong trận pháp, người nam nhân này luôn luôn là bộ dáng sâu không lường được, làm gì có khi nào chột vật như vậy, nga, đúng rồi, có lần đầu tiên nha, nghĩ đến lần đó, Thiên Lan thật sự rất hối hận, lúc đó sao tay nàng lại tiện như vậy?

Ồ, bây giờ hình như cũng tiện tay.

Ai, dù sao cũng là tiện tay, vậy thêm lần nữa cũng chẳng sao! Thiên Lan vừa lắc đầu vừa ngồi xổm xuống lấy đan dược bên trong bình sứ ra đút cho Đê Lâm Uyên.

Sắc mặt Đê Lâm Uyên tái nhợt, sau khi nuốt xuống đan dược, sắc mặt hắn mới chuyển biến tốt vài phần, Thiên Lan im lặng lấy đan dược còn dư cất vào trong lòng. Bọn người Đào Hoa run rẩy khoe miệng, tiểu thư Thiên Lan, làm người ai làm như thế, bọn họ còn đứng chỗ này nha!!!

“Răng rắc!” thanh âm thanh thúy vang lên, bằng mắt thường có thể nhìn thấy trận pháp biến mất rất nhanh, tí trong lòng thầm chửi, có thể yên bình một xíu được không a!

Độ ẩm nóng cháy đánh úp lại, Thiên Lan chỉ muốn chửi tục mẹ nó, trận pháp sao có thể biến mất ngay lập tức mà không báo trước như vậy.

Cũng may đám Đào Hoa với Lê Hoa cách đó không xa, bay lại đỡ lấy Thiên Lan và Đê Lâm Uyên, khoe miệng co rút của bọn họ thể hiện rõ tình cảnh bây giờ thật sự không nói nổi.

“Trước tiên rời đi!” Lê Hoa đỡ lấy Thiên Lan, nhanh chóng phân phó.

Mấy người còn lại đồng loạt gạt đầu, con Kỳ Lân thượng cổ thần thú này, gia còn không phải đối thủ của nó, bọn họ chỉ có thể chịu chết mà thôi, tình huống hiện tại quan trọng nhất vẫn là rời khỏi nơi này.

Nhưng là, đến thì dễ, đi lại khó, biết bọn họ muốn rời đi, Kỳ Lân lập tức ngăn cản đường đi của bọn họ, đám nhân loại kia không muốn sống nữa, dám khiêu khích nó, nhất định phải chết ở chỗ này!

Kỳ Lân vừa chuyển động, mọi người xung quanh cũng cùng nhau hành động, Kỳ Lân ngăn cản đám Thiên Lan, còn những người khác lại bao vây luôn cả Kỳ Lân và đám Thiên Lan.

“Đê Lâm Uyên đã bị thương, hừ, hôm nay là cơ hội tốt để giết hắn, mọi người đừng bỏ qua.”

Quả nhiên, có người bắt đầu kích thích đám người kia.

Bọn họ có lẽ không thể có được Kỳ Lân, nhưng bọn họ hôm nay bắt buộc phải giết chết Đê Lâm Uyên. Trong mắt mỗi người đều lộ ra sự lạnh lùng, nếu ánh mắt có thể giết người, bọn Thiên Lan không biết đã chết biết bao nhiêu lần.

“Kỳ Lân thì sao?” Có người không muốn từ bỏ Kỳ Lân, vội hỏi.

Đó là thượng cổ thần thú a, người bình thường ai lại muốn từ bỏ, nhưng mà đây lại là thượng cổ thần thú trưởng thành, chút thực lực của bọn họ thì làm sao mà đối đầu trực tiếp với Kỳ Lân được. Nếu ở đây có Linh tôn, còn có thể cố sức một lần.

Nhưng mà trên đại lục này, Linh tôn còn chưa đến một trăm người, hơn nữa tin tức lúc trước đều nói rằng lần này không phải thần thú Kỳ Lân, những Linh tôn đang canh giữ gia tộc của mình, làm gì có chuyện rời đi bắt con thần thú tầm thường.

“Vừa nãy, chúng ta cũng đã được chứng kiến thực lực Kỳ Lân, cho dù chúng ta có nhiều người hơn nữa cũng không phải là đối thủ của nó.” Nếu không phải ban nãy Kỳ Lân vì đối phó với Đê Lâm Uyên, đám người bọn họ đã sớm bị Kỳ Lân giết chết.

“Cứ như vậy bỏ đi sao?”

“Nói gì thì nói, lão tử cũng sẽ từ bỏ, với thực lực của lão tử hiện tại, lấy tới lực lượng thần thú ấy cũng không ích gì, còn không bằng bỏ đi!” Có người quát lên như thế.

Kỳ Lân là thượng cổ thần thú, lực lượng huyết mạch cộng với kỹ năng thiên phú đều cực kỳ cường hãn, dù cho người ở đây đạt được khế ước với kỳ lân cũng sẽ chịu tác động của lực lượng mạnh mẽ ấy mà nổ tan xác. Nếu may mắn không bị nổ tan xác thì lực lượng thần thú cũng sẽ bị áp chế ngang hàng với người khế ước. Như thế thì có khác gì khế ước với một con linh thú?

Cần nhắc lại hại xong, ai ai cũng cho rằng từ bỏ Kỳ Lân là thượng sách.

Kỳ Lân nhìn đám người xung quanh, cười lạnh trong lòng, một đám nhân loại vô si.

Tiếng sấm cuối chân trời vẫn tiếp tục nổ vang, nhưng lại không hề có tia chớp nào đánh xuống. Kỳ Lân nôn nóng trong lòng, hận không thể đem đám người trước mắt đốt thành tro tàn. Nhưng nó không thể a, nếu nhân loại không chủ động tấn công nó, nó không thể làm hại tính mệnh nhân loại. Đây là quy tắc thiên địa, chủ yếu vì trước khi nó thăng cấp không thể tạo ra sát nghiệp.

Cấp bậc cao nhất trên đại lục này không phải là thần thú, bởi mạnh hơn thần thú có Tôn vương thú. Mà lần này, bởi vì muốn thăng cấp nên nó phải nhận lấy quy tắc thiên địa, mới bị đám nhân loại này phát hiện.

“Gia, ngài tỉnh?” Thanh âm Sen Hoa khiến mọi người chú ý.

Thiên Lan quay đầu nhìn lại, quả nhiên Đế Lâm Uyên đã tỉnh, hắt mở mắt, sắc mặt vẫn tái nhợt như trước. Lúc nàng nhìn hắn, hắn cũng nhìn nàng, mắt lam chột lóe, hắn trong lòng thở phào nhẹ nhõm, không chết là tốt rồi.

“Lấy được đồ sao?” Đế Lâm Uyên thu hồi tầm mắt, nhỏ giọng hỏi Sen Hoa.

Sen Hoa khẽ lắc đầu “Nó ở bên trong cơ thể Kỳ Lân, Kỳ Lân muốn nhờ vào nó mới thăng cấp được, chắc chắn sẽ sống chết bảo vệ đồ vật kia.”

“Nhất định phải lấy được nó!” Đế Lâm Uyên tránh khỏi Sen Hoa, thân hình loạng choạng, cuối cùng cố gắng đứng vững trong hư không, đôi mắt lạnh lẽo nhìn Kỳ Lân trước mặt.

Thiên Lan không hiểu, Đế Lâm Uyên muốn lấy đồ vật gì từ trên người Kỳ Lân?

Nghe rõ lời nói của Đế Lâm Uyên, đôi mắt Kỳ Lân cũng hiện lên hung quanh hung tợn, người nam nhân này dám muốn đồ vật kia, dù nó không biết đồ vật kia là gì, nhưng khi nó thức tỉnh thì đồ vật kia đã ở bên trong thân thể của nó, tản ra linh lực cường đại. Nó phát hiện đồ vật kia chứa đựng linh lực cuộn cuộn không ngừng, chỉ cần dùng linh lực đó để tu luyện, liền sẽ làm ít mà hưởng nhiều.

Hiện giờ nó muốn thăng cấp lên Tôn vương thú, làm sao nó có thể giao ra đồ vật kia.

“Nhưng mà gia, bây giờ ngài không thể đối đầu cùng Kỳ Lân được, thời gian sau này còn dài, chúng ta tốt nhất vẫn nên rời đi.” Đào Hoa rất lo lắng, bây giờ không phải là đối phó với một Kỳ Lân, mà còn cả đám người xung quanh kia a!

“Không được!” sau khi trầm mặc một hồi lâu, Đế Lâm Uyên chỉ nói hai chữ, nhưng vô cùng kiên định.

Hai tay Đế Lâm Uyên kết ấn trước ngực, từ chỗ ngực bắt đầu tản ra bạch quang, linh khí bốn phía chen chúc nhau hướng về phía Đế Lâm Uyên, hình thành một cái bão lốc xung quanh hắn. Về mặt Thiên Lan kinh ngạc vô cùng, còn có chiêu thức như vậy sao?

Lê Hoa lại kinh hãi, cầm tay Thiên Lan bay xa ra ngoài, bọn người vây xung quanh họ hình như cũng cảm nhận được nguy hiểm, theo bản năng lùi về phía sau.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Thiên Lan thấy sắc mặt Lê Hoa khác thường, lập tức hỏi.

“Gia đang cố tăng lên thực lực, tiểu thư Thiên Lan, ta đem người ra ngoài trước, người tự bảo vệ chính mình cho tốt.” Lê Hoa nói rất nhanh, mặt đầy sự lo lắng.

Cố tăng lên thực lực? Đế Lâm Uyên muốn làm gì?

Lê Hoa cũng không hỏi qua Thiên Lan, mang nàng đến chỗ một cánh rừng, nơi dung nham không thể tràn tới, xem như là mảnh đất an toàn, nơi đây cũng tụ tập rất nhiều người có thực lực thấp.

Thừa Đức nhìn thấy Thiên Lan trước tiên, liền chạy nhanh về phía nàng “Tiểu nha đầu, người trong trận pháp vừa rồi là người sao?” Thừa Đức mặt đầy vẻ bất quá, làm gì ra dáng một cái Linh đế a.

Thiên Lan tròn trĩnh mắt, nói ra lời thăm thía “Trưởng lão, người chú ý thân phận của mình.”

Nhiều người đang nhìn như vậy, lắc lắc vai nàng như thể còn ra thể thống gì nữa?

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Đế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Phải cưa đổ Đế Lâm Uyên

Thừa Đức làm bộ hô vài tiếng, đứng thẳng người, “Tiểu nha đầu, người nói mau, người vừa rồi có phải là người không?”

“Người xem” Thiên Lan chỉ chỉ y phục trên người.

Thừa Đức nghi ngờ nhìn nhìn vài cái, sau đó nghiêm túc nói: “Y phục rất đẹp, ở đâu ra vậy!”

Trên đầu Thiên Lan xuất hiện vài đường hắc tuyến, cái này không quan trọng, trong đầu vị trưởng lão này rốt cuộc là chứa cái gì vậy! Thiên lan than một

tiếng, kéo kéo vạt vấy, về mặt buồn rầu, “Trưởng lão, ta thật sự cảm thấy lo lắng cho chỉ số thông minh của ngươi, ngươi rốt cuộc là làm thế nào có thể ngồi lên vị trí trưởng lão vậy.”

Bọn người của Hồng Nguyệt dựng binh đoàn bên cạnh về mặt rất tán đồng, chỉ số thông minh của đại trưởng lão xác thực là có vấn đề.

Thiên Lan đem Thừa Đức đẩy sang một bên, chọn lấy một cái cây cao, trèo lên, còn chưa ngồi ổn định, Phạn Diệt không biết từ đâu xuất hiện, lớp lông vốn đã đen lúc này nhìn lại càng đen, cả một cục lông nhìn lên giống như bị chó gặm vậy.

“Nữ nhân xấu xí, phong ấn của ngươi đã được giải trừ rồi?” Phạn Diệt nhảy lên vai Thiên Lan, thế nhưng lại bình tĩnh mà nói chuyện với Thiên Lan.

“Chắc là vậy đi!” Thiên Lan có chút không xác định, “Ngươi giúp ta nhìn xem.”

Phạn Diệt trừng trắng mắt, nhưng vẫn nhắm mắt sử dụng linh lực kiểm tra cơ thể Thiên Lan, một lúc sau mới mở mắt.

“Chỉ giải có một chút.” Phạn Diệt thấy kì quái, phong ấn này nhìn thế nào cũng chỉ là loại thủ pháp thượng cổ phong ấn bình thường, nếu đã giải cũng không thể xuất hiện tình hình này mới phải.

Mới giải có một chút? Sắc mặt Thiên Lan cứng đờ, thế này là sao? Như vậy không phải nàng vẫn phải nghĩ cách cửa đồ Đế Lâm Uyên sao.

Đế Lâm Uyên... Thiên Lan ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, đã không còn nhìn thấy bóng dáng của Đế Lâm Uyên cùng kì lân nữa, trong lòng nàng sợ hãi, dụi dụi mắt, trên trời ngoài một đoàn người mặt đối mặt nhau, làm gì còn bóng dáng của Đế Lâm Uyên và kì lân nữa, ngay đến Hoa Lê cùng Hoa Đào cũng không thấy nữa.

“Đừng nhìn nữa, nam nhân kia đã đem kì lân về vùng của hắn rồi.” Phạn Diệt ái ngại hừ một tiếng.

“Vùng? Đó là cái gì?” Thiên Lan không hiểu, cái từ này nàng hoàn toàn chưa từng nghe qua.

“Chính là tương đương với một không gian, ài, ngươi biết cũng chẳng có tác dụng gì, tuy rằng phong ấn chỉ giải trừ có một chút, nhưng ngươi cũng có thể tu luyện rồi, phải cố gắng, đừng làm mất mặt lão tử.” Phạn Diệt lăm bầm rồi bỏ vào tay áo của Thiên Lan.

Vừa rồi rơi vào trong dung nham, khó khăn lắm mới nhặt lại một mạng, một chết được.

Đối thoại của Thiên Lan và Phạn Diệt cũng không quá lâu, Thừa Đức vừa lên tới nơi liền nhìn thấy thân sắc giống như bị sét đánh của Thiên Lan, mắt chớp chớp, giọng ra hươ hươ trước mặt nàng, lo lắng nói: “Tiểu nha đầu, ngươi sao thế?”

Thiên Lan một vẻ ngây ngốc, một lúc sau mới chuyển mắt nhìn Thừa Đức, hiểu kì nhìn nhìn Thừa Đức, lão đầu này cũng là linh đế, nhưng ông từ đầu tới cuối đều không hề tham gia, ngay đến Hồng Nguyệt dựng binh đoàn cũng không hề tham gia, “Trưởng lão, vì sao ngươi không đi cướp?”

“Cướp gì chứ, bao nhiêu người như vậy, lão tử lên không phải là tự ngược mình sao?” Thừa Đức lớn tiếng nói.

“Còn nói, tiểu nha đầu trận pháp vừa rồi của ngươi là trận pháp gì vậy?” Thừa Đức rất nhanh liền chuyển đề tài, hắn có hứng thú chính là trận pháp có thể tùy người mà động kia.

“Không biết” Thiên Lan về mặt thẳng thắn.

Trận pháp kia vì sao lại xuất hiện, làm sao mà biến mất nàng hoàn toàn không biết, làm sao có thể biết được đó là trận pháp gì, còn có hoàng quyết gì gì kia, đúng rồi Phạn Diệt có lẽ biết!

Mắt Thiên Lan sáng lên, trong đầu lập tức kêu Phạn Diệt.

Phạn Diệt mắt kiên nhẫn kêu ca mấy câu, “Làm cái gì vậy, tiểu gia phải đi ngủ, đừng làm phiền ta.”

“Ta hỏi ngươi, hoàng quyết là gì?”

Phạn Diệt trực tiếp từ trong tay áo Thiên Lan chui ra, quét mắt nhìn Thừa Đức, sau đó nói: “Làm sao ngươi biết đến Hoàng quyết?” ngữ khí nghiêm túc trước nay chưa từng có, thậm chí còn lộ ra chút thâm sâu.

Thiên Lan sờ sờ mũi, về mặt vô tội, “Nó hình như ở trong cơ thể ta.”

Phạn Diệt nhìn chăm chăm Thiên Lan một lúc, Hoàng quyết là gì? Trong kí ức truyền lại của nó, Hoàng quyết chính là một công pháp nghịch thiên, thừa hưởng thuật ngũ hành, lực của thiên địa, có thể xoay chuyển căn không, hủy thiên diệt địa, thậm chí có thể cải tử hồi sinh.

Thời thượng cổ, bởi vì hoàng quyết mà mở ra vô số trận chiến đấu, nhưng cuối cùng tung tích của hoàng quyết lại không có một ai biết.

Sự hấp dẫn của Hoàng quyết so với thần thú còn lợi hại hơn rất nhiều, theo lời đồn nếu có được hoàng quyết liền có thể vấn đỉnh thiên đạo, trở thành một vị thần chí cao vô thượng.

“Khó trách, phong ấn kia chính là dùng để phong ấn hoàng quyết.” Phạn Diệt lăm nhăm một tiếng, Hoàng quyết bị phong ấn trong cơ thể Thiên Lan, vì

thể năng mới không có linh căn, tầng thứ nhất của hoàng quyết, dục hóa trùng sinh, chính là nói đến việc chết đi sống lại, phải chết một lần, mới có thể trùng sinh.

“Trời sắp giáng sứ mệnh đến cho người này, nữ nhân xấu xí, nguoi phải nghĩ cách giải trừ tất cả phong ấn, có như vậy khi tu luyện mới có tác dụng.” Phạn Diệt cuối cùng thờ dài một tiếng, ý trời đã như vậy, nó cũng không ngăn cản được gì.

Sự lựa chọn của Hoàng quyết, ai cũng không thể thay đổi.

“Giải trừ như thế nào?” lẽ nào còn phải nhảy vào dung nham một lần nữa, hay là đẩy ngã Đế Lâm Uyên?

“Phong ấn trên người nam nhân kia cũng rất cổ quái, nguoi có thể thử cùng hắn giao phối, nói không chừng phong ấn có thể giải trừ.” Phạn Diệt nói như chuyện là đương nhiên.

Giao phối! Trên trán Thiên Lan toàn là hắc tuyến, loài người cũng có thể sử dụng từ này sao?

Được rồi, không cần biết thế nào, bây giờ chỉ có thể đẩy ngã Đế Lâm Uyên mới có khả năng giải trừ phong ấn, ài, Vân Thiên Lan, vì tương lai tốt đẹp, có thực lực lớn mạnh, cửa đồ Đế Lâm Uyên đi!

Mà lúc này đang ở trong vùng Đế Lâm Uyên đang cùng kì lân giáo chiến chỉ cảm thấy sau lưng một trận khí lạnh, cảm giác giống như đang bị người khác tính kế.

“Nguoi rốt cuộc là ai.” kì lân gầm lớn một tiếng, vùng này tối đen như mực, hỏa diễm trên người nó vừa đứng chiếu sáng một khoảng, nó biết đến vùng, nhưng những người có thể mở ra vùng này đều phải là trên linh tôn, nam nhân này cũng lắm chỉ ngoài hai mươi tuổi, sao có thể là linh tôn.

Khí tức trên người hắn như có như không, hoàn toàn không giống một cường giả, nhưng nó không thể không tin, chính là nam nhân này, mở ra vùng, dựa vào thực lực của nó vẫn không thể phá vỡ được, là do thời gian nó tu luyện quá lâu, thế giới đã xảy ra biến hóa rồi sao?

Đế Lâm Uyên khoanh tay đứng đó, lạnh lùng nhìn kì lân, “Giao ra đồ vật trong cơ thể nguoi.”

“Hừ, đừng ảo tưởng!” kì lân hừ mũi, hỏa diễm nóng rực hướng thẳng tới Đế Lâm Uyên, đồ vật đó là của nó, là của nó!

Đế Lâm Uyên một tay trong không trung lướt một vòng, từ lòng bàn tay xuất hiện một ánh sáng trắng, hình thành một cái vòng trắng, yểm tại đồng tử huyết sắc của kì lân, dần dần to ra.

Nó có thể cảm nhận được lực lượng không ngừng ngưng kết lại trong không gian, tại vùng của kẻ khác giao chiến, vốn là ở thế hạ phong, thực lực của nam nhân này lại cao thâm khó lường, lẽ nào nó thật sự phải đem đồ vật kia giao cho hắn?

Không... không được, nó còn hi vọng có thể dựa vào đồ vật kia thăng lên cấp cao hơn, làm sao có thể giao ra như vậy được.

Trước thực lực, ai cũng đều không nguyện ý từ bỏ, nhìn thấy sự kiên định phóng ra trong mắt kì lân, Đế Lâm Uyên khinh thường nhếch lên một nụ cười, bàn tay đẩy về phía trước, vòng trắng kia liền bay về phía kì lân.

Vòng trắng kia lúc này hoàn toàn không cho kì lân cảm giác áp bức như vừa rồi nữa, mà ngược lại cảm thấy vòng trắng này không có chút lực đạo, trong lòng kì lân không miễn có chút vui sướng, nhìn đẹp mà không dùng được, nam nhân này khoa trương thanh thế chỉ để bày ra thôi.

Bọn nguoi Hoa Lê đứng một bên vẻ mặt đồng tình, Hoa Đào thậm chí còn nhìn đi một hướng khác.

Tốc độ của vòng trắng không nhanh, kì lân dùng hỏa diễm trên người ngưng tụ thành một tấm chắn, vòng trắng tiếp xúc với hỏa diễm lóe sáng một chút, lại không ngờ tới vòng trắng xuyên qua hỏa diễm trực tiếp lướt qua trên mình kì lân.

Tốc độ nhanh khiến Kì lân hoàn toàn không kịp phản ứng gì.

Nó cảm thấy lực lượng trong cơ thể đang không ngừng biến mất, thân thể giống đang nhỏ lại.

Nhỏ lại? Kì lân bị phát hiện này dọa sợ, ngẩng đầu nhìn Đế Lâm Uyên, nam nhân đứng đối diện với mình từ lúc nào trở nên cao lớn như vậy, trên khuôn mặt yêu nghiệt toàn là một vẻ lạnh lẽo âm trầm.

“Nguoi đã làm gì?” thanh âm của Kì lân trở nên vô cùng non nớt, con nguoi huyết sắc chứa đều sự kinh hãi, bộ dạng hiện tại của nó so với lúc mới sinh không hề khác biệt, kì lân thanh âm run rẩy nói: “Nguoi là... Nguoi đó.”

Đế Lâm Uyên chậm chậm tiến tới, thân thể nhỏ bé không ngừng run lên, nếu nó biết nam nhân này chính là người kia, nó dám sao dám hỗn xược, dám cùng hắn đến giành đồ chứ, “Đại nhân tha mạng, tiểu nhân lập tức đem đồ giao cho ngài, tha cho tiểu nhân một mạng.”

Trong tay Đế Lâm Uyên dùng lực, toàn thân kì lân bắt đầu nổi lên từng vòng ánh sáng, “Khi ta cho nguoi cơ hội nguoi lại không muốn, đã biết rõ ra như vậy, thì nên biết cách ta làm việc như thế nào.”

Kì lân vẻ mặt đau đớn, trong mắt chứa đầy vẻ hối hận, nhưng tiếc rằng trên đời không có thuốc hối hận, nó không thể chọn lựa một lần nữa. Khí tức trên người kì lân ngày càng yếu đi, những vòng sáng kia từ trong thân thể kì lân tràn ra ngoài, ánh sáng tản dần đi, lộ ra bên trong một khối thạch đỏ rực như

máu, không sai, chính là khối thạch đó, lớn bằng một lòng bàn tay, rất mỏng manh, mặt trên một mảnh trơn bóng, không có một cái gì.

Đế Lâm Uyên nắm lấy khối thạch, trong mắt hiện rõ một tia vui sướng.

Nề tình người là thần thú thượng cổ, tha cho người một đường sống.” Đế Lâm Uyên thu lại khối thạch, cười lạnh mà nhìn kì lân, “Tiếp tục tu luyện khoảng nghìn năm nữa thực lực của người sẽ lại hồi lại.”

Dứt lời, Đế Lâm Uyên phẩy nhẹ tay áo, không gian hắc ám lập tức biến mất, xuất hiện trước mắt mọi người mà một con kì lân mini, kì lân khóc không ra nước mắt, nó tu luyện nghìn năm, khó khăn lắm mới thăng lên tôn vương, bây giờ tốt rồi chớp mắt một cái liền trở lại lúc ban đầu.

Kì lân cảm nhận được ánh mắt không chút thiện ý từ bốn phía dồn lại, nó bây giờ vẫn là tìm đường chạy là tốt nhất, một đường chạy thẳng vào trong dung nham, nhưng người này có lợi hại hơn nữa cũng không dám nhảy vào trong đám dung nham này.

Tiếng sấm sét trên trời dần yếu đi, từng lớp mây đen cũng tản dần, ánh nắng trải dài xuống dưới, chiếu sáng một vùng trời đất.

Đế Lâm Uyên đột nhiên biến mất, kì lân thì chui vào dung nham, hai sự việc này đều khiến những người có mặt vô cùng bức bối, nhưng cũng không có ai rời đi, bọn họ đều cảm giác thần thú nhất định sẽ từ bên trong xuất hiện.

Nhưng kì lân kia bây giờ chỉ một thần thú mới ra đời, sao có thể xuất hiện tìm chết chứ, thuận theo dung nham mà quay về cái ổ cũ của mình, không có ý định xuất hiện nữa, thế giới bên ngoài quá nguy hiểm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Đế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Được mọi người nhớ đến

Edit: Clover110

Đối với Thiên Lan, việc Đế Lâm Uyên biến mất khiến nàng thật sự bị đã kích. Sau ngày đó, Thiên Lan vẫn chưa gặp được bất kì người nào trong đám người Đế Lâm Uyên. Nhiệt triều thần thú lại không giám chút nào, chỉ còn lác đác vài người chạy vào Tử vong sâm.

Đồng dạng, Thiên Lan cũng không còn thấy thân ảnh Kỳ Lân đâu nữa. Hình ảnh Kỳ Lân hùng vĩ ngày ấy, chỉ như kinh hồng thoáng qua.

Dung nham đã ngưng phun trào, nhưng vẫn không có người dám đến gần miệng núi. Bên trong miệng núi kia đầy áp dung nham, dù cho có vòng linh lực bảo hộ, tới gần miệng núi kia cũng là nóng cháy người, nói chi là đi sâu xuống dưới.

Cảm xúc Thiên Lan bây giờ thật sự không tốt, nàng đang ngồi trên cành cây, bên dưới là Vân Huyền Khê về mặt rồi rầm cùng Quy Nhai sắc mặt như thường.

“Thiên Lan, người xuống dưới trước đã!” Nhiều ngày nay, Vân Huyền Khê cũng chịu thật nhiều tra tấn tinh thần. Ngày đó, hấn trở mắt nhìn đạo sư mình ném Thiên Lan vào trong dung nham, mà hấn lại không thể cứu nàng.

Dù lúc sau đạo sư có giải thích với hấn việc này tốt cho Thiên Lan, hấn cũng không thể tha thứ cho Quy Nhai và chính mình. Nếu bản thân mình không yếu như vậy, sao Thiên Lan có thể bị ném vào dung nham nóng cháy kia.

Quy Nhai lại chẳng cảm thấy bản thân mình làm sai điều gì, nếu hấn khuyên Thiên Lan tự nhảy xuống dung nham, Thiên Lan sẽ nhảy sao? Đương nhiên là không rồi, đối mặt với cái chết, ai cũng không thể bình tĩnh tiếp nhận được. Phương thức hấn lựa chọn là phương pháp tốt nhất.

Thiên Lan nhìn lướt qua bên dưới, bức bội vuốt vuốt tóc, từ trên cây nhảy xuống, nàng đã có một chút linh lực trong người, chút xiú độ cao này không làm khó được nàng.

“Thiên Lan” Vân Huyền Khê kinh sợ tiến lên đón nàng.

“Ca, ta không có xảy ra chuyện gì” cảm xúc Thiên Lan không tốt, chỉ nhân nhậ đáp lời Vân Huyền Khê, quay sang phía Quy Nhai, Thiên Lan nhớ đến việc Quy Nhai ném mình xuống trong dung nham.

Nàng đẩy ra Vân Huyền Khê, đi đến gần Quy Nhai, mặt nàng vẫn bình tĩnh như trước “Quy Nhai đạo sư, việc ngài ném ta xuống dung nham như vậy, ngài là có ý gì?”

Nàng đã hiểu câu Quy Nhai nói “Người đã chết” mang ý tứ gì, nhưng là dù vậy cũng không thay đổi được sự thật là hấn ném chính mình xuống dung nham a, nếu lúc đó phong ấn không được cởi bỏ, nàng thật sự chết chắc!

“Người không phải chưa chết sao!” môi Quy Nhai giật giật, thanh âm cực kỳ đậm đặc, xem chuyện này chẳng quan trọng gì.

Đối với Quy Nhai, người khác sống hay chết, không phải chuyện của hắn.

“Nghe giống như ngài đang tiếu nước?” Thiên Lan chịu đựng tức giận trong lòng, nghiêng rãnh nghiêng lợi, trừng mắt nhìn Quy Nhai, nàng thật sự nghĩ rằng một giây sau nàng không nhịn được sẽ xông lên đánh nam nhân này một trận.

“Không, ta nói đây là quà gặp mặt đạo sư tặng cho ngươi.” nhìn Quy Nhai nghiêm trang nói, Thiên Lan thật sự chán nản.

Có cái đạo sư nào lại tặng quà gặp mặt là ném học sinh vào trong dung nham không? Tốt đi, tuy cuối cùng nàng hưởng lợi, nhưng hành vi này hoàn toàn không phải của một người bình thường a!

Thấy sắc mặt Thiên Lan không tốt, Vân Huyền Khê nhanh chóng chen vào giữa hai người, một người là đạo sư ân trọng như núi, một người là thân nhân, nếu cứ như vậy hẳn thật sự không biết đối mặt với hai người như thế nào.

Quy Nhai thấy hành động của Vân Huyền Khê, trong lòng nổi giận lôi đình, tiểu tử thói này, có muội muội liền quên lão sư.

“Ngày mai lên đường trở về Đế Kinh.” Quy Nhai nói xong liền biến mất trước mắt hai người.

Gần đến ngày Học Viện Đế Quốc chiêu sinh, chạy từ Vân Thành đến Đế Kinh, nếu xuyên thẳng rừng Tử Vong, phải tốn gần hai tháng đi đường.

“Đại ca, ngươi xem người này là đạo sư thật sao? Sao ngươi lại quen biết một đạo sư kì quái như vậy, tức chết ta.” Thiên Lan căm giận trừng mắt nhìn nơi Quy Nhai vừa biến mất, người tính tình ác liệt như vậy cũng có thể làm đạo sư sao, vậy viện trưởng Học Viện Đế Quốc chắc mắt mù!

“Thiên Lan, đạo sư nói trong cơ thể ngươi có phong ấn, gặp hỏa sẽ giải (nghĩa là phong ấn gặp lửa sẽ được giải trừ), đạo sư làm vậy là vì tốt cho ngươi.” Vân Huyền Khê cảm thụ cơ thể Thiên Lan, xác nhận có linh lực dao động, tuy rằng còn rất ít.

“Tốt với ta? Tốt với ta mà không thông báo ta tiếng nào, ngay cả nhắc nhở ta cũng không có, trực tiếp ném ta, ta nghĩ hẳn chắc chắn là có ý!” Thiên Lan hung tợn nói.

Quả nhiên, rống xong tâm tình liền tốt không ít, nàng chợt hỏi “Vừa rồi, ngươi có nói hẳn biết phong ấn trong cơ thể của ta?”

Nếu nàng nhớ không lầm, Đại trưởng lão Vân gia là cao thủ Linh Tôn đỉnh còn nhìn không ra, Quy Nhai lại có thể nhìn ra? Không lẽ thực lực của Quy Nhai còn cao hơn Đại trưởng lão? Hẳn là Linh thánh?

Nhắc đến việc này, Vân Huyền Khê nhìn Thiên Lan thắc mắc “Thiên Lan, trong cơ thể ngươi làm sao lại có phong ấn? Ai lại ác độc như vậy, không muốn cho ngươi tu luyện, cắt đứt con đường tu luyện của ngươi?”

“Không rõ lắm, ta cũng mới biết được việc mình đã có thể tu luyện.” Thiên Lan lắc đầu, nguyên chủ thật sự không biết trong cơ thể có phong ấn, càng không biết người nào hạ phong ấn này.

Quan trọng nhất là không phải phong ấn linh căn, mà là Hoàng Quyết, ai lại đi phong ấn công pháp tuyệt đỉnh này lại bên trong cơ thể nàng chứ?

“Đừng suy nghĩ, giải trừ được là tốt rồi, Thiên Lan bây giờ đã có thể tu luyện.” Vân Huyền Khê vui mừng ra mặt, giống như nữ nhi nhà mình cuối cùng cũng có thể gả đi.

Thiên Lan có thể tu luyện là kinh hi lớn nhất đối với Vân Huyền Khê, Thiên Lan thông minh như vậy, hẳn chắc chắn, chỉ cần nỗ lực, nàng nhất định sẽ nổi danh toàn đại lục.

Thiên Lan không biết tin tưởng của Vân Huyền Khê là từ đâu mà có, nhận định chính nàng sẽ trở thành thiên tài như vậy.

Mấy ngày nay, Thiên Lan vẫn đang tập trung tu luyện, ngẫu nhiên sẽ đi dạo bên ngoài vài vòng, hy vọng có thể nhìn thấy Đế Lâm Uyên, nhưng mỗi lần đều là thất vọng trở về.

Nàng một thân kim bào là nhiều người biết đến, trận pháp như hoa phù dung sớm nở tối tàn ngày đó khiến rất nhiều người nổi lên lòng tham, đoán rằng trên người Thiên Lan chắc chắn còn đồ vật chứa Linh khí.

Nhưng mà Vân Huyền Khê vẫn luôn đi bên cạnh Thiên Lan, thanh danh Vân Huyền Khê trên đại lục này không ai không biết, nhưng bọn họ cũng biết Vân Huyền Khê ở đây cũng chính là Huyền Khê, chữ Vân bị hắn bỏ đi, cho nên Vân gia mới không biết đến Huyền Khê công tử thanh danh lan truyền trên đại lục chính là Đại công tử Vân gia.

Thiên Lan nhìn mấy cái đuôi phía sau, trong lòng rất là bất đắc dĩ, những người này đi theo nàng không chỉ một ngày, hai ngày, đây là muốn gì a?

Vân Huyền Khê tất nhiên hiểu ý định của bọn người đó, cho nên hắn mới đi theo bên cạnh Thiên Lan không rời, thật ra Quy Nhai cũng đi theo cách đó không xa, hẳn không yên tâm quãng học sinh của mình vào nơi không an toàn như vậy.

“Tiểu thư Thiên Lan.” Một tiếng kêu Thiên Lan thật lớn từ phía sau, nàng đành phải dừng chân lại.

Lam Diệu và Lam Diệp từ trong rừng đi ra, đi bên cạnh là một cây non biết đi, đầu nàng chảy xuống vài vạch đen, nàng biết ngay là thiếu thiếu cái gì, thì

ra là quên mất cái cây này. Di, làm sao lại thấy nó cao lên không ít nhỉ? Lá cây cũng nhiều hơn một xú!

Huyền Mộc thụ lắc lắc lá cây của mình, chạy đến bên cạnh Thiên Lan, cọ cọ chân nàng lấy lòng, lại ngại với mọi người xung quanh, Huyền Mộc thụ không dám mở miệng nói chuyện, mà nó lại không có khế ước với Thiên Lan nên không thể dùng trao đổi linh thức.

“Các ngươi không có chuyện gì đi?” Thiên Lan nhìn Lam Diệu, bọn họ nhìn sơ qua không thấy tổn hao gì a!

Trong ngực Lam Diệu phình phình, thỉnh thoảng sẽ động động một chút, Thiên Lan không cần suy nghĩ cũng biết đó là gì. Thời gian lâu như vậy mà Cẩm Chôn đều không rời đi năng, xem ra Cẩm Chôn này ở chung với Lam Diệu cũng không tồi.

“Người của Hồng Nguyệt dong binh đoàn đều rất tốt, chúng ta không có chuyện gì, nhưng tiểu thư Thiên Lan, người không có việc gì chứ?” Khuôn mặt nhỏ xinh của Lam Diệu đỏ bừng, nhìn rất đáng yêu.

Bọn họ không thấy rõ trên bầu trời, nhưng trường hợp Thiên Lan xuất hiện bên trong một trận pháp lại biết rất rõ. Trường hợp gây chấn động như vậy, trên đại lục bây giờ đã nhắc lên rất nhiều phong ba.

Thiên Lan xoay vòng tại chỗ, lần vấy kim sắc tỏa ra “Ngươi xem ta giống có chuyện sao?”

Trong mắt Lam Diệu tràn đầy kinh diễm, tiểu thư Thiên Lan mặc xiêm y này rất hợp. Vốn tiểu thư có làn da trắng nõn, xiêm y kim sắc càng làm cho làn da nàng thêm vẻ thủy nộn, vẻ non nớt trên mặt rút bớt đi, thêm phần thanh lãnh chi khí, quanh thân nàng tản ra một cỗ quý khí không thể xem thường.

Vân Huyền Khê không quen biết Lam Diệu và Lam Diệp nên không tham gia cuộc trò chuyện, nhưng Quy Nhại lại không biết toát ra từ chỗ nào, ôm chặt tay Lam Diệp “Lam gia tiểu tử, ngươi vẫn chưa chết sao?”

Thiên Lan cảm giác ngữ khí của Quy Nhại có chút tức giận, thật giống lời nói trước kia hắn nói với nàng.

Lam Diệp cung kính cười cười “Quy Nhại đạo sư, Lam Diệp còn sống, ít nhiều là nhờ vào ân của tiểu thư Thiên Lan.”

“Cũng tốt, ta cũng đỡ phải trở về giải thích với Lam Nhuận, các ngươi đi theo ta hồi Đế Kinh đi, hiện tại liền xuất phát!” Quy Nhại buông ra Lam Diệp, mặt không biểu tình dẫn đầu đi về phía trước.

Thiên Lan không thể lý giải được cuộc đối thoại của bọn họ được hình thành như thế nào, này hoàn toàn không phải cuộc đối thoại bình thường a, còn hiện tại xuất phát là cái ý gì, không phải đã nói buổi sáng mới khởi hành sao?

Gặp được Quy Nhại, Lam Diệu vẻ mặt hưng phấn chạy đuổi theo bước chân của hắn “Quy Nhại đạo sư, ngài không phải đã nói không bước chân khỏi Học Viện Đế Quốc nữa bước sao? Sao ngài lại muốn tới nơi này? Còn có, cái đại ca ca bên kia là học sinh của ngài sao?”

Nghe Lam Diệu hỏi thật nhiều vấn đề liên tiếp, Thiên Lan liền vui sướng khi người gặp họa, nàng nở nụ cười, đánh không chết người cũng muốn phiền chết người haha.

Quy Nhại rất bình tĩnh trả lời từng vấn đề của Thiên Lan, không có chút nào không kiên nhẫn. Thiên Lan đi ở phía sau, nàng không tính toán trở về Đế Kinh cùng người nam nhân này, nàng còn phải về Vân gia một chuyến.

Trước đó đã bàn tốt với Vân Ninh Thẩm, cùng nhau đi Đế Kinh.

Trên đường trở về, gặp người của Hồng Nguyệt dong binh đoàn, Thiên Lan liền đưa ra ý muốn cùng bọn họ trở về Vân thành, Thừa Đức đương nhiên vui vẻ đồng ý, hắn còn muốn hỏi Thiên Lan về chuyện trận pháp kia a.

Vốn dĩ, Vân Huyền Khê muốn cùng trở về với Thiên Lan, nhưng Quy Nhại chết sống không cho, Thiên Lan cũng cự tuyệt, hắn mới từ bỏ. Đáp án cuối cùng là Vân Huyền Khê cùng Quy Nhại và hai huynh muội Lam Diệp chạy về Đế Kinh.

Lam Diệu lại lôi kéo Thiên Lan nói một đồng lớn, nói nàng đến Đế Kinh nhất định phải đi đến Lam gia tìm nàng, phải hảo hảo cảm ơn nàng linh tinh. Còn nói năm nay nàng cũng muốn tham gia khảo hạch của Học Viện Đế Quốc, đến lúc đó gặp nhau ở học viện. Nàng còn nói thật nhiều thật nhiều chuyện, Thiên Lan cũng vô lực sửa chữa.

Thật vất vả chờ Lam Diệu nói xong, Vân Huyền Khê lại bắt đầu thao thao bất tuyệt dặn dò nàng, từ việc nhỏ nhặt trong sinh hoạt đến các loại lưu manh, các loại nhân tra, quan trọng nhất, Vân Huyền Khê cường điệu thật nhiều lần, không thể kết giao với Đế Lâm Uyên.

Nam nhân kia tại đại lục này là đối tượng người người đuổi giết, cùng hắn ở một chỗ, chắc chắn không còn đường sống.

Thấy Thiên Lan sắp chịu hết nổi, cuối cùng Quy Nhại cũng không kiên nhẫn hạ lệnh khởi hành, Thiên Lan mới xem như tránh được một kiếp.

Nhìn bóng dáng đi xa, khóe miệng Thiên Lan cong cong, Vân Thiên Lan, người xem, một lễ trình mới sắp bắt đầu. Đây là khởi điểm của ngươi, rồi cuộc sẽ có một ngày, cái tên Vân Thiên Lan trở thành người đại biểu vượt thời đại, được mọi người khắc ghi, kính ngưỡng, sùng bái, truyền lưu muôn đời.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Đế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Cha mẹ không biết xấu hổ

Editor: Devil Ly

Beta: Quỳnh

Thiên Lan cùng người của hồng nguyệt dụng binh đoàn về lại Vân thành đã là mười ngày sau đó, một đường đi Thiên Lan phát hiện những người này thật sự rất đáng yêu, dù sao cũng so với mấy người trong gia tộc kia cả ngày chỉ nghĩ đến làm sao tính kế người khác tốt hơn rất nhiều.

Đặc biệt là Thừa Đức, một đường đi làm ra không biết bao nhiêu chuyện cười, giải tỏa sự mệt mỏi của mọi người.

Vừa tới Vân thành, người của hồng nguyệt dụng binh đoàn đều vây lấy Thiên Lan, cực lực mời nàng đi hồng nguyệt dụng binh đoàn, nhưng Thiên Lan còn vội về nhà, còn phải nhanh chóng đi Đế Kinh, làm sao có thời gian mà ở đây lượn lờ chứ, chỉ có thể lựa lời mà từ chối.

Bên ngoài Vân thành, mọi người đều nhìn thấy một bộ ki cảnh như vậy, một đám nam nhân vây lấy một tiểu cô nương mặc áo gấm vàng, riu rít nói không ngừng, mà tiểu cô nương kia vẻ mặt khó xử, không ngừng từ chối cái gì đó.

Mọi người còn tưởng là gặp phải chuyện cưỡng đoạt dân nữ, nhưng vừa nhìn lại thấy có gì đó không đúng, mấy nam nhân kia sao nhìn lại có vẻ rất quen mắt, lão đầu kia lại càng quen mắt. không phải chính là người của hồng nguyệt dụng binh đoàn sao?

“Đa tạ hậu ái của mọi người, nhưng Thiên Lan thật sự còn có chuyện quan trọng phải làm, thế này, đợt lần sau, Thiên Lan nhất định đi bái kiến các vị.” Thiên Lan vẻ mặt bất đắc dĩ, nhiệt tình của mấy người này đúng là chặn không nổi!

“Được rồi được rồi mấy đứa nhóc các ngươi.” Thừa Đức đẩy mấy người của mình ra, nhảy đến trước mặt Thiên Lan, nở nụ cười mà hắn nghĩ rằng rất thân thiện, “Tiểu nha đầu, đợt ngươi rảnh rồi nhất định phải tới thăm hồng nguyệt dụng binh đoàn.”

“Thiên Lan biết rồi, vậy xin cáo từ, các vị bảo trọng.” Thiên Lan đầu Ngô mình Sở mà cúi đầu, may thay tâm trí mọi người đều không để ý đến vấn đề này, nên cũng không có ai cảm thấy kì quặc.

Tách khỏi đoàn người của hồng nguyệt dụng binh đoàn, Thiên Lan chạy thẳng tới phủ thành chủ, mấy kẻ gác cửa từ xa đã nhìn thấy một tiểu cô nương mặc áo gấm vàng đang đi lại gần, khí chất tôn quý làm bọn họ còn tưởng là đại nhân vật nào, nhưng đợi đến khi nàng tiến lại trước mặt, bọn họ liền ngốc rồi.

Đây không phải đại tiểu thư sao?

Sao lại biến thành bộ dạng này?

Không để tâm đến thần tình kinh ngạc của mấy thị vệ gác cửa, Thiên Lan cứ thế tiến thẳng vào trong phủ, thuận tiện còn hỏi nơi ở của Vân Ninh Tâm, để lại thị vệ gác cổng còn đang vô cùng kinh ngạc, một lúc lâu sau mới có người hoảng hốt mà chạy vào báo tin cho Vân Khiếu Thiên.

Nơi ở của Vân Ninh Tâm cách Vân Huyền Khê cũng không xa, vì thế nàng rất dễ dàng có thể tìm thấy, nhưng còn chưa tiến vào đã nghe thấy một âm thanh thanh thúy truyền tới.

“Tiên nhân, ta nói cho ngươi biết, đừng tưởng ngươi bay lên được ngọn cây biến thành phượng hoàng thì có thể bỏ rơi bọn ta, hừ, một mình ngươi ở tại phủ thành chủ hưởng phúc, đem cả nhà bọn ta bỏ lại nơi chốn thâm sơn cùng cốc, trước kia lão nương không nên sinh ra một tiên nhân vong ân bội nghĩa như ngươi.”

“Mẫu thân, nói nhiều như vậy làm cái gì, tỷ tỷ bây giờ sắp trở thành người của Học Viện Đế Quốc rồi, làm sao còn nhìn tới người thân như chúng ta.” Thanh âm trào phúng phát lên ngay sau khi thanh âm trước đó vừa dứt, mang theo chút ngữ khí trẻ con, tuổi tác chắc cũng không lớn.

“Các ngươi nói ít đi một chút.” Âm thanh của một người đàn ông đã có tuổi vang lên.

Thiên Lan âm thầm tính toán một chút, những người này có khi nào là người thân của Vân Ninh Tâm?

Mãi không thấy tiếng của Vân Ninh Tâm, Thiên Lan có chút lo lắng, có khi nào xảy ra chuyện gì rồi không? Do dự một lát, Thiên Lan vẫn đẩy cửa tiến vào.

Tình hình trong viện hoàn toàn vượt quá dự liệu của Thiên Lan, Vân Ninh Tâm quỳ trước mặt một đôi nam nữ, trên người rõ ràng có dấu vết bị đánh, người phụ nữ kia trên tay vẫn còn cầm một sợi roi còn nhuộm vết máu, bên cạnh còn có một thiếu niên đang đứng có vài nét tương đồng với Vân Ninh Tâm, tuổi không quá mười một hai tuổi nhưng vẻ mặt toàn là khinh thường cùng châm chọc.

Đôi nam nữ kia khoảng trên dưới bốn mươi tuổi, trên người mặc một thân quần áo vải thô, trên mặt toàn một vẻ khắc khổ, xoay vần với cuộc sống, vừa nhìn liền thấy ngay không phải người được nuôi dưỡng trong một đại gia tộc, nhưng thiếu niên kia rõ ràng so với họ tốt hơn rất nhiều, quần áo trên người

đều là mới tinh, khuôn mặt nhỏ trắng nõn.

Thiên Lan nghĩ cũng không nghĩ, hai ba bước liền đến bên cạnh Vân Ninh Tầm, đem nàng từ dưới đất đỡ dậy, trong mắt bắt gặp hiện lên một tia thương xót.

Vân Ninh Tầm đầu tiên có chút ngây ngốc, sắc mặt vốn rất bình tĩnh đến khi nhìn thấy Thiên Lan, hốc mắt tự nhiên đỏ lên.

Người phụ nữ nhìn thấy Thiên Lan đột nhiên xuất hiện, đầu tiên ngây ra, áo gấm vàng trên người Thiên Lan gần như khiến bà không mở nổi mắt, nhưng vừa nhìn thấy nàng đột nhiên đỡ Vân Ninh Tầm đứng dậy, lập tức liền phát hỏa, “Nha đầu hoang này ở đâu ra vậy?”

Roi trong tay liền giơ lên, giống như linh xà hướng về phía Thiên Lan, trong không khí mang theo một trận âm thanh vun vút.

Vân Ninh Tầm sợ hãi, tay mất nhanh nhảy đem Thiên Lan kéo về phía sau, cứ thế chịu đựng một roi hạ xuống, trước ngực cùng cánh tay lập tức xuất hiện chất lỏng đỏ rực thấm ra ngoài.

Thiên Lan không nghĩ tới Vân Ninh Tầm đột nhiên kéo mình ra, thay mình đỡ một roi kia, trong lòng đối với nàng vừa áy náy vừa tức giận, tức giận đương nhiên là đối với đôi nam nữ kia.

“Các người là ai.” Thiên Lan lừ mắt nhìn bọn họ, cho dù trong lòng đã hiểu rõ, Thiên Lan vẫn là muốn nghe ba người này nói ra.

Thiếu niên kia vừa nhìn thấy Thiên Lan trong mắt liền xuất hiện một tia đồ kị cùng tham lam, bộ đồ này vừa nhìn liền biết ngay là giá trị không nhỏ, nếu như nó cũng có một bộ...

“Hừ, tự ý xông vào nơi ở của người khác còn dám hỏi người ta là ai. Nha đầu người rớt cục là từ đâu chui ra vậy hả?” sắc mặt người phụ nữ kia đầy nộ khí.

“Nơi ở của người khác? Ta nhớ không nhầm đây là viện của Vân Ninh Tầm, các người mới là tự tiện xông vào đi?” Thiên Lan sắc mặt không hề thay đổi, không có chút ý tứ tức giận.

Vân Ninh Tầm kéo tay áo Thiên Lan, đem nàng kéo về phía sau mình, trong lòng nàng, Thiên Lan chỉ là một tiểu cô nương biết chút quyền cước mà không có chút linh lực nào.

“Lão nương là mẫu thân của nó, ở đây có gì sai?” người phụ nữ kia giống như bị đâm vào đúng chỗ đau vậy, tiểu tiện nhân này ở đây sống cuộc sống của đại tiểu thư, người nhà của nàng ở cái nơi thâm sơn cùng cốc sống cuộc sống ăn không no mặc không ấm qua ngày.

“Hừ... ta chưa thấy qua có mẫu thân nào cầm roi đánh lên thân thể con gái của mình như vậy.” Thiên Lan nghĩ rằng Vân Khiếu Thiên đối với nàng đã đủ tàn nhẫn rồi, không ngờ người phụ nữ này đối với Vân Ninh Tầm còn tàn nhẫn hơn. Vân Khiếu Thiên là phụ thân, nàng còn thể hiểu được, nhưng người phụ nữ này là mẫu thân của Vân Ninh Tầm, bà ta sao có thể xuống tay được như vậy.

“Dạy dỗ con cháu nhà ta có gì là sai, tiểu nha đầu người với tiện nhân này là cùng một bọn? Hừ, người nhìn xem nó sống cuộc sống thế nào, lại nhìn xem lão nương sống cuộc sống thế nào, cái loại bạch nhũ lang này lão nương nuôi dạy làm gì?”

Nam nhân bên cạnh mấy lần định kéo người phụ nữ kia lại, nhưng đều bị bà ta đẩy ra, còn hung hăng lườm nam nhân kia mấy cái. Nam nhân kia thử mấy lần đều không có kết quả cuối cùng chỉ có từ bỏ.

“Nàng ấy có được cuộc sống như hôm nay đều do tự nỗ lực mà có được, không có bất cứ liên quan gì đến các người.” thần sắc Thiên Lan lạnh đi vài phần, theo như nàng được biết khi Thiên Lan còn chưa đến sống trong phủ thành chủ nàng, sống cuộc sống ngày đến chó cũng không bằng.

Đến nay, Vân Ninh Tầm là dựa vào nỗ lực của bản thân, đạt được những đãi ngộ như bây giờ từ Vân gia.

Cha mẹ sống không biết xấu hổ như vậy, Thiên Lan chỉ có ở kiếp trước nhìn thấy trên phim ảnh, không nghĩ đến hôm nay lại thật sự gặp phải.

“Nỗ lực? Haaa, lão nương năm đó nếu không phải sinh ra nó, nàng sao có được như ngày hôm nay. Bây giờ nói nó nói với thành chủ cho gia đình ta đến sống trong thành cũng không chịu, lão nương năm đó lẽ ra nên bóp chết nó mới đúng.” Người phụ nữ kia nghiêng răng nghiêng lời tròng Vân Ninh Tầm, sống như muốn đem nàng ăn sống nuốt tươi vậy.

Khóe miệng Thiên Lan lan ra một nụ cười trào phúng, “Quy tắc của Vân Gia các người còn chưa hiểu rõ, muốn vào Vân thành, các người thứ nhất không thực lực, thứ hai không đầu óc, dựa vào cái gì vào chứ?”

Ánh mắt coi thường rõ ràng của Thiên Lan khiến nam nhân kia đều phải ném tới một ánh nhìn tức giận, mà thiếu niên kia lại càng là trực tiếp hét lên với Thiên Lan.

“Nhà ta giúp Vân gia sinh ra một nữ nhân thiên phú tốt như vậy, sao lại không thể vào chứ.”

Thiếu niên với người phụ nữ kia rất giống nhau, vẻ mặt chứa đầy nộ khí, trong mắt là toan tính của dân buôn.

Thiên Lan cười tà, đối với thiếu niên kia nói: “Vậy tại sao lại cứ là thiên phú của nàng tốt, mà thiên phú của người không tốt chứ? Đây đều là đã được định đoạt trước rồi, người có được sự sủng ái của phụ mẫu, vì thế thiên phú bị lấy đoạt đi. Mà nàng không có được sự thương yêu của họ, vì thế mới có

được thiên phú. Tỷ tỷ hôm nay lên lớp cho người, tất cả mọi chuyện đều luận từ tương đối, hiểu không?”

Sắc mặt thiếu niên biến đổi, nhìn về phía cha mẹ mình, trong mắt có chút nghi hoặc, Thiên Lan nói quá thâm sâu hẳn nghe không hiểu, nhưng câu kia chắc chắn là nói bởi vì sự thương yêu của cha mẹ mà thiên phú tốt trên người hẳn không ngừng giảm xuống.

“Ta không quan tâm các người ở Vân gia làm gì, nhưng Vân Ninh Tầm là bạn của Vân Thiên Lan ta, các người nếu như còn dám đụng đến nàng, ta sẽ trả lại các người gấp mười.” sắc mặt Thiên Lan chuyển biến, lãnh ý cùng sát khí không ngừng tản ra trên người nàng khiến cho ba người trước mặt đều ngây ngốc. Khí thế trên người thiếu nữ nhỏ bé này khiến bọn họ cảm thấy sợ hãi.

Vân Ninh Tầm cũng khẽ run, một tháng không gặp, khí thế trên người Thiên Lan chuyển biến rất nhiều, so với trước kia, khiến người khác có cảm giác nhìn không thấu.

“Chúng ta đi” Thiên Lan đỡ Vân Ninh Tầm muốn đi, Vân Ninh Tầm nhìn ba người đang đứng ngây ở đó một cái, trong mắt hiện rõ có chút thất vọng, cuối cùng không nói gì cùng Thiên Lan đi khỏi viện.

Ba người phía sau Thiên Lan mãi đến khi nàng rời đi rất xa rồi mới dần dần hồi thần, thiếu niên kia mắt chớp động, ngây ngốc nói: “Vừa rồi nàng ta nói nàng ta tên Vân Thiên Lan.”

“Vân gia đại tiểu thư Vân Thiên Lan?” nam nhân kia nghi hoặc lên tiếng, không phải nói Vân gia đại tiểu thư là một phế vật sao? Thiếu nữ có khí thế như vậy là một phế vật?

Thiên Lan mang theo Vân Ninh Tầm vừa từ trong viện đi ra, liền nhìn thấy Vân Khiếu Thiên bước chân nhanh chóng bước về hướng này, nhìn thấy Thiên Lan một thân kim bào, trong mắt xẹt qua một tia thâm trầm, lại nhìn Vân Ninh Tầm một thân thương tích, trên mặt có chút lộ khí.

“Có chuyện gì?” Vân Khiếu Thiên còn chưa bước tới gần, đã trầm giọng hỏi, Vân Ninh Tầm là thiên tài của Vân gia, lại sắp tiến vào Học Viện Đế Quốc, sao lại bị người khác làm bị thương thành thế này?

Vân Ninh Tầm toàn thân run lên, cúi đầu thấp giọng gọi một tiếng gia chủ, Thiên Lan không chút kiêng dè chỉ chỉ ba người nghe được âm thanh đã đứng bên cửa kia, “Gia chủ, tại Vân gia những người không liên quan cũng có thể tiến vào được sao?”

Vân Khiếu Thiên nhìn ba người kia, liếc mắt một cái liền hiểu ngay quan hệ của bọn họ cùng Vân Ninh Tầm, đột nhiên lộ khí không ngừng tăng lên, quát lớn một tiếng, “Không được Vân gia gọi tới đã tự ý rời đi, ai cho các người gan lớn như vậy!”

Uy lực của linh hoàng hướng tới ba người, ba người chân đều mềm nhũn, phịch mấy tiếng quỳ trên mặt đất, trên mặt đều là vẻ kinh hoàng cùng sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Đế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Có điều khác thường, chắc chắn có âm mưu

Edit: Clover110

Beta: Quỳnh

Trong lòng Vân Ninh Tầm hoảng sợ, hiển nhiên bản thân cũng bị uy áp ảnh hưởng đến, ngược lại về mặt Thiên Lan lại như không có gì, bình tĩnh nhìn Vân Khiếu Thiên.

“Gia chủ bớt giận, chúng tôi chỉ là đến thăm con gái thôi.” Nam nhân run run trả lời, hẳn không nghĩ đến việc sẽ gặp được gia chủ trong tình huống như thế này.

“Thăm con gái?” Vân Khiếu Thiên tầm mắt sắc bén dạo quanh người bọn họ một vòng, dừng lại trên người Vân Ninh Tầm, đột nhiên tức giận lớn tiếng: “Đây là cách các người thăm con gái của mình? Ninh Tầm là đứa bé Vân gia đang nỗ lực bồi dưỡng, khi nào đến phiên đám người các người giáo huấn nàng?”

Vào được chủ phủ thành này, xem như là một nửa chủ tử rồi, bọn họ chỉ là người thân xa xôi, căn bản là không có tư cách giáo huấn Ninh Tầm.

Người phụ nữ kia bắt quá chỉ là thôn phụ nơi thôn dã, nào biết đến quy củ trong đại gia tộc, lúc này không có ý nghĩ hối hận, ngược lại nhìn hướng Vân Ninh Tầm đầy hận ý, gia chủ quát bọn họ lớn tiếng như vậy, tiểu tiện nhân này lại không nói đỡ cho bọn họ một câu nào.

Lời nói Vân Khiếu Thiên đám tiểu bối ai dám nói lại a, nếu là Vân Huyền Khê hoặc Vân Vũ Nhu, hẳn còn có thể nghe vài ba câu, còn Vân Ninh Tầm chỉ là có thiên phú tốt một chút, cũng chỉ được xem là một cái nữ tử hưởng nhờ vinh quang Vân gia mà thôi.

“Gia chủ, mẫu thân và phụ thân của ta không phải cố ý.” Vân Ninh Tầm nhìn đau đớn trên người, rớt cuộc mở miệng, dù sao đây cũng là thân nhân của

nàng.

Thiên Lan nhú nhú mày, đây là chuyện riêng của Vân Ninh Thắm, nàng căn bản không có quyền nhúng tay vào, chỉ là có cha mẹ như vậy, có cũng như không.

Sắc mặt Vân Khiếu Thiên trầm xuống nhìn Vân Ninh Thắm “Ngươi là tương lai hi vọng của Vân gia, bọn họ làm sao có thể so với ngươi, về sau ngươi cùng bọn họ đoạn tuyệt quan hệ đi!”

Ba người này đối với Vân Khiếu Thiên một chút tác dụng đều không có, ngược lại có khi còn liên lụy Vân Ninh Tầm. Để Vân Ninh Tầm có thể an tâm tu luyện, hẳn không thể không bài trừ bọn họ ra ngoài thế giới của Vân Ninh Tầm.

Gia chủ nói như vậy, nam nhân kia muốn nói nói cái gì, cuối cùng cũng chỉ mấp máy môi, một chữ cũng không phát ra nổi, nhưng người phụ nữ kia, ngẩng đầu lên, vẻ mặt không thể tin nhìn về phía Vân Khiếu Thiên.

Vân Ninh Tầm đối với bà ta chính là một con dê béo, bà ta cực cực khổ khổ nuôi dưỡng bao lâu nay, sao có thể buông tha dễ dàng như vậy!!

“Gia chủ, Ninh Tầm là con gái của ta, ta ngậm đắng nuốt cay nuôi dưỡng nàng lớn như vậy, ngài không thể nói đoạn tuyệt quan hệ liền đoạn tuyệt.” Vẻ mặt phụ mẫu bị thương, than thở, khóc lóc, kẻ lẻ.

Vân Khiếu Thiên cười lạnh, hẳn sống hơn phân nửa cuộc đời, cái dạng người gì mà hẳn chưa gặp qua, hẳn lập tức lấy túi tiền bên người xuống “Nhiều đây vàng cũng đủ cho các ngươi dùng một đoạn thời gian, từ nay về sau đừng đến tìm Ninh Tầm nữa, biết chưa?”

Bà ta nhìn túi tiền trong tay Vân Khiếu Thiên, hai mắt tỏa sáng, đang muốn gật đầu, liền nghĩ lại thấy không đúng chỗ nào. Thiên phú của Vân Ninh Tầm được gia chủ coi trọng như vậy, đi theo bên cạnh nàng mới sống tốt a, bà ta ngay lập tức lắc đầu, nước mắt xoát xoát rơi xuống càng nhiều.

“Gia chủ làm sao có thể nhẫn tâm nhìn một nhà chúng tôi cùng con gái chia lìa, dù sao cũng là thân sinh cốt nhục, trên đời này có loại cha mẹ nào không thương con của mình? Chúng tôi nuôi dạy nàng cũng chỉ mong sau này nàng sống được tốt mà thôi.” Bà ta nói cực kỳ thành khẩn, nếu không thấy một màn vừa này, Thiên Lan cũng tin nàng thật sự là một người mẹ tốt.

Tầm mắt Vân Ninh Tầm rung động, muốn đi về phía bọn họ, liền cảm nhận được một cánh tay ngăn nàng lại. Trước kia cha mẹ chưa bao giờ xem nàng như con gái của họ, bây giờ họ lại khóc than như vậy, bất quá là vì muốn dựa vào nàng mà ăn sung mặc sướng thôi.

“Ta không muốn lặp lại lần nữa, hoặc là đám các ngươi cầm mấy đồng vàng này rồi rời đi, hoặc là ta phái người đuổi các ngươi đi.” Vân Khiếu Thiên mặt kiên nhẫn nhìn à nữ nhân đang quỳ trên mặt đất khóc lóc không ngừng, trong mắt hiện lên một mạt sát ý không dễ phát hiện.

Bà ta bị sát ý trên người Vân Khiếu Thiên làm kinh sợ, biểu tình trên mặt bị đình trụ, trông thật buồn cười.

Thiếu niên kia thấy mẹ mình như vậy, trong mắt hiện lên sắc thái khinh thường rõ ràng, đi về phía trước, quỳ gối đoạn chính trước mặt Vân Khiếu Thiên “Đa tạ gia chủ, chúng tôi lập tức rời đi.” Nếu thật sự không lấy mấy đồng vàng kia, đến cuối cùng có lẽ cái gì cũng không lấy được.

Không thể không nói tâm tư thiếu niên này so với người mẹ kia thông thấu hơn nhiều, Vân Khiếu Thiên là cái người nào? Gia chủ Vân gia làm sao có thể cùng một cái chi thứ cò kè mặc cả?!

Vân Khiếu Thiên ném túi tiền đến trước mặt tên thiếu niên, ý vị thâm trường liếc mắt Thiên Lan một cái, nói “Ngươi và nàng đi theo ta.”

Thiên Lan con ngươi nhú lại, do dự nhìn Vân Khiếu Thiên đang xoay người rời đi, người nam nhân này lúc trước là thật sự muốn giết nàng... tuy rằng cuối cùng là Vân Vũ Nhu bị thương.

Vân Ninh Tầm hít một hơi thật sâu, đẩy ra Thiên Lan, hướng về phụ nhân và nam nhân kia cúi đầu thật sâu “Đa tạ phụ thân và mẫu thân đã có công sinh dưỡng, đây là một chút đồ vật Ninh Tầm dành dụm mấy năm nay xem như báo đáp phụ thân và mẫu thân, từ nay về sau Vân Ninh Tầm ta không còn có quan hệ gì với các ngươi nữa.”

Vân Ninh Tầm đặt túi trữ vật của mình trước mặt vị thiếu niên kia, nàng ở Vân gia mấy năm nay cũng để dành được một ít đồ vật, nàng đều giữ gìn thật cẩn thận, không nghĩ tới cuối cùng cũng có tác dụng.

“Ngươi...” Sắc mặt bà ta trắng bệch, không thể tin được người con gái trước giờ đều cung kính với mình nháy mắt liền trở nên cao cao tại thượng.

Ninh Tầm dứt khoát xoay người, đuổi theo thân sau Vân Khiếu Thiên, Thiên Lan không có biện pháp nào khác cũng chỉ có thể chạy theo sau, đáy lòng yên lặng cầu nguyện Vân Khiếu Thiên này đừng tính toán chuyện gì xấu xa.

Vân Khiếu Thiên dẫn các nàng đi thẳng tới thư phòng, thư phòng thật sạch sẽ, nhìn liền biết ngay nơi này thường xuyên có người dọn dẹp quét tước, một hạt bụi đều nhìn không thấy.

Thiên Lan trong lòng thấp thỏm, mắt tràn đầy dè phòng, đỡ Vân Ninh Thắm đứng trong thư phòng.

Vân Khiếu Thiên ngồi ở trước án thư, một khuôn mặt thâm trầm, mi mắt rũ xuống, che hết tất cả tính kế, một lúc lâu sau mới ngẩng đầu lên.

“Hai người các ngươi đều muốn đi Học Viện Đế Quốc, ta nói trước, đi đến đó, có chuyện gì xảy ra đều không liên quan đến Vân gia, cũng đừng nghĩ lấy

thân phận của Vân gia ra làm xằng làm bậy. Trong Học Viện Đế Quốc, người có thân phận cao không ít, các người nếu ở đó chọc đến người không nên chọc, liên lụy đến Vân gia, lúc đó đừng trách ta tàn nhẫn.” âm thanh Vân Khiếu Thiên lạnh như băng, nồng đậm uy hiếp.

Thiên Lan vốn nghĩ rằng hẳn sẽ làm khó dễ bản thân mình một phen, ai ngờ hẳn lại nói lời như vậy, làm vừa nãy nàng một giây cũng không dám lơ lửng, mà Vân Khiếu Thiên dễ dàng buông tha nàng vậy sao? Nàng không tin!

Vân Ninh Tầm mặt vô biểu tình lên tiếng đáp ứng, Vân Khiếu Thiên vừa lòng gật đầu, đem ánh mắt chuyển đến trên người Thiên Lan.

Thiên Lan cau mày, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói “Gia chủ yên tâm, Vân Thiên Lan sẽ không đem chuyện của mình liên lụy Vân gia.”

Vân Khiếu Thiên hừ lạnh một tiếng, phát tay các nàng ra ngoài, Thiên Lan chớp chớp mắt, hôm nay Vân Khiếu Thiên là uống nhầm thuốc đi?

Lần trước hẳn chính là hận không thể giết chết chính mình, sao giờ lại ra vẻ như chưa có gì xảy ra? Có khác thường chắc chắn có âm mưu, Vân Khiếu Thiên đang tính toán gì đây?

Vết thương trên người Vân Ninh Tầm nhìn qua tưởng rất nặng, nhưng thật ra cũng là vết thương bình thường mà thôi. Dùng linh lực trị liệu một chút liền khỏi, nhưng miệng vết thương vẫn cần qua một đoạn thời gian mới có thể biến mất.

Thiên Lan trở lại sân của Vân Huyền Khê, vừa thu thập đồ vật vừa quở trách Vân Ninh Tầm, miệng nói liên miên cần nhẫn không dứt, bộ dáng lúc này giống Lam Diệu như đúc.

Vân Ninh Tầm ngồi ở bên cạnh nàng, mặt thanh lãnh cũng nhiễm vài phần âm áp, chưa từng có người sẽ giúp nàng nói chuyện, vì nàng mà lộ diện. Lúc trước nàng nhìn thấy Thiên Lan bị Vân Vũ Nhu khi dễ, ngạc nhiên, lúc đó hình như là Thiên Lan đang khi dễ Vân Vũ Nhu mới đứng, mặc kệ tình huống nào, nàng lúc đó là tùy tiện ra tay, lại không ngờ sẽ có được bằng hữu đầu tiên trong đời.

“Này, ta sẽ không bao giờ trở lại Vân gia, người nơi này quá nham hiểm.” Thiên Lan chuẩn bị mọi thứ đầu vào đầy xong, đặt mông ngồi cạnh Vân Ninh Tầm nói.

Vân Ninh Tầm sắc mặt cứng đờ, một lúc lâu sau mới nói “Nói như thế nào thì Vân gia cũng dưỡng dục ta nhiều năm như vậy, ta không thể vong ân phụ nghĩa!”

Trước kia khi nàng chưa gặp được Thiên Lan, mọi người gọi Thiên Lan là phế vật, nàng cũng không có ý kiến gì. Nhưng sau này, khi tiếp xúc với Thiên Lan, nàng mới phát hiện nữ tử này nếu thật là phế vật, đại lục này không có ai là thiên tài nữa.

Mặc dù không có linh lực, nàng cũng có thể khiến người khác kinh diễm liên tục.

“Vị Đế công tử kia đâu?” Vân Ninh Tầm đột nhiên nhớ tới Đế Lâm Uyên, nam nhân kia thấy thế nào đều có điểm tà khí, nàng vẫn mong Thiên Lan không nên kết giao với hắn.

Thiên Lan cong cái miệng nhỏ, cầm gậy nói “Không biết là chết hay chưa!”

Theo lời Phạn Diệt nói, nếu Kỳ Lân an toàn thoát ra khỏi không gian, chỉ có 2 khả năng, một là Đế Lâm Uyên đã chết, hai là Đế Lâm Uyên thả Kỳ Lân ra ngoài.

Kêu nàng tin cái nam nhân vô hạ tuyến vô tiết tháo vô đạo đức kia đã chết, so với kêu nàng tin tưởng ngày mai tận thế còn khó hơn.

Vân Ninh Tầm thấy sắc mặt Thiên Lan không tốt, cũng không dám hỏi nhiều, trong lòng âm thầm nghi hoặc, đại lục công địch (kẻ thù của cả đại lục) sao lại dễ dàng chết được.

Vân Ninh Tầm cũng không có đồ vật gì nhiều để thu thập, nàng chỉ có hai ba kiện xiêm y, Thiên Lan lại thu thập một đồng lớn đồ vật. Tuy toàn là đồ vật không có gì đa dụng, nhưng đều là Vân Huyền Khê mua cho nàng, nàng không muốn đặt chúng ở Vân gia, tiện cho đám người đó.

Vân Ninh Tầm thấy bao lớn bao nhỏ đồ vật nháy mắt liền biến mất, sắc mặt lộ ra một tia không thể tin, một hồi lâu sau mới nuốt nước miếng nói “Thiên Lan, ngươi có không gian trữ vật?”

Không gian trữ vật có rất nhiều hình dạng, Vân Ninh Tầm cũng không có nhìn đến loại không gian trữ vật nào trên tay Thiên Lan a. Nhưng nàng lại nhìn thấy hoa văn đỏ như máu trên ngón trỏ của Thiên Lan, nàng nhớ rõ lúc trước trên tay Thiên Lan không hề có hoa văn đó.

Thiên Lan hơi hơi gập ngón trỏ lại, tầm mắt đặt ở trên hoa văn đỏ tươi kia, chỉ có hoa không lá “Xem như là vậy đi!”

Trong suy nghĩ của Thiên Lan, không gian trữ vật và công năng của Hoàng Quyết cũng không khác nhau bao nhiêu, vậy xem như là giống nhau đi.

Đa số không gian trữ vật được chế tạo thành nhẫn hoặc vòng tay, nhưng người có được cũng không nhiều, ở đại gia tộc thường có mấy cái, không thì trong quá trình rèn luyện, dưới cơ duyên xảo hợp cũng có người đạt đến được một cái. Trên đại lục Thương Lan hiện tại đã không còn người chế tạo nhẫn không gian, nên nhẫn không gian được rất nhiều người săn lùng.

Ở Vân gia, chỉ có Vân Khiếu Thiên và Vân Vũ Nhu mỗi người có một cái, vài vị trưởng lão có hay không cũng không biết được.

Chương 33: Vào khu rừng chết gặp phải gấu đen

Editor: Devil Ly

Beta: Quỳnh

Sáng ngày thứ hai, Thiên Lan cùng Vân Ninh Tầm ra khỏi Vân phủ, hoan mục thụ kia bị Thiên Lan vừa đe dọa vừa dụ dỗ mà biến nhỏ lại nhét vào trong cái túi tiền nhỏ mà Vân Ninh Tầm vẫn mang theo bên người.

Hoan mục thụ cùng không gian cất giữ đồ đều mang đến cho Vân Ninh Tầm đá kích không nhỏ, một buổi tối còn chưa kịp lấy lại tinh thần, lúc này vẫn là còn chút hoảng sợ.

Vân Vũ Nhu hôm nay cũng xuất phát, nhưng bởi vì vết thương của nàng ta còn chưa khỏi hoàn toàn, Vân Khiếu Thiên liền thuê một đoàn xe hộ tống. Lúc Thiên Lan cùng Vân Ninh Tầm còn chưa xuất thành, đội ngũ của Vân Vũ Nhu không nhanh cũng không chậm mà đi qua hai nàng.

Mất thấy đoàn xe đang chuẩn bị đi qua, lại không nghĩ đến đột nhiên dừng lại.

Vân Vũ Nhu từ cửa sổ xe chui đầu ra, nhìn Thiên Lan cùng Vân Ninh Tầm, trong mắt hiện lên một tia oán độc, sau đó nhu nhu mà mở miệng, “Tỷ tỷ, các người đi bộ như thế này thì đến bao giờ chứ, có cần muội muội ta đưa các người đi một đoạn không?”

Khóe miệng Thiên Lan nhếch lên một nụ cười, đối diện với Vân Vũ Nhu, “Muội muội, núi cao đường xa, tỷ tỷ không làm phiền người.”

Đúng là tỷ muội tình thâm, nghĩ nàng không hiểu sao, Vân Vũ Nhu muốn đấu với nàng, còn phải đợi nàng ta quay về trong bụng mẹ mà đào tạo lại đi.

Vân Vũ Nhu trong lòng toàn là hận ý, nhưng ngoài mặt lại bày ra một bộ dáng ôn nhu, “Vậy muội muội đi trước đây, tỷ tỷ đi đường bảo trọng.”

Hai từ bảo trọng được Vân Vũ Nhu nhấn mạnh, ý vị của hai từ đó cũng chỉ có mấy người trong cuộc mới hiểu.

Đoàn xe chậm rãi rời xa khỏi tầm mắt của Thiên Lan, nàng mới đổi sang một biểu tình nhàn nhã, cùng với Vân Ninh Tầm thông thái mà đi ra khỏi công thành, thời gian học sinh của Học Viện Đế Quốc đến báo danh vẫn còn một tháng nữa, đi đường lớn chắc chắn là không kịp đến rồi, vì thế hai người quyết định chọn đi đường khu rừng chết.

Rõ ràng trước sau chỉ qua có mấy ngày, lần này tiến vào khu rừng chết Thiên Lan lại có cảm giác giống như đã qua rất lâu rồi.

Vừa vào khu rừng chết, hoan mục thụ đã ngồi không yên được nữa rồi, kêu gọi đòi ra ngoài, Thiên Lan nghĩ ngợi một đường đi này nói không chừng hoan mục thụ có thể hấp thụ không ít khí của sinh linh, liền đồng ý, hoan mục thụ vui sướng mà đi theo phía sau Thiên Lan, lắc lư mấy phiến lá của nó, tâm tình hẳn nguyện mà hấp thụ sinh khí từ cây cỏ bốn phía phát ra.

Nhưng nó đều chỉ hấp thụ một bộ phận, để cho nhưng cây cỏ này có thể giữ được năng lực để sinh tồn, giết người nó có thể không chút nương tay, nhưng những cây cỏ này là đồng bào của nó, nó làm không được cái việc càn tào rảo rắng như vậy.

Hai cô nương dung mạo như hoa đi trong cái nơi như khu rừng chết này, tự nhiên sẽ gặp phải không ít phiền toái.

“Tiểu mục, người ở đâu kiếm ra cái thứ này vậy?” Thiên Lan tròn mắt há miệng nhìn cái con vật to lớn chạy theo hoan mục thụ về đây, hận không thể một chưởng đánh chết hoan mục thụ.

Cái thứ này không phải là linh thú sao, nhìn cái thân thể to lớn, nhìn cái ánh mắt dữ tợn này, nhìn lên nhìn xuống thế nào cũng là đang muốn đem họ ăn song nuốt tươi.

Hoan mục thụ rất vô tội mà trốn vào phía sau Thiên Lan, chỉ lộ ra mấy phiến lá lắc lư, “Ta...ta không biết, nó chính là xuất hiện như vậy đó!”

“Là gấu đen cấp ba.” Sắc mặt Vân Ninh Tầm nghiêm nghị, linh thú cấp ba cũng không tính là linh thú cao cấp, nhưng mà nàng đối phó lại cũng là rất mất sức, thực lực của linh thú vốn đã cường giả hơn so với con người.

Thiên Lan nắm lấy hoan mục thụ, dùng sức giật giật mấy phiến lá nhỏ của nó, giận dữ nói: “Lần sau còn dẫn cái thứ này quay lại nữa, lão nương đem người băm nát cho cậu ăn”

Hoan mục thụ rất vô tội, nó thật sự không biết cái thứ này là từ đâu chui ra, còn có, cậu không ăn cây!

Thiên Lan là có chút hưng phấn, vừa đúng lúc có thể thử xem thành quả tu luyện mấy ngày nay. Vân Ninh Tầm là ngày thứ hai tiến vào khu rừng chết

mới biết được Thiên Lan có thể tu luyện rồi, xét thấy thời gian của Thiên Lan lần này nặng rất bình tĩnh đón nhận, cũng rất tỉ mỉ chỉ cho nàng nên tu luyện như thế nào.

Thiên Lan lĩnh ngộ rất nhanh, linh lực nhập vào cơ thể nàng không có chút nào bị cản trở, tất cả đều được hội tụ tại một nơi sưng mù mờ mịt, nơi đó chính là linh đài mà Vân Ninh Tẩm nói.

Linh căn, linh mạch, linh đài, tam linh quan trọng quyết định một con người có thể tu luyện hay không.

Có linh căn mới có thể tiếp nhận linh khí trời đất, linh đài là nơi đem linh khí chuyển biến thành linh lực, đồng thời cũng là nơi lưu trữ tất cả linh lực, linh đài của mỗi người đều không giống nhau, linh lực lưu trữ cũng không giống nhau, linh lực lưu trữ được càng nhiều, khí lâm trận có thể kéo dài được càng lâu.

Linh mạch chính là khi sử dụng linh lực, linh lực từ trong linh mạch tràn ra, hoặc hội tụ tại một nơi, đạt được hiệu quả công kích.

Thiên Lan cảm thấy linh đài của mình bị bao trùm trong một khối sương trắng, làm sao có thể nhìn thấy được nó lớn như thế nào, nàng nói với Vân Ninh Tẩm. Vân Ninh Tẩm còn nghĩ nàng đang nói đùa, trong linh đài sao có thể có sương trắng? Linh lực của linh đài là dựa vào đẳng cấp màu sắc của linh lực của mình để phân cách, hoàn toàn không thể nào xuất hiện sương trắng.

Sau khi Thiên Lan nhấn mạnh vài lần, Vân Ninh Tẩm mới sâu xa nói, có thể là do trước kia nàng không thể tu luyện, đợi đến khi đến Học Viện đế quốc có thể hỏi đạo sư.

Chuyện quý dị phát sinh trên người mình đã quá nhiều rồi, Thiên Lan cũng không tính toán thêm nữa, coi như linh đài của mình khác biệt so với người khác đi.

“Gào gào!gào!” con gấu đen kia thấy chính mình bị người không để tâm, lập tức gầm lớn mấy tiếng tìm lấy cảm giác mình còn tồn tại.

Thiên Lan lập tức lấy lại tinh thần, ném Hoan mộc thụ đi, toàn thân đề phòng mà nhìn con gấu đen, vừa đúng lúc muốn thử xem thành quả tu luyện của mình.

Vân Ninh Tẩm vốn định ngăn cản Thiên Lan, nhưng còn chưa đợi nàng mở miệng, Thiên Lan đã hướng lên trước, thân hình nàng so với những người tu luyện bình thường khác quý dị hơn rất nhiều.

Con gấu đen nhìn thấy một tiểu cô nương một thân kim bào đang xông tới, trong lòng tràn đầy khinh thường, một con người yếu ớt, còn không đủ cho nó nhét kẽ răng, gấu đen nâng lên bàn tay gấu của mình muốn đánh về phía Thiên Lan.

Thiên Lan lắc mình một cái liền tới bên cạnh gấu đen, bàn tay hội tụ hồng quang, nắm chặt thành quyền, một trường đánh tới chân sau của con gấu đen.

Một trận dao động tàn ra trong không khí, móng vuốt còn đang lơ lửng cao của gấu đen còn chưa kịp hạ xuống, hai chân sau đã nổi lên một trận tê dại, không còn một chút cảm giác, một lúc sau, cảm giác đau đớn truyền tới, nó cảm giác chân mình giống như bị ai đó cứ thế mà chặt đứt vậy.

Sự đau đớn kèm theo sự tức giận, con gấu đen xoay người muốn đánh chết loài người dám khiêu khích nó.

Vân Ninh Tẩm lập tức tiến lên trợ giúp, nàng hoàn toàn không nghĩ tới tốc độ của Thiên Lan lại nhanh đến thế, tại thời điểm gấu đen còn chưa kịp phản ứng liền cho nó một kích, tuy rằng hiệu quả không lớn, nhưng có thể làm cho động tác của nó bất tiện hơn.

Thiên Lan hi hi cười, nhìn nhìn nắm đấm của mình, có linh lực khi nàng sử dụng lực lớn như thế đánh vào thân thể con gấu đen kia, tay không hề đau đơn dù chỉ một chút.

“Gào!gào!” con người đáng ghét, đáng ghét!

Thân thể gấu đen đón nhận sự công kích của nắm đấm ngày càng nhiều, một chuẩn linh vương như Vân Ninh Tẩm, linh lực dùng tới quả thật là quá thuận tay rồi, nàng kiểm chế lực chú ý của con gấu đen, để cho Thiên Lan lần nào cũng đánh được vào trên thân thể của nó.

Nhưng nàng phát hiện sắc mặt Thiên Lan có lúc đột nhiên biến đổi, không ngừng đánh xuống, bộ dạng giống như rất đau vậy.

Thiên Lan không phải là đau?

Linh lực trong cơ thể không biết vì sao, chốc chốc lại đứt đoạn, mấy lần mắt thấy sắp đánh lên mình gấu đen rồi, linh lực đột nhiên cung ứng không tới, nàng mạnh mẽ đáng xuống, đau nhưng không phải là nắm tay.

Cái thiết kế gạt người này rốt cuộc là thế nào vậy, Thiên Lan trong lòng phẫn nộ, hai người tổn rất nhiều sức mười đánh ngã được con gấu đen này.

Thân thể to lớn đổ xuống, đất dưới chân đều rung chuyển, Thiên Lan cũng không còn để ý sạch sẽ hay không cứ thế ngồi thẳng xuống đất, nhìn đôi bàn tay đỏ rực của mình mà xuất thần.

Vân Ninh Tẩm hít thở từng ngụm khí lớn, một lúc sau mới đi đến bên cạnh Thiên Lan, nhìn thấy đôi tay đỏ rực có chút sưng lên, hai mắt trừng lớn, “Người vừa rồi không sử dụng linh lực?”

Không phải a, vừa rồi nàng rõ ràng cảm nhận được linh lực phát ra trên người Thiên Lan, nhưng mà tay này...tại sao đột nhiên biến thành như vậy?

Thiên Lan nhú chặt mày, “Dùng rồi, nhưng ta cảm thấy linh lực trong cơ thể xuất hiện tình trạng ngắt quãng.”

“Ngắt quãng?” linh lực bị ngắt quãng chỉ có thể do linh khí cạn kiệt hoặc là do vận công không thành thực, “luyện tập nhiều một chút là được rồi”. Vân Ninh Tầm nhú mày nghĩ mất nửa ngày, cảm thấy có lẽ do thời gian Thiên Lan tu luyện còn quá ngắn, linh lực sử dụng vẫn chưa thực thuần thực.

Thiên Lan chớp chớp mắt, cũng cảm thấy có lẽ vẫn đề là do mình vẫn chưa thuần thực, hạ quyết tâm nhất định phải tu luyện thật chăm chỉ.

Hai người sau khi đã nghỉ ngơi đủ, đang chuẩn vị đứng dậy lấy thú hạch của gấu đen, mỗi một con linh thú trong cơ thể đều hình thành thú hạch, tác dụng của thú hạch không khác mấy so với linh đài của loài người, bên trong lưu giữ lực lượng của linh thú, tác dụng của thú hạch đối với con người lại càng nhiều, có thể luyện khí, nhập được, trang sức, nói chung đây là một thứ có thể dùng để đổi lấy tiền.

Xuất thân gian thương như Thiên Lan làm sao có thể bỏ qua tất cả những thứ có liên quan tới tiền bạc, năng tính toán đem tất cả những thứ có thể dùng được của con gấu đen này đi bán lấy tiền.

Nhưng nàng còn chưa hành động, đằng sau đã có mấy thanh âm không hề hòa nhã truyền tới.

“Lão đại, ở đây có một con linh thú đã chết, oa, là linh thú cấp ba.”

“Vận khí tốt như vậy, xem ra là mới chết không lâu, các người mau đem linh hạch lấy ra.” thanh âm trung khí mười phần vang lên.

Thiên Lan và Vân Ninh Tầm đứng ở bên kia của con gấu đen, thân hình to lớn của con gấu đen che mất đi thân thể của hai người, vì thế mấy người kia không hề biết đằng sau con gấu đen có người.

Đối với loại người có ý đồ với đồ của mình, Thiên Lan sao có thể nhịn được, khi nàng từ phía sau thi thể của con gấu đen xoay người xuất hiện, nam tử cao gầy đang định lấy thú hạch phút chốc đứng ngây ra.

Sắc mặt Thiên Lan có chút chật vật, mồ hôi cùng bùn đất dính trên mặt, khuôn mặt dơ dáy nhìn không rõ dung mạo, nhưng một thân kim bào kia rõ ràng người ta chỉ cần liếc mắt liền biết giá trị không hề nhỏ, không phải người bình thường có thể mặc được.

Nam nhân cao gầy kia ngây ngốc đến nửa ngày mới quay đầu hết lên một tiếng, “Lão đại, có người.”

Thiên Lan nghiêng nghiêng đầu, nhìn về phía sau hần, đằng sau vẫn còn hai người, một người thân hình thuộc loại trung bình, mặt to mày dày tướng mạo bình thường, một người béo chết đi được, trên mặt toàn là thịt mỡ tràn lan, nhìn thật khiến người khác chẳng có tâm tình mà ăn uống.

Hai người kia cũng nhìn thấy Thiên Lan, cùng với Vân Ninh Tầm bước ra ngay sau đó, trên mặt Vân Ninh Tầm vô cùng sạch sẽ, dung mạo kia lập tức liền khiến mấy người kia thêm nhỏ dãi, trong mắt hiện lên ánh nhìn khiến người khác khinh thường.

“Cô nương này đáng vẻ không tồi. Hí hí, lão đại, hôm nay vận khí thật tốt.” tên béo kia dùng cái lưỡi to dày của hần liếm liếm cánh môi dày, cười đến không chút ý tốt.

Thiên Lan bị hành động khiếm nhã của tên béo kia khiến cho toàn thân nổi da gà, một lúc sau mới bình thường trở lại, Vân Ninh Tầm nhú mày quét mắt nhìn một lượt mấy người này, ba người đều là thuộc cấp linh sĩ, một người là linh sĩ cấp trung, hai người là linh sĩ cấp cao, Vân Ninh Tầm lúc này thờ phào một tiếng.

Nàng là linh sĩ đỉnh cấp, đối phó ba người này không phải là vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Đế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Mới vào Đế Kinh đã phải cầm đồ

Edit: Clover110

Beta: Quỳnh

Thiên Lan giật giật cổ, hành động này không thực nữ xú nào, hơn nữa mặt nàng còn bần hê hê, ba người cũng chưa chú ý đến Thiên Lan.

“Hàng này thật mướt, lão Nhị, mời nàng đi theo.” Nam nhân mày rậm mắt to kia lập tức ra lệnh, mặt thêm nhỏ dãi.

Nam nhân gầy gò kia là lão Nhị, nghe thấy lão Đại nói, hần lập tức tiến lên vào bước, trên mặt cổ tỏ ra vẻ đàng hoàng, nói với Vân Ninh Tầm: “Cô bé, lão Đại chúng ta mời người qua bên đó ngồi tâm sự nhân sinh một lát.”

Thiên Lan bị làm lơ, đôi mắt trầm xuống, đây là có ý khinh thường nàng sao?

Tốt xấu gì nàng ngực có ngực, chỗ nên lòi thì lòi, nên lõm thì lõm, thế mà lại dám lơ nàng?

Thiên Lan đã quên nàng không còn là tổng tài đại nhân đáng người nóng bỏng kiếp trước, thân thể Vân Thiên Lan tuy rằng phát dục khá tốt, nhưng so với Vân Ninh Tầm lớn hơn nàng một tuổi vẫn chưa bằng, hơn nữa khuôn mặt nàng bản hề hề, ai nhìn đều sẽ xem nàng không tồn tại a.

Cái này không quan trọng, quan trọng là những người này là lưu manh, làm gì có người nào mong lưu manh chú ý đến mình?

“Ta có thể cùng các ngươi tâm sự cách đánh người!” Vân Ninh Tầm mặt vô biểu tình nhìn nam nhân cao gầy kia.

Khóe miệng Thiên Lan rút rút, Vân Ninh Tầm học được cách nói đùa từ khi nào vậy a?

Lão Nhị biến sắc, duỗi tay muốn tóm lấy Vân Ninh Tầm, con ngươi nàng chợt lóe, nháy mắt tụ tập linh lực trong tay, đánh về hướng lão Nhị. Lão Nhị vội vàng rút tay về né tránh.

“Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt.” Sắc mặt lão Nhị hơi trầm xuống, trong mắt lóe qua mạt tàn nhẫn.

Lão Đại và lão Tam ở bên kia thấy vậy, nhanh chóng chạy lại, như hồ rình mồi nhìn Vân Ninh Tầm, không thể nghĩ tới cô gái nhìn yếu đuối này lại là Linh sĩ đỉnh a, bọn họ mà đấu với Linh sĩ đỉnh là hoàn toàn không thể thắng nổi.

“Ai nha, ta thấy rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt là các ngươi mới đúng.” Thiên Lan đi lại bên cạnh Vân Ninh Tầm cọ cọ, trên gương mặt bản hề hề lộ ra hàm răng trắng hoàng mắt chó ba người kia.

Lão Đại trừng mắt nhìn Thiên Lan, giận dữ quát “Tiểu tiện nhân, muốn tìm chết!”

“Đừng một xú liền mắng chửi người ta tiểu tiện nhân, các ngươi không được đi học hay là không có cha mẹ dạy?” Thiên Lan liếc ba người bọn họ, trong ánh mắt ẩn chứa một cỗ uy áp, làm trong lòng ba người đồng thời run lên.

Ánh mắt tiểu nha đầu này sao lại đáng sợ như vậy? Không không... không có khả năng, đây là một tiểu nha đầu mà thôi, sao mà có ánh mắt đáng sợ như vậy được. Ba người tự động viên bản thân một phen, nhìn qua phía Thiên Lan, trên mặt nàng đã khôi phục lại bộ dáng cười tủm tỉm, còn đâu ánh mắt giết người như ban nãy.

Quả nhiên là bọn họ nhìn lầm, chỉ là một tiểu nha đầu... mà... thôi...

Ngay lập tức bọn họ thấy thân hình của mình bị dây đẳng cuốn lấy, mặt đầy vẻ không thể tin được, dây đẳng này lặng yên không tiếng động xuất hiện, bọn họ đều không cảm giác được nha.

Huyền Mộc Thụ từ phía sau chạy ra, lách lư đến bên cạnh Thiên Lan, cọ cọ nàng lấy lòng.

Thiên Lan cũng giật mình, nhìn thấy Huyền Mộc thụ mới hiểu được tại sao, lập tức cầm lấy mấy nhánh cây của nó, vui vẻ nói “Không ngờ ngươi còn có điểm tác dụng nha!”

Huyền Mộc thụ dùng lá cây vỗ vỗ lên mu bàn tay Thiên Lan, lúc khen nó, không cần cầm mấy nhánh cây của nó aaa.

Ở chỗ dây đẳng truyền đến một trận tiếng động, ba người kia đang vận vẹo không ngừng, muốn thoát khỏi trời buộc. Nhưng họ càng giãy giụa, những dây đẳng đó càng quấn chặt hơn. Dây đẳng bị linh lực phá mở ra, nháy mắt liền có dây đẳng mới mọc lên, số lượng thật nhiều, rất nhanh liền bọc kín thân thể ba người đó.

Thiên Lan ngẩng đầu nhìn ba người đang bị dây đẳng quấn trên không trung, khóe miệng gọi lên một độ cong quý dị “Sao rồi, sao không mắng ta giống ban nãy nữa?”

Thanh âm nàng bình tĩnh nhẹ nhàng giống như đang hỏi bọn họ hôm nay ăn cơm chưa, nhưng biểu tình ai nhìn đều dự cảm được có điều không hay.

“Bà nội tha mạng a, tiểu nhân có mắt không trông, đắc tội ngài, ngài đại nhân đại lượng đừng so đo với bọn tiểu nhân.” Lão Đại nhanh chóng đổi chiến thuật, bây giờ cứng đối cứng là không được, hiện tại quan trọng nhất là bảo vệ cái mạng nhỏ này.

“Đứng đứng, tất cả đều là lỗi của bọn tiểu nhân, bà nội đại nhân đại lượng, đừng so đo chúng ta a.” Hai người còn lại phụ họa theo.

“Tha các ngươi?” Thanh âm Thiên Lan mang theo nồng đậm hài hước, nàng đi vòng quanh bên dưới dây đẳng “Cũng không phải không thể nga!”

Vừa nghe là có hi vọng, ánh mắt ba người lập tức sáng ngời, gật đầu như gãi đầu, càng làm cho dây đẳng quấn chặt hơn, ba người liền hít thở thôi cũng khó.

“Các ngươi đường đường là nam tử hán, lại tại trong Tử Vong sâm lâm loại chuyện này, thật là ném mặt mũi nam nhân a!” Thiên Lan chuyển đề tài, bắt đầu lái nhài giáo dục đám người.

“Thiên Lan, đừng đùa nữa, chúng ta còn phải lên đường.” Vân Ninh Tầm cau mày, nếu cứ trì hoãn như vậy, khó có thể đến Đế Kinh kịp.

Thiên Lan chu chu miệng “Ai ai, đã biết”. Thật là, loại nam nhân chỉ dựa vào nửa người dưới này, chẳng có ai tốt cả.

Chờ đến lúc Vân Ninh Tả, đào thú hạch ra xong, Thiên Lan thoáng nhìn đám người đằng sau thân thể gấu đen cao lớn, nàng không có ý định sát hại những người này, nhưng việc chuyển nguyên một con gấu đen to lớn này vào không gian Hoàng Quyết không thể để cho bọn họ thấy, nếu không sẽ bị lộ thông tin. Điều này nàng đã suy nghĩ đến!

Ai, thật đáng tiếc nha, con gấu đen này bán cũng được nhiều tiền lắm chứ.

“Các ngươi cứ ở trên đó đi, ta không vui đùa cùng các ngươi nữa, cái việc cướp sắc cần kỹ thuật cao này, ta khuyên các ngươi vẫn không nên làm còn hơn.” Thiên Lan vừa đi vừa nói với đám người treo lơ lửng phía sau.

Ba người bên trên đầu đầy hắc tuyến, đầu óc cô nương này chắc có vấn đề đi?

Khỏe miệng Vân Ninh Tả trừu trừu, thật vất vả nhìn xuống, xem chút nữa liền chịu không nổi. Vân Ninh Tả lập tức lôi kéo Thiên Lan nhanh rời đi nơi này, nếu cứ ở đây, nàng cũng không nghe nổi Thiên Lan nói nữa.

Chờ đến lúc ra khỏi khu vực đó, Vân Ninh Tả mới buông tay Thiên Lan ra.

“Vừa nãy cái đó là gì?” Vân Ninh Tả nhớ đến những dây đẳng ban nãy, trước nay nàng chưa thấy qua chúng bao giờ, diện mạo không khác dây đẳng bình thường là mấy, nhưng linh lực lại không thương tổn được chúng xù nào.

Huyền Mộc thụ đặc ý đào dật, quơ quơ lá cây tỏ rõ sự tồn tại của mình, nói “Nó gọi là Khô Huyết đẳng, là bằng hữu ta quen trước kia, rất là lợi hại.”

Khô Huyết đẳng?

Thiên Lan cùng Vân Ninh Tả đồng thời nghi hoặc, cái này là cái gì a, hoàn toàn chưa từng nghe qua.

Hỏi Huyền Mộc thụ, Huyền Mộc thụ cũng không biết rõ, chỉ nói nó rất lợi hại, Thiên Lan một trận im lặng, hận không thể chụp chết Huyền Mộc thụ, bằng hữu của mình là gì cũng không biết là sao!

Trong Tử vong sâm có rất nhiều kỳ hoa dị thảo, sau khi suy nghĩ một lúc lâu, Thiên Lan quyết định từ bỏ, dù sao cũng không biết, thôi cứ đi đã.

Cũng may trên đường đi Thiên Lan không có gặp chuyện thị phi nữa, một đường bình an đến Đế Kinh.

Vân Thành phồn hoa so với Đế Kinh như là chín trâu với một sợi lông (ý là Vân Thành chỉ đáng là 1 sợi lông so với Đế Kinh là 9 con trâu), đường phố rộng rãi hơn rất nhiều, nói thật ra, Thiên Lan cũng chưa quan sát hết phố xá ở thế giới này bao giờ, hiện tại nàng mới nhìn đến, trong lòng thật chấn động, này có thể so với hiện đại a.

“Cuối cùng cũng tới, ta phải đi ngủ một giấc thật đã mới được.” Thiên Lan duỗi duỗi cánh tay, quay quay đầu gối, nói với Vân Ninh Tả.

Vân Ninh Tả mặt vô biểu tình gật đầu, từ Tử Vong sâm đến đây, dọc đường đi chịu không ít khổ cực, tắm rửa đều là hi vọng xa vời, lo lắng canh chừng, sợ không cẩn thận liền chết trong miệng thú lúc nào không hay.

Tiền trên người Vân Ninh Tả đều đưa cho cha mẹ nàng, mà trên người Thiên Lan căn bản không có tiền, không có tiền là không thể ở trọ, không thể ở trọ là không thể nghỉ ngơi.

Cho nên, hiện tại quan trọng nhất là nghĩ ra cách kiếm được tiền. Cũng may ở trong Tử Vong sâm thu hoạch được không ít thú hạch, chắc là đổi được ít tiền.

Thiên Lan với Vân Ninh Tả cùng nhau tìm một tiệm cầm đồ, có mấy người đang đứng xếp hàng bên trong, nhập gia tùy tục, Thiên Lan cũng xếp hàng ở phía sau, chờ đến lượt nàng, nàng đã đói meo, hữu khí vô lực ghé vào trên quầy, đem túi thú hạch đặt ở trước mặt chưởng quầy.

Chưởng quầy nhìn lướt qua Thiên Lan, sau đó mới mở túi, túi lắc rắc có ba mươi bốn cái thú hạch, cấp bậc đều không cao, thú hạch như vậy một chảo liền một đồng, cũng không giá trị bao nhiêu tiền, chưởng quầy há miệng định nói giá, đột nhiên nhìn đến một chỗ bên trong túi hạch.

Con người trần đầy tinh quang, nói với Thiên Lan “Cô nương, ngươi chắc chắn đều cầm hết chứ?”

Thiên Lan hữu khí vô lực gật đầu, thúc giục “Nhanh lên, có thể đổi được bao nhiêu?”

Nàng muốn chết đói rồi nha, làm nhanh lên đi a!!

“Cô nương, thú hạch loại này cấp bậc đều không cao, nhưng ta thấy cô nương là ngoại lai, một quả tính cô nương 20 đồng vàng, cô nương thấy sao?” Chưởng quầy nhìn Thiên Lan hỏi.

Thiên Lan đâu biết giá trị hàng hóa ở thế giới này, nàng chỉ biết trên đại lục này đồng vàng là loại tiền thông dụng. Ngay cả trị giá của thú hạch là bao nhiêu, nàng còn không biết nữa là.

Thật ra Vân Ninh Thắm là biết, những quả thú hạch của các nàng đều là cấp 1 đến cấp 3, loại thú hạch cấp thấp này, đổi được nhiều nhất là 10 đồng vàng, lão bản này lại đổi cho các nàng 20 đồng, đã là gấp đôi a.

“Được, cứ như vậy đi, người nhanh lên một chút.” Thiên Lan vẫy vẫy tay, nàng đã đói đến nỗi không suy nghĩ được gì, nàng thuộc loại người không ăn một bữa đói đến mơ hồ, chưa ăn no, chuyện gì cũng đừng nói với nàng.

Trong mắt chương quỳ xẹt qua một mặt tối nghĩa, duỗi tay liền muốn lấy cái túi kia, ngay lúc đó, một đôi tay trắng nõn nhanh hơn hẳn một bước đè lên trên cái túi.

“Chương quỳ, tiểu cô nương người ta không biết nhìn hàng, đừng nói người cũng không biết nhìn hàng.”

Thanh âm thanh thuận vang lên bên cạnh Thiên Lan.

Chương quỳ nghe có người làm hỏng chuyện làm ăn của mình, đang muốn quát lớn, nhưng khi nhìn đến người tới là ai liền im lặng, chỉ có thể hối hận lúc này không nhanh tay, hảo hảo bắt hảo lại gặp đúng vị này.

Thiên Lan nghiêng nghiêng đầu, theo đôi tay kia nhìn qua, một vị công tử tuổi trẻ đang đứng bên cạnh nàng, dung mạo không tính là tuyệt thế vô song, nhưng vẫn là tuấn dật phi phàm, một bộ áo xanh, một nửa tóc đen được cố định bằng cây trâm màu ngọc bích, tóc dư xõa tung phía sau đầu, cả người lộ ra một cỗ khí đậm đặc.

Công tử thanh thoát, nhan như ngọc; trong đầu Thiên Lan liền hiện lên mấy chữ.

Thấy Thiên Lan nhìn chính mình, công tử kia nhìn Thiên Lan hơi hơi mỉm cười, khiến cả gian phòng như tắm gió xuân, làm người không rời được mắt “Cô nương, đồ vật của người, có thể đổi được cao giá hơn so với giá chương quỳ đề ra.”

A? Thiên Lan có chút ngốc, nhìn về phía cái túi kia, bên trong chính là một ít thú hạch, Vân Ninh Thắm có nói thú hạch cấp thấp cũng không đáng giá.

Thiên Lan lấy lại cái túi kia, để trước mặt, lật qua lật lại bên trong, cuối cùng nhìn đến mấy khối đá màu xanh lá, không phải là cái này chứ? Lúc trước Phan Diệt chết sống kêu nàng bằng mọi cách xuống lấy mấy khối này, nàng vốn là không muốn giữ bên người, cục đá này thì có tác dụng gì?

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Đế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Cửu công tử của thương hội Bắc Đường

Editor: Devil Ly

Beta: Quỳnh

Động tĩnh bên này lập tức gây nên sự chú ý của những người khác, sôi nổi mà vây lên, nhìn thấy khối đá xanh trong tay Thiên Lan.

“Đây không phải là Thanh Ngọc Thạch sao?” Trong số những người vây lại xem có người nhận ra, lập tức kêu lên thành tiếng.

Thanh Ngọc Thạch là cái gì?

Thanh Ngọc Thạch là bảo bối rất ít gặp của những người chuyên luyện khí, có Thanh Ngọc Thạch, liền có thể đem phẩm giá do luyện khí sư luyện ra trực tiếp nâng lên một giá cấp cao hơn, ví dụ người là nhất phẩm luyện khí sư, dùng Thanh Ngọc Thạch luyện ra chính là nhị phẩm linh khí.

Thanh Ngọc Thạch không phân đẳng cấp, bất luận là cấp bậc nào, hiệu quả đều là giống nhau, vì thế Thanh Ngọc Thạch là thứ mà tất cả các luyện khí sư đều muốn có được, đặc biệt là luyện khí sư phẩm cấp cao, Thanh Ngọc Thạch ở chỗ bọn họ lại càng đáng giá.

Đáng tiếc Thanh Ngọc Thạch không phải là một vật phẩm dễ thấy, mức độ quý hiếm có thể khiến Thanh Ngọc Thạch tại các cuộc đấu giá lớn bán được với mức giá liên thành.

Thiên Lan nghe những người vây quanh giải thích, mặt trở nên ngây ngốc, hóa ra cái thứ đồ này lại thật đáng giá!

Lại chợt nghĩ đến chuyện vừa rồi, trong lòng nộ khí lại bùng bùng nổi lên, một chương vỗ lên trên quỳ, “Cái tên gian thương nhà người, lại dám giờ trò với lão nương.”

Nếu như Thiên Lan vừa rồi bộ dáng nhu nhu nhược nhược, một tiểu cô nương khiến người khác thương yêu, vậy thì giờ phút này Thiên Lan tuyệt đối là một ác bá hung thần ác sát, tư thế kia, biểu tình kia, so với tiểu cô nương hữu khí vô lực vừa rồi có điểm nào giống nhau chứ?

Trương quỳ rõ ràng bị sự chuyển biến này dọa cho sợ hãi, thân thể khẽ run lên, nhưng vẫn còn lớn gan biện minh, “Cô nương, lời không thể nói như

vậy, trước đó ta có hỏi qua người có cầm hết tất cả đồ không, cũng là chính miệng người nói, cái này sao có thể trách ta được?”

“Hừ, cái thứ đồ này người dùng hai mươi đồng vàng để lừa ta, người không phải gian thương thì là gì.” Thiên Lan lại lần nữa dùng lực lớn vỗ lên trên bàn, cả người đều tản ra một cỗ hận ý.

Vân Thiên Lan nâng tung hoành thương trường mười mấy năm, trước nay còn chưa có người dám qua mặt nàng.

Trưởng quầy lại run lên, nhìn thấy vị thanh sam công tử đứng ở bên cạnh, mồ hôi lạnh của hắn tuôn ra, “Cô nương, chuyện này là người tình ta nguyện, người sao có thể không nói đạo lý như thế.”

Người tình ta nguyện!

Hay cho câu người tình ta nguyện, Thiên Lan cười lạnh một tiếng, nhìn trưởng quầy nói: “Không biết người dùng cái phương pháp này lừa qua bao nhiêu người, tìm người đen tối như vậy cha mẹ người có biết không?”

Trưởng quầy nghẹn đến nói không nên lời, loại chuyện này hắn đúng thật không phải mới làm lần đầu, có người không hiểu đồ đem đồ tới, hắn ra giá thấp lại dùng giá cao để bán ra, chuyện này chính là người tình ta nguyện, lại nói tất cả tiệm cầm đồ của đế kinh đều là làm như vậy, không phải chỉ có mình hắn làm.

Những người vây xem thấp giọng nói chuyện với nhau, đối với trưởng quầy này chỉ chỉ trỏ trỏ, quy định của người trong ngành là không được cho khách hàng biết chuyện, đây là chuyện thường thấy, trưởng quầy mồ hôi lạnh túa ra, hôm nay hay là hắn phải chịu thua trước cô nương này.

“Cô nương, tại hạ đối với đồ vật trên tay cô nương rất có hứng thú, không biết có thể nói chuyện không?” Thanh sam công tử tại thời điểm trưởng quầy sắp ứng phó không nổi nữa cuối cùng cũng chịu mở miệng nói chuyện.

Hắn vừa nói chuyện, bốn phía đều trở nên yên tĩnh, những người này hình như quen biết hắn, trong mắt lộ ra một tia tôn kính cùng kiêng kỵ, vị công tử này tuy chỉ mặc một thân thanh sam bình thường, nhưng toàn thân khí chất cao quý thanh nhã không thể nào có thể che giấu được.

Vị công tử này sợ rằng một danh nhân của Đế Kinh này.

Thiên Lan nhìn trưởng quầy một cái, hừ lạnh một tiếng, đem túi xách cầm lên rồi hướng ra ngoài cửa mà đi, cùng là xuất thân gian thương, nàng có thể hiểu được cách làm của trưởng quầy, đổi lại là nàng, nàng cũng sẽ làm vậy, nhưng nàng tuyệt đối không lừa gạt như tên trưởng quầy này, nàng gian, nhưng nàng cũng có giới hạn.

Thanh sam công tử khẽ cười, trong lòng là hiểu vị cô nương này là đồng ý với kiến nghị của hắn, chậm rãi bước theo phía sau Thiên Lan, khi đi đến bên cửa, hắn quay đầu lại hướng tới trưởng quầy, “Trưởng quầy, làm người không thể quá tham lam.”

Dứt lời, hắn nhắc chân bước qua bậc cửa, đi về hướng Thiên Lan cùng Vân Ninh Tầm đang đợi ở bên ngoài.

Thiên Lan vuốt lại mấy sợi tóc lòa xòa trước trán, đối diện với thanh sam công tử nói: “Cái kia, ta rất đói.”

“Phía trước có một tửu lầu, chúng ta qua bên đó đi.”

Thiên Lan thuận theo hướng thanh sam công tử chỉ, quả nhiên nhìn thấy một tửu lầu bài trí rất hào hoa, lúc này đang là chính ngọ, lúc này có người ra vào, chỉ cần nhìn cách ăn mặc có thể đoán được những người này không phú thì quý, lại nhìn tên của tửu lầu.

Đây thật ra là hoa lâu?

Làm gì có tửu lầu nào lại dùng loại tên này?

Không quan tâm tên là cái gì, chuyện quan trọng bây giờ là lấp đầy cái bụng, nàng bây giờ thật sự rất đói rồi.

Khi ba người đi đến tửu lầu thì bên trong đại đường đã ngồi đầy người rồi, tiểu nhị chạy bàn bận đến mức chân trước không dính đến chân sau, nhưng vừa nhìn thấy thanh sam công tử bước vào, tiểu nhị kia liền lập tức thay đổi phương hướng, hướng tới bên này đi tới.

“Cửu công tử ngài sao lại có thời gian rảnh tới đây?” Tiểu nhị cười cười, một bộ dạng nịnh bợ.

Tầm nhìn âm thầm chuyển một vòng trên người Thiên Lan và Vân Ninh Tầm, trong lòng khẽ kinh ngạc, cửu công tử này trước giờ chưa bao giờ đưa nữ nhân đến đây ăn cơm, hôm nay mặt trời là mọc lên từ hướng tây sao?

Cửu công tử cũng ôn hòa có lẽ cười cười, “Còn phòng bao không?”

Tiểu nhị thu lại sự hiếu kỳ, cúi người đáp lời, “Phòng của cửu công tử vẫn luôn được giữ, mời qua bên này.”

Thiên Lan đứng ở bên cạnh, lần nữa tỉ mỉ đánh giá thanh sam nam tử một lượt, nhìn hắn giống như đối với ai cũng cười rất ôn hòa, nhưng nụ cười kia còn chưa đạt đến đáy mắt, trong mắt hoàn toàn là thanh lãnh, nụ cười trên mặt chẳng qua chỉ là ngụy trang ra mà thôi.

Vân Huyền Khê cũng là vẻ mặt tươi cười, nhưng điều bất đồng với Vân Huyền Khê chính là nụ cười của hắn có thể hiện rõ ở trong mắt, không cần biết

là tính toán người khác hay hành hạ người khác, Vân Huyền Khê đều cười rất chân thật, nam nhân này lại không như vậy, nụ cười của hắn hiện rõ trên khuôn mặt, giống như một con rối.

Hắn trên thực tế đối với ai cũng không để tâm, đối với bất cứ việc gì cũng không quan tâm, người như vậy kiếp trước nàng có gặp qua một người, người như vậy thành tích đều là cực lớn.

Tiểu nhị dẫn họ lên phòng sau đó liền rời đi, thức ăn cũng rất nhanh được bày lên, Thiên Lan không nói lời thứ hai giống như vò rỗng cần quét một lượt.

Đội nàng ăn no uống đủ xong mới phát hiện Vân Ninh Tầm cùng cửu công tử còn chưa động đũa, lại nhìn trên bàn một mảng hỗn độn, Thiên Lan ái ngại sờ sờ cái bụng phình to của mình.

“Cái kia, ta thực sự rất đói rồi, các người đói không?”

Vân Ninh Tầm khẽ nhướn mày, đều đã ăn hết rồi còn hỏi bọn họ có đói không?

Cửu công tử chỉ cười nhạt, “Cô nương, còn chưa thỉnh giáo phương danh.”

“Gọi ta Thiên Lan được rồi.” Thiên Lan lau lau khóe miệng, ánh mắt thanh u chuyển đến trên người Cửu công tử, “Còn người?”

“Tại hạ Bắc Đường Dược, là cửu công tử của thương hội Bắc Đường, ta thấy cô nương không phải người Đế Kinh, có phải đến vì cuộc chiêu sinh của Học Viện Đế Quốc?” Trên mặt Bắc Đường Dược treo lên một nụ cười nhạt, thanh âm ôn nhu róc rách như nước chảy lướt qua lòng người, cho người ta một loại cảm giác thoải mái.

Thương hội Bắc Đường... đây chính là thương hội có tiền nhất cả cái đại lục này, nhưng mà cửu công tử Bắc Đường Dược...

Không phải là cái ám độn thuốc Bắc Đường Dược trong truyền thuyết đó chứ?

Bắc Đường gia huyết mạch cho đến đời Bắc Đường Dược chỉ có hai người nối dõi, Bắc Đường Dược được gọi là cửu công tử mà bởi vì hắn lộ ra kinh thương thiên phú là năm hắn mới có chín tuổi, mới đầu chỉ có Bắc Đường gia gọi như vậy, thời gian lâu rồi người ngoài cũng học theo mà gọi như vậy.

Nghe nói Bắc Đường Dược lúc nhỏ có một lần bị bệnh, sau khi khỏe lại không chỉ không thể tu luyện, còn cần phải sử dụng những loại dược liệu quý để kéo dài tuổi thọ, may thay thương hội Bắc Đường chính là có tiền, Bắc Đường Dược mới có thể an ổn mà sống lâu như vậy.

Mà Bắc Đường Dược tuy rằng thân thể không tốt, nhưng đầu óc rất thông minh, tuổi còn nhỏ đã trưởng thành một nửa sản nghiệp của thương hội Bắc Đường thương hội Bắc Đường dưới sự chỉ đạo của hắn ngày càng phát triển, đến nay đã là thủ phủ danh tiếng trên đại lục Thương Loan.

Sản nghiệp của Bắc Đường gia nhiều không đếm xuể, từ ăn mặc ở đi lại, cho đến ăn uống chơi bời, mọi thứ đều đề cập đến.

Thiên Lan không biết rằng vận khí của mình lại tốt như vậy, vừa tới liền gặp được người nắm quyền của cửa thế gia giàu có nhất đại lục này, nhưng nam nhân này nhìn thế nào cũng không giống bộ dáng của một người có bệnh?

“Thiên Lan cô nương, thứ cho tại hạ nói thẳng, Thanh Ngọc Thạch trong tay người nếu cứ mang theo bên người người sớm muộn gì cũng trở thành tai họa, thương hội của ta bên dưới có nhà đấu giá, có thể giúp người bán đấu giá Thanh Ngọc Thạch, không biết ý của cô nương thế nào?” Bắc Đường Dược trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Thiên Lan chớp chớp mắt, nhà đấu giá cái thứ này, nàng quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn được nữa, chỉ là không biết nhà đấu giá của đại lục này so với kiếp trước có giống nhau không.

Vân Ninh Tầm biểu tình vẫn cứ nhàn nhạt, một bộ dáng đối với đề tài này không chút hứng thú.

Có thể đặt ở nhà đấu giá tự nhiên là không thể tốt hơn được nữa, chỉ là... Thiên Lan có chút nghi ngờ quét mắt một lượt Bắc Đường Dược, nam nhân này vậy mà không muốn có được Thanh Ngọc Thạch, giúp một người lạ như nàng làm gì?

Giống như nhìn thấu được Thiên Lan đang nghĩ gì, “Ta là một thương nhân, Thanh Ngọc Thạch trong tay Thiên Lan cô nương có thể mang đến lợi nhuận rất tốt cho nhà đấu giá, hơn nữa còn có thể kết bạn với Thiên Lan cô nương, có sao lại không làm chứ?”

Bắc Đường Dược cũng không hiểu chính mình bị làm sao, vừa rồi hắn đi ngang qua cửa hàng, liếc mắt liền nhìn thấy một kim bào cô nương có sức không có lực mà bỏ ra trên quầy, dù là tư thế không hề ưu nhã, nhưng từ hướng hắn nhìn lại, vậy mà lại có cảm giác vô cùng yêu kiều đáng yêu.

Trên người cô nương này tản ra một cỗ khí chất cao quý, loại bẩm sinh đã tồn tại, nhìn khắp thiên hạ khí chất tôn quý, loại khí thế này hắn chỉ từng cảm nhận được qua một người.

Thương nhân là dựa vào tầm mắt tinh tường, cô nương này trời định chắc chắn không thể là một người bình thường, hắn và nàng giao hữu nhất định không có điểm xấu.

“Người nói chuyện thật là thẳng thắn.” khóe miệng Thiên Lan khẽ kéo lên, ngữ khí dừng lại một chút, “Nhưng mà, ta thích, còn về việc Thanh Ngọc Thạch... Ta lần đầu tới Đế Kinh, để tại nhà đấu giá thật là không thể tốt hơn được nữa.”

Chuyện hôm nay xảy ra ở tiệm cầm đồ bây giờ chắc chắn đã truyền ra ngoài rồi, nàng vô quyền vô thế, trên người còn mang theo Thanh Ngọc Thạch tuyệt đối là thu hút sự chú ý của người khác, âm thầm bán ra người ta cũng không tin, chỉ có thể quang minh chính đại mà để tại nhà đấu giá, mới có thể cắt đứt được mấy kẻ phiền toái tìm đến.

“Thiên Lan cô nương đây là đồng ý?” Bắc Đường Dược đáy mắt nảy lên một tia sáng.

“Cứu công tử đương đường là thiếu chủ của thương hội Bắc Đường, đem Thanh Ngọc Thạch để tại nhà đấu giá ta đương nhiên yên tâm, đúng như những gì cứu công tử nói, Thiên Lan cũng nguyện ý kết giao người bạn như Cứu công tử.” Thiên Lan nói chuyện rất hào sảng, không có chút gì đáng vẽ của một nữ tử e thẹn rụt rè.

Trong lòng Bắc Đường Dược nhin không được nổi lên một trận tán thưởng, càng xác định nữ tử này sau này không thể là một vật trong ao nước.

Hắn không biết được chính là việc hắn ra quyết định hôm nay tương lai vì hắn mang đến lợi nhuận khả quan đến vô hạn, đem thương hội Bắc Đường đưa lên một tầm cao khác.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Đế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Người Đế Kinh đúng là ai cũng đẹp

Edit: Clover110

Beta: Quỳnh

Bắc Đường Dược giảng giải kĩ càng tỉ mỉ cho Thiên Lan về quy củ bán đấu giá nước chảy với lại việc chia chác sau khi bán đấu giá. Hội đấu giá cung cấp địa điểm đấu giá, sau khi thu vật phẩm bán đấu giá xong sẽ lấy lợi nhuận một thành, hoặc nói là 100 đồng vàng, Hội đấu giá được 10 đồng vàng.

Đối với Thiên Lan, tỷ lệ lợi nhuận này quá cao, nhưng đây là quy củ trên đại lục, nàng cũng không dám nói gì.

Bắc Đường Dược lúc rời đi có cho Thiên Lan một cái thẻ bài, mặt trên chỉ viết 2 thông tin: Thương hội và Khách quý của Hội đấu giá. Thạch ngọc thanh là thứ tốt cho nên Hội đấu giá muốn cử hành ở tháng sau, vừa lúc Học viện Đế quốc kết thúc chiêu sinh, vừa lúc người của các đại gia tộc từ các nơi trên đại lục có thể tham gia trận Hội đấu giá này.

Học viện Đế quốc kết thúc chiêu sinh, Hội đấu giá Bắc Đường liền có một trận đấu giá trọng đại, đây cũng là quy củ mỗi năm. Cho nên trên người những người đến Đế đô mang không ít tiền bạc, Thiên Lan không thể không thừa nhận Bắc Đường Dược là một cái thiên tài, có thể lợi dụng mọi sự kiện để kiếm thêm lợi ích.

Bắc Đường Dược lúc rời đi cho Thiên Lan một cái thẻ bài, mặt trên chỉ viết 2 thông tin: Thương hội và Khách quý của Hội đấu giá, Thiên Lan đương nhiên không chút do dự mà nhận lấy.

Vân Ninh T không biết Thiên Lan suy nghĩ cái gì, quen biết được Bắc Đường Dược đương nhiên là tốt, chỉ là nam nhân kia có thể đem sự nghiệp gia tộc phát triển đến vậy, khẳng định không phải cái đèn cạn dầu. Hắn thật tình còn tốt, chỉ sợ hắn có mục đích không đơn giản mà thôi.

Thiên Lan lại không suy nghĩ gì nhiều, nàng cũng không phải người ngốc, dù sao cũng là người từng lăn lộn trên thương trường, Bắc Đường Dược dù có thông minh thì cũng chỉ mới 20 tuổi, muốn tính kế nàng vẫn là có điểm khó khăn nha.

Mà hiện tại cách ngày báo danh còn hơn 10 ngày, Thiên Lan cùng Vân Ninh Tầm cũng không kịp đi tìm Vân Huyền Khê. Trực tiếp tìm chỗ ở trọ, thuận tiện hỏi thăm chuyện ở Đế Kinh một chút.

Vân Vũ Nhi đi theo đường lớn, thời điểm nàng đến Đế Kinh cách sinh nhật Ly Chiêu 2 ngày, khách điểm lớn lớn bé bé đều đã sớm chật cứng người, hào xảo bắt xảo Vân Vũ Nhu lại dụng mặt Thiên Lan nàng.

Thiên Lan với Vân Ninh Tầm tính đi dạo trên đường cho giãn gân cốt một chút, ai ngờ còn chưa xuống được lầu liền nghe thấy thanh âm không chút nào che giấu kiêu ngạo của Vân Vũ Nhu.

Ở trong nhà nàng giả vờ đoan trang, thực nữ, nhưng ra bên ngoài rồi, bộ dáng kiêu ngạo ương ngạnh kia tuyệt đối là đứng đầu trong đám nữ tử thế gia.

Thiên Lan dựa vào trên thang lầu, tầm mắt buông xuống nhìn nữ tử kiêu mị bên dưới, hôm nay Vân Vũ Nhu mặc một kiện xiêm y màu vàng nhạt, sơ búi tóc lưu hành nhất bây giờ, một bộ trăm cài mà vàng cài ở trên đầu, vài sợi tua rủ xuống hơi hơi đong đưa, mày liễu thon dài, mắt đẹp lưu chuyển, mũi cao thẳng, cái miệng anh đào, tiêu chuẩn một cái mỹ nhân trăm phần trăm.

Đáng tiếc chính là biểu tình trên mặt của nàng làm phá hủy đi phần mỹ cảm vừa rồi, nàng đang căm tức nhìn tiểu nhị đứng trước mặt của nàng. Có mấy người nam tử đứng bên cạnh nàng, hẳn là do Vân Khiếu Thiên phải tới để hộ tống nàng, bây giờ Vân Vũ Nhu chưa tiến vào Học viện Đế quốc, bọn họ

cũng chưa trở về được.

Trong đại sảnh, có người chỉ chỉ trỏ trỏ nàng, lập tức nàng liền tức tối trừng mắt nhìn sang “Xem cái gì mà xem!”

Thiên Lan khe khẽ lắc đầu, cứ cái tính này của Vân Vũ Nhu, đến Học viện Đế quốc chắc chắn khả năng đắc tội với người khác còn cao hơn nàng nhiều, xem ra lời đe dọa của Vân Khiếu Thiên trước đó nên dành cho Vân Vũ Nhu mới đúng.

Nhưng mà có thân phận của Vân gia, Vân Vũ Nhu liền có sự che chở của Vân Khiếu Thiên, liền tính nàng gây ra tai họa gì, Vân Khiếu Thiên cũng sẽ xử lý cho nàng. Mà nàng với Vân Ninh Tầm thì khác, nếu bọn nàng gặp rắc rối, hành động đầu tiên của Vân Khiếu Thiên không phải là tìm cách giải quyết mà là đá các nàng ra khỏi gia tộc, khiến bọn nàng không dính dáng gì đến Vân gia.

“A...thôn cô từ nơi nào đến, dám ở Đế Kinh kêu to gọi nhỏ.” Ngoài cửa có thanh âm thanh thúy vang lên.

Ánh sáng ngoài cửa bị chắn lại, vài bóng người vây quanh một người thiếu nữ cùng nhau tiến vào, thiếu nữ mặc trên người váy lụa yên sa bích sắc, khuôn mặt nhỏ nhắn không hề trang điểm, lại nhìn rất thiện cảm, so với Vân Vũ Nhu không kém chút nào.

Thiên Lan lại lắc đầu, con cái sinh ra trong đại gia tộc luôn luôn là xinh đẹp, quả nhiên đúng như người ta nói, giên tốt a, thật không có biện pháp!

“Người nói ta thôn cô?” Vân Vũ Nhu không thể tin tưởng nhìn thiếu nữ đang tiến vào, trong mắt nhen nhóm lên ngọn lửa chớp động. Nàng đường đường là tiểu thư Vân gia, thế nhưng lại gọi nàng là thôn cô?

Tiểu nhị kia vừa thấy người tới, liền đau đầu, lau mồ hôi lạnh, đáy lòng kêu rên, lão bản, người mau trở lại a, nếu không cửa hàng sắp bị hủy mất.

Thiên Lan phát hiện trong đại sảnh có mấy người làm như rất sợ hãi người thiếu nữ mới tiến vào, dần di chuyển gần về phía cửa sổ, dự định muốn chạy trốn khỏi đây. Những người còn lại vẻ mặt không rõ, phản ứng như thế này khiến Thiên Lan đoán là họ hẳn là người của Đế Kinh và họ biết thân phận người thiếu nữ mới bước vào này.

Xem cách ăn mặc của bọn họ cũng không giống như người bình thường, người có thể làm bọn họ sợ hãi như vậy, nhất định là thế lực lớn từ các đại gia tộc.

Trong lúc Thiên Lan suy nghĩ xoay chuyển, tình huống phía dưới cũng nhanh chóng thay đổi.

Thiếu nữ kia hừ lạnh “Người không phải thôn cô thì là cái gì?”

Vân Vũ Nhu tức điên người, không nghe mọi người ngăn trở, trực tiếp vận linh lực đánh về phía thiếu nữ kia, thiếu nữ kia khóa miệng nổi lên cười lạnh, ngăn cản người phía sau đang muốn tiến lên đỡ, thân hình nàng linh hoạt tránh đi công kích của Vân Vũ Nhu.

Một cái xoay người liền xuất hiện phía sau Vân Vũ Nhu, trong bàn tay lập lòe linh lực màu vàng đậm.

Người trong đại sảnh đều là cả kinh, cấp bậc Linh Vương a, thiếu nữ này nhìn qua bất quá trên dưới 16 tuổi, thế mà đã đạt đến Linh Vương, không hổ là Đế Kinh ngọc hồ tàng long.

Vân Vũ Nhu cũng chấn động không kém, ngay khi thiếu nữ kia xuất hiện phía sau nàng, Vân Vũ Nhu liền di chuyển lại gần người bên cạnh né tránh. Thiếu nữ kia cười lạnh đứng tại chỗ, thu liễm linh lực trong tay.

“Đồ nhát gan.” Thiếu nữ trào phúng phun ra 3 chữ. Vân Vũ Nhu phẫn nộ trong lòng nhưng lại không dám đáp lời.

Trước khi đi Vân Khiếu Thiên có dặn dò mấy trăm lần, tới Đế Kinh rồi không thể hành động thiếu suy nghĩ, trong Đế Kinh người nào mà không phải thiên chi kiêu tử, Vân gia tuy là có tiếng trên đại lục này, nhưng nói đến cùng, so với những đại tông tộc này, Vân gia vẫn là quá yếu.

Thấy Vân Vũ Nhu dè dặt lựa lựa, Thiên Lan lấp bấp kinh hãi. Thiên Lan còn nghĩ trong lòng, Vân Vũ Nhu không phải loại người biết nhẫn nhục chịu đựng, xem ra Vân Khiếu Thiên khai đạo nàng không ít a.

“Người là người nào?” Vân Vũ Nhu hít sâu một hơi, trên mặt nhiễm lên ửng đỏ, không biết là do tức hay do xấu hổ.

Thiếu nữ kia giọng trầm, khoanh tay trước ngực “Đi không đòi tên, ngồi không đòi họ, Ân Huyền.”

Ân Huyền, nhân tài kiệt xuất của Ân gia, trong năm đại gia tộc, Ân gia là đứng đầu, bối cảnh gia tộc so với Vân gia cao hơn không biết bao nhiêu lần.

Mà Ân Huyền là Đại tiểu thư Ân gia, chưa từng khiến Ân gia mất mặt, tuổi còn nhỏ đã đạt đến Linh Vương, trên đại lục này là bài danh đứng đầu. Hơn nữa nàng còn là đệ tử quan môn của Tam trưởng lão, 2 thân phận này khiến Ân Huyền có tư bản kiêu ngạo ở trên đất Đế đô.

Thế nhưng, dù cho Ân Huyền có kiêu ngạo đến mấy, lại chưa bao giờ có những lời đồn không hay về nàng, quá lắm là nói nàng khó ở chung mà thôi. Nàng cũng không vô duyên vô cớ khiêu khích người, hôm nay nàng ra tay với Vân Vũ Nhu như vậy, chắc chắn trước đó 2 người từng có xung đột với nhau.

Hiển nhiên Vân Vũ Nhu cũng nhớ tới cái gì, sắc mặt dần khó coi lên.

Nữ nhân này còn không phải là người nàng gặp được lúc mới vào cửa thành sao. Ân Huyền lúc đó cũng đang ngồi xe ngựa, vốn là xe ngựa Ân Huyền đi ở phía trước, không hiểu vì lý do gì mà dừng lại không đi chuyển nữa. Vân Vũ Nhu vì đi đường mấy ngày liền nên cũng mệt mỏi bất kham, mắt thấy sắp vào được thành, lại không nghĩ tới xe ngựa đi phía trước mãi vẫn không đi chuyển!

Đế Kinh có quy củ là, cửa thành dành cho xe ngựa chỉ có một, nhưng độ rộng chỉ đủ 1 chiếc đi qua, xe ngựa phía trước dừng lại không đi, xe ngựa Vân Vũ Nhu ở phía sau cũng không đi được a.

Nàng sai người đi lên hỏi thăm một chút, ai biết tên xa phu kia lại nói rằng tiểu thư hần còn chưa muốn vào thành, khiến bọn họ chờ a.

Tính tình Vân Vũ Nhu vốn là loại không kiên nhẫn, lúc đó liền nổi lên xung đột với tên xa phu. Xa phu kia chỉ có một người, nàng tức quá liền đánh xa phu kia một chút, còn chưa kịp ra tay lần thứ hai, một vị thiếu niên từ trong xe ngựa chui ra, đồng thời cửa thành cũng náo động ồn ào, có nhiều người chạy nhanh về phía bên này.

Chờ nàng hoàn hồn, thiếu niên kia đã bị một đám người vây bên trong, có lẽ do người đến quá nhiều, tốc độ quá nhanh, thiếu niên kia cũng không kịp gây phiền toái cho nàng.

Hiện giờ nhìn đến Ân Huyền, thiếu niên kia còn chẳng phải là nàng sao!!!

“Như thế nào? Nhớ ra rồi sao?” Ân Huyền nhìn Vân Vũ Nhu sắc mặt biến hóa, âm trầm mở miệng.

Vân Vũ Nhu hiển nhiên không nghĩ tới nàng còn chưa có vào thành liền đắc tội Đại tiểu thư Đệ nhất thế gia này. Ánh mắt nàng loạn chuyển, chính mình tốt xấu gì cũng là Đại tiểu thư Vân gia, dù đứng trước Đệ nhất thế gia đi chăng nữa, nàng cũng không thể làm mất mặt thân phận của mình đi. Vân Vũ Nhu nháy mắt tự tin hần lên.

“Nhớ tới thì sao, vốn là do người dừng ở phía trước không cho ta đi, không thể trách ta a.”

“Đám đánh người của Ân Huyền ta, người nghĩ Ân Huyền ta là cái người nào?” Ngón tay trắng nõn của Ân Huyền vuốt vuốt mái tóc đẹp, nhìn Vân Vũ Nhu khinh thường nói.

Vân Vũ Nhu cũng biết đến một ít chuyện của bọn đệ tử đồng lứa ở Đế Kinh mấy năm nay, Ân Huyền là người kiêu ngạo cũng là người bao che người của mình. Mặc dù là hạ nhân của nàng, người khác cũng không được khi dễ, mà Vân Vũ Nhu nàng vừa phạm phải tội kị này.

“Người muốn ta như thế nào.” Vân Vũ Nhu hít sâu một hơi, chậm rãi nói ra một câu.

“Xin lỗi.” Ân Huyền hướng cửa vẫy vẫy tay, lập tức một bóng người chạy chậm từ cửa đến, đúng là cái xa phu kia, trên mặt hần vết đỏ còn chưa tán, năm ngón tay còn hiện rõ ràng.

Vân Vũ Nhu ngực tức đến phập phồng, khiến nàng xin lỗi một cái xa phu, nàng không nghe làm gì?

Đường đường Đại tiểu thư Vân gia, lại đi xin lỗi một cái hạ nhân. Cái này mà truyền ra còn không bị người cười chết. Sắc mặt Vân Vũ Nhu đỏ bừng, trừng mắt nhìn Ân Huyền, hôm nay dù có nói cái gì nàng nhất quyết không xin lỗi, cái này liên quan đến vấn đề danh dự của nàng.

Thiên Lan đứng ở bên trên xem thật vui, Vân Ninh Tầm lại có chút không kiên nhẫn, nàng nhưng không muốn ở đây xem Vân Vũ Nhu cùng người khác đùa bỡn, lãng phí thời gian của nàng, nàng liền vòng qua Thiên Lan, đi xuống phía dưới.

Thiên Lan đuổi tay muốn lôi lại Vân Ninh Tầm, tốc độ Vân Ninh Tầm hiển nhiên nhanh hơn nàng nghĩ, nàng chỉ cảm thấy một mặt mềm mại xẹt qua lòng bàn tay, liền thấy Vân Ninh Tầm nháy mắt đã đi xuống mấy cái bậc thang, cách nàng một khoảng ngắn.

Lúc này vốn là yên tĩnh, thanh âm xuống lầu của Vân Ninh Tầm cũng không nhỏ, lập tức khiến cho nhiều người chú ý. Thiên Lan đương nhiên cũng rơi vào tầm mắt của mọi người, quần áo màu vàng kim giống như ánh nắng mặt trời, tản ánh sáng ra xung quanh, tràn vào ánh mắt mỗi người ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Đế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Đột nhiên thay đổi thái độ

Editor: Devil Ly

Beta: Quỳnh

Vân Vũ Nhu đứng đối diện Thiên Lan, vừa nâng mắt liền nhìn thấy Thiên Lan, ngọn lửa trong đây lúc này lại càng cháy dữ dội, nàng sao lại ở đây?

Ân Huyền quay đầu, nhìn về hướng hai người đang từ trên lầu đi xuống, nhìn một cái liền thu lại tầm mắt, nàng vốn không nhìn rõ bộ dáng của hai người,

chỉ có áo bào kim sắc kia lướt thoáng qua tầm mắt của nàng.

Vân Ninh Tầm vượt qua Ân Huyền, hướng tới ngoài cửa mà đi, người ở bốn phía đều trừng lớn mắt, cô nương này từ đâu ra vậy, ở cái tình huống này còn có thể trấn tĩnh như thế.

Thiên Lan vốn là định đi theo Vân Ninh Tầm, ai mà ngờ khi đi qua Vân Vũ Nhu, Vân Vũ Nhu vậy mà lại đưa tay nắm lấy cánh tay nàng, Thiên Lan đột nhiên dừng lại bước chân, nghiêng đầu nhìn Vân Vũ Nhu, ngữ khí ngả ngón, “Vân tứ tiểu thư, có việc?”

“Tỷ tỷ, muội muội bị bắt nạt, sao tỷ lại có thể khoanh tay đứng nhìn.” Vẻ mặt Vân Vũ Nhu yếu đuối, đáy mắt ánh lên thù quang lấp lánh, khiến người khác không nhìn được có chút thương tiếc.

Tầm mắt Ân Huyền quả nhiên bị Vân Vũ Nhu hấp dẫn chuyển đến trên người Thiên Lan, nữ nhân này là cùng một bọn với nhau? Ăn mặc như thế này, chắc chắn cũng chẳng phải là người tốt gì, Ân Huyền nào bộ tự động bởi thêm Thiên Lan vào danh sách những kẻ khi dễ người, trực tiếp đem thiên Lan liệt vào dạng người điều ngoa.

Thiên Lan trong lòng chửi thầm Vân Vũ Nhu, trên mặt lại tuyệt nhiên làm ra một bộ dáng tươi cười, “Vân tứ tiểu thư đừng có nhận loạn họ hàng, Thiên Lan nào dám có muội muội như ngươi.”

Loại người không biết lúc nào cũng có thể ở sau lưng đâm một dao cùng họ với nàng, nàng đều cảm thấy ghê tởm.

Ý tứ trào phúng trong lời nói ai cũng có thể nghe ra, vẻ yếu đuối trên mặt Vân Vũ Nhu có chút giữ không được nữa, trong lòng sớm đã đem Thiên Lan xé thành khối bụi.

“Tỷ tỷ sao có thể nói như vậy, chúng ta dù sao cũng là người một nhà, trước khi đi cha đã nhắc nhở chúng ta phải giúp đỡ lẫn nhau, nay sao tỷ tỷ lại để mặc chỗ nàng khi dễ ta.” Vân Vũ Nhu than thở khóc lóc.

Thiên Lan thật sự rất hiếu kì cái kĩ năng bất cứ lúc nào cũng có thể rơi lệ này, phải biết rằng ở kiếp trước rất nhiều diễn viên còn không làm được, Vân Vũ Nhu lẽ nào là loại thiên tài diễn kịch?

Thiên Lan chậm chậm rút tay lại, nhìn một cái cái người ở ngoài cửa lớn đã đi mất không thấy bóng dáng, chuyển dời bước chân, đối với Ân Huyền rất thành khẩn mà nói: “Ân tiểu thư, muội muội này của ta ngày thường nghịch ngợm đã quen rồi”

Đáy mắt Vân Vũ Nhu hiện lên một tia hi sặc, nàng biết Vân Thiên Lan không dám phản kháng lại lời nàng.

“Nay được Ân tiểu thư dạy dỗ, Thiên Lan thay muội muội cảm tạ ngươi, uh, làm phiền Ân tiểu thư dạy dỗ một lượt.” Nhưng lời sau đó của Thiên Lan khiến sắc mặt Vân Vũ Nhu xanh lại.

Ân Huyền quái dị quét mắt một lượt nhìn Thiên Lan, đem nàng cùng Vân Vũ Nhu âm thầm so sánh một lượt, phát hiện khí thế trên người Thiên Lan, Vân Vũ Nhu hoàn toàn không thể bì kịp.

Bên trong đôi mắt u đen rớt cuộc che giấu điều gì, ngay đến nàng cũng không thể nhìn rõ, khóe miệng Ân Huyền nhếch lên, cười lạnh nói: “Ta sẽ thay ngươi dạy dỗ tốt muội muội này”

Nàng không cần biết hai người này có quan hệ gì, nữ nhân này dám đánh người của nàng, nhất định phải bị đánh cho giác ngộ.

Thiên Lan hướng tới Vân Vũ Nhu nghịch ngợm mà nháy nháy mắt, “Muội muội, tỷ tỷ đi trước một bước, ai da, có muội muội như ngươi, tỷ tỷ thật cảm thấy đáng sợ.” Ngữ khí Thiên Lan vừa dứt, ánh mắt liền trầm xuống, “Lần sau đừng có nói là muội muội của ta nữa, nếu không, ta cũng không đảm bảo ta sẽ làm ra chuyện gì đâu.”

Toàn thân Thiên Lan tản ra lệ khí khiến người ta sợ hãi, khiến cho Vân Vũ Nhu ngây ngốc tại chỗ, đáy mắt lộ ra một sự sợ hãi, nàng vậy mà lại sợ Vân Thiên Lan!

Đội nàng ta hồi phục tinh thần, bóng dáng Vân Thiên Lan đã không còn nữa, chỉ còn lại Ân Huyền hai tay đang khoanh trước ngực lạnh mặt đối diện với nàng.

Thiên Lan ra khỏi khách điểm liền thấy Vân Ninh Tầm đang dựa ở bên cửa, thấy nàng ra tới liền một lời không nói nhấc chân đi về phía trước.

“Ninh Tầm, ngươi cảm thấy Ân Huyền kia là người thế nào?” Thiên Lan sáp vào bên cạnh Vân Ninh Tầm.

Vân Ninh Tầm liếc mắt, đáy mắt thanh lãnh, một lúc sau mới mở miệng, “Không thể thân thiết.”

Ân Huyền là loại tiểu thư thế gia, nếu như kết giao quá thân thiết, nàng vĩnh viễn sẽ không để tâm đến ngươi, điểm đáng sợ nhất của loại người này chính là ngươi không biết khi nào thì nàng bán đứng ngươi, vì thế, không tiếp xúc là tốt nhất.

Thiên Lan cũng gật đầu tán đồng, nàng chỉ cảm thấy cô nương Ân Huyền này ở tại cái nòi nhuộm lớn như Đế Kinh này, mà còn có thể giữ được tính cách độc đáo của chính mình thật sự rất ít gặp.

Đây chính là điểm tặc của gia tộc cường giả sao?

Tùy hứng cũng phải có tư bản của tùy hứng, xem ra nàng phải cố gắng thêm nữa!

Thiên Lan cùng Vân Ninh Tầm ở bên ngoài tùy tiện dạo chơi một vòng, nhìn thời gian cũng phải quay lại khách điểm rồi, bên trong khách điểm rõ ràng giống như bị cướp sạch sẽ vậy, bàn ghế đổ nghiêng ngã trên đất, tiểu nhị một mặt khóc lóc thu dọn tàn cục, mấy người xem náo nhiệt cũng tản dần.

Thiên Lan hỏi tiểu nhị tình hình vừa rồi, tiểu nhị khóc lóc đem chuyện vừa xảy ra thuật lại một lần.

Sau khi Thiên Lan rời đi, Vân Vũ Nhi không chịu nhận lỗi, Ân Huyền trực tiếp cho người của nàng đánh Vân Vũ Nhu một trận, người hầu bên người Ân Huyền đều là cấp lĩnh hoàng, còn Vân Vũ Nhu chỉ có một, đây là một hồi ấu đả đơn phương thâm thiết.

Nghe nói bộ dạng Vân Vũ Nhu vô cùng thâm thiết, mặt sưng như đầu heo, toàn thân trên dưới không có còn lấy một chỗ nào lành lặn, nhưng may mắn đều là vết thương ngoài da, đau thì có đau, nhưng dùng linh lực điều dưỡng một chút sẽ không sao.

Nhưng mà Ân Huyền hiển nhiên so với tường tường của Thiên Lan còn tàn nhẫn hơn, đem Vân Vũ Nhu chà đạp đến sắp không chịu nổi còn cho nàng uống đơn dược trị thương, sau đó lại tiếp tục hành hạ, mãi đến khi Vân Vũ Nhu chịu nhận lỗi, Ân Huyền mới bỏ qua cho nàng.

Cuối cùng Ân Huyền còn hạ lệnh đem nàng vứt ra khỏi khách điểm, cách làm này, nhất định đem nỗi hận Ân Huyền của Vân Vũ Nhu đã ngang với Thiên Lan rồi.

Theo như những gì tiểu nhị chứng kiến, Vân Vũ Nhu bị một giá xe ngựa xa hoa nhốt đi rồi, còn về phần đó là ai, thì hoàn toàn không rõ.

Thiên Lan vui sướng khi thấy người khác gặp họa, cùng Vân Ninh Tầm quay về phòng, Vân Vũ Nhu à Vân Vũ Nhu, người nghĩ rằng Đế Kinh giống như Vân gia nhà người sao?

Tin tức Thanh Ngọc Thạch được bán giá trong hội đấu giá nhanh chóng được truyền đi, ngày hôm đó những người trong tiệm cảm đồ luôn luôn để ý Thiên Lan, nhưng lúc này cũng chỉ có thể từ bỏ, đồ đấu giá của hội đấu giá Bắc Đường, bọn họ còn đi cướp chính là muốn đổi đầu với thương hội Bắc Đường, không bị phát hiện còn đỡ, nếu bị phát hiện nói không chừng còn liên lụy đến cả gia tộc.

Dựa vào tai mắt của thương hội Bắc Đường được phân bổ trong thiên hạ, muốn không bị phát hiện thực sự rất khó, bọn họ vẫn là đợi đến khi đấu giá đi.

Mà tin tức về Thanh Ngọc Thạch đã mở ra một đợt sóng không nhỏ tại Đế Kinh, người của các đại gia tộc đều giống trông khua chiêng mà chuẩn bị tài chính, cũng có người đi dò hỏi thân phận của người bán, nhưng kì lạ là, không có một ai truyền ra đặc trưng diện mạo của Thiên Lan, ngay đến một thân kim bảo cũng chưa hề truyền ra, chỉ nói đó là một tiểu cô nương.

Dò hỏi không ra tin tức gì, những người này chỉ có thể chờ đợi hội đấu giá sau khi Học Viện Đế Quốc chiêu sinh kết thúc.

Đế Kinh dù náo nhiệt hơn nữa, nhưng thời gian Học Viện Đế Quốc chiêu sinh cũng đã đến, Thiên Lan cùng Vân Ninh Tầm đều là chiêu sinh đặc biệt, vì thế không cần tham gia hội báo danh của Học Viện Đế Quốc, chỉ cần tham gia buổi thi xếp danh sau khi kết thúc buổi chiêu sinh của Học Viện Đế Quốc.

Danh sách năm mươi người, phải dựa vào thực lực để xếp ra bảng xếp hạng của tân sinh, sau đó dựa vào bảng xếp hạng để phân ban, hoặc đạo sư trực tiếp chọn làm đệ tử nhập môn.

Người đến báo danh ít nhất cũng đến hai vạn người, thời gian này nhất định sẽ rất lâu, thời gian báo danh kết thúc cũng không đại biểu cho việc chiêu sinh đã kết thúc, phải đợi tới khi có kết quả bài thi xếp hạng thì thời gian chiêu sinh của Học Viện Đế Quốc mới được tính là hạ màn.

Sau khi báo danh kết thúc Thiên Lan cùng Vân Ninh Tầm mới chậm rãi mà đi tới học viện.

Người canh gác ở cổng thấy Thiên Lan cùng Vân Ninh Tầm thời điểm này mới tới, đột nhiên sắc mặt có chút đáng tiếc, đợi khi hai người đến trước mặt, “Hai vị tiểu thư, thời gian báo danh đã kết thúc, mời năm sau quay lại.”

“Uh, ta biết.” Thiên Lan gật đầu, ngày báo danh chưa kết thúc nàng đến đây làm gì chứ?

Trước trán người gác cổng đen lại, biết còn đứng ở đây làm gì? Vì sự giáo dục tốt đẹp của học viện, người gác cổng mặt vẫn nở nụ cười, “Vậy hai vị tiểu thư có việc gì sao?”

Thiên Lan gật đầu, chỉ chỉ vào bên trong, “Bọn ta muốn vào trong.”

Sắc mặt hần trầm xuống, hai vị cô nương này bộ dáng đường đường chính chính, giống như nữ tử của một đại gia tộc, đây là muốn ở đây làm loạn sao?

“Thật xin lỗi, hai vị tiểu thư, không phải học sinh của Học Viện Đế Quốc thì không được phép vào trong, nếu như hai người là đến thăm bằng hữu mời nửa tháng sau lại đến.” người gác cổng rõ ràng có chút không kiên nhẫn rồi.

“Đây là thiệp đặc chiêu.” Vân Ninh Tầm tại thời điểm trước khi Thiên Lan mở miệng, đem hai tấm thiệp in chữ vàng đưa đến trước mặt người gác cổng.

Thiên Lan hoàn toàn không biết còn có thứ này, vì thế nàng mới ngây ngốc nhìn hai tấm thiệp, cái thứ này là đưa cho Vân Ninh Tầm từ khi nào vậy? Quan trọng nhất là sao nàng không biết?

Người gác cổng kia nhìn thấy thiệp đặc chiêu, tập tức liền có tinh thần, đón lấy xem xét tỉ mỉ một lượt, thái độ rõ ràng so với vừa rồi cung kính hơn nhiều, đem thiệp đưa lại cho Vân Ninh Tầm, “Ra là tiểu thư của Vân gia, mời vào trong.”

Hắn sớm đã biết năm nay có ba đặc chiêu sinh, lại là tiểu thư của Vân gia, gia tộc này một năm có một người đã là không tồi rồi, vậy mà năm nay Vân gia lại có đến ba người, sớm đã truyền ra không ít tin đồn đại.

Nhận được sự chỉ dẫn của người gác cổng, Thiên Lan cùng Vân Ninh Tầm tìm đến nơi tập trung học sinh mới của Học Viện Đế Quốc, sân luyện võ của Học Viện Đế Quốc, khi hai người đến nơi thì sân tập võ lúc này đã có không ít người, thấy Thiên Lan cùng Vân Ninh Tầm tiến vào, trong mắt không ít người lộ ra kinh ngạc cùng thăm dò.

Vân Vũ Nhu đứng ở một chỗ không có người, nhìn thấy Thiên Lan cùng Vân Ninh Tầm, đáy mắt lập tức lướt qua một tia hắc ám, rất nhanh sau đó, liền cường ép mình di chuyển tầm mắt không tiếp tục nhìn Thiên Lan.

Thiên Lan hiểu kì mà đánh giá một lượt Vân Vũ Nhu, nữ nhân này hôm nay vậy mà chỉ nhìn lướt qua nàng một cái, kì lạ.

Ngày trước mỗi khi nhìn thấy mình đều là hận đến mức không thể đem mình ăn sống nuốt tươi, Vân Vũ Nhu không phải là bị đánh cho mất trí rồi chứ?

Đội thêm một chút nữa, năm mươi người mới đến đủ, một trung niên nam tử tùy theo mà bước đến, sắc mặt nghiêm nghị, hắn đầu tiên quét mắt nhìn từng người một lượt, sau đó mới trầm mà mở miệng, “hàng ngang xếp năm người, hàng dọc xếp mười người, đứng cẩn thận cho ta.”

Những người có mặt đầu tiên yên lặng, sau đó mới có người chậm rãi mà di chuyển, bọn họ đều là những thiên chi kiêu tử trong gia tộc, đến đây hiển nhiên là có chút chưa thích ứng với việc bị người khác sai sử, trên mặt đều là một bộ dạng không tình không nguyện.

Còn Thiên Lan và Vân Ninh Tầm chọn chỗ đứng ở cuối cùng, vì thế rất nhanh liền đứng xong vào hàng, Thiên Lan phát hiện Vân Vũ Nhu vậy mà không hề làm ra vẻ tiểu thư, nghiêm chỉnh mà đứng vào trong đám người, đây là bị đánh đến thông suốt rồi hay sao?

Khuôn mặt nam nhân trung niên kia vẫn là trầm mặc mà nhìn một màn giống như bị ấn nút tua chậm, thời gian qua đi càng lâu, sắc mặt hắn lại càng khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Đế Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Khóa học đầu tiên tại học viện Đế Quốc

Edit: Clover110

Beta: Quỳnh

Chờ đến lúc mọi người đứng nghiêm túc theo lời người nam nhân trung niên kia, đã trải qua 5 phút. Nam nhân trung niên kia một lần nữa nhìn thật kỹ mọi người ở đây.

“Ta đọc tên ai, người đó bước ra khỏi hàng.” Nam nhân trung niên khoanh tay đi xuống dưới, bắt đầu điểm danh từ số thứ nhất.

Mọi người đều không biết lí do, sao lại mở miệng liền điểm danh? Hơn nữa vẫn là điểm danh cá biệt như vậy!!!

“..., Vân Thiên Lan, Vân Ninh Tầm.” Nam nhân trung niên kết thúc một hơi điểm danh.

Thiên Lan cùng Vân Ninh Tầm ngoan ngoãn đứng cạnh đám người vừa bị điểm danh, năm mươi người, bị điểm danh chỉ có 5 người, những người khác Thiên Lan đều không quen biết, nhưng xem cách ăn mặc không giống người của đại gia tộc, một người tên Viêm Ngự, một người tên Mặc Quân Linh.

Hai người này một người lạnh như băng, một người lại cọc nứa, quả thực chính là hai thái cực trái ngược nhau. Hai người nhìn qua chỉ mới 15 hay 16 tuổi mà thôi, nhưng Thiên Lan thấy có chút quái dị. Con người bọn họ đều mang theo một cỗ tang thương, điểm bình thường duy nhất là ngoại hình hai người không tồi, nam tử ở đây, sợ là không ai có thể sánh bằng bọn họ, hai mỹ nam tử này... chẳng lẽ là đột biến gen?

Hai người đứng chung một chỗ có vẻ thập phần hài hòa, Thiên Lan cảm nhận hai người này quan hệ rất tốt. Người cọc nứa kia tên là Viêm Ngự, thấy Thiên Lan cùng Vân Ninh Tầm đi tới phía họ, cười tươi hướng các nàng vẫy vẫy tay.

Mà Mặc Quân Linh chỉ là nhìn lướt qua hai nàng, liền thu hồi tầm mắt, tiếp tục quan sát nam nhân trung niên kia.

“Chào mỹ nhân, ta tên Viêm Ngự nha.” Viêm Ngự cười hi hi tiến đến trước mặt Thiên Lan, trong mắt hiện ra thương thức, không có chút ý xấu nào.

Thiên Lan cười cười gật đầu, mà Vân Ninh Tầm lại giống như Mặc Quân Linh, mặt vô biểu tình nhìn lướt qua Viêm Ngự, đứng yên bên cạnh Thiên Lan.

Biểu tình của Viêm Ngự trong nháy mắt cứng đờ, có cái băng son Mặc Quân Linh bên người đã chịu hết nổi, giờ lại tới một mỹ nhân băng son, aiiiiii...

Vân Văn Nhu đứng ở nơi cách đây có chút xa, tầm mắt nàng ta luôn đặt trên người Mặc Quân Linh, gương mặt ửng đỏ, con ngươi lập lòe một mặt thẹn thùng.

“Những người còn lại, chạy 10 vòng quanh luyện võ trường cho ta, không được dùng linh lực, phát hiện ai dùng linh lực, trục xuất khỏi Học viện.” Nam nhân trung niên khoanh tay đứng ở phía trước, rống lên một tiếng trung khí mui phần.

“A, tại sao a?”

“Mười vòng, còn không cho dùng linh lực, này không phải muốn mạng sao?”

“Bọn họ tại sao lại không chạy như chúng ta?”

“Đúng vậy, dựa vào cái gì đám chúng ta phải chạy, đám bọn họ không chạy, không công bằng!”

Người ở phía dưới lập tức cãi cộ ầm ĩ lên, trường luyện võ này rộng bằng 2 lần sân bóng kiểp trước, người không linh lực mà chạy 10 vòng, những đệ tử thể gia được nuông chiều từ bé kia sao có thể kiên trì được.

Liên tính có thể dùng linh lực, bọn họ cũng không chắc có thể đủ 10 vòng nha.

Nam nhân trung niên chờ mọi người ầm ĩ ồn ào xong mới mở miệng, thanh âm uy nghiêm truyền khắp toàn bộ võ trường “20 vòng, người nào còn thắc mắc, cứ gấp đôi số vòng lên, bây giờ chạy cho ta!”

Như vậy càng quá đáng a, mọi người bức mình, đều đứng yên bất động. Bọn họ tới đây là để học tập, chứ không phải tới để chịu tội.

Nam nhân trung niên hừ lạnh một tiếng “Ban đầu 10 vòng là do tốc độ tập hợp của các người quá chậm, đến Học viện Đế quốc mà quy củ của Học viện còn chưa rõ, thà rằng không đến. 20 vòng lúc sau là bởi vì các người chống đối lại mệnh lệnh của ta. Cách học ở Học viện Đế quốc chính là tuân theo hình thức giáo dục của quân đội. Ngày thường các người có thể không nghe nhưng lúc đi học, nếu người nào không nghe, đừng trách đám đạo sư chúng ta lòng dạ ác độc.”

Năm nào khóa học đầu tiên của tân sinh đều do hấn đảm đương, những lời nói dạng này hấn nói qua không biết bao nhiêu lần, cũng may lần này có 5 học sinh tương đối nghe lời, trước kia kiểm 1 người đều khó. Đám tân sinh này toàn là chút đệ tử của đại gia tộc, một đám ăn chơi trác táng.

“Còn không chạy sao?” Nam nhân trung niên trừng mắt, những người đó ngay lập tức kinh sợ, co giò nhanh chóng chạy.

Nam nhân trung niên hừ lạnh, xoay người đi đến trước mặt đám Thiên Lan, “Mấy người các người đi đến Viện Linh tuyển, sau khi thí nghiệm xong thì chờ ở đó.”

Viện Linh tuyển sẽ kiểm tra lại cấp bậc thiên phú của 50 người một lần nữa, cũng là nơi các tân sinh được nhóm đạo sư tuyển đến, có thể nói, nếu được đạo sư điểm tên, đó chính là một bước ngoặt lớn.

Viện Linh tuyển bình thường còn phụ trách giám định cấp bậc. Giám định cấp bậc là chức vụ xuất hiện ở mọi địa phương trên đại lục này. Người nào đạt đến Linh sư công sẽ trở thành người giám định. Sau đó sẽ được nhận lấy huân chương, người bình thường ai cũng đều không muốn đeo huân chương cấp bậc ra bên ngoài, vậy coi như là để lộ cấp bậc bản thân mình rồi còn gì. Nhưng tác dụng của huân chương cấp bậc này rất nhiều, họ luôn phải sử dụng đến nó, vì vậy bọn họ không thể không mang theo.

Mà huân chương cấp bậc Viện Linh tuyển cấp là khác biệt hoàn toàn. Nó là đánh dấu của Học viện Đế quốc, trong các Học viện địa phương cũng yêu cầu huân chương cấp bậc như vậy. Nói thẳng ra nó giống như giáo bài ở kiểp trước, đợi đến sau khi tốt nghiệp, Linh sư công sẽ giám định quá trình học tập, rèn luyện của người đó và cấp cho họ huân chương cấp bậc xã hội.

Cho nên lúc đám người Thiên Lan đến Viện Linh tuyển, nơi này cũng không phải không có người nào, ngược lại rất đông a.

Nhìn thấy có người tiến vào, những người đó lập tức lên tinh thần hấn lên, bọn họ đợi ở đây không phải để giám định tân sinh, mà là vì muốn nhìn sơ qua thực lực đám tân sinh năm nay như thế nào.

Danh sách tân sinh không công bố ra ngoài cho đến khi thời gian chiêu sinh kết thúc, nếu muốn biết, chỉ có thể tự đến đây xem như bọn họ bây giờ.

“Nhiều người như vậy a.” Tuổi cười trên mặt của Viêm Ngự dường như chưa bao giờ tắt.

Thiên Lan nghĩ nếu cứ cười hoài như vậy, mặt sẽ không bị rút gân sao?

“Oa, hảo soái a!” Có người nhìn thấy Viêm Ngự với Mặc Quân Linh, lập tức kinh hô lên thật to. Trên đại lục Thương Loan này, mọi người rất phóng khoáng, ít bị ràng buộc lễ nghĩa liêm sỉ, vì vậy hành động ‘mê trai’ này, mọi người nhìn riết cũng thành thói quen.

Tầm mắt mấy người thiếu nữ đều đặt trên người Viêm Ngự với Mặc Quân Linh, đám nam nhân còn lại thì dán mắt trên người bọn Thiên Lan.

So với vẻ đẹp tinh xảo của Vân Vũ Nhu, Thiên Lan liền không bằng. Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy ngũ quan của nàng có một phần thành thực, trầm ổn, cả

người tản ra về lịch sự, tao nhã, xen lẫn một ít lời biếng, khiến mọi người không tự chủ đem tầm mắt hướng theo nàng.

“Mặc Linh, mau nhìn, thật nhiều mỹ nhân nha, lần này quá hời rồi.” Viêm Ngự về mặt hưng phấn chọc chọc Mặc Quân Linh bên cạnh.

Mặc Quân Linh lãnh đạm nhìn lướt qua Viêm Ngự, thanh âm lạnh như băng vang lên “Mặc Quân Linh.”

Viêm Ngự này luôn gọi Mặc Quân Linh là Mặc Linh, tên có 3 chữ, hẳn bỏ đi chữ ở giữa, lí do hẳn đưa ra dường như thật chính đáng: tên Mặc Quân Linh kia làm sao xứng được với chữ Quân.

Mà mỗi lần Viêm Ngự kêu Mặc Quân Linh như vậy, cả khuôn mặt Mặc Quân Linh đều lạnh xuống, thực nghiêm túc sửa lại cách nói của hắn. Tuy rằng kết quả không có gì thay đổi, hắn lại cứ làm đi làm lại không biết mệt. Thiên Lan rất tò mò mối quan hệ của hai người này, ở trên đường tới đây nàng cũng đã hỏi thăm không ít, nguyên lai hai người này là bạn nói khó nha. Từ nhỏ Viêm Ngự đã gọi Mặc Quân Linh là Mặc Linh, thời gian dài như vậy sao mà sửa được nữa.

“Đám tân sinh lần này thế nhưng lại có người không bị phạt, lần này Nghiêu Thịnh đại sư chắc chắn mừng đến điên rồi.”

“Ha ha, năm trước gặp mấy thiếu gia ăn chơi trác táng khiến Nghiêu Thịnh đạo sư tức điên rồi, cuối cùng năm nay cũng có người an ủi tâm hồn bị thương của hắn a.”

Nghiêu Thịnh đạo sư chính là người nam nhân trung niên lúc nãy, đừng thấy hắn lúc lên lớp nghiêm trang như vậy, nghiêm trang y như hiệu trưởng quá cổ ấy, chờ đến khi tan học, hắn lại trở về bộ dáng đầu bù của mình, trong đám đạo sư, tính tình của hắn là tốt nhất rồi.

Trong Học viện, hắn đảm nhận phần tài chính, bình thường số lần đi học rất ít, nhưng là mỗi khóa học đầu tiên của đám tân sinh, đều là hắn chịu trách nhiệm, khiến đám tân sinh không ít người sợ hãi.

“Nha, tân sinh năm nay nhìn qua thật giống *nhân mô cầu dạng.” Một đạo thanh âm tùy tiện từ phía sau bọn họ truyền đến.

(*Nhân mô cầu dạng: Là 1 thành ngữ Trung Quốc mang hàm ý mỉa mai, dùng để chỉ những người bên ngoài trông rất lịch sự nhưng hành vi thì không được như vẻ ngoài:>>> Mấy chế hiểu câu Hình người dạng chó chữ, chính là vậy đó:>>>)

Những người khác vừa nghe thấy thanh âm này liền trầm mặc, có thể khiến cho nhiều người trầm mặc như vậy, sẽ là vị đại nhân nào đây?

Thiên Lan quay đầu nhìn lại, một thiếu niên mang theo một đám người tiến vào Viện Linh tuyến, một thân cảm y hoa phục, vừa thấy chính là kẻ có tiền, mặt đầy khiêu khích.

“Phong thiếu, Học viện Đế quốc này người soái nhất vẫn là ngài đây. Bọn họ bắt quá là một đám tiểu lâu la, xách giày cho ngài cũng không xứng.” tùy tùng bên người lập tức nịnh nọt nói.

Người thiếu niên kia ngạo cười, hiển nhiên hưởng thụ lời nịnh nọt này, Viêm Ngự cũng quay đầu lại đánh giá thiếu niên kia một cái, chuyển người đến trước mặt hắn “Người chưa từng gặp qua chúng ta, làm sao biết được chúng tôi là nhân mô cầu dạng?”

“Hừ, còn phải suy nghĩ sao? Bản công tử muốn biết chuyện gì, liền không thể giấu được bản công tử.” Thiếu niên kia hừ lạnh một tiếng.

Viêm Ngự đưa chính khuôn mặt của mình đến trước mặt tên thiếu niên kia, chỉ chỉ gương mặt trắng nõn của mình “Ta như thế này mà ngươi gọi là nhân mô cầu dạng? Vậy ngươi còn không bằng nhân mô cầu dạng nha!”

Diện mạo của Viêm Ngự so với thiếu niên kia đẹp không chỉ gấp đôi. Lời nói này của Viêm Ngự thật ra là hoàn toàn chính xác.

“Ngươi...” sắc mặt thiếu niên kia trắng nhợt, tức giận từ đáy lòng không ngừng dâng lên. Tiểu tử thú này là từ nơi nào tới? Dám nói chuyện với hắn như vậy?

“Ngươi gì mà ngươi? Ta biết ngoại hình ta thật soái, ngươi ghen ghét ta sao?” Viêm Ngự đổ thêm dầu vào lửa, tươi cười trên mặt hắn mang theo vài phần nghịch ngợm.

“Hảo, hảo...hảo, ngươi cái tên tiện dân, dám nói chuyện với ta như vậy.” Phong Giang đầy mặt phẫn nộ, linh lực màu vàng nhanh chóng ngưng tụ trong tay, trực tiếp đánh thẳng về phía ngực của Viêm Ngự.

Viêm Ngự vốn là đứng gần hắn, ngay cả Thiên Lan cũng nghĩ rằng, một chiêu này chắc chắn sẽ đánh vào trên người Viêm Ngự. Nhưng là khiến mọi người mở rộng tầm mắt, Viêm Ngự giống như trước mắt mọi người biến mất, rồi đột ngột xuất hiện ở nơi công kích của Phong Giang không ảnh hưởng đến.

Năng lực như vậy khiến mọi người ở đây sợ ngây, bọn họ không thấy rõ hắn rời đi chỗ đó như thế nào, tốc độ này không khỏi quá nhanh đi!!!

“Ai nha nha, muốn đánh ta, Mặc Linh, hắn muốn đánh ta a.” Viêm Ngự tươi cười đầy mặt, bỏ nhào về phía Mặc Quân Linh, ôm cánh tay hắn ủy khuất.

Mặt Thiên Lan tối sầm, thay đổi như vậy không phải là quá nhanh sao?

Mặc Quân Linh rất phối hợp Viêm Ngự, quét mắt về phía Phong Giang, cái nhìn lạnh băng không chút độ ấm nào của hắn làm cả người Phong Giang

cứng đờ, hần cảm giác như đang ở trong băng thiên tuyết địa vậy, tay chân lạnh ngắt, cử động một chút đều không được.

Phong Giang kinh hãi trong lòng, cái tiểu tử thú vị này rốt cuộc có địa vị gì đây, chỉ một ánh mắt liền khiến hắn có loại cảm giác đáng sợ như vậy.

“Mặc Linh nhà ta rất lợi hại đúng không?!” Viêm Ngự buông ra Mặc Quân Linh, cộ đến bên cạnh Thiên Lan, vẻ mặt kiêu ngạo hỏi.

Đầu Thiên Lan đầy hắc tuyến, nhà ngươi...? Nói mịt mờ như vậy, không phải là chỉ mỗi nàng suy nghĩ nhiều chứ?

Tùy tùng của Phong Giang cũng cảm nhận được băng hàn chỉ khí từ trên người Mặc Quân Linh phát ra, bấp chân không ngừng run run “Phong thiếu, ta...ta thấy chúng ta tốt nhất vẫn rời đi nơi này đi a.”

Chỉ khí thế đã khiến lòng người sợ hãi như vậy, tầm mắt Thiên Lan đặt trên người Mặc Quân Linh đánh giá một phen, thân xiêm y bình thường kia mặc ở trên người hắn, không những không giảm giá trị của hắn, ngược lại, xiêm y tầm thường trên người hắn lại có thêm vài phần khí chất không tầm thường

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Đế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Lừa người xích cấp thiên phú

Editor: Devil Ly

Beta: Quỳnh

“Đi.” Phong Giang một lúc sau mới nhả ra được một chữ, trước tiên rời đi khỏi linh tuyến viện.

Phong Giang vừa đi, những người khác trong viện đang xem kịch sợ liên lụy đến mình liền không dám ở lại lâu thêm nữa, lần lượt ra khỏi linh tuyến viện, bây giờ cả viện chỉ còn lại năm người họ

“Xi, nhát gan như vậy.” Viêm Ngự nhỏ giọng lải nhải một tiếng, nếu như Phong Giang mà nghe thấy như vậy sợ rằng sẽ tức chết mất.

Những người kia gọi hắn Phong thiếu, mà tại Học Viện Đế Quốc mang họ Phong hoành hành bá đạo cũng chỉ có một, Phong Giang, tam thiếu gia của Tam Phong gia trong ngũ đại gia tộc.

Phong Giang không phải con của chính thất, nhưng lại là con của một tiểu thiếp được gia chủ Phong gia cực kì sủng ái, tiểu thiếp kia vì khó sinh mà qua đời, vì thế gia chủ Phong gia liền đem tình yêu dành cho tiểu thiếp kia chuyển hết lên cho Phong Giang.

Từ nhỏ đến lớn, những thứ Phong Giang ăn dùng tuyệt đối đều là những thứ tốt nhất, thiếu gia của chính thất của Phong gia còn không có được hưởng sự đãi ngộ như Phong Giang.

Mà sự sủng ái đó của Phong gia gia chủ, dẫn đến việc Phong Giang không để ai vào trong mắt, tính tình ngông cuồng tự đại, tại Đế Kinh tuyệt đối là lộng hành bá đạo, tại Học Viện Đế Quốc cũng là một sự tồn tại mà một người gia đình phổ thông cũng không dám đụng tới.

Gần đây Phong gia gia chủ còn không thèm để tâm đến sự phản đối của trưởng lão trong gia tộc, muốn lập Phong Giang làm thiếu chủ, vị trí thiếu chủ này là đại biểu cho việc tương lai Phong gia này chính là của Phong Quang, vì thế mà Phong Giang lại càng không để ai trong mắt, tuổi còn nhỏ mà việc giết người đối với hắn mà nói đều chỉ là chuyện thường như cơm bữa.

Phong Giang hôm nay vô duyên vô cớ chịu thiệt thòi, chắc chắn sẽ không bỏ qua, Thiên Lan cũng chỉ âm thầm mà bi ai cho Viêm Ngự và Mặc Quân Linh một chút, bị một tên ăn chơi trác táng như vậy quấy nhiễu, những ngày tháng sau này nhất định rất đặc sắc.

Vân Vũ Nhu cất bước hướng về căn phòng duy nhất trong viện mà đi tới, một tia quái dị trong mắt Thiên Lan lướt qua, Vân Vũ Nhu này có phải bị người khác đánh tráo rồi không?

Vân Ninh Tầm cũng cảm thấy kì quái, nhưng nàng không có biểu lộ gì ra ngoài, chỉ đi theo Vân Vũ Nhu tiến vào phòng.

Động tĩnh trong viện lớn như vậy, bên trong phòng lại không có chút phản ứng gì, Thiên Lan sau khi tiến vào mới hiểu được là vì sao, bên trong căn phòng hoàn toàn không nghe thấy bất cứ tiếng động nào ở bên ngoài, hiệu quả cách âm vô cùng tốt.

Trong phòng tối tăm, bốn phía có không ít cửa, ánh sáng yếu ớt từ bên ngoài chiếu vào bên trong, nhưng lại không thể nhìn rõ bên trong có những gì.

Khi Thiên Lan tiến vào đã không còn thấy bóng dáng Vân Vũ Nhu cùng Vân Ninh Tầm đâu nữa, tầm mắt Thiên Lan chuyển quanh một vòng bốn phía, cuối cùng dừng lại trên người một người duy nhất trong căn phòng, phía sau Viêm Ngự cùng Mặc Quân Linh cũng đi theo vào trong.

Người kia ngồi trước một chiếc bàn gỗ ngay giữa căn phòng, nhìn không rõ diện mạo, chỉ có thể nhận ra đó là một người đàn ông, cảm nhận được có

người tiến vào, hần trực tiếp ném ra ba thẻ bài.

“ Vào đi.” Hần chỉ vào một cái cửa bên tay phải, thanh âm đè xuống rất thấp.

Thiên Lan cầm thẻ bài trên bàn lên, bên trên chỉ khắc một chữ thất, tuy rằng có chút nghi ngờ, Thiên Lan cũng chỉ có thể đi vào cánh cửa mà người kia chỉ.

Bên trong cửa là một con đường dài, bốn phía sử dụng một loại đá thường gặp tạo nên, những thứ khảm trên tường giống như những hạt châu chiếu sáng trong thông đạo mà Thiên Lan cùng bọn người Hoa Đào đi qua, chỉ là nếu đem ra so sánh, những hạt châu ở đây rõ ràng nhỏ hơn nhiều, ánh sáng phát ra cũng rất nhạt.

Đi khoảng vài mét, Thiên Lan liền nhìn thấy trên vách của thông đạo xuất hiện một cánh cửa, trên cửa khắc số 1.

Thiên Lan lại nhìn thẻ bài trên tay, cái này là đối ứng với cửa?

Lại đi thêm một chút, đi qua mấy cánh cửa, từ một tới sáu, đợi tới bảy, nàng đã đi mất một thời gian rất lâu rồi, quay đầu nhìn lại, thông đạo dài đã hoàn toàn không nhìn thấy được đầu bên kia.

Thiên Lan đứng trước cửa một lúc mới đẩy cửa phòng ra, trong phòng và bên ngoài không giống nhau, trong phòng sáng sủa, khiến Thiên Lan có thể đem cảnh tượng cả căn phòng nhìn hết một lượt.

Ngoài một cái bàn ở giữa phòng, những chỗ khác đều rất trống trải.

Trên bàn đặt hai thứ đồ giống như quả cầu thủy tinh, bên cạnh có một cuốn sách nhỏ, Thiên Lan cầm lên tùy tiện xem qua một lượt, đại ý là hai quả cầu thủy tinh này một cái dùng kiểm tra thiên phú, một cái dùng kiểm tra thực lực hiện tại.

Trên cuốn sách nhỏ viết rất tỉ mỉ, kiểm tra như thế nào, làm thế nào phân biệt.

Thiên phú phân làm bảy loại, xích- cam- hoàng- lục- thanh- lam -tử, quả cầu thủy tinh hiển thị ra màu sắc gì, thiên phú chính là cấp bậc đó, tử cấp là cao nhất, xích cấp là thấp nhất, người bình thường thiên phú đều là lục thanh hai loại cấp bậc, lam cấp trong vạn người sẽ có một người, mà tử cấp trăm nghìn năm trở lại đây đã không còn xuất hiện.

Sinh mệnh của người sống trên đại lục này rất dài, cho dù là không thể tu luyện cũng có thể sống tới hai ba trăm năm, người tu luyện sống đến trăm nghìn năm là hoàn toàn không phải vấn đề, vì thế trên đại lục lão gia hỏa có cấp bậc linh thanh đều là lão yêu quái hơn trăm tuổi.

Sống lâu như vậy tại sao nhân khẩu trên đại lục này lại không quá nhiều như vậy?

Bởi vì trên đại lục này mỗi ngày đều có người bởi vì thực lực quá yếu mà chết đi, mà những người còn sống lại vì gặp phải người có thực lực cường đại hơn mà chết đi, không sao đếm xuể, người chết so với người ra đời hằng ngày còn nhiều hơn rất nhiều, sao có thể nhân khẩu quá nhiều.

Quả cầu thủy tinh kiểm tra thực lực có thể trực tiếp hiển thị, linh sĩ thấp cấp hoặc linh sĩ trung cấp.

Thiên Lan đi một vòng quanh bàn, người của Học Viện Đế Quốc nghĩ cũng thật chu toàn, tại một căn phòng đơn độc như thế này, không có ai có thể biết được thực lực và thiên phú của người khác, bất quá bọn họ lại làm thế nào mà biết được chứ?

Một lúc sau Thiên Lan mới chậm chậm đưa tay phải của mình ra đặt lên quả cầu thủy tinh kiểm tra thiên phú, làm theo những gì trên sách nói, tập trung tinh thần, đem linh lực đẩy vào trong quả cầu thủy tinh.

Linh lực vừa vào trong quả cầu thủy tinh, quả cầu thủy tinh liền bắt đầu có sự biến đổi màu sắc, sắc đỏ như máu lấp đầy cả quả cầu thủy tinh, nhưng lại không thấy có chút ý tứ muốn thay đổi màu sắc, kì lạ ở chỗ cái màu đỏ kia đang không ngừng lập lòe, bộ dạng không ổn định.

Thiên Lan chớp chớp mắt, thiên phú của nàng mới có xích cấp? cấp thấp nhất?

Cái này...cái này...cũng quá đã kích người rồi đi!!

Thiên Lan không tin, di chuyển tay ra khỏi quả cầu thủy tinh, lần nữa phủ lên, nhưng vẫn là một kết quả như trước, sau khi lấp đầy màu đỏ liền bắt đầu không ngừng lập lòe, cả căn phòng đều là ánh sáng đỏ lúc sáng lúc tối.

“Cmn, lừa đảo gì vậy.” Thiên Lan thu tay về, không tin tưởng mà lật xem bàn tay nhỏ nhắn của mình, theo như xuyên không chỉ nam thông thường, nàng lẽ ra phải là tử cấp thiên phú trăm nghìn năm chưa từng xuất hiện trong truyền thuyết mới đúng, sao lại có thể là xích cấp, cấp bậc thấp nhất.

Nhìn sang quả cầu thủy tinh bên cạnh, Thiên Lan trực tiếp đặt tay lên, cái này còn tốt hơn một chút, giống với những gì nàng biết, linh giả trung cấp.

Thiên Lan từ trong phòng đi ra, biểu tình trên mặt rối rắm, nàng như thế nào cũng có chút không thể tiếp nhận được, chính mình là xích cấp thiên phú, thiên phú đại diện cho thành tựu sau này lớn mạnh bao nhiêu, nói cách khác chính là không có gì bất ngờ xảy ra, nàng mãi là linh giả...mãi là...

“Thiên Lan, sao nguoi lâu vậy?” nàng vừa bước ra khỏi thông đạo, một khuôn mặt tươi cười như hoa liền xuất hiện trước tầm nhìn của Thiên Lan, dọa nàng giật mình.

Nàng khôi phục tinh thần nhìn lại căn phòng, ngoài Vân Vũ Nhu, những người khác đều ở đây, trong lòng Thiên Lan thăm thán, cái thiên phú này nàng thật sự không có cách nào tiếp nhận được!

“Người cấp bậc huy chương” người ngồi trước bàn kia vẫn như cũ không hề ngẩng đầu lên mà ném ra một vật bằng đồng, hình dáng giống như một con phượng hoàng, nhưng lại có chút không giống, bên trên khắc linh sĩ trung cấp, đằng sau là tên của nàng.

Hắn không nói ra cấp bậc thiên phú của mình, Thiên Lan lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cái Thiên Phú này chính nàng cũng cảm thấy mất mặt.

Sau này Thiên Lan mới biết được, kiểm tra Thiên Phú trong học viện đều được lưu giữ lại, ngoài những người ở tầng cấp cao, người khác đều không nhìn thấy được, đương nhiên thiên phú tại các đại công hội, gia tộc đều có thể kiểm tra, nhưng thiên phú ngoại trừ vô cùng cao, nếu không ai lại đem ra nói khắp nơi chứ.

Đợi sau khi ra khỏi phòng, Viêm Ngự lập tức quán lấy Thiên Lan, “Thiên Lan, Thiên Lan, thiên phú của ngươi là cấp gì?”

Hành động vô tâm này của Viêm Ngự hiển nhiên chạm tới chỗ đau của Thiên Lan, nàng chỉ có thể ngượng ngịu mà cười cười, không có trả lời, nực cười, chuyện này phải nói thế nào chứ?

“Cái kia, các ngươi thì sao?” Thiên Lan nhanh chóng chuyển dời sự chú ý.

“Ta và Mặc Linh đều là lam cấp. Ninh Tâm thì không biết.” Viêm Ngự vẽ mặt ngây thơ trực tiếp đem đẳng cấp thiên phú của hắn và Mặc Quân Linh nói ra.

Thiên Lan chú ý đến khoe miệng Mặc Quân Linh giật giật một cái, nhưng hắn cũng không ngăn lại, hoặc là muốn ngăn lại nhưng đã không kịp nữa rồi.

“Lam.” Vân Ninh Tâm nhàn nhạt nói ra một chữ, chỉ một chữ liền đem Thiên Lan đá kích đến thương tích đầy mình, ba người này là biến thái sao? Lam cấp đó, không phải nói trong vạn người có được một người đã là khó sao? Vì sao bên cạnh nàng một lúc có đến hai? Không phải, ba?

Thiên Lan chỉ có thể âm thầm mà rơi lệ, nhưng Viêm Ngự lập tức lại đem đề tài quay trở lại, “Thiên Lan ngươi còn chưa nói ngươi đó?”

Thiên Lan hận không thể một chương vỡ chết tên này, có cần ngươi gọi thân thiết vậy không, ai cho phép ngươi gọi thân mật như vậy, hỏi cái gì không tốt, lại cứ muốn hỏi cái này!

Cười khan hai tiếng, Thiên Lan yếu ớt nhìn Vân Ninh Tâm, “xích cấp.”

Vân Ninh Tâm giống như sớm đã biết được, một chút cũng không kinh ngạc, thậm chí đến lông mày cũng không buồn nhú, đối với nàng mà nói trước đây Thiên Lan không thể tu luyện, đến nay có thể tu luyện cho dù là xích cấp cũng không tồi, thiên phú rất quan trọng, nhưng cũng không thể hiện thực lực sẽ cùng thiên phú đối ứng.

Trong lịch sử có rất nhiều người thiên phú bình thường, cuối cùng lại trở thành linh thánh.

“...Thiên Lan ngươi đang nói đùa sao?” Viêm Ngự nuốt nuốt nước miếng, hắn nhìn thế nào cũng thấy Thiên Lan không giống như một người bình thường, sao có thể là xích cấp?

Thiên Lan vẽ mặt bất đắc dĩ lắc đầu, nàng cũng muốn nói đùa, nhưng đây là sự thực, nàng chính là xích cấp, trừ phi có người nói với nàng quả cầu thủy tinh hồng rồi.

“Thiên phú không thể hiện thực lực” Mặc Quân Linh lạnh nhạt nói qua một câu, một đôi mắt lạnh lùng nhìn thẳng tới trên người Thiên Lan.

Thiên Lan chỉ cảm thấy toàn thân lạnh ngắt, câu nói vừa rồi của hắn giống như ma ám luẩn quẩn bên tai nàng, đúng vậy, thiên phú không thể hiện thực lực, thật không ngờ Mặc Quân Linh này cũng biết an ủi người, tuy rằng ngữ khí giống như người khác nộ hắn mấy trăm vạn vậy, nhưng cũng không hề ảnh hưởng tới hảo cảm của Thiên Lan đối với hắn.

Trong cơ thể nàng không phải có cái Hoàng quyết gì đó sao? Nghe ngữ khí của Phạm Diệt thì cái thứ này rất lợi hại, nàng chỉ cần tu luyện tốt, sau đó chờ đồ Đế Lâm Uyển giải trừ hết phong ấn, nàng mới không tin nàng không thể thành đại đạo.

Trong đáy mắt Thiên Lan lập lòe kiên định, Mặc Quân Linh ngây ngốc đi một chút, hắn nói một lời kia chẳng qua là luận việc nào ra việc đó, không ngờ rằng thiếu nữ này dựa vào một câu nói đó mà kiên định tâm niệm, đổi thành người khác phần lớn đều là tự động từ bỏ, xích cấp thiên phú lại muốn nghịch tập, không những phải bỏ ra công sức gấp mấy lần người khác, vận khí càng phải tốt hơn so với người khác.

Không có cơ ngộ, đồng dạng là không làm nên trò trống gì, từ ánh mắt của nữ nhân này có thể thấy được vận khí của nàng rất tốt, nhưng thường có người quấy phá bên trong, xem ra con đường của nàng cực kì khó đi, nhưng mà nhưng chuyện này chẳng liên quan gì tới hắn, hắn không cần thiết phải nói rõ với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Đế Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Quả nhiên vẫn là học không ngoan

Edit: Clover110

Beta: Quỳnh

Chờ tất cả tân sinh kiểm tra xong hết, Nghiêu Thịnh dẫn bọn họ đến nơi ở của mình. Nơi ở là một mảnh tiểu viện nối với nhau, một tiểu viện có 4 cái phòng, ai đồng ý ở chung một viện với ai thì tự quyết định, hoàn toàn không phân biệt nam nữ.

Viêm Ngự không xem phản đối của Thiên Lan ra gì, ngạnh sinh sinh đem các nàng đến phân viện của mình, còn lời lẽ chính đáng nói, bọn họ dù sao cũng quen biết nhau, so với mấy người không quen biết kia tốt hơn nhiều.

Thiên Lan nghĩ nghĩ cũng cảm thấy có lý, cùng với người khác chung một cái tiểu viện, nàng phải tốn thời gian đi làm quen, trong khi đó Viêm Ngự với Mặc Quân Linh nhìn cũng không giống người xấu cho lắm.

“Chúng ta về sau chính là đồng bọn cùng chung mái hiên, tới tới, Mặc Linh, cười một cái nào!”

Viêm Ngự sau khi tiến vào tiểu viện, bắt đầu ồn ào lên, còn không quên đùa giỡn Mặc Quân Linh bên cạnh.

Mặc Quân Linh im lặng tránh xa móng heo của hắn, tầm mắt quét một vòng xung quanh viện.

Vào cửa chính liền nhìn thấy hai cái phòng, trái một phòng, phải một phòng. Bên cạnh còn có một cái phòng nhỏ, có lẽ là phòng bếp và WC. Mặc Quân Linh trực tiếp chọn phòng bên trái, bỏ qua

Mặc Quân Linh liền vào phòng, đóng cửa phòng lại thật mạnh, chặn Viêm Ngự đang đuổi theo ở phía sau.

Viêm Ngự sờ sờ cái mũi, lấy lại tinh thần nói với Thiên Lan và Vân Ninh Tầm “Tính tình Mặc Linh là như vậy, các ngươi đừng để ý.”

Về mặt Vân Ninh Tầm thanh lãnh, bình tĩnh đi qua Viêm Ngự, sau đó chỉ chỉ căn phòng bên phải “Ngươi ở chỗ đó!”

Đối với chỗ ở Viêm Ngự không để ý cho lắm, tùy ý gật gật đầu, sau đó ôm bụng đáng thương hề hề nói với Thiên Lan “Đói quá, các ngươi có đồ gì ăn sao?”

“Không!” Hiện tại đã là buổi trưa, đúng là có chút đói, nhưng trên người các nàng không mang theo đồ ăn.

Đôi mắt Viêm Ngự bỗng sáng ngời, nhìn chằm chằm cái phòng bên cạnh phòng của Mặc Quân Linh, chỉ một lát sau một trận âm thanh từ trong phòng ấy truyền ra.

Thiên Lan cùng Vân Ninh Tầm nhìn nhau, trong lòng tràn đầy nghi hoặc, Viêm Ngự đây là đang làm cái gì a.

Cuối cùng Vân Ninh Tầm trở về phòng sắp xếp đồ vật, Thiên Lan thì đi qua cái phòng kia, tò mò xem Viêm Ngự đang làm gì. Đợi đến khi nàng nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, liền tròn tròn mắt. Trong phòng, Viêm Ngự đang hăng say nấu ăn, mùi hương thoang thoang xông vào mũi Thiên Lan.

Xem cách làm kia không kém gì các món ở Đại tửu lâu nha, Viêm Ngự tính tình như vậy mà lại biết nấu ăn thật ngoài tưởng tượng của nàng.

Nhưng mà, nguyên liệu nấu ăn là từ đâu mà đến?

“Có phải rất bất ngờ đúng không? Hắc hắc, ta chính là người không gì không làm được.” Viêm Ngự quay đầu nhìn Thiên Lan nhếch miệng cười, còn không quên khen chính mình một phen.

Thiên Lan nhàn nhạt trả lời.

Từng gặp qua Đế Lâm Uyên, một chút tự kỷ này của Viêm Ngự sao mà bằng tên kia, nghĩ đến tên kia... Nàng phải đi đến đâu mới tìm thấy tên nam nhân đáng chết đó đây?

Viêm Ngự tay chân lạnh lẽo, món ăn cuối cùng cũng hoàn thành xong, 3 mẹt một canh, vừa đủ 4 người ăn. Chờ đến khi đặt đồ ăn lên bàn, Thiên Lan mới phát hiện một điều: cơm đâu?

Hiển nhiên Viêm Ngự hoàn toàn không có phát hiện điều này, hắn vui rạo rức đi gõ cửa phòng Mặc Quân Linh. Đến khi Mặc Quân Linh ra tới, nhìn những món đồ ăn trên bàn, nhíu nhíu mày hỏi “Lại không có cơm?”

Lại... xem ra việc Viêm Ngự quên nấu cơm không phải lần đầu tiên xảy ra.

Viêm Ngự sừng sốt nghe Mặc Quân Linh nói, sau đó vỗ vỗ sau đầu “Ai nha, ta quên mất, thôi không sao, cứ tạm chấp nhận vậy đi.”

Viêm Ngự mời Thiên Lan ngồi xuống, lại đi kêu Vân Ninh Tầm, bốn người cùng ngồi xuống ăn. Mấy món ăn Viêm Ngự làm ra thật sự ngon hơn ngoài tửu điếm không biết bao nhiêu lần, đối với người mê ăn như Thiên Lan, quả thật là hạnh phúc muốn chết.

Viêm Ngự ăn không nhiều lắm, từ lúc ngồi xuống, miệng hắn cũng chưa ngừng nói, riu ra riu rít suốt.

Vân Ninh Tầm vẩn vẩn chiếc đĩa, có một Thiên Lan nói nhiều năng đã nhin đủ, nay lại thêm một người, nếu không phải tính tình nàng tốt, Viêm Ngự đã bị năng đánh bay ra ngoài!

“Người là nam nhân sao lại nấu ăn ngon như vậy?” Thiên Lan ăn uống no đủ xong quay sang hỏi Viêm Ngự.

Viêm Ngự gãi gãi đầu, liếc Mặc Quân Linh một cái mới nói “Mặc Linh thật kén ăn, mà chúng ta lại thường xuyên hành tẩu trên đại lục, dần dần tay nghề của ta cũng tốt lên, ha ha, phần lớn là do thiên phú bẩm sinh của ta nha.”

Lúc này còn không quên khen bản thân một phen, Thiên Lan im lặng, chẳng lẽ nam nhân làm đồ ăn so với nữ nhân làm thường ngon hơn sao?

Đầu bếp kiếp trước đa phần là nam nhân a.

“Hảo, về sau người đảm nhận nấu ăn cho chúng ta.” Thiên Lan đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Viêm Ngự, đưa ra quyết định.

Hiển nhiên hai người còn lại cũng không phản đối, Vân Ninh Tầm là không muốn làm nhảm cùng tên Viêm Ngự nhiều chuyện này, còn Mặc Quân Linh là lười nói chuyện. Vì thế, việc đảm nhiệm thức ăn của tiểu viện liền giao cho Viêm Ngự, Viêm Ngự còn muốn phản đối cái gì, liền nhìn thấy Mặc Quân Linh mặt lạnh quét tới, hắn ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Chỉ có thể dưới đáy lòng phun trào, hắn đường đường thân là nam nhi, thế nhưng lại giao cho hắn việc của nữ nhân, sao số hắn khổ vậy a!

“Thiên Lan với Ninh Tầm đều là tiểu thư Vân gia sao?” Viêm Ngự một khắc cũng không ngừng miệng, con người tràn ngập tò mò hỏi hai người.

Thiên Lan liếc nhìn Viêm Ngự, khoe miệng cong cong “Trên lý thuyết là vậy!”. Thân thể này là Vân Thiên Lan, nàng không cách nào phủ nhận trong thân thể này chảy dòng máu Vân gia, nhưng hiện tại linh hồn thì không phải. Hơn nữa nàng không muốn dính dáng đến Vân gia một chút nào.

“Cái gì mà trên lý thuyết chứ, đúng là đúng, không đúng là không đúng nha.” Viêm Ngự chớp chớp mắt, trên thế giới này làm gì có cách nói chuyện như vậy.

“Xem như không phải đi!”

“Còn Ninh Tầm thì sao?”

“...”

Đối với Viêm Ngự tình lực tràn đầy, Thiên Lan có điểm chống đỡ không nổi, trong lòng vô cùng hối hận, sao vừa nãy lại chấp nhận cùng ở một cái tiểu viện với Viêm Ngự a.

Hiện giờ hối hận đã muộn, Thiên Lan chỉ có thể cường bách mình quen với tính lảm nhảm của Viêm Ngự. May mắn Mặc Quân Linh thường xuyên sẽ lạnh mặt nhìn Viêm Ngự, Viêm Ngự liền ngưng bật, khiến mọi người có thời gian thở phào.

Quan hệ hai người này, Thiên Lan càng nhìn càng cảm thấy nghi ngờ, đặc biệt là thái độ Viêm Ngự đối với Mặc Quân Linh, như là tiểu thụ a!

Hai người này nếu đến với nhau, tuyệt đối khiến đám hủ nữ thét chói tai vì hạnh phúc.

Tân sinh có thời gian 3 ngày để tìm hiểu tình hình xung quanh cũng như chuẩn bị đồ đạc, vật dụng sinh hoạt của mình. Đồ vật của Thiên Lan đã đầy đủ, nhưng Viêm Ngự với Mặc Quân Linh thì không, cần phải đi mua một lần nữa.

Vân Ninh Tầm không muốn đi cùng với Viêm Ngự, thẳng thắn cự tuyệt, cho nên chỉ có Thiên Lan cùng hai người lên phố mua đồ.

Lúc này đã kết thúc báo danh, một vài người không trúng tuyển đang dọn dẹp trở về, nên Đệ Kinh hiện tại rất đông, thật chen chúc. Một thân kim bào của Thiên Lan vốn là rất nổi bật, lại đi cùng hai đại mỹ nam, thật là nổi bật 10 phần.

“Các người muốn mua cái gì nha?” Thiên Lan đỡ trán nhìn Viêm Ngự, hỏi từ a, người không phải là người bán hàng, bày ra cái tư thế tao bao ấy để làm gì?

“Rất nhiều nha!” Viêm Ngự thu hồi hai tay đang huy động lực không ngừng của mình, có chút buồn rầu nhìn Thiên Lan.

Rất nhiều... là bao nhiêu?

Thiên Lan lập tức liền biết được rất nhiều của Viêm Ngự là bao nhiêu, Viêm Ngự chính là xem vừa mắt cái gì liền mua cái đó. Từ đồ dùng sinh hoạt đến món ăn, đến đồ chơi, đều mua. Mà Mặc Quân Linh chỉ có trách nhiệm trả tiền, nhiều đồ vật như vậy đều bị Viêm Ngự nhét vào bên trong nhẫn.

Ra tay rộng rãi, có cả nhẫn không gian, rốt cuộc hai người này có lai lịch gì...

“Wow, Thiên Lan, Thiên Lan ngươi mau nhìn xem, thanh kiếm này rất hợp với ngươi nha.” Viêm Ngự lao ra từ một cửa hàng, cầm một thanh kiếm trong tay, một gã sai vặt đi phía sau hắn, vẻ mặt rất khẩn trương.

Thấy Viêm Ngự dừng lại bên cạnh Thiên Lan, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, hắn còn tưởng ban ngày ban mặt liền gặp cướp bóc. Bất quá để phòng ngừa vạn nhất, hắn vẫn là triệu tập mọi người trong điểm đến đây.

Trường kiếm trong tay Viêm Ngự uyển chuyển, nhẹ nhàng lại rất mỏng, thân kiếm tản ra linh khí nhàn nhạt, thực thích hợp cho nữ tử sử dụng, dây đeo kiếm cũng thật xinh đẹp. Tuy nhiên Thiên Lan lại không thích, so với kiếm, nàng càng thích sử dụng đao.

“Thích không? Thích ta mua cho ngươi!” Viêm Ngự thấy Thiên Lan nhìn chằm chằm cây kiếm kia không lên tiếng, liền hỏi.

Thiên Lan kéo kéo khóe miệng, nãy giờ dọc đường đi, rõ ràng toàn do Mặc Quân Linh trả tiền, có lần nào hắn trả tiền a. Trước mặt người trả tiền còn nói đồng dạng như thế, cũng chỉ có Viêm Ngự dở hơi này mới làm ra tới.

“Không cần, ta kì thật không sử dụng được.” Nàng hiện tại linh khí còn chưa khống chế tốt, khi được khi không, làm sao mà khống chế vũ khí được nữa!

“Một cái phế vật, đúng là không dùng được.” Một đạo thanh âm không hài hòa từ bên cạnh phiêu tới.

Thiên Lan nghiêng đầu nhìn qua Vân Vũ Nhu đứng cách đó không xa, còn có một nữ tử đứng cạnh nàng, nhìn qua tầm 19 tuổi, một trương trướng ngỗng mặt, da thịt trắng như tuyết, đôi mắt như nước, một bộ váy dài hồng nhạt, giờ tay nhắc chân đều hiện vẻ quý khí. Nữ tử này đứng ở bên người Vân Vũ Nhu, lập tức hạ đi vẻ đẹp tinh xảo của Vân Vũ Nhu.

Theo tính tình của Vân Vũ Nhu, sao có thể chịu đựng mà đứng bên cạnh một nữ nhân như vậy?

Thiên Lan nhìn lướt qua Viêm Ngự và Mặc Quân Linh, ý bảo bọn họ không cần nhúng tay vào, đây là chuyện của nàng với Vân Vũ Nhu, không cần liên lụy bọn họ.

Vân Vũ Nhu khiêu khích nhìn Thiên Lan, nàng ta nhìn Thiên Lan đã lâu, nay phải nói ra cho hả giận. Nhưng lúc tầm mắt nàng ta lướt đến Mặc Quân Linh, trên mặt lại hiện lên một mặt ửng đỏ.

Thiên Lan cười nhạt, lấy trường kiếm trong tay Viêm Ngự, vẩy vẩy trong không khí, bình tĩnh chỉ hướng Vân Vũ Nhu, giọng cao đầu “Vân Vũ Nhu, ta đã nói với ngươi không biết bao nhiêu lần, đừng trêu chọc đến ta.”

Vân Vũ Nhu thu hồi tình cảm nhện nhào của mình, hừ lạnh “Ngươi bất quá là phế vật Vân gia, bốn tiểu thư nói chuyện với ngươi chính là phúc phận của ngươi!”

Nàng không rõ đây có phải Vân Thiên Lan hay không, dù cho không phải, chỉ cần nàng chiếm lấy thân thể Vân Thiên Lan, nàng liền phải chết.

Thiên Lan nhìn về phía nữ tử luôn im lặng đứng bên cạnh Vân Vũ Nhu, người này có thân phận gì khiến Vân Vũ Nhu gan lớn khiêu khích đến nàng?

“Quả nhiên vẫn là học chưa ngoan.”

“Ngươi mới là học không ngoan, Vân Thiên Lan, ta nói cho ngươi biết, Đế Kinh này có ngươi không có ta, có ta không có ngươi, ta với ngươi thế bất lưỡng lập!” Sắc mặt Vân Vũ Nhu ửng đỏ, lần này thật tức điên rồi.

Thiên Lan ánh mắt lạnh lẽo tràn ra, một lát lại thu trở về, trên mặt vẫn cười sáng lạn như cũ “Vân Vũ Nhu ngươi khẩu khí không khỏi quá lớn, ta liền nhìn xem ngươi như thế nào cùng ta thế bất lưỡng lập?”

Hiện tại muốn giết nàng, đâu có dễ dàng như vậy.

Vân Vũ Nhu cũng cảm nhận được linh lực dao động trên người Thiên Lan, trong lòng giật mình không thôi. Nàng thế nhưng có thể tu luyện, sao có thể như vậy được? Cha không phải đã nói Thiên Lan không có linh căn sao? Chẳng lẽ ở thời điểm nàng không biết, nữ nhân này có cái gì kỳ ngộ?

“Vũ Nhu, chúng ta đi thôi.” Nữ tử bên cạnh giật giật cánh môi, thanh âm dịu dàng giống như dòng nước ấm xẹt qua lòng người, làm người ta nhìn không được trầm mê.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Đế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Buổi thi đấu xếp hạng

Editor: Devil Ly

Beta: Quỳnh

Thần sắc Vân Vũ Nhu có chút vật lộn, nhìn Thiên Lan giống như muốn đem nàng ăn tươi nuốt sống vậy, cắn chặt lấy cánh môi dưới, hung hăng mà nói: “Vân Thiên Lan, cuộc thi ngày mai, ngươi cứ đợi đó.”

Ném ra một câu này, Vân Vũ Nhu lại liếc nhìn Mặc Quân Linh một cái, sau đó mới đi theo nữ tử kia rời đi.

Thiên Lan khó hiểu mà nhìn theo hướng hai người rời đi, đây là đang hạ chiến thư sao?

“Nữ nhân kia có vẻ không đơn giản.” khó khăn lắm trên gương mặt Viêm Ngự mới không có cái bộ dạng cọt nhả nữa, ánh mắt hẩn chặt chẽ khóa trên thân thể hai người đang đi xa dần kia.

Thiên Lan đương nhiên biết nữ nhân kia không đơn giản, cách ăn mặc của nàng ta vừa nhìn liền biết không phải là một người xuất thân bình thường, cộng thêm khí chất cao quý, sợ rằng đây là người của một đại gia tộc nào đó, lần trước không phải tiểu nhị nói Vân Vũ Nhu bị một cỗ xe ngựa xa hoa đón đi sao? Sợ rằng đó chính là nữ nhân này rồi.

Có Vân Vũ Nhu bên người nữ nhân kia công kích, nữ nhân này rất có thể sẽ đối phó nàng, Thiên Lan trong lòng thở dài, lòng dạ nữ nhân, tựa kim đáy biển.

Mặc Quân Linh mặt không chút biểu cảm lấy tiền ra, sau đó đi về phía trước, giống như không chút gì bị chuyện vừa mới xảy ra ảnh hưởng tới.

“Á, Mặc Quân Linh đợi ta.” Viêm Ngự một giây sau liền đổi mặt, kéo theo Thiên Lan chạy theo Mặc Quân Linh.

Thiên Lan nhìn thanh trường kiếm trong tay có chút bất đắc dĩ, nàng không muốn thanh trường kiếm này, tên Mặc Quân Linh này hoàn toàn không hề nghe người khác nói mà... Bỏ đi, tìm một cơ hội nào đấy bán đi là được, vừa rồi Mặc Quân Linh bỏ ra không ít tiền, nhất định là đáng giá không ít.

Ba người một đường dạo chơi, mãi đến khi trời tối mới quay về viện, Vân Ninh Tầm ngồi ở trong viện, đối diện nàng còn ngồi một người nữa, Thiên Lan chỉ liếc mắt liền nhận ra.

Đột nhiên có một loại manh động muốn bỏ chạy, trong đầu liên tục kêu lên hai tiếng, hết rồi hết rồi.

Thân thể Thiên Lan không ngừng lùi về sau, Viêm Ngự cảm nhận được người ở bên cạnh không thấy đâu, lập tức quay đầu gọi lớn, “Thiên Lan, ngươi đi đâu?”

Thiên Lan hận đến nỗi muốn đem tên tiểu tử thối Viêm Ngự này nhét xuống kẻ đất, đúng thời khắc quan trọng lại dám dở trò với nàng.

“Muội muội, đã quay lại rồi, làm gì mà còn không đi vào.” thanh âm Vân Huyền Khê mang theo ý cười từ trong viện nói vọng ra, hẩn chậm rãi đứng dậy, quay người nhìn về phía Thiên Lan đáng đứng.

Ánh mắt quét qua một lượt Viêm Ngự cùng Mặc Quân Linh, trong lòng có chút kinh ngạc, tân sinh năm nay vậy mà lại có nam tử phong hoa như vậy, quan trọng là, lại cùng Thiên Lan ở một chỗ!

Ánh mắt có chút quái dị của Viêm Ngự không ngừng chuyển tới chuyển lui trên người Thiên Lan cùng Vân Huyền Khê, nam nhân này trên mặt cười vui vẻ, nhưng lại thập phần nguy hiểm, cùng với nụ cười lúc này của Thiên Lan quả thật là giống hệt nhau, nam nhân này gọi Thiên Lan là muội muội, lẽ nào là người một nhà?

Thiên Lan quay đầu lại, trên mặt đã ngập tràn ý cười, “Ca, lâu quá không gặp.”

Vân Huyền Khê đi tới bên Thiên Lan, nguy hiểm mà nheo mắt, nụ cười trên miệng ngày càng đậm, ngữ điệu kéo dài, “Đúng, đã lâu không gặp, khi đi ta đã nói gì với muội, muội có xem ta là ca ca hay không?”

“Không có không có, huynh là ca ca ruột, muội chỉ là không muốn để người khác nói muội dựa vào quan hệ mà vào được. Ca, huynh đừng giận, đến đây, ngồi đi, muội giúp huynh bóp vai.” cái bộ dáng chân chó kia của Thiên Lan khiến Viêm Ngự mặt mày ngây ngốc.

Hắn là còn chưa tỉnh ngủ sao? Thiên Lan cũng có lúc như thế này sao?

Trong lòng Viêm Ngự, Thiên Lan tuy rằng thoát nhìn rất dễ nói chuyện, nhưng hắn biết tâm tư của nữ tử này so với bất cứ ai cũng đều kín đáo hơn, sự phòng bị so với ai cũng sâu hơn, đừng thấy quan hệ của nàng với bọn họ có vẻ rất tốt, hắn có thể cảm nhận rất rõ sự phòng bị như có như không tán ra trên người nàng.

Khi đối diện với bọn họ, trên mặt nàng luôn treo một nụ cười, chủ yếu là để qua loa cho xong. Nhưng lúc này nụ cười của nàng rõ ràng là xuất phát từ nội tâm.

Con người bình tĩnh của Mặc Quân Ninh lập lòe lên vài tia sáng, đôi mắt thâm sâu như từ đầm bóng ánh lên vài tia gọn sáng, nhưng chỉ trong giây lát liền hồi phục lại sự yên tĩnh.

Vân Huyền Khê làm sao có thể chống đỡ lại được Thiên Lan, nụ cười trên mặt nhu hòa đi rất nhiều, “Muội luôn không nghe lời ta, ta làm ca ca cũng là sợ muội xảy ra chuyện gì.”

“Ân, muội muội biết sai rồi, khiến ca ca lo lắng rồi.” Thiên Lan lập tức gạt đầu lia lịa, trên mặt treo nụ cười chân chó kia làm hoa mắt Vân Huyền Khê.

“Muội đó.” Vân Huyền Khê nặng nề ấn vào giữa trán Thiên Lan, vẻ mặt quả thật không biết nên nói sao với cô em gái này, “Ta không đến tìm muội, sợ rằng muội cũng không thèm đến tìm ta.”

Thiên Lan cười khan vài tiếng, nàng thật sự không hề tính đến đi tìm Vân Huyền Khê. Vân Huyền Khê ở trong học viện này danh tiếng rất tốt, bộ dáng đẹp trai, thực lực tốt, sau lưng còn có Quý Nhai đạo sư, là nữ nhân đều sẽ thích hắn, nàng mà đi không phải là vô duyên vô cớ bị nữ nhân trong học viện hận chết sao? Nữ nhân là đáng sợ nhất, nàng mới không muốn á.

Vân Huyền Khê thấy Thiên Lan không nói gì, cũng chỉ có thể hết cách mà lác đầu, lúc này mới nhớ ra Viêm Ngự cùng Mặc Quân Linh.

“Sau này làm phiền hai vị để ý giúp, muội muội này của ta nghịch ngợm, có chuyện gì hai vị có thể trực tiếp đến tìm Huyền Khê.” trên mặt Vân Huyền Khê lại khôi phục nụ cười như gió xuân.

Trọng điểm của câu nói này ở phía sau, Viêm Ngự cùng Mặc Quân Linh sao có thể không nghe ra, đại danh của Vân Huyền Khê ở Học Viện Đế Quốc thậm chí trên đại lục quả là vô cùng có tiếng, bọn họ sao có thể không nghe qua danh tiếng của hắn? Chỉ là không nghĩ tới thiên tài số một đại lục, Huyền Khê công tử lại là một người như thế này.

Lời nói của hắn từ trong ra ngoài đều nồng nặc mùi uy hiếp!

Nhưng mà, nam nhân này sao lại cùng Thiên Lan có quan hệ? Thiên Lan không phải họ Vân sao? Nàng nói là anh ruột, lẽ nào Huyền Khê này thật ra là tôn từ lưu lạc bên ngoài của Vân gia?

Viêm Ngự não động có chút lớn, đoán cũng không hề sai biệt, chỉ là Vân Huyền Khê Vân gia đại thiếu gia chân chân chính chính này không phải là tôn từ lưu lạc bên ngoài.

Viêm Ngự giương khuôn mặt nhỏ lên, nhảy đến bên cạnh Thiên Lan, “Đại ca của Thiên Lan chính là đại ca của ta, xin chào đại ca, ta là Viêm Ngự, đây là huynh đệ tốt của ta Mặc Linh, sau này chúng ta nhất định sẽ tương thân tương ái.”

“Mặc Quân Linh.” Mặc Quân Linh bộ dáng nghiêm chỉnh sửa lại.

Nụ cười của Vân Huyền Khê không hề thay đổi, nhưng đáy mắt rõ ràng hiện lên một tia nghi hoặc, trên đại lục này không có đại gia tộc danh tiếng nào là Viêm và Mặc, lẽ nào lại là tiểu gia tộc?

Nhưng hai người này rõ ràng không giống với người của một tiểu gia tộc, cái người tên Mặc Quân Linh kia, hắn không thể nhìn rõ được tu vi của người này, lẽ nào so với mình còn lợi hại hơn? Người này thoạt nhìn cũng chỉ mười sáu mười bảy tuổi, trên đại lục này còn có thiên tài như vậy chưa được phát hiện ra sao?

“Ngày mai chính là cuộc thi xếp hạng rồi, muội chỉ cần cố gắng hết sức là được.” Vân Huyền Khê thu hồi lại ánh mắt, vỗ vỗ vai Thiên Lan.

“Ân ân, đại ca đi cẩn thận.” Thiên Lan gạt đầu lia lịa, cúi người, động tác kia thuần thục đến mức người khác không hề tìm ra được một chút sơ hở nào.

Khóe miệng Vân Huyền Khê giật giật, hắn thật sự khiến người ta không ưa thích như vậy sao, hắn còn chưa nói muốn rời đi có được không hả. Trong lòng bất đắc dĩ hơn nữa cũng chỉ có thể giữ trong lòng. Ngày mai hắn vẫn nên đích thân đi một chuyến là tốt nhất, tránh cho nha đầu này lại gây ra chuyện gì.

Tiền Vân Huyền Khê đi rồi, Thiên Lan giống như bỏ được một gánh nặng mà vỗ vỗ ngực, hóa ra cảm giác có người thân cũng đáng sợ đến thế.

“Đó là ca ca ruột của người?” Viêm Ngự vẻ mặt bất quá nhìn Thiên Lan.

Thiên Lan lờm Viêm Ngự một cái, không chút cảm tình nói: “Không phải ca ca ruột của ta lẽ nào của người?”

“Vậy sao hắn không phải họ Vân?” Viêm Ngự kinh hô, là ca ca ruột vậy chắc chắn là từ tôn của Vân gia, nhưng trên đại lục trước giờ chưa hề truyền ra chuyện hắn họ Vân, đây là một vinh quang dữ dội, Vân gia sao đến một chút tin tức cũng không hề truyền ra ngoài.

Thiên Lan cười như không cười mà nhìn Viêm Ngự, ngữ điệu cổ quái, “Ai nói với người hắn không mang họ Vân?”

Viêm Ngự há hốc miệng, nỗ lực tìm kiếm trong đầu chút kí ức, trong mắt mạnh mẽ phóng ra một tia tinh quang, “Hắn là đại thiếu gia của Vân gia.”

Tên của Vân gia đại thiếu gia không phải là Vân Huyền Khê sao, tuy rằng là do tiểu thiếp sinh ra, nhưng hắn là nam tử duy nhất của Vân gia, sau này kế thừa Vân gia nhất định là hắn.

“Chuyện này các người phải giữ bí mật.” Thiên Lan tỉnh nghịch mà hướng tới Viêm Ngự nháy nháy mắt, khuôn mặt vô cùng ngây thơ.

Viêm Ngự chỉ cần liên tưởng một chút những tin tức bên ngoài truyền ra liền hiểu ngay ý tứ của Thiên Lan. Trên đại lục này danh tiếng của Vân gia rất

tốt, nhưng vẫn có những tin tức không hay được truyền ra ngoài, trước đây từng nghe nói tới đại thiếu gia này ở tại Vân gia chịu không biết bao nhiêu hành hạ. Khó khăn lắm mới được đưa ra khỏi Vân gia, đến nay cũng đã có tên tuổi trên đại lục này. Vân gia năm đó đối với hắn như vậy, nhất định trong lòng rất hận Vân gia, không nguyên ý đem thành tích của mình có bất cứ liên quan gì đến Vân gia.

Lại nói, Thiên Lan đối với Vân gia cũng chẳng có chút hảo cảm gì.

Hai huynh muội này cũng thật đặc biệt.

Hình như Vân gia đại thiếu gia cùng đại tiểu thư không phải là cùng một mẹ sinh ra? Cái này tính gì là huynh muội ruột? Viêm Ngự bắt tri bắt giác, đợi đến khi hắn muốn hỏi tiếp thì Thiên Lan đã về phòng rồi, hắn chỉ có thể bỏ đi, chuyển mục tiêu quay ra hành hạ Mặc Quân Linh.

Mặc Quân Linh quét mắt một lượt nhìn thiếu niên đang không ngừng lải nhải bên người mình, khóe miệng khẽ động, nhưng lại không phát ra bất cứ thanh âm gì.

Nơi tổ chức cuộc thi xếp hạng là ở sân luyện võ, sân luyện võ được chia thành hai khu vực, năm mươi người được phân thành hai đội, trong hai khu vực sẽ xét thời gian bị loại trừ để xếp hạng, hai người cuối cùng còn lại của hai khu vực sẽ tranh đấu thứ hạng một hai.

Nói thẳng ra một cuộc hỗn chiến, phải giữ cho mình luôn ở bên trong khu vực đồng thời làm cho người khác rời khỏi vị trí thi đấu.

Thiên Lan đối với cái quy định này vô cùng phỉ nhổ, đây rõ ràng là qua quýt cho xong mà!

Nàng trước giờ chưa hề gặp qua cách xếp hạng như vậy, ít cũng phải giống như Vân gia bắt thăm chứ! Ngay đến cái này cũng tiết kiệm, thật là quá qua quýt.

Đại hỗn chiến kiểm tra không chỉ là thực lực, còn có cả cách ứng biến của một người, người bên cạnh có thể là chiến hữu cũng có thể là đối thủ, tóm lại người cuối cùng còn lại cũng có thể không phải là người có thực lực cao nhất, nhưng tuyệt đối là người thông minh nhất.

Hai người còn lại cuối cùng, không cần biết ai thứ nhất ai thứ hai, đều rất có thể được các đạo sư thu nhận làm học sinh thân truyền, đương nhiên chỉ là có thể.

Một khi có đạo sư chống lưng, vậy thì đãi ngộ cùng việc học tập trong học viện đều có được đặc quyền, Thiên Lan ước lượng một chút xích cấp thiên phú cùng thực lực linh giả trung cấp của chính mình, nàng vẫn là đừng đi tranh giành thì tốt hơn, nhờ ngộ thương thì không tốt rồi.

“Thiên Lan, chúng ta một đội rồi.” Viêm Ngự không biết từ đâu chui ra, giọng lên đoạn lùa vàng hươu hươu trước mặt Thiên Lan.

Trên cánh tay Thiên Lan buộc chính là một đoạn lụa màu vàng, mà Mặc Quân Linh lại là một đoạn lụa màu đỏ, ở một khu vực khác, cũng may việc phân chia khu vực không phải do Nghiêu Thịnh đạo sư tùy tiện chỉ tay phân đội, mà dựa vào việc bắt thăm màu sắc đoạn lụa để phân.

“Ồ.” Thiên Lan không để tâm mà đáp một tiếng, thực lực của Viêm Ngự nàng không biết, nhưng nhất định tốt hơn nàng, người có Lam cấp thiên phú có thể kém được đi đâu chứ?

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Đế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Hôm nay chúng ta kết thúc đi

Edit: May22

Beta: Quỳnh

Viêm Ngự tiếp tục cột nhà nói: “Yên tâm, trong chốc lát ta giúp Thiên Lan loại bỏ hết thủy chương ngại, đảm bảo ngươi vững chắc lấy được hạng nhì.”

Thiên Lan quay đầu, “Vì sao lại là hạng nhì?”

“Thiên Lan đánh không lại ta a.” Viêm Ngự một bộ dạng "hồn nhiên như cô tiên", cùng Thiên Lan đùa bốn quả thực có điểm liều mạng.

Thiên Lan cười như không cười nhìn Viêm Ngự, trong lòng lại đem Viêm Ngự hận đến ngứa răng, tiểu tử thúi này cần phải chọc nàng đau đớn vậy sao?

Viêm Ngự bị Thiên Lan nhìn đến cả người nổi da gà, lúc này mới giác ngộ vừa rồi mình nói cái gì, vội vàng xua tay, lấp bấp giải thích. Thiên Lan biết hắn không có ác ý, chỉ đánh đầu hắn một cái tượng trưng liền đi qua.

Nhưng động tác này ở trong mắt người khác liền thay đổi hoàn toàn.

Kia chính là nam thần của bọn họ a, nữ nhân này cũng dám đánh đầu nam thần, a a, chú nhin nổi chứ thím chịu không nổi.

Vì thế sau khi nhóm tỷ muội lên sân khấu, đều cùng Thiên Lan liều mạng, cũng may Viêm Ngự vẫn luôn đi theo bên người, những tỷ muội kia muốn xuống tay lại sợ đánh trúng Viêm Ngự, cho nên cục diện xuất hiện tình huống giằng co.

Thiên Lan hiển nhiên là không rõ ẩn khuất trong đó, nàng vô tội nhìn nhóm người trước mặt giống như muốn ăn mình, nàng đã làm gì khiến cho nhiều người tức giận như vậy?

“Viêm công tử, phiền người một chút.” Trong đó một muội muội chờ không nổi nữa, đỏ mặt nói với Viêm Ngự.

“Viêm công tử, nữ nhân này dám đánh người, chúng ta hôm nay sẽ giáo huấn nàng, người mau tránh ra.” Một muội muội khác phụ họa.

Thiên Lan sờ sờ đầu, nàng đánh Viêm Ngự khi nào? Bọn họ chưa tỉnh ngủ sao?

Ở trong ý thức của Thiên Lan, đánh đầu một cái căn bản không xem như đánh, ở kiếp trước động tác như vậy có thể xem như một loại hành động thân mật, người ta chỉ có chút hâm mộ thôi.

Viêm Ngự cũng không hiểu ra sao, Thiên Lan đánh hấn khi nào?

Bên này nhóm tỷ muội vây quanh Thiên Lan cùng Viêm Ngự, những nam nhi còn lại chỉ có thể nhận mệnh cùng những nam nhi khác đánh nhau, khí thế bàng bạc, linh lực giống như pháo hoa ở trong không khí thoáng ẩn thoáng hiện.

Thiên Lan hoàn toàn dời đi lực chú ý, quan sát nhóm nam nhi giao thủ.

“Uy, ta nói người đang nhìn đi đâu đấy.” Một người tay chống nạnh, chỉ vào Thiên Lan, các nàng đứng ở trước mặt nàng, nàng còn dám nhìn chỗ khác, quá không đem các nàng để vào mắt.

Thiên Lan quay đầu lại, dùng ngón trỏ chỉ chỉ mình, “Ta?”

“Không phải người thì là ai, không thấy chúng ta muốn cùng người quyết đấu sao?” người kia bị thái độ của Thiên Lan làm cho khó chịu, ngữ điệu cũng cao lên không ít.

Thiên Lan nhìn lướt qua các tỷ muội bên kia, ít nhất cũng cỡ mười người, xác định là quyết đấu chứ không phải quần ẩu?

Thiên Lan một phen ôm lấy cổ Viêm Ngự, tức khắc đám tỷ muội liên vang lên một mảnh kinh hô, tâm nát đầy đất, nữ nhân đáng giận này cũng dám chạm vào Viêm công tử, thật không thể tha thứ.

Khuôn mặt Viêm Ngự có chút cứng đờ, trên môi treo nụ cười cứng ngắc. Thiếu nữ thân hình mềm mại kề sát hần, hương thơm thuộc về thiếu nữ đánh thẳng vào trái tim hần, tim đập bỗng nhiên tăng nhanh. Từ trước đến nay, người có thể gần gũi cùng hần như vậy chỉ có Mặc Quân Linh.

“Các người lui ra ngoài, ta cho các người chữ kí Viêm Ngự tự tay viết, thế nào?” Làm lơ các tỷ muội xung quanh đang hai mắt bốc hỏa, Thiên Lan sâu kín mở miệng.

Quả nhiên, lời này vừa nói ra, các tỷ muội liền bắt đầu dao động, chữ kí tự tay viết a, các nàng muốn cùng Viêm công tử nói một lời còn không được, hiện tại lại có thể lấy được chữ kí tự tay nam thần viết, cái này sẽ được bao nhiêu người hâm mộ a!

Nhưng mà... Cái nữ nhân đáng giận này...

Chữ kí tự tay viết...

Các tỷ muội liền thất bại trước chữ kí hoàn toàn không đáng giá tiền của Viêm Ngự. Chúng nữ nhân sau khi được Thiên Lan liên tục cam đoan nhất định sẽ lấy được chữ kí tự tay Viêm Ngự viết cho các nàng, mới sôi nổi rời đi. Nghiêu Thịnh đứng ở bên ngoài cùng Vân Huyền Khê vừa đến liền không thể hiểu được vì sao mấy cô nương kia lại cùng nhau đi ra? Về mặt còn vô cùng hưng phấn...

Thiên Lan đợi sau khi bọn họ rời đi, lập tức buông Viêm Ngự ra. Nàng dùng tốc độ cực nhanh, cho nên Vân Huyền Khê đứng ở bên ngoài cũng không thấy được một màn như vậy, chỉ nhìn Thiên Lan cùng Viêm Ngự đứng ở trên một mảnh đất trống, còn có một nữ hài tử đứng đưa lưng về phía hần, an bình đến mức có chút quỷ dị, người bên cạnh lại đánh đến khí thế ngất trời.

“...”Thiên Lan nhìn Vân Vũ Nhu đứng ở đối diện mình, nữ nhân này vừa rồi đứng ở sau đám người kia, nàng cũng chưa chú ý tới.

Lúc lên sân khấu, nàng cố ý quan sát qua, không thấy Vân Vũ Nhu, còn tưởng rằng nàng ta đã quên lời ngày hôm qua, không tính tìm nàng gây phiền toái nữa, không nghĩ tới là ở chỗ này chờ nàng. Nhưng... nàng ta từ chỗ nào chui ra vậy?

Vân Vũ Nhu đem cảnh tượng vừa rồi thu hết vào đáy mắt, khinh thường gọi lên khoe miệng, trào phúng mở miệng, “Vân Thiên Lan người lúc nào đã trở nên không biết xấu hổ như vậy? Giữa thanh thiên bạch nhật liền cùng nam tử cầu kết làm bệ, còn ra thể thống gì!”

Thanh âm nàng ta đầy nhịp điệu, nói những câu rõ ràng, từng chữ kiên định, giống như Thiên Lan thật sự đã làm chuyện gì không thể tha thứ.

“Cái gì cấu kết làm vậy, cô nương này còn nhỏ mà nói chuyện sao khó nghe như vậy.” Viêm Ngự nháy mắt liền xì lông, giọng cũng to lên không ít.

“Hừ, ta nói chính là sự thật, các ngươi vừa rồi ôm ôm ấp ấp, dám làm còn không cho nói?” Vân Vũ Nhu vốn là có chút kiêu kỳ Viêm Ngự, hình như hẳn có quan hệ không tồi với Mặc Quân Linh, nhưng hẳn lại giúp đỡ Vân Thiên Lan, nàng ta không thể nhịn nữa!

Hai người vốn dĩ không có gì, nhưng qua miệng Vân Vũ Nhu, sự việc liền thay đổi, giống như Thiên Lan cùng Viêm Ngự thật sự có chuyện xấu xa gì.

Con người Viêm Ngự trầm xuống, loại chuyện ác độc hủy danh dự người khác, nữ nhân này thế mà không có chút áy náy nào.

Hiện tại Vân Vũ Nhu ước gì Thiên Lan chết đi cho rồi, sao có thể áy náy, nếu không phải quy định tỷ thí không thể gây tổn thương tính mệnh người khác, nàng ta đã sớm xông lên kết liễu tính mạng Thiên Lan rồi.

“Cho dù chúng ta ôm ôm ấp ấp, thì như thế nào?” trên mặt Thiên Lan treo lên nụ cười nhạt, tiếng nói mềm mại, dường như lằm bằm.

“Không biết liêm sỉ.” Vân Vũ Nhu cắn giận trừng mắt nhìn Thiên Lan, phản ứng của nữ nhân này căn bản là không phải người bình thường nên có.

“Ngươi mới không biết liêm sỉ, Thiên Lan, ta giúp ngươi dạy dỗ nàng ta, quá đáng giận.” vẻ mặt Viêm Ngự phẫn nộ, vén tay áo muốn tiến lên.

Vân Vũ Nhu bị thái độ như vậy của Viêm Ngự dọa cho nhảy dựng, xem tư thế hẳn giống như thật sự sẽ đánh nàng ta, hoàn toàn không màng tới nàng ta là nữ tử. Tên này rốt cuộc từ nơi nào tới, một chút thương hương tiếc ngọc cũng không có.

Thiên Lan túm chặt ống tay áo Viêm Ngự, ghét bỏ nói: “Một đại nam nhân như ngươi khi dễ một nữ tử, cũng không sợ mất mặt.”

Viêm Ngự đánh người nhưng chẳng phân biệt nam nữ, nữ tử bị hắn đánh đã có trên ba chữ số rồi, thêm một người cũng không nhiều lắm, thiếu một người cũng chẳng ít đi. Chẳng qua Thiên Lan đã mở miệng, hẳn vẫn là ngoan ngoãn buông tay áo, hướng về phía Vân Vũ Nhu hừ lạnh một tiếng, chuyển tâm mắt, loại nữ nhân này, hẳn nhìn một giây cũng cảm thấy ô nhiễm đôi mắt.

Vân Vũ Nhu tức khắc thở phào nhẹ nhõm, linh lực trên người hẳn rõ ràng lợi hại hơn so với nàng ta. Nếu Viêm Ngự thật sự xông lên đánh, nàng ta thật đúng là không nắm chắc có thể thắng hắn.

Thiên Lan uốn lượn ngón tay cái đặt ở trên ngón trỏ, hơi hơi dùng sức, một trận thanh âm thanh thúy răng rắc vang lên (bê tay chuẩn bị chiến=))))“Nếu muội muội nhìn ta không vừa mắt như vậy, vừa lúc ta cũng thấy muội muội cũng không vừa mắt, không bằng chúng ta hôm nay làm một trận để kết thúc, như thế nào? ”

Vân Vũ Nhu không nghĩ tới Thiên Lan sẽ nói như vậy, trong lòng vui sướng không thôi, nàng ta vừa lúc tìm không ra lý do. Vân Thiên Lan, đây là chính người đưa tới cửa, đừng trách ta.

Theo bản năng sờ sờ bên hông, trên mặt Vân Vũ Nhu nở rộ ra một nụ cười giả tạo, “Tỷ tỷ đã nói như vậy, muội muội chắc chắn tuân mệnh.”

Thiên Lan đẩy đẩy Viêm Ngự sang bên cạnh, “Đứng đây làm gì, đem vị trí nhường cho ta a, một chút nhẫn lực cũng không có.”

Về mặt Viêm Ngự kinh ngạc nhìn Thiên Lan, “Ngươi xác định muốn cùng nàng ta...” Nữ nhân kia có thực lực Linh sĩ đỉnh, Thiên Lan bắt quá là Linh giả trung cấp, hơn kém không phải là nhỏ, đây hoàn toàn là một sự chênh lệch lớn.

“Ngươi xem ta giống như đang nói giỡn sao?” Thiên Lan chỉ chỉ khuôn mặt nghiêm trang của mình.

Viêm Ngự lắc đầu, rồi rầm thối lui sang bên cạnh, mặc kệ thế nào, lát nữa nếu xuất hiện nguy hiểm hẳn liền ra tay, dù sao đây là ở trong khu vực, cũng coi như là tỷ thí bình thường.

Thiên Lan tùy ý đứng đối diện Vân Vũ Nhu, vẻ mặt nhẹ nhàng, đâu có chút nào là lo lắng linh tinh? Trong lòng Vân Vũ Nhu không khỏi có chút bồn chồn, nữ nhân này không phải là có hậu chiêu gì chứ?

“Bắt đầu đi.” Thiên Lan chớp mắt một cái, bình tĩnh lên tiếng.

Quần nàng có cái hậu chiêu gì, cho dù có thể tu luyện cũng chỉ là một phế vật, có thể một sớm một chiều biến thành cao thủ sao? Trong lòng Vân Vũ Nhu an ủi chính mình một phen, từ bên hông móc ra một vật ném qua, hào quang chợt lóe, trong không khí bỗng nhiên truyền đến một trận dao động mạnh.

Thiên Lan ngẩng đầu nhìn, trên không trung một luồng ánh sáng xanh lam đang không ngừng bành trướng, bốn phía quanh quẩn một màu lam nhạt, dao động từ trong trường tiên kia phát ra.

Linh Khí? Xem dao động này, ít nhất là lục phẩm trở lên đi?

Con người Thiên Lan hít lại, nàng cũng không biết Vân Vũ Nhu có vũ khí như vậy, chẳng lẽ là nữ nhân kia cho nàng ta? Tùy tiện cảm loại vũ khí này tặng người, nữ nhân kia rốt cuộc là ai?

“Tỷ tỷ, cũng nên cẩn thận.” Vân Vũ Nhu nhảy dựng lên, từ không trung nắm lấy roi, trường tiên đánh úp lại hướng Thiên Lan.

Thiên Lan né qua một bên, nhưng chiếc roi đang quất ở trong không khí lại mang theo một dòng khí, lực đạo cường đại đến mức Thiên Lan có chút không ổn định được thân thể của mình, tránh được Vân Vũ Nhu kích thử nhất, Thiên Lan trực tiếp sờ sờ ở trong tay áo.

Đáy mắt Vân Vũ Nhu chợt ngưng đọng, lại tiếp tục quất một roi xuống, đánh gãy động tác của Thiên Lan, một roi này mang theo linh lực, linh lực màu cam chuẩn hướng Thiên Lan.

Roi tốc độ cực nhanh, Thiên Lan chỉ có thể một bên tránh một bên ở trong tay áo sờ soạng, chính là sờ soạng nửa ngày cũng chưa sờ được đồ vật nàng muốn. Đột nhiên, Thiên Lan dường như nhớ tới cái gì, liền tìm trong ngực áo.

“Bảo quanh, mau lên.” Thiên Lan hét lớn một tiếng, trực tiếp đem tiểu hắc cầu trong tay ném sang hướng roi đánh úp lại.

Phạm Diệt đang ngủ ngon lành, đột nhiên cảm giác được có một cỗ hơi thở không tốt, thân thể phản xạ có điều kiện mở ra vòng linh lực bảo hộ, đem mình khóa lại bên trong.

Ánh sáng hồng nhạt chợt xuất hiện ở trong tầm mắt Vân Vũ Nhu, roi trong tay nàng ta bỗng giống như đánh vào bông, không có chút xây xước nào.

Mà nàng ta cảm giác được linh lực quán chú trên trường tiên đột nhiên biến mất, đôi mắt Vân Vũ Nhu dao động, không thể tin tưởng nhìn cục hồng phấn trước mặt này, đây là cái đồ vật gì, thế nhưng có thể hấp thu linh lực.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Đế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Kỹ năng thiên phú của Phạm Diệt

Edit: May22

Beta: Quỳnh

Phạm Diệt ở trong không trung quay cuồng một vòng, dừng ở đầu vai Thiên Lan, ánh sáng hồng nhạt dần dần tan đi, lộ ra thân mình đen tuyền của nó.

Mọi người cứng đờ, cái thứ ánh sáng màu hồng phấn này, vì sao lại phát ra từ thứ đen tuyền như vậy? Quan trọng nhất là, trên thế giới này có linh lực màu hồng nhạt sao?

“Nữ nhân xấu, ngươi vừa làm cái gì?” Phạm Diệt ở trên đầu vai Thiên Lan nhảy nhót lên xuống, tiếng gầm gừ phản nộ truyền vào trong đầu Thiên Lan.

Thiên Lan giả vờ vô tội, “Nếu ta mà chết thì ngươi sẽ gặp phiền toái đấy.”

Phạm Diệt im bất, trong cặp mắt nhỏ tràn đầy tức giận, nữ nhân xấu này cũng dám uy hiếp nó, đáng giận! Đáng giận! Nếu không phải thực lực của nàng kém như vậy, nó muốn trong nháy mắt hạ gục những người này bằng suy nghĩ quá dễ dàng.

“Mau đi, ngươi còn không lên, ta chắc chắn phải chết.” Thiên Lan nhìn Vân Vũ Nhu đối diện từ khiếp sợ đã phục hồi tinh thần lại.

Phạm Diệt hừ lạnh một tiếng, thân mình nhỏ bay lên không, chính là nữ nhân đáng giận kia muốn hại nữ nhân xấu này?

Vân Vũ Nhu lắc lắc trường tiên trong tay, linh lực hồng nhạt của vật nhỏ này rất quý dị, nhưng nàng ta không cảm giác được nguy hiểm gì từ trên người nó, hẳn chỉ là một linh thú tương đối kỳ lạ thôi, không có gì đáng sợ.

Thiên Lan lau lau mồ hôi lạnh thoắt lui qua một bên, cảm giác mệt mỏi quá, có thể ngủ một giấc thì tốt rồi, đây chắc chắn làm biếng lại tái phát rồi.

“Vân Thiên Lan, ngươi để một vật nhỏ như vậy thay thế ngươi ứng chiến, có chết cũng đừng trách ta không niệm tình tỷ muội.” Vân Vũ Nhu lạnh lùng nhìn Thiên Lan, khẽ ước thủ chỉ nên kí với linh thú mạnh. Thông thường người bình thường sẽ không tùy tiện kí loại khế ước này vì sợ lãng phí cơ hội có được khế ước với linh thú mạnh hơn.

Vân Thiên Lan thế nhưng lại đi kí khế ước với loại linh thú nhỏ yếu này, thật là ngu xuẩn.

Thiên Lan xua xua tay, “Không trách ngươi không trách ngươi, Cầu Cầu, ngươi xuống tay nhẹ chút.”

Tuy lần trước năng lực Phạm Diệt trông có vẻ hơi yếu, nhưng dựa vào khế ước, nàng cảm giác thực lực Phạm Diệt tuyệt đối không ngừng ở đó.

Phạm Diệt hừ lạnh một tiếng, thân mình nhỏ nhoáng lên, ở không trung kéo ra ánh sáng hồng nhạt thật dài, quanh thân đều bị ánh sáng đó bao phủ. Tốc độ này làm Vân Vũ Nhu có chút giật mình, cũng bất chấp Thiên Lan, vung roi quất về hướng Phạm Diệt.

Nhưng thân thể nhỏ xíu kia của Phạm Diệt mà muốn dùng trường tiên đánh trúng thì không thể nghi ngờ là khảo nghiệm kỹ thuật khống chế. Hiển nhiên,

Vân Vũ Nhu đối với kỹ thuật khống chế trường tiên còn chưa sử dụng thành thạo, lần nào cũng thất bại.

Cho dù đánh trúng, trường tiên cũng giống như đánh vào bông, linh lực nàng ta niệm chú trên trường tiên còn bị hấp thu sạch sẽ. Cứ tiêu hao linh lực như vậy, nàng ta sớm hay muộn cũng sẽ dùng hết. Vân Vũ Nhu nhìn qua bên Thiên Lan, thân hình di chuyển, quyết đoán hướng Thiên Lan lao đi.

Thiên Lan vốn đang xem vui vẻ, đột nhiên nhìn thấy Vân Vũ Nhu chạy tới hướng mình, trường tiên cũng lao tới, dòng khí xé trời không ngừng ở trên không vang lên. Hiện tại nàng muốn chạy cũng không còn kịp rồi, chỉ có thể vận khởi linh khí chống cự.

Ánh sáng linh lực màu đỏ nhạt từ trong thân thể tràn ra, dần dần đem nàng bao vây ở bên trong.

Thiên Lan chỉ có thể cầu nguyện linh lực này đừng có động kinh, roi này chỉ cần chạm đến một chút, có thể nàng đã phải chịu đau đớn da thịt, nói không chừng còn sẽ chết.

Cái tốt không linh cái xấu lại linh, Thiên Lan vừa nhủ xong, trong cơ thể đột nhiên cứng lại, linh lực lưu chuyển ở trong cơ thể đột nhiên chuyển khai, ánh sáng màu đỏ dần dần yếu đi. Thiên Lan khóc không ra nước mắt, chỉ có thể trơ mắt nhìn trường tiên rơi xuống.

Trong lòng Vân Huyền Khê căng thẳng, dưới chân nhẹ điểm vài cái, bay về phía giữa sân, trong lòng bàn tay ngưng tụ linh lực màu xanh nhạt, linh lực vừa ra, lập tức làm giữa sân vang lên mấy tiếng kinh hô. Linh hoàng, Huyền Khê công tử thể mà đã là linh hoàng, không hổ là đệ nhất thiên tài đại lục.

Đồng thời còn có hai thân ảnh khác từ hai phương hướng bay về phía Thiên Lan, Viêm Ngự cách gần nhất, cho nên tốc độ nhanh nhất, mắt thấy sắp đến trước mặt Thiên Lan, trước mặt đột nhiên bị một mảnh hồng nhạt bao phủ, không thấy rõ bất cứ cái gì.

Mảnh hồng nhạt kia cơ hồ bao phủ toàn bộ khu vực, Vân Vũ Nhu cảm giác được linh lực trong thân thể mình vốn đã không nhiều lắm đang không ngừng tuôn ra ngoài, lại là loại cảm giác này, đây là năng lực của vật nhỏ kia sao?

“Bang!” Thanh âm thanh thúy từ trong khu vực hồng nhạt truyền ra, ai cũng không biết bên trong đã xảy ra cái gì.

Thân hình Vân Huyền Khê dừng lại. Hơi thở Thiên Lan vẫn bình thường, hẳn là không có việc gì, chỉ là tiểu thú kia...

Mặc Quân Linh cũng đồng thời ổn định thân hình, không vọt vào mảnh hồng nhạt kia, ánh mắt hắn vẫn bình tĩnh như cũ, lẳng lặng nhìn về phía Thiên Lan.

Viêm Ngự xui xẻo nhất, hắn vừa vận tiếp xúc những ánh sáng hồng nhạt đó, cho nên cũng cảm giác được linh lực trong cơ thể đang xói mòn. Chỉ là rất thông thả, xói mòn cũng ít, với hắn mà nói cũng chẳng thương tổn gì.

Ánh mắt quái dị nhìn lướt qua ánh sáng hồng nhạt dày đặc như sương mù kia, Viêm Ngự muốn lui ra ngoài, lại phát hiện thân mình hoàn toàn không thể động đậy, giống như bị người ta điểm huyệt.

Tầm mắt Thiên Lan rất rõ ràng, nàng nhìn thấy Phạm Diệt phiêu phù ở trước mắt, thân mình lớn bằng nắm tay đang không ngừng bành trướng, hiện tại đã lớn bằng đầu người, Vân Vũ Nhu mềm như bông ngã ngồi trên mặt đất, nhìn thế nào cũng giống là cừu con vô hại, chỉ có ánh mắt oán hận kia không chút nào thay đổi.

“Phốc ——” Phạm Diệt vốn dĩ đang bành trướng thân mình đột nhiên như khí cầu xì hơi, bắt đầu cấp tốc co lại, nhanh chóng khôi phục nguyên trạng.

“Quá thấp kém” thanh âm Phạm Diệt đột ngột ở trong đầu Thiên Lan vang lên, mang theo bất mãn.

Thiên Lan dò hỏi, “Cái gì quá thấp kém?”

“Linh lực nữ nhân kia a, nhưng thật ra linh lực tiểu tử bên kia cũng rất thuần túy, nhưng hắn là bằng hữu của ngươi, tiểu gia ta liền tạm thời buông tha hắn.” trong thanh âm non nớt của Phạm Diệt lộ ra một cổ quỷ dị.

Thiên Lan lúc này mới hiểu được, Phạm Diệt vừa rồi đang hấp thu linh lực Vân Vũ Nhu nên thân mình nó mới bành trướng. Vân Vũ Nhu không có linh lực chỉ là một người thường, không, so với người bình thường còn không bằng, đây là nhược điểm của linh sư, tuyệt đối không thể để linh lực hao hết, nếu không cũng chỉ có thể mặc người xâu xé.

Mà Phạm Diệt nói thấp kém và thuần túy, nàng hoàn toàn không thể lý giải, linh lực còn phân thấp kém và thuần túy sao?

“Vân Thiên Lan, con quái vật kia của ngươi rốt cuộc là cái đồ vật gì vậy?” thanh âm Vân Vũ Nhu lúc này nhu nhu nhược nhược, hữu khí vô lực, làm người nghe tâm tư rục rịch.

Vân Vũ Nhu cũng không muốn dùng thanh âm như vậy cùng Thiên Lan nói chuyện, chính là không có biện pháp, thân thể của nàng ta lúc này suy yếu dị thường, khác hẳn với lúc suy yếu khi hao hết linh lực ngày thường. Trên người nàng ta không có một chút sức lực, linh khí bên ngoài cũng không có cách nào tiến vào thân thể nàng ta.

Thiên Lan đem Phạm Diệt xách ở trong tay, chậm rãi đi về hướng Vân Vũ Nhu, trên mặt treo lên một nụ cười nhạt, “Vân Vũ Nhu, ngươi thấy rõ ràng, Cầu Cầu nhà ta lớn lên đáng yêu như thế, chỗ nào là quái vật?”

Nàng cũng không biết Phạm Diệt là cái gì, sao có thể nói cho Vân Vũ Nhu, mà cho dù biết nàng cũng sẽ không nói cho Vân Vũ Nhu.

Đối với loại năng lực kỳ lạ này của Phạm Diệt, Thiên Lan tỏ ra rất vui vẻ, quả là một lá bùa hộ mạng mà.

“Tiểu gia ta hiện tại đối phó với nữ nhân phế vật như vậy còn được, nếu đổi thành Linh hoàng trở lên lại không được, người vẫn không nên nghĩ quá nhiều.” Phạm Diệt lập tức đem ý niệm còn chưa thành hình trong đầu Thiên Lan đánh bay.

Hắn lại không muốn nữ nhân ngu xuẩn này bởi vậy mà bỏ mạng.

Nói trắng ra là, còn không phải năng quá yếu sao, hấp thu linh lực trong cơ thể người khác là kỹ năng thiên phú của hắn, nhưng nó cũng có cấp bậc giới hạn. Lấy thực lực của Thiên Lan, nó đối phó với Vân Vũ Nhu đã rất miễn cưỡng, linh lực trong cơ thể nữ nhân này còn thấp kém như thế, nếu không nó đã được ngủ ngon lâu rồi.

Khoé miệng Thiên Lan cứng đờ một chút, bất quá... hiện tại không phải thời điểm cùng Phạm Diệt so đo.

Vân Vũ Nhu nhìn Thiên Lan tới gần, con ngươi không khỏi xẹt qua một tia kinh sợ, nữ nhân này rốt cuộc là ai? Vì sao hơi thở của nàng cùng Vân Thiên Lan giống nhau như đúc, nhưng tính cách và năng lực lại không giống nhau chút nào.

“Người... Người muốn làm gì, đây chính là tỷ thí.” Vân Vũ Nhu rụt lại, hiện tại nàng ta đã hoàn toàn sợ hãi, không có linh lực, nàng ta cũng chỉ có thể tùy ý để Vân Thiên Lan xâm xé.

Thiên Lan bấu môi, vỗ vỗ thân mình Phạm Diệt, “Thu pháp lực lại đi.” Nàng thật ra muốn giết Vân Vũ Nhu, nhưng mà những người bên ngoài cho phép sao?

Phạm Diệt trực tiếp chui vào trong lòng ngực Thiên Lan, “Thu không được.” tác dụng của ánh sáng này là phong tỏa khu vực, thuận tiện hấp thu linh lực người khác, nhưng hiện tại nó chỉ có thể phóng thích, căn bản không thể thu hồi, chỉ có thể chờ chúng tự tan đi.

Đầu Thiên Lan lại muốn bốc hỏa, lừa đảo như vậy?

“Vân Vũ Nhu, không muốn chết thì không cần tới tâu chọc ta, ta đối với danh hiệu đích nữ Vân gia kia không chút nào để bụng, nói tiếp... Ta không hy vọng ta cùng Vân gia có chút quan hệ nào. Nhưng lại không thể, trong thân thể này dù sao cũng chảy dòng máu của Vân gia.” Thiên Lan ngồi xổm bên người Vân Vũ Nhu, tận tình khuyên bảo nói.

“Đừng ở chỗ này giả từ bì, ta vẫn là câu nói kia, Đế Kinh này có người không ta, có ta không người.” Vân Vũ Nhu dùng loại thanh âm nhu nhu nói ra lời này căn bản là không có tính uy hiếp, ngược lại giống như khẩn cầu.

“Ta rất hiếu kì vì sao người cứ nhắm vào ta như vậy?” Thiên Lan nghiêng đầu nhìn về phía Vân Vũ Nhu.

Các nàng tuổi tác hơn kém không nhiều, mặc dù không thành bằng hữu, cũng không đến mức là tử địch đi?

Mắt Vân Vũ Nhu trừng lên, dường như muốn đem Thiên Lan nhìn thấu, vì sao nàng ta cứ nhắm vào Vân Thiên Lan như vậy? Giống như từ nhỏ nàng ta đã không thích Vân Thiên Lan, không chỉ là bởi vì Vân Thiên Lan chiếm danh hiệu đích nữ đại tiểu thư Vân gia, mà vì mẫu thân nói cho nàng ta, Vân Thiên Lan sẽ là uy hiếp lớn nhất với nàng ta, cho nên nàng ta mới chán ghét Vân Thiên Lan như vậy sao?

Không đúng, nàng ta chính là chán ghét Vân Thiên Lan, chán ghét từ đáy lòng, hận không thể giết chết nàng.

Thiên Lan thấy Vân Vũ Nhu không nói lời nào, lắc lắc đầu, chậm rãi đứng dậy, “Lần sau gặp mặt cũng không nên khiêu khích tính kiên nhẫn của ta.”

Đôi khi chán ghét một người, có lẽ thật sự không cần lý do, dung mạo, thanh âm, ăn mặc, đều có khả năng sẽ tạo thành sự chán ghét từ trong tiềm thức của người khác, mà thường thường những người đó còn không biết mình vì sao lại chán ghét một người.

Thiên Lan đi qua phía Viêm Ngự, tóm hắn ra khỏi khu vực ánh sáng hồng nhạt.

Cả người Viêm Ngự buông lỏng, năng lượng giam cầm hắn chợt biến mất, linh lực trong cơ thể cũng không còn xói mòn. Hắn quái dị quét mắt về phía phía trước, ánh sáng hồng nhạt tạo thành nửa vòng tròn, bao trùm hơn phân nửa khu vực.

“A... Thiên Lan, cái này... Cái này...” Viêm Ngự có chút khó tiếp thu chuyện vừa phát sinh, linh lực hồng nhạt này là chuyện như thế nào? Vừa rồi trong cơ thể xuất hiện sự xói mòn linh lực lại là chuyện gì?

Thiên Lan hướng về phía Viêm Ngự nhún nhún vai, vẻ mặt vô tội, trong mắt lóe lên tia sáng, làm người ta khó hoài nghi, “Câu Câu nhà ta tương đối đặc biệt.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Đế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Tỷ thí không có lợi

Edit: May22

Beta: Quỳnh

Đây đâu chỉ đặc biệt, quả thực là quá quý dị. Đại lục này chưa bao giờ xuất hiện linh lực hồng nhật, cũng chưa từng có trường hợp linh lực nào có thể hấp thu linh lực khác.

Thiên Lan dưới tầm mắt quái dị của Viêm Ngự, chỉ có thể bày ra một nụ cười nhạt, trả lời cho có lệ.

Nhưng nàng lừa được Viêm Ngự, còn tưởng lừa được Vân Huyền Khê sao?

“Thiên Lan, có bị thương hay không?” Vân Huyền Khê vòng qua khu vực linh lực hồng nhật, dừng ở bên người Thiên Lan, đánh giá nàng một lượt, xác định không có việc gì mới thở phào nhẹ nhõm. Nghĩ đến một màn nguy hiểm vừa rồi, hần liền nhịn không được phát run.

Vân Vũ Nhu kia, thật là thiếu dạy dỗ.

Thiên Lan rụt rụt cổ, nhìn Vân Huyền Khê nói: “Không có.”

Vân Huyền Khê hiếm khi không tiếp tục lái nhai, trên mặt hần hiện lên một nụ cười.

Bốn phía đã sớm bị tình cảnh này làm cho sợ ngây người, linh lực hồng nhật, đã vượt quá phạm vi tiếp thu của bọn họ. Nghiêu Thịnh cũng nhanh chóng chạy qua bên Thiên Lan. Đầu tiên là tinh tế đánh giá khu vực ánh sáng hồng nhật một phen, sau đó mới nhìn về phía Thiên Lan.

Lúc này hần rõ ràng nhìn thấy Thiên Lan ném ra một tiểu hắc cầu, sau đó liền có ánh sáng màu hồng nhật xuất hiện. Đó là một tiểu thú, khá nhỏ, giống như sủng vật. Nhưng linh lực quý dị kia lại xuất phát từ con thú nhỏ đó.

Bị Nghiêu Thịnh nhìn chăm chăm, Thiên Lan không biết vì sao lại sinh ra một loại cảm giác chột dạ.

“Người là Vân gia đại tiểu thư, Vân Thiên Lan?” Nghiêu Thịnh thường mang theo tư liệu bên người, trên tư liệu ghi lại nàng chính là đại tiểu thư Vân gia. Vân Thiên Lan trời sinh phé tài, tính cách mềm yếu. Nhưng thiếu nữ trước mắt nhìn thế nào cũng không phù hợp với tư liệu a.

“Nghiêu Thịnh đạo sư, có vấn đề gì sao?” Vân Huyền Khê đi lên trước một bước, che chắn tầm mắt tìm tòi nghiên cứu của Nghiêu Thịnh.

Nghiêu Thịnh vẫn là lần đầu tiên thấy Huyền Khê đứng ra giúp một người nói chuyện, còn là một nữ tử, chẳng lẽ là người trong lòng Huyền Khê? Thiếu nữ kia dung mạo cũng không tồi, cùng Huyền Khê ở bên nhau cũng coi như là Kim Đồng Ngọc Nữ, chỉ là thân phận của nàng...

Nghiêu Thịnh quả thực nghi hoặc nhiều, trực tiếp đem Thiên Lan từ vị trí muội muội thành người trong lòng.

Vân Huyền Khê ở học viện tuy rằng đối với ai cũng là bộ mặt cười tủm tỉm, nhưng hần chưa từng đỡ lời giúp ai, càng đừng nói tới chạy đến võ trường như bây giờ.

Nghiêu Thịnh nhìn biểu tình Vân Huyền Khê, biết mình có hỏi tiếp cũng không tra được gì, chỉ có thể nói sang chuyện khác, “Thứ này có thể phiên Vân tiểu thư thu lại không?”

Ánh sáng hồng nhật bao quanh một góc võ trường, mấy người bên kia làm gì còn tâm tư tỷ thí, tất cả đều nhìn sang bên này.

Thiên Lan tức khắc xấu hổ, một lúc lâu sau mới ấp úng nói: “Cái kia, cái kia ta thu không được, chỉ có thể chờ nó tự tan đi.”

Nghiêu Thịnh tức khắc trừng lớn mắt, thu không nổi? Nào có chuyện phóng xuất linh lực ra lại không thu về được?

Đúng rồi, vừa rồi cùng Vân Thiên Lan giao thủ chính là Vân Vũ Nhu. Sao không thấy nàng ta đâu? Tầm mắt Nghiêu Thịnh chuyển về khu vực bị bao quanh bởi ánh sáng hồng nhật, mơ mơ hồ hồ có thể nhìn thấy bên trong có một người đang quỳ rạp trên mặt đất. Trong lòng Nghiêu Thịnh cả kinh, sẽ không chết chứ?

Nghĩ như vậy, Nghiêu Thịnh liền muốn đi sang bên kia. Viêm Ngự nhanh tay ngăn hần lại, “Nghiêu Thịnh đạo sư, người không nên đi vào thì tốt hơn.”

Viêm Ngự tự nhận mình kiến thức đủ rộng, nhưng hần thật sự không biết trên đời này lại có loại linh lực có thể hấp thu linh lực từ thân thể người khác như vậy.

Thiên Lan chỉ nhìn Nghiêu Thịnh, không nói gì. Kỳ thật Nghiêu Thịnh đi vào cũng không có gì, bởi vì Phạn Diệt nói, tác dụng của ánh sáng này là phong tỏa khu vực, nhưng chỉ hữu dụng đối với người dưới Linh hoàng. Nghe nói Nghiêu Thịnh đạo sư đã là Linh hoàng đỉnh phong, thứ này chẳng làm gì được hần.

Viêm Ngự biết linh lực hồng nhật kia sẽ hấp thu linh lực trong thân thể người khác. Nhưng hần không biết mấy thứ này cũng có hạn chế, cho dù là đồ vật nghịch thiên gì, cũng sẽ có khuyết điểm nhất định.

Nghiêu Thịnh quái dị quét mắt nhìn Viêm Ngự, “Sao vậy?”

Vân Vũ Nhu kia cũng là tân sinh năm nay, nghe nói thiên phú không tồi, đã có đạo sư có ý muốn thu nhận nàng ta, cũng không thể ở nơi của hấn xảy ra chuyện.

“Cái này...” Viêm Ngự buồn rầu nhìn về phía Thiên Lan, muốn hấn nói như thế nào?

Ngay tại lúc hấn không biết giải thích như thế nào, Nghiêu Thịnh đã nhanh chóng đi sang bên kia, Viêm Ngự há miệng thờ dốc, cuối cùng một chữ cũng không kêu ra nổi, dù sao những gì hấn nên nhắc cũng đã nhắc, là đạo sư này không nghe lời mình.

Nhưng kế tiếp chính hấn lại trọn tròn mắt, Nghiêu Thịnh sau khi tiếp xúc với linh lực hồng nhạ cũng không có bất kì phản ứng gì, càng không xuất hiện tình huống không nhúc nhích được giống hấn, chỉ một lát sau liền ôm Vân Vũ Nhu đi ra.

Vân Vũ Nhu đã hôn mê bất tỉnh, lúc này sắc mặt tái nhợt nhu nhược đến đáng thương.

“Tỷ thí tiếp tục, Huyền Khê ngươi giúp ta trông coi, ta đưa nàng ta đi xem.” Nghiêu Thịnh nói những lời này xong liền ôm Vân Vũ Nhu đi mất.

Viêm Ngự tròn mắt há hốc mồm nhìn Thiên Lan, này... Này không khoa học a!

Thiên Lan chỉ nhấp môi cười nhạt, làm lơ Viêm Ngự đang ngây ngốc, chuyện này vẫn nên bảo mật thì tốt hơn, dù sao cũng là vật hộ mệnh.

Vì Phan Diệt đã làm cho một khu vực bị bao phủ bởi linh lực màu hồng, Vân Huyền Khê chỉ có thể phân chia lại một khu vực khác của võ trường để một cặp mang dài lụa màu vàng tiếp tục tỷ thí, mà bên mang lụa đỏ thắng bại đã phân, là một tiểu tử gầy yếu không thu hút chút nào, lớn lên cũng coi như là (1) nhân mô cầu dạng.

(1): Ý chỉ bên ngoài mang vẻ bọc con người nhưng bên trong thật chất chỉ là con chó (Ý phần này có nghĩa là nói cậu nhóc kia tuy bên trong có vẻ không tốt nhưng lớn lên cũng tạm nhìn được)

Bên màu vàng đều là mấy tên hấn tử. Thiên Lan vốn không có tâm tư tranh đoạt mấy thứ hạng này, trực tiếp bỏ tỷ thí. Bảo một tiểu cô nương nàng cùng một đám nam nhân đánh nhau? Trừ phi nàng uống lộn thuốc! Loại chuyện không thú vị này nàng có thể tham gia tượng trưng đã không tồi rồi.

Mà mấy hấn tử đó sau khi thấy nàng từ bỏ thi đấu liền thở ra một hơi. Vân Vũ Nhu trong số các tân sinh dù là thiên phú hay thực lực cũng đều tốt nhất, nàng ta còn không phải đối thủ của cô nương này, bọn họ đi lên không phải tìm chết sao?

Linh lực hồng nhạ quý dị đó càng làm cho bọn họ tâm sinh hấn ý, loại linh khí này mặc kệ từ góc độ nào mà nói cũng chỉ có hai chữ, "quý dị".

Ngay cả Vân Ninh Tầm và Mặc Quân Linh cũng bị loại, thật là ngoài dự kiến của Thiên Lan. Sau lại biết được hai người bởi vì mình mới rời khỏi khu vực, nàng tỏ vẻ xin lỗi, bất quá cũng cảm thấy rất kỳ quái.

Vân Ninh Tầm là bằng hữu của nàng, lo lắng cho nàng là hiển nhiên, còn Mặc Quân Linh thì sao?

Hấn chưa từng nói chuyện với nàng, sao có thể lo lắng được?

Vấn đề này hỏi Mặc Quân Linh, chính hấn cũng trả lời không được. Lúc ấy nhìn thấy một màn kia, hấn gần như phản xạ có điều kiện mà xông ra ngoài, chờ đến khi hoàn hồn đã trễ rồi.

Mặc kệ thế nào, vì đề cảm tạ, Thiên Lan lấy ở chỗ Vân Huyền Khê một số tiền, sau đó liền mời mọi người ra ngoài ăn cơm, còn Vân Huyền Khê phải ở lại giúp Nghiêu Thịnh thu thập cục diện rồi rầm.

Hấn hiện tại cũng không còn quá lo lắng cho Thiên Lan, bất tri bất giác, cô bé nhất gan yếu đuối năm nào đã từ từ trưởng thành, có thể tự bảo vệ chính mình rồi. Nhưng mà hai nam nhân bên cạnh Thiên Lan kia hấn vẫn có chút lo lắng.

Cho nên thời điểm xử lý xong bãi chiến trường ban nãy, Vân Huyền Khê có thể nói là cương quyết, nhanh chóng an bài tất cả, sau khi đem thứ tự bảng thống kê ra, liền vội vàng rời đi.

Mấy người Thiên Lan lại tới từ lâu lớn nhất Đế Kinh. Tiểu nhị nhận ra Thiên Lan là cô nương Cửu công tử mang đến hôm nọ, cho nên cung kính thay bọn họ an bài phòng ăn. Thiên Lan một thân kim sắc áo choàng, muốn làm cho người ta nhận không ra thực sự có chút khó khăn.

“Thiên Lan, không thể tin được ngươi còn là khách quen a.” Viêm Ngự tiến vào phòng ăn liền trêu ghẹo Thiên Lan, từ lâu này ở Đế Kinh chính là từ lâu có tiếng cao cấp đó nha

Lúc trước còn chưa đi báo danh, hấn cùng Mặc Quân Linh đã tới một lần. Nhưng lần đó bởi vì quá đông, chỉ có thể bắt đắ dĩ từ bỏ. Không nghĩ tới, khi Thiên Lan đến, tiểu nhị kia còn có dáng vẻ cung kính, an bài phòng cho bọn họ, làm hấn không thể nào không kinh ngạc.

“Lần trước đã tới một lần.” Thiên Lan thần nhiên nói.

“Ta nghe nói nơi này đồ ăn rất ngon, có phải không?” Viêm Ngự kéo ghế dựa ra ngồi xuống, hai mắt lấp lánh nhìn Thiên Lan đang ngồi đối diện

“Thật sự ăn khá ngon, đặc biệt là món điểm tâm ngọt.” Thiên Lan cười gật đầu.

Vân Ninh Tầm trầm mặc ngồi ở bên cạnh Thiên Lan, trong lòng yên lặng phun trào. Rõ ràng là nàng thích ăn món điểm tâm ngọt.

“Có lộc ăn, ha ha ha, Mặc Linh, người đừng lạnh mặt nữa, cười một cái đi!” Viêm Ngự đột nhiên nói sang chuyện khác, Thiên Lan cũng đã tập thành thói quen. Nhìn thấy Mặc Quân Linh mặt vô biểu tình bị đùa giỡn, như thế nào cũng cảm thấy hai người này có gian tình.

Mặc Quân Linh đột nhiên ngẩng đầu, vừa lúc đối diện với tầm mắt Thiên Lan. Trong con ngươi không gọn sóng kia Thiên Lan rõ ràng thấy được mình đang nở một nụ cười nhạt. Thân sắc nàng sừng sốt, tim đột nhiên đập nhanh, nhảy lên vài cái.

Thiên Lan nhanh chóng dời tầm mắt, không dám tiếp tục nhìn Mặc Quân Linh này...

Ngay khi Thiên Lan dời tầm mắt, con ngươi Mặc Quân Linh trầm trầm, sau đó mặt vô biểu tình giữ chặt Viêm Ngự đang quấy rối trên người mình, lạnh lùng trừng mắt nhìn Viêm Ngự một cái. Viêm Ngự lập tức không dám làm bậy, ngồi ngay ngắn tại chỗ.

Không khí trở nên có chút vi diệu, Viêm Ngự bị Mặc Quân Linh trừng mắt nhìn một hồi lâu mới im lặng chút. Cho nên lúc này không ai nói chuyện, không khí có vài phần ngưng trọng.

“Các vị khách quan, đồ ăn đến rồi.” Ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa của tiểu nhị, không khí vi diệu này mới bị đánh vỡ.

Khi đồ ăn mang lên, Viêm Ngự lại bắt đầu riu rít, đồ ăn cũng không ngăn không được hắn. Đa số Thiên Lan ăn điểm tâm ngọt, đây cũng chứng thực cho ý nghĩ của Vân Ninh Tầm, Thiên Lan rất thích điểm tâm ngọt.

“Các người có biết sắp có một hội đấu giá không?” Viêm Ngự cầm chiếc đĩa gỗ gõ gõ mâm, đem tầm mắt mọi người đều tập trung tới chỗ hắn.

Thiên Lan cạn lời, nàng đương nhiên biết.

Không đợi mọi người đáp lại, Viêm Ngự liền tự hỏi tự nói, bộ dáng kích động kia dường như đang nói sản nghiệp của mình, “Hội đấu giá này là Bắc Đường thương hội tổ chức, Bắc Đường thương hội người nghe qua rồi chứ? Đại lục đệ nhất thương hội, nhà giàu số một a, bọn họ mỗi lần bán đấu giá vật phẩm đều là cực phẩm, nghe nói lần này vật phẩm là Thanh ngọc thạch, cái loại đồ vật này ở... Cơ bản đều đã tuyệt chủng, vậy mà Bắc Đường thương hội cũng có thể lấy. Thiên Lan muốn đi xem hay không?”

“Người là luyện khí sư sao?” Thiên Lan trắng mắt liếc Viêm Ngự một cái. Thanh ngọc thạch này chỉ hữu dụng với luyện khí sư, những người khác dù có cầm đi cũng là uổng phí.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Đế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Phòng đột nhiên nổi lửa

Edit: May22

Beta: Quỳnh

“Hắc hắc, chúng ta có thể đi xem mà, nói không chừng còn có nhiều đồ tốt.” Viêm Ngự ngây ngô cười, bất quá là hắn nhằm chán thôi.

Thiên Lan vui đầu ăn điểm tâm, không nói đi, cũng không nói không đi, làm cho Viêm Ngự cứ liên tục lái nhai bên tai Thiên Lan.

Bởi vì năm nay tân sinh cơ hồ không có mấy ai xuất thân đại gia tộc, cho nên độ chú ý không cao. Bảng tân sinh xuất sắc xuất hiện cũng không gây ra sóng to gió lớn gì, chuyện âm ỉ nhất lại là linh lực hồng nhạt ở võ trường.

Cái tên Thiên Lan cũng dần dần bị người ta truyền ra ngoài, còn có người đi tra xét bối cảnh Thiên Lan. Sau khi biết được nàng là đại tiểu thư phế vật của Vân gia kia, đa số ai cũng khinh thường, đối với mấy lời đồn cũng tỏ vẻ hoài nghi, một phế vật còn có thể làm ra sóng gió gì.

Mà những người có mặt ngày đó lại không có bao nhiêu người dám trêu chọc Thiên Lan, trước không nói nàng là người Vân gia, chỉ cần nhớ đến linh lực quý dị xuất hiện ở võ trường cũng làm cho bọn họ cảm thấy sợ hãi, lo lắng Thiên Lan là quái vật linh tinh gì đó.

Thiên Lan đối với mấy lời đồn này không có cảm giác gì, người khác thích nói như thế nào là chuyện của họ, nàng quan không nổi miệng nhiều người như vậy. Chửi bới cũng được, thổi phồng cũng không sao, chỉ cần không trêu chọc đến nàng là tốt.

Thi đấu xếp hạng kết thúc cũng đồng nghĩa việc chiêu sinh của Học Viện Đế Quốc chính thức khép lại. Học sinh Học Viện Đế Quốc bắt đầu chính thức đi học, nhưng lịch học của tân sinh còn chưa được an bài, nơi để cho bọn họ học tập trong khoảng thời gian này chính là học viện.

Học Viện Đế Quốc xây theo hình vuông, chia làm năm khu vực lớn, khu Đông là nơi cho học sinh dừng chân, học sinh các độ tuổi đều sẽ gặp gỡ ở chỗ này, cho nên nơi này rất hay xảy ra sự cố, một khi không cẩn thận tai ương liền ập đến.

Khu Nam là võ trường luyện tập, trừ nơi lần trước Thiên Lan đã đi qua, còn có rất nhiều võ trường lớn bé khác nhau, phần lớn giờ học đều tiến hành ở đây.

Khu Tây có thể nói là phòng học, vẫn có một số lý thuyết bắt buộc phải dạy, bất quá chỉ cần một diện tích nhỏ là được, cho nên bên này vẫn luôn rất quanh quẽ.

Khu Bắc là khu vực công cộng, nơi này có bãi sạp của học sinh, cũng có lối đi, còn có tháp Tu luyện được học viện thiết lập cũng ở đây, nói đơn giản, khi Bắc giống như là một cái chợ loại nhỏ.

Tháp Tu luyện là phần đặc sắc nhất của Học Viện Đế Quốc, bên trong đầy đủ các phòng lĩnh lực, cũng có linh thú còn sống cho học viện luyện tập, là nơi tu luyện tốt nhất, có điều muốn tiến vào tháp tu luyện phải có điểm tích phân, loại tích phân này mỗi tháng sẽ miễn phí 10 giờ, mà cuối tháng sẽ trừ hết nếu không dùng.

Mà căn cứ mức độ tu luyện theo từng tầng cần số tích phân tương ứng để đi vào, thời gian có dài có ngắn.

Phương pháp thu hoạch tích phân có ba loại, thứ nhất là nhận nhiệm vụ học viện đưa ra, nhiệm vụ cấp bậc càng cao, đạt được tích phân càng nhiều. Thứ hai là cùng người khác giao dịch, có người tích phân dùng không hết, mà tháng thứ hai sẽ trừ sạch, cho nên có thể cùng người khác trao đổi. Loại thứ ba là chen vào top 10 học viên cao nhất của học viện, căn cứ vào thứ tự sẽ được phát tích phân nhất định.

Tính toán tích phân chính là một loại huân chương cấp bậc mà học viện ban phát, loại đồ vật không thể dùng lễ thường để giải thích này Thiên Lan đã không muốn truy cứu, dù sao nó chính là thần kỳ như vậy, so với mấy tính kiếp trước còn thần kỳ hơn.

Trừ những khu vực này còn có Trung khu, trung khu ở trung gian của bốn khu, Trung khu có thể nói là nơi quan trọng nhất của toàn bộ Học Viện Đế Quốc, nơi đó có một số nơi như võ trường luyện võ, luyện khí, luyện đan, trận pháp, ngự thú.

Một khi xác định có thiên phú về phương diện nào sẽ lập tức được đến trung khu trung học tập, có đạo sư tự mình dạy dỗ, không giống như hai khu Tây, Nam là hệ thống dạy dỗ.

Trừ mấy võ trường luyện tập còn có Tầng Thư Các, tiến vào Tầng Thư Các cũng yêu cầu tiêu hao tích phân. Tầng Thư Các của Đế Quốc Học Viện tuyệt đối là nơi tri thức phong phú nhất trên đại lục này, cho nên rất nhiều Trung khu học sinh đều sẽ liều mạng kiếm tích phân, sau đó tới Tầng Thư Các.

Còn lại vị trí trung tâm nhất là một quảng trường lớn đến mức đủ để chứa cả vạn người, chỉ có những dịp trọng đại mới có thể đem toàn bộ người trong học viện triệu tập ở đó.

Thiên Lan sau khi hiểu rõ liền không để ý bao nhiêu, càng dành nhiều thời gian để tự mình tu luyện, lĩnh lực không ổn định làm nàng vô cùng bất đắc dĩ, nàng cũng không muốn chết ở nơi này.

Thiên Lan khoanh chân ngồi ở trên giường, mắt nhắm chặt, kim bào tản ra, vàng sáng nhàn nhạt ánh lên khuôn mặt trắng nõn của nàng.

Mấy ngày nay hấp thu lĩnh lực đã đủ đột phá lĩnh giả cao cấp, Thiên Lan cẩn thận dẫn đường cho linh khí trong cơ thể tuần hoàn lưu động, chải chuốt từng sợi gân mạch, thăng cấp chính là muốn cho năng lực ăn sâu vào gân mạch, để nó có thể ăn mình trong đó.

Trên linh đài vẫn là một mảnh sương mù, trắng xóa nhìn không thấy đích, kết hợp với lời Vân Ninh Tầm nói, đáng lẽ sương mù trên linh đài phải cùng tương ứng với cấp bậc, mà cũng không phải không có giới hạn. Một mảnh sương mù này làm nàng hoàn toàn không rõ là chuyện như thế nào.

Thiên Lan ngưng thần, trước thăng cấp xong đã rồi nói. Trong không khí linh khí không ngừng dừng mảnh vào trong cơ thể Thiên Lan, thông qua gân mạch tới linh đài, dừng mảnh tiến vào trong sương mù vô biên vô hạn trắng xóa kia.

Này như một tiếng trống làm tinh thần Thiên Lan hăng hái, cố gắng tụ tập lĩnh lực hướng về một chỗ trong gân mạch. Đây là cái gọi là bình cảnh, bình cảnh xuất hiện ở trong gân mạch, nhưng mỗi một lần xuất hiện đều không cùng một nơi, trừ bản thân mình, ai cũng không biết bình cảnh ở chỗ nào của gân mạch.

Lĩnh lực lấy khí thể mãnh liệt tụ lại một chỗ, đồng thời nhắm về phía bình cảnh.

Thanh âm “răng rắc!” quen thuộc vang lên ở trong đầu nàng, đáy lòng Thiên Lan vui vẻ, thành công.

Trong cơ thể lĩnh lực không ngừng lưu chuyển, nàng cảm giác thân thể mình lại mạnh mẽ hơn không ít, thính lực cũng tốt hơn rất nhiều. Nghe nói tới một độ cao nhất định là có thể mở ra thần thức, có tác dụng cực đại. Thiên Lan bình phục kích động trong lòng, nàng còn phải nỗ lực nhiều lắm.

Vừa định rời khỏi trạng thái tu luyện, trong cơ thể đột nhiên trào ra một cỗ nhiệt, độ ẩm kia làm Thiên Lan trong nháy mắt cảm thấy quanh thân giống như đang bị lửa thiêu đốt.

Nàng vội vàng xem xét trong cơ thể, trong gân mạch vốn nên là lĩnh lực vô sắc đều bị nhuộm thành một màu đỏ như máu, cái thứ đồ tươi này, không ngừng lưu chuyển trong cơ thể nàng.

Đây là cái gì?

Nhiệt độ càng ngày càng tăng, ý thức của nàng giống như bị nhốt ở trong thân thể, muốn rời khỏi tu luyện cũng không được. Thiên Lan nghĩ đến một khả năng đáng sợ, nàng không phải bị tẩu hỏa nhập ma ư?

“Hoàng Quyết tăng thứ nhất, thiên hòa.”

Dòng chữ cực đại giống như dùng máu viết xuất hiện trước mắt.

Đột nhiên hàng chữ biến mất, sau đó hợp thành hình người thu nhỏ, bắt đầu đánh ra thủ quyết phiền phức. Ngọn lửa đỏ tươi ở trong tay nó nhảy lên, cuối cùng hình thành đốm lửa đầy trời, âm âm hướng về phía Thiên Lan.

Thiên Lan theo bản năng nhắm mắt, nhưng nàng hiện tại chính là thể ý thức, làm sao có thể nhắm mắt, chỉ có thể trở mắt nhìn những ngọn lửa đỏ hướng mình đập tới.

Cảm giác nóng cháy trong thân thể không giảm bớt chút nào, nhưng ngọn lửa đã tới ngay trước mắt lại đột nhiên biến mất, xuất hiện trước mặt nàng lại là hình nhân tí hon kia, trong tay lại bắt đầu đánh ra quyền.

Hoàng Quyết tăng thứ nhất, đây là ý muốn nàng luyện tập sao?

Hiện tại ra không ra được, Thiên Lan cũng chỉ có thể đi theo hình nhân tí hon kia học tập. Có điều những thủ pháp đó thực quá phức tạp xảo diệu, Thiên Lan chịu đựng thân thể nóng cháy ước chừng học qua mười lần, tuy rằng vẫn có chút trục trặc, nhưng cuối cùng đã có thể hoàn toàn đánh ra toàn bộ thủ quyết.

“Thiên Lan sẽ không phải trúng tà ư?” Thanh âm đột ngột truyền vào trong đầu Thiên Lan.

Hình nhân tí hon chợt biến mất, Thiên Lan đột nhiên mở mắt ra, bản mặt phóng đại của Viêm Ngự liền xuất hiện ở trước mắt Thiên Lan, trong mắt hấn tất cả đều là lo lắng. Thiên Lan đột nhiên tròn mắt, hiển nhiên dọa hấn nhảy dựng.

Thiên Lan ngồi được một cổ hương vị gay mũi, hơn nữa lúc này nàng đang nằm, đỉnh đầu là dương quang chói mắt, còn có khói đen nồng đậm.

Khói đen...

Thiên Lan nhanh nhẹn từ trên mặt đất bò dậy, nhìn về phía ngọn nguồn của khói đen, là nhà ở của nàng...

Đây là chuyện gì? Nàng không phải đang tu luyện sao? Sao lại biến thành cái dạng này?

“Đã xảy ra chuyện gì?” Thiên Lan mờ mịt nhìn về phía Viêm Ngự, trên người Viêm Ngự cũng đen tuyền, chỉ có khuôn mặt là sạch sẽ như lúc ban đầu.

“Ta còn muốn hỏi ngươi đây, ta vừa tới liền nhìn thấy trong phòng ngươi nổi lửa, ta rất vất vả mới đem ngươi cứu ra, ngươi xem ngươi ta này!” khuôn mặt Viêm Ngự đau khổ, kéo kéo xiêm y trên người.

Mày Thiên Lan nhảy dựng, tên này rốt cuộc là làm thế nào bảo trì mặt mình sạch sẽ dưới tình huống như vậy để cứu nàng ra?

Vừa rồi nàng cảm giác được cổ nóng cháy chẳng lẽ nguyên nhân là nổi lửa? Không đúng, cảm giác nóng cháy đó là từ trong thân thể phát ra, không phải cảm giác bỏng cháy từ bên ngoài.

Nghĩ đến mấy thủ quyết vừa rồi, Thiên Lan có loại dự cảm bất hảo, không phải là tự nàng phóng hỏa ư? Càng nghĩ càng có khả năng.

“Trước cứu hỏa xong rồi nói.” Thiên Lan chợt dạ nhìn Viêm Ngự.

“Lửa này không biết làm sao, dập không tắt, làm thế nào cứu?” Viêm Ngự gãi gãi cái ót về mặt rồi rầm nhìn ngọn lửa bên kia.

Lửa bình thường dùng linh lực là có thể áp chế xuống, nhưng ngọn lửa kia chẳng những dùng linh lực không được, ngay cả nước cũng dập không nổi, thực là quái lạ.

Dập không tắt...

Thiên hòa...

Thiên Lan bây giờ hoàn toàn xác định được lửa này do mình phóng, càng thêm chột dạ, cứ tiếp tục thiêu nữa còn không phải đem toàn bộ Học Viện Đế Quốc thiêu trụi?

Trong lúc Thiên Lan đang rối rắm, ngoài viện đột nhiên truyền đến một trận tiếng bước chân.

Nghiêu Thịnh đi tuốt đằng trước, nhanh chóng nhìn lướt qua Thiên Lan cùng Viêm Ngự, “Trong phòng còn có người không?”

Thiên Lan chột dạ lắc đầu.

“Trước cứu hoà đã.” Xác định không còn người, Nghiêu Thịnh liền hạ lệnh cứu hoà.

Phía sau Nghiêu Thịnh còn đi theo vài tên học sinh, mấy người này nhìn không giống như là tân sinh, vừa nghe Nghiêu Thịnh nói lập tức liền bắt đầu dùng linh lực dập tắt lửa. Nhưng mà linh lực hoàn toàn vô dụng, mấy người hai mặt nhìn nhau, cuối cùng bất lực nhìn về phía Nghiêu Thịnh.

Nghiêu Thịnh nhăn mày lại, tự mình ra trận, cuối cùng mặc kệ hấn dùng nhiều hay ít linh lực, ngọn lửa kia còn càng cháy càng to, hoàn toàn không có xu thế bị áp chế, cái này làm khuôn mặt vốn nghiêm túc của Nghiêu Thịnh càng thêm nghiêm túc.

Ngọn lửa chỉ thiếu phòng Thiên Lan đang ở, cũng không có lan ra, Thiên Lan thở phào nhẹ nhõm, phát hiện một cái vấn đề không quá thích hợp, ngọn lửa này lớn như vậy, vì sao không cảm giác được độ ẩm?

“Ngươi cảm giác được nhiệt không?” Thiên Lan chọc chọc Viêm Ngự, có chút không xác định hỏi.

Thiên Lan vừa nhắc nhở như vậy, Viêm Ngự lúc này mới phát hiện vấn đề này, nhất thời giật mình, quang quác gân cổ lên rống to, “Đây không phải là ma trôi đi? Thiên Lan, ngươi có phải đã trêu chọc đồ vật không sạch sẽ gì hay không?”

Thiên Lan tức giận trừng mắt nhìn Viêm Ngự một cái, ngươi mới trêu chọc thứ không tốt, ngươi gặp qua ma trôi vào ban ngày sao? Gặp qua ma trôi có màu sắc này sao?

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Khố Đế Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.